

กายเกษม

เชิณ อำน

กฐินพยุหยาตรา

มีกรรมสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

ระเบียบการของหนังสือรายเดือน “ไทยเชรม”

กำหนดเวลาออกของ “ไทยเชรม”

หนังสือ “ไทยเชรม” จะออกในวันที่ ๑๕ ของเดือนทุก ๆ เดือนไป หากจะคลาก
เดือนไปข้างใดขอส่งเช็คต่าง ๆ คณะที่ทั้งใจจะพยายามไม่ให้เกินกว่าในเดือนที่ออก
ทุก ๆ เดือนไป

ฉะนั้นผู้ใดที่ได้ออกรับหนังสือ “ไทยเชรม” ยังไม่ได้รับหนังสือ “ไทยเชรม”
ภายในกำหนดเวลาที่แจ้งไว้ ข้างบนนี้แล้ว ขอได้โปรดเตือนไปยังสำนักงานด้วย

อัตร่าค่าบำรุง

๑ ปี (๑๒ เล่ม) เป็นเงิน ๑๐ บาท

๒ ปี (๒๔ เล่ม) เป็นเงิน ๒๐ บาท

การบอกรับ

ถ้าไม่สะดวกที่จะส่งคนไปขอรับที่ สำนักงาน “ไทยเชรม” เลขที่ ๑๒๒๑
ถนนเฟื่องนคร โปรดเขียนจดหมายแจ้งความประสงค์, นามและคำยลที่อยู่ ให้ชัดเจน
ส่งไปยังบรรณาธิการ ณ สำนักงานที่ใดกล่าวไว้ ข้างบนนี้แล้ว โดยทางไปรษณีย์

ส่วนเงินค่าบำรุง โปรดส่งโดยทางธนาคารไปพร้อมกับจดหมายขอรับที่เดียว ถ้า
ท่านอยู่ในกรุงเทพฯ จะให้ไปรับที่ร้าน พร้อมด้วยนำหนังสือส่งท่านที่เดียวกันจะเป็นพระคุณ
ที่สุด

อัตร่าค่าลงแจ้งความ

ก. ในแผ่นกระดาษหลังปก	พิมพ์ด้วยหมึกสี	เต็มหน้า	๒๐ บาท
ข. ในแผ่นกระดาษสีต่าง ๆ	สีก้อยภายในเล่ม	เต็มหน้า	๕๐ บาท
		ครึ่งหน้า	๓๐ บาท

หลวงสรรพากร บรรณาธิการ
โรงพิมพ์ไทยเชรมเป็นเจ้าของและผู้พิมพ์
สำนักงาน เลขที่ ๑๒๒๑ ถนนเฟื่องนคร

(ปีที่ ๓ เล่ม ๙ วันที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๙)

ถวายพระพรชัยมงคล	คณะไทยเขมม	หน้า พิเศษ
มานุสร	แสงจักร	„ ๑๒๔๕
เที่ยวชมพระและหลังสวน	จิตตเสนาะ	„ ๑๒๕๐
แถลงการณ์พิเศษ	กรมสาธารณสุข	„ ๑๒๕๕
สมิงพ่อเพ็ชรสอนหลาน	ขุนจงจันทน์สสัย	„ ๑๒๖๔
สาวน้อยพลเชอเรีย	ปรีโยสาน	„ ๑๒๖๘
สัสหาย	อักษร	„ ๑๒๕๓
ไทมอนด์ เป็น ทรัมป์	ทิตทอด	„ ๑๒๕๕
กฐินพยุหยาตรา	มรกต	„ ๑๓๑๔
ภาพสัตว์ ไดโนเสาร์สลัก	ส. คงสิริ	„ ๑๓๔๘
พระนางโรหิณี	เจ้าจำปี	„ ๑๓๕๕
คดีนางสาวมรกนรัก	ต. จันทรงาม	„ ๑๓๕๘
ความรักกำมะลอ	ชาญหัตถกิจ	„ ๑๓๖๘
ปรโลก (ต่อ)	นายเทพ มหาเปารยะ	„ ๑๓๕๐
ละคอนพูดเรียวมย์	สุกรหัส	„ ๑๔๐๑
อัสมาเทวี (ต่อ)	โกลโรหิต	„ ๑๔๒๔
ทายนันทนาปริศนา	สว่าง สงวน วงศ์ กับ วินัส	„ ๑๔๒๕
ครัวของไทยเขมม	หลานแม่ครัวหัวป่า	„ ๑๔๓๕
วิชานารี	นางสาว แสง พหลรัตน์	„ ๑๔๔๑
สารเขมม	สื่อนวล กับ อาษา	„ ๑๔๔๓
อันตวาทิ	วณิ	„ ๑๔๔๕

คำถวายพระพรชัยมงคล

แต่สมเด็จพระนางเจ้า รำไพพรรณี พระบรมราชินี

ในวันเฉลิมพระชนม์พรรษา

ณ วันที่ ๒๐ ธันวาคม พ. ศ. ๒๕๖๙

๑๐ สรรพข้าพคณะไทยเขมม

หทัยไทยเปรม

ปรีดาปราโมทย์ปรารมภ์

๑ ณะชนมาสวีสัม

มงคลอุดม

ตรงวารสมภพเฉลิมศรี

๑ สมเด็จพระบรมราชินี

รำไพพรรณี

ทรงศักดิ์ทรงเกียรติเกริกไกร

๑ บันอรรคมเหษีจอมไทย

คู่ชาติไฉไล

เฉลิมเหล่าฐานศรีสยาม

๑ สรรพวงศ์ โสภาส่งงาม

ปรีชาชาญสนาม

เมตตาการุญสุนทร

๑ ขอน้อมเกล้ากราบประณมกร

แทบบาทถวายพร

ในคาบมิ่งมงคลสมัย

๑ สรรพเดชพระศรีรัตนตรัย

ทรงคุณนิรันดร์ชัย

พันคำจะพรำพรรณา

๑ สรรพเดชทวยเทพฤทธา

เรืองเดชศักดิ์ตา

ทุกโลกทุกวิมานแมนศรี

๑	สรวมเดชวิทักษ์ราชินี
ผ่องพรรณพันธุพรรณพราย	เสพสุขสวัสดิ์
๑	เพ็ญพุลพลพิรุ์ใจกาย
ชนมายุยืนถาวร	ไว้ ไรศกยันตรา
๑	คู่ชื่นคู่ช้ำพฤษ
แจ่มฟ้าคู่เทพาติศย์	เพียงจันทร์เขจร
๑	ส่องสยามส่องไทยไพจิตร
เย็นเกล้าชาวไทยเกษมปรีดิ์	ในวันคืนนิศย์
๑	สรวมพรสิทธิ์เพื่องหิษ
ดังพร้องรำพรรณนั้นเทอญ	สยามินทร์ภูมิ

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้า คณะไทยเกษม

มหาบุสร

ธันวาคม

นิพนธ์ กรณ์ เสนุโย

๑ ใคร่ครวญก่อนแล้วจึง ทำก็ กว่านา
ทราตรวงโทษฤๅมี หนึ่งน้อย
ย่อมขัดสิ่งศรี สวัสดิภาพ
พล่งพล่ามยามพลั้งถ้อย พลาดดำเสียสิน ฯ

แสงจำกร

พ.ศ. ๒๔๖๗

เที่ยวชมพระและหลังสวน

เสร็จแล้วก็ออกจากบ้าน มองหารถลากก็ไม่มี เพราะยังเข้ามาก จึงจำเป็นต้องใช้รถ มอไซค์เตอร์เข้าให้พาตัวไปยังท่าช้างวังนา เพื่อข้ามเรือจ้าง ให้ถึงสถานรถไฟสายใต้ที่นครถ่วน

เมื่อถึงสถาน ซื่อตวชนทสาม ชนนี้ยังนอนหลับมึนอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงได้เอาหีบกระต่ายชนกินถั่ว รอกอวยคชชนทศสย แทนเคอเรลลพลาง คาก็ ทอคไปท ประตจะเข้าชานชาลาสถาน ทำให้เกิดปัญหาลกิกใจในรื่องหนึ่งว่า เหตุใดหนอ แต่ไหน แต่ไรมา แรกมรดไฟชนในประเทศสยามจนยักัน คนทรวทวทประตเข้าชานชาลาจึงต้องใช้แซก ไม่เห็นเปลี่ยนแปลงย่างเลย คงจ้างแซกอยู่อย่างนั้น นึก ๆ ก็ชอยกล หรือจะแข่งขันกับรถไฟในอินเดีย คนไทยเราจะทำหนาทันไมไ่หรือ หรือว่า จะเป็นหนาทสำคัญอย่างไ่ ข้าพเจ้าทความไม่แตก จนกระทั่งรถเคลอนออกจากสถาน

รถเทียบชนทสามออกจะแน่นอยู่สักหนอย เพราะเป็นรถถ่วน ผู้โดยสารชนทสามโดยมากเป็นแซกกัยเงิน สิ่งภาษากันเสียงระเียงแซ่งแซ่ บางคนก็ร้องว่าทำเพลง บางคนก็ทพเข้าทรรณณ เมื่อถึงเวลารัยประทานอาหารเข้า ผู้โดยสาร ชนท ๑ ท ๒ ล้วนข้าราชการจังหวัด ไค ไปยังรถเสียงย ท่านผู้อ่าน

ทั้งหลายอย่าพ่นกว่าข้าพเจ้าจะไปรัยประทานอย่างท่านเหล่านั้น เปลา, เวลานข้าพเจ้าจะทำอย่างแต่ก่อนไม่ได้ ๑๕๐ สตวงค์ไม่ใช้หาง่าย สำหรับพวกคลัย หมแสมใช้ทวไก้อย ปลาทากิน ข้าวผัด ซื่อสมะแซ่ เนยนม ชนมขิง ของทวัง ๆ ไม่ใช้เป็นอาหารของข้าพเจ้า เวลานเสียแล้ว สู้ ข้าวสูกกัยด้วยเคียวลทวณทระทงละ ๑๐ สตวงค์ ทเทกล่งขายตามสถานไม่ได้

ระยะทางตั้งแต่กรุงทพฯ ถึงสถานเพชรบุรี ข้าพเจ้าของคไว่ ไม่กล้าว่า ทวังว่าท่านผู้อ่านโดยมาก คงจะเห็นแล้ว ทั้งระหว่างระยะ ทางคตอน ข้าพเจ้าก็เข้าทรรณณเสีย ข้าพเจ้าจะขอล่าวแต่คำยลทสำคัญ ๆ คตอนค่อจากจังหวัดเพชรบุรีไป

เมื่อรถผ่านสถานเพชรบุรี สักครู่หนึ่ง ถัดถึงสถานร้าง รถไฟสายเล็ก ทางไปททเจ้าสำราญใจข้าพเจ้าก็ทวลรฎกถึงเจ้าคุณวรณษพิพัฒน์ เมื่อครั้งกระ โนน ในถวาท ที่ท่านได้อุตสาหะทรวกกว่าลำยาก อันข้าพเจ้าจะเว็นกล่าวเสียไม่ได้เลย ท่านเป็นผู้บัญญัติชาการ ผู้กักกัยการเดินรถ และทวทหน้าอนเขยอ์เนยเสร็จในทวาท่านค้อง อทลลย อคตอนอยู่จนสามยาม สยทุมในเมื่อรถไฟ ได้เกิดอละรวาก เสียโน่น รวัน

จิตตเสณะ

ชิน

หัท นัน เถิก ชัน

ค่อนันไปถิงสถานบ้านชอ้า ริมทาง
ขวามือมีหม้อน้ำนารายณ์ ถักไปก็เปนเขาสถับ
ชัยชัยัน ทรงสถาน ชัยมอ มถนนคักลงไป
สู่ชายทะเล ยังที่พักตากอากาศ ซึ่งมันนามว่า
สหระความชอ้า เพ้าว่ากันว่าที่นักรักยาทาง
สุขวิทยาที่นักรัก มีชื่อแนะนำ คักลง ระหว่าง
ท่านเจ้าของที่เรือนรักษาความสะอาด มีที่เท
แฉะแล้งโลโครกไม่ให้เกิดตัวหนอนแฉะแมลง
วัน ซึ่งเป็นสัตว์รบกวนอย่างเอกลินแลยชายทะเล
ค้ายลข้ามทางรถไฟ ริมเทือกเขา มีน้ำตก มี
สัตว์ชุกชุม เช่น กวาง สุนัขบ้า กระต่าย
แลนกต่าง ๆ เป้นที่รื่นเริงใน การล่าสัตว์
แห่งหนึ่ง

ถักนันไปทางซ้ายมือถิงค้ายลย่น้ำเปรี้ยว
มถนนคักลงไปยังที่พักตากอากาศอีกแห่งหนึ่ง
จะแลเห็นได้ จากระดไฟ แลดูท้องทะเลงาม
น้ำซ่ม เขาว่าเจ้าคุณสุพรรณิธานผู้ว่าราชการ
จังหวัดเพ็ชรบูรณ์เป็นหัวหน้าจิบของแลคักถักน ที่
ชายทะเล แลนัยนักเขตร หลายเจ้าของไม่น้อย
เหมือนถักน แต่ที่พักโดยมาก ยังไม่ได
ปลูกสร้าง

เวลาประมาณเที่ยงเศษรถถิงสถานมฤค
ทายวัน สิ่งทีประสพตากรั้งแรก คือ โรงไฟฟ้า

ซึ่งเป็นอนุสาวรีย์ มีแต่ปล่องกับโรงเปล้า ใคร
จะเป็นผู้ทำรหิ ชันกลั้มเสียแล้ว กล่าวถ่าถ่า
ได้ คงเครื่องชันนอกจาก จะใช้กระแสไฟฟ้าที่
พระราชินเเวณนั้นมฤคทายวัน ยังจะส่งกระแส
ไปใช้ที่จังหวัดเพ็ชร คักด้วย เมื่อกล่าวถิง
พระราชินเเวณนั้นมฤคทายวัน ให้ถักถิงกรม
ศิลปากรเมื่อกถ่าถิงรุ่งเรืองสกลได้ การก่อสร้าง
พระที่นั่งสนนเงินไม่ใช้ถักถักถัก สมนัยความ
สรวงามแห่งหนึ่งที่ชายทะเล นายช่างชาว
อิตาเลียน ได้ รัยเกียรตยศ ช่อเสียง สมน ความ
เพินอยมาก พอการสร้างเสร็จไม่ถักถักถัก
ถักถักถักไปยังบ้านเมือง อย่าง เศรษฐีผู้หนึ่ง
เวลาถักถักถักถักถัก แลสกลถักถักถักถัก

“อาลาเนปล” อย่างสุขสหาย
จวนหนึ่ง นาฬิกาหลังเที่ยง รถไฟถิงสถาน
ค้ายลหวัหินหรือแหลมหิน ขัฟเจ้าจะไม่กล่าว
ให้ยักยาว หวังว่ามีผู้ที่ทราบแล้วโดยมาก
โซเคลแลสถานที่ จักคล้าย เมืองชายทะเล ต่าง
ประเทศในยุโรปคล้ายในเขตรวิเวร่าประเทศ
อิตาลี่ ผู้ที่เคยไปพักถักถักถักถักถัก การ
กินอยถักถักถักถักถักถักถักถักถักถักถักถัก
ไปพักไม่แพ้วชาวต่างประเทศ เพราะมีสนน
กลัฟโดยธรรมชาติอยถักถักถักถักถักถักถักถักถัก
ถักถัก ถักถักถักถักถักถักถักถักถักถักถักถัก

พ.ศ. ๒๔๖๙

เที่ยวชุมพรและหลังสวน

ศฤงคารเข้ามาและข้าราชการ^๕เรียงรายตลอด
อ่าวจนเรศค่ายลหนองแค.

ถึกัน^๕ไปรถคึกคัก^๕ฝั่งทะเล ผ่านสถานี^๕
เขาเต่า แลคลองปราณ ซึ่งเป็นที่^๕ตั้งอำเภอ มีผู้^๕
สร้างทาง สำหรับ^๕เดินรถยนต์ ลงไปยัง ปากน้ำ^๕
ปราณ ต่อไปผ่านสถานี จังหวัดประจวบ
คีรี^๕ขัน^๕ซึ่งเป็นสถานีใหญ่คึกคักมาก กล่าว
ว่าต่อไป จะเป็น สถานี ชุมทาง แยก ไปยรรย
ภ^๕ไฟของอังกฤษ ไปทางเมืองมริค เมือง
คนาวศรี แลเมืองมะแหม่ง ที่เมืองประจวบ
คีรี^๕ขัน^๕ เวลานั้น^๕ราษฎร ทำการเพาะปลูก ระบุ^๕
กันมาก

ก่อน^๕ไปก็ไม่มีอะไรจะเล่า เพราะสอง
ข้าง ทาง เห็น แต่ ป่าตลอด เวลา ๘ นาฬิกา
ด. ท. เคีย^๕ ถึงสถานีเมืองชุมพร ข้าพเจ้าลง
ท^๕น^๕อาศัยเพื่อนฝูงพักผ่อนคนหนึ่ง รุ่งขึ้น^๕
ก็ลองไปกัยเรือน^๕ โดยสารยังปากน้ำ เรียก
คำโดยสารคนละ ๑ บาท เป็นเรือของพ่อค้าจีน
ผู้หนึ่งเดินไปมา วันละเที่ยว ระหว่างปากน้ำกับ
จังหวัด ทรายว่าใ้^๕ถ้าไ้^๕วันหนึ่งไม่ต่ำกว่า
๕๐ บาท.

จังหวัดชุมพรเวลานี้ กล้วยเต็ม ที่ ไม่
คร^๕กร^๕จนอย่างสมัย^๕ที่^๕ล่วงมาแล้ว ที่^๕เขานอน
แลไฮเคล ยักยบ มีร้านขายของ กระจุ

กระจุกล้นน้อย แม้^๕ถึง^๕นั้นยังมีรถยนต์โดยสาร
เดินอยู่หลายคัน หลายเจ้าของ คำโดยสาร^๕
แต่สถานีถึงตลาด ๕ ศตางค์ แต่ตลาดถึงที่^๕
ว่าการ ๕ ศตางค์ มีผู้^๕บอกว่า^๕วัน^๕มี^๕รถ^๕เดิน
ถึงค่ายเสียช^๕ญวน เวลานี้^๕ผู้ว่า^๕ราชการ
จังหวัดเอาใจใส่^๕เรื่องการค้ามาก ถนน
ระ^๕ค^๕ค^๕ขัน^๕ออกหลายสาย

ที่ปากน้ำ ชุมพร มีถนนสายใหญ่ สายหนึ่ง
แลสายแยกอีกสายหนึ่ง ทรายว่าถนนนี้สร้าง
แต่^๕ครั้ง^๕พระยาเวียง^๕ใน^๕น^๕ฤๅ^๕ต^๕เมือง^๕เป็น^๕พระยา
สุรพลพิพิธผู้ว่าราชการจังหวัดสร้างไว้ สอง
ข้างถนนเป็นตลาดเล็กทำปลาเค็ม ผู้ที่^๕จับปลา

โดยมากเป็นจีน คนไทยเป็นแต่ลูกจ้าง ราษฎร
คนไทย เมื่อเลิก นำทำปลา มีทำนา เล็ก น้อย
นอก นั้น ก็เพียง หาของป่า เช่น หนวย เป็นต้น
สวนมะพร้าวมีทั่วไป แม้^๕ตาม^๕เกาะ^๕เล็ก^๕เกาะ^๕น้อย
นำ^๕อ่าว^๕นั้น^๕ปลูก^๕มะ^๕พร้าว^๕กัน^๕มาก อาหารเช่น ผัก
อิต^๕ค^๕ค^๕มาก ไม่^๕มี^๕ใคร^๕ปลูก ผักสด ต่าง ๆ
หอม^๕แห้ง กระเทียม^๕แห้ง ส่งไป^๕จาก^๕กรุงเทพ ฯ
ถึง^๕นั้น

ข้าพเจ้า ไป^๕เที่ยว^๕ตาม^๕ชาย^๕ทะเล^๕จนถึง
ห้วยทรายซึ่ง เป็นสวนมะพร้าว ไร่^๕ของ^๕กรม
หลวงชุมพร เขต^๕ร^๕ค^๕ม^๕ค^๕ก^๕ พระองค์ท่านไป
ไป^๕สัน^๕พระ^๕ชน^๕ม^๕จะ^๕ทัน^๕นั้น แล^๕เลย^๕ไป^๕เที่ยว

ความเกาะยางเกาะ

เกาะเสม็ดเป็น เกาะ เล็ก อยู่ ตรง ยากน้ำ
ชุมพร ออกไปทางเรือแถวประมาดครึ่งชั่วโมง
เป็นเกาะ น้ำเขียวมาก บ้าน เห็นอ แล บ้าน
ตัวนอกเป็นน้ำผา บ้าน ไตแลบ้านตัวนอก
เป็นส่วนมะพร้าวตลอด เจ้าของไทยมากอยู่
ที่ตลาดปากน้ำชุมพร ให้คนรักสวยอยู่ กลาง
เกาะหว่างเขาเป็นหนองน้ำไม่แห้งตลอดปี มี
ปลาน้ำจืดชุกชุม ราษฎรบอกว่าท่านาไม้ได้
เพราะที่ลุ่มมาก.

สวนมะพร้าว แลยกปากน้ำ ชุมพรและตาม
เกาะต่าง ๆ เวลาที่มีราคาดีกว่าแต่ก่อนมาก
ปีก่อนสวนที่ราคาสามสิบ สี่สิบบาท เวลาขึ้น
ถึงสามร้อย ถึง สี่ร้อยบาท เหตุ ราคามีแห่ง
กลุ่ย์ภาพใด ฉายไปถึง มีผู้ ออกไปเผยแพร่
กลุ่ย์ภาพตามขอที่กินที่สวนกันมาก เจ้าของ
เก็บเลยไถ่ราคาไปตาม ๆ กัน ข้าพเจ้า
เป็นผู้หนึ่งซึ่งต้องการจะขอเสยส่งปากไม้กล้า
เผยแพร่ตาม เกอวรัตน์แห่งการกลุ่ย์ภาพจะ
รุ่งโรจน์มากไป

การสนทนาของข้าพเจ้ากับพ่อค้าและผู้หนึ่ง
ซึ่งเป็นคนคุ้นเคยเรื่องพาณิชย์การ เขาซึ่ง
แรงเหตุผลโดยความจริงไว้ว่า การค้าขาย
สมัยนี้ไม่ว่าหนเหนือหรือหนใต้ จะสำเร็จได้

ต้องเล่นกับพวกจีน แม้พวกคนไทยวิทำโดย
ลำพัง เห็น ไม่ไปไต่ กันน้ำ ข้อสำคัญเรื่องทิศต่อ
ในการ ส่งสินค้า จำหน่าย ที่เห็น ตัว อย่าง
มาข้างทิศคนไทยคือค้าขาย พอเอาตัวรอดไปได้
ด้วยอาศัยเอาเงินเป็น โลหที่เขายังหน้า อาศัย
ยี่ห้อจีน ๆ หล ๆ พอทรงตัวอยู่ได้

ข้าพเจ้าพักอยู่ที่ปากน้ำชุมพรห้าวัน จัก
มีการเสร็จแล้ว ที่แรกจะไปจังหวัดหลังสวน
โดยทางบก ยังเอนประวณมีเรือตลอดมา
ปากน้ำหลังสวนบรรทุกเกล็ดมาจากบ้านแหลม
แฉะที่ปากน้ำ ข้าพเจ้าเลยควยโอกาสขอ
โดยสารไปกับเรือลำนั้น ลกค่าใช้จ่ายลงไป
ไม่นาน ซึ่ง เป็นของ ถูกใจ ข้าพเจ้า สมัย
กลุ่ย์ภาพ ทั้ง จะ ได้ ชม ภาพ ทาง ทะเล
แปลก ๆ ด้วย.

วันที่ ๓๘ กันยายน พ. ศ. ๒๔๖๘ เรือตลอด
ที่ข้าพเจ้าอาศัยไปเตรียมการพร้อมแล้ว ตอน
บ่ายเรือ ได้ออกจากปาก น้ำชุมพรบ่ายหัวเรือลง
ไปทางทิศใต้ ผ่านกลางที่รายเกาะมะตะ โพน
ที่ข่งประภาคาร ประวณเวลาน้ำขึ้น ทาง
ขวามือ เห็นเขา แหลม เกียน แลเขามัทที่วัดตั้ง
สูงเด่น ตาม ชายหาดเป็นส่วน มะพร้าว
ตลอด ข้างซ้ายทางทะเลแลเห็นเกาะเสม็ด
เกาะสาก เกาะมีทกระ และเกาะเล็ก ๆ ตั้ง

พ.ศ. ๒๔๖๙

เที่ยวชุมพรและหลังสวน

สลับซ้าย ซ้อน น้า ชม จวน พลย มี คลน ย่าง
เล็กน้อยพอทนไม่ถึงคองนอน ตอนเที่ยงคืนเรือ
ผ่านหว่างเกาะทองหลาง ก็ยเกาะกาคู น้าอ่าว
สระหวี จวนสว่างก็แลเห็นเกาะกุลาชัฏทาง
หัวเรือ เรือเดินระหว่างเกาะแหลมช่องหิน
ตามคำสามัญราษฎรเรียกว่าประจำเที่ยง เป็น
นำผาชันเรือแล่นชึก ๆ ไต่ไม่มีหินไต่ น้ำทั้ง
น้ำก็ลึกด้วย

เกาะกุลาเป็น เกาะใหญ่ใน แถวนั้น เป็น
เกาะนกทำรังอยู่คล้ายว่าวฟ้า รอยเกาะ
เป็นนำผาชัน มีทรายแลหาดทรายน้อยแห่ง
สำหรับพักผ่อนเรืออาศัย

ที่ช่องระหว่างประจำเที่ยงกับเกาะกุลาเป็น
ที่เกรงกลัวของชาวทะเลมาก เพราะเป็นที่
อาศัยของปลาฉลาม ถ้าเรืออับปางลงที่นั่น
น้อยคนที่จะรอดชีวิตได้ ข้าพเจ้าเองทั้ง
เศษกระแจะลงไปในทะเล ปลาฉลามผูกขึ้น
เป็นฝูง ๆ แย่งกันซบเสี้ยงสนั่น

การนอนในเรือ ตลอดเวลา แล่นไปไม่เป็น
ของสายนัก ต้องลุกขึ้นบ่อย ๆ เวลาโย
เรือกลับหันหนึ่งเรือก็เอียงไปทางหนึ่ง ต้อง
ทั้งพิชกับหัวเรือเฝ้าท่ากวระไป

พวก ชาวทะเล กล่าวว่า การแล่นเรือเวลา
กลางคืนสับสนกว่ากลางวันมาก ทั้งเวลานั้น

แสงเดือนส่องสว่าง พอเดือนจะลับขอบฟ้า
ก็เป็นเวลารุ่งสว่างพอดี

การหาอาหาร รับประทานอาหาร ถึงเวลาเข้าพัก
ตามชายหาดฝั่งหรือตามเกาะ กวระหนึ่ง ย่าง
มือเหมาะจะจอกวิมหมัน ในงานต่าง ๆ
เต็มไปด้วยอาหาร ปลา ไข่ แลหอย แม่ ทิโกพัก
ไม่เหมาะ กับข้าว ก็ยัง นัยว่า ไม่เสวย คือ มีไก่
วรวนษ์ จมน้ำชบ เอาปลาเค็มแทน ปลาอย่าง
หรือมีฉลามก็เคยชิว คือเคยชิวเราเอง
แต่หลบด้วยกะดามะพร้าว ไม่ ต้องมีเครื่องปรุง
อะไรนอกจาก น้ำกะทิใส่ กะดามะพร้าว คั้นไฟ
พอเดือดยก ๆ เป็นใช้ได้.

ท่านทั้งหลายอย่าเพ้อหัวเราะเยาะ ข้าพเจ้า
เรื่องไก่วรวนษ์ ไม่มีในคำหยาบคำราทโค ข้าพ
เจ้าไม่ได้ประคิฐขึ้นเลย ๆ มีมูล ที่ระ ให้นาม
ดังนั้น ท่านเจ้าของนามท่านเคยพูดว่า ไก่
ของท่านมีไอระ ไม่แพ้เครื่องอาหารฝรั่งที่นิยม
กันเช่น ไก่วินเซอร์ซึ่งต้องสอใส่ ด้วยคันท่าน
และเห็ดดำ.

ไก่วรวนษ์เป็นอาหารสมสมัย รับประทาน
ได้ทั้งกวยไม่ว่าหนุ่มหรือแก่ ผู้ ทัพพหรือ
ไม่มี ตามที่ข้าพเจ้าได้สังเกตมา ผู้ที่
รับประทาน อยู่เสมอ มีกำลัง แข็งแรง มีกิริยา
กระปล กระปล่า ปราศจากโรค คนแก่ก็

กระชุมกระชวยคล้ายหนุ่ม เป็นอาหารที่ไม่
แสดงเล่ห์เหลี่ยม ไม่มียาปมกรรมด้วย ข้าพ
เจ้าขอเพิ่มตำราการควรวัว ในทัน เพื่อเพิ่ม
การควรวัวของไทยเขมม

เครื่องปรุง (๑) ปลีกกล้วยไม่ว่ากล้วย
ชนิดใด แต่ปลีกกล้วย คำนเป็นชนิดดีกว่า อย่าง
อื่นเนื้อแน่นแล้อยด. (๒) หัวกะทิ

วิธีปรุง ชุกมะพร้าวคันกะทิ เอาหัวกะทิ
ใส่ชามไว้ เอาปลีกกล้วยเผาไฟ กระพอบ
ข้าพในสุกก็ แทะกายนอกออกจนดังกล้วยอ่อน
ข้าง ใน ที่มีสีขาว เอาไม้คักหัวท้ายปลีกออก
เล็กน้อย ผ่าสองหรือสี่ตามซอຍไววางบน
จาน เอาน้ำหัวกะทิราวกาลังร้อน ๆ วยประทาน
ก็น้ำพริกคั้นก็. (ห้ามคัมปลีกกล้วย เพราะ
น้ำหวานจะออกเสียหมดไม่เหมือนอย่างเผา.)

การเดินทางของ ข้าพเจ้าในทะเลเป็นเวลา
สองคืนกับสองวันเต็ม จึงถึงปากน้ำหลังสวน
ปากน้ำหลังสวนเมื่อ สิบยี่ที่ล่องมายังเป็น
ยี่ราย มีบ้านราษฎร หายปลาและ ฆมหอยมุกก็ไม่
เกินกว่าแปดหลังคาเรือน เวลานั้นเห็นนา
ไปด้วยบ้านเรือน โรงร้าน และตลาด หลังหมู่บ้าน
ขึ้น ไปก็เห็นสวนมะพร้าวตลอด เป็นที่
สำคัญ ใน ทาง สีนคำ ปลา เต็ม ขึ้น ออก คำล
หนึ่ง ตามริมหาดฝั่งขวาถัดเขาลงต่ำออกมา

เดิมเป็นที่สำหรับฝังศพ เวลานั้นกลายเป็น
หมู่บ้านพวกจีนและสวนมะพร้าว มีเรือนแจว
พายข้ามไปมาอยู่เสมอ

รุ่งขึ้นวันที่ ๒๒ กันยายน พ. ศ. ๒๔๖๑
ข้าพเจ้าได้จ้างเรือแจวให้ ขึ้นไปส่งยังจังหวัด
ไม่มีเรือรวอะไร จะกล่าวตาม ระยะทางแถบ
ลำน้ำมากนัก นอกจากสองข้างลำน้ำเป็นสวน
หมาก มะพร้าว แลสวนทุเรียน ตลอดขึ้นไป
มีทิวน้ำลึก แลหาดเป็นตอน ๆ ไร่ยัง คงมี
ชุกชุมอยู่ มีผู้กล่าวว่าเวลาน้ำขึ้น ๆ เห็น
ไหลลงมามาก พัดตอไม้ใหญ่ ๆ ลอยตาม
กระแสน้ำลงมา เป็นการน่ากลัวอันตรายภัย
การเดินเรือไม่น้อย เพราะสันเขาที่ท้ายด
พะโต๊ะระหว่างจังหวัดระนองแลหลังสวนต่อกัน

สูงมาก เมื่อ ยลियี่ ล่องมา เมือง หลังสวนเป็น
หมู่บ้านหนึ่ง เป็นที่พวกจีนมาทำเหมืองแร่
คิงก และเผาถ่านขาย สถานที่นอกจากคก
แลยี่วัดบ้านพระยาจรูญราชโศภการ (คือ
ชิมเต็ก) ไม่มีบ้านนอกที่ใหญ่โต ที่ทำการ
รัฐบาลเวลานั้นรวมอยู่ในเขตบ้านพระยาจรูญ
เสร็จ เจ้าเมือง กว้อออกจากห้องนอน ถิ่นนั่ง
เก้าอี้ว่าการได้ทีเดียว
เวลานั้นบ้านเรือนแน่นหนาขึ้นมาก พน

พ.ศ. ๒๔๖๙

เที่ยวชมพระและหลังสวน

กินเป็นนา ส่วนหมาก ส่วนมะพร้าว ส่วนทุเรียน นิสสัยมันน้อย เมื่อมีสตางค์ คิดตัวอยู่ข้าง
มังกุค เเงาะ ฝรั่ง ผลออกไป จนท้ายล เล็กน้อย ใครจะว่าจ้าง ทำการงาน ไม่ยอมรับ
กันอีก ถ้าวลสิกรรมต้องนี้ว่าเมืองหลังสวน ชอบนอนอีกอยู่ข้างบ้านเรือน พอสตางค์หมดจึง
ออกน่านว่าเมืองอื่น ๆ ราษฎรไม่ชอบปลูกไม้ ออกเที่ยวคึกคักหางานทำ
ล้มลุก เช่นอย่าง ถั่วฝักยาวไม่ค่อยปลูกกัน มี ราษฎรเมืองไหน จะเรียกหลวงกันมากเท่า
ปลูกข้างน้อยแห่ง ใบทองชายได้ราคาแพง เมืองนั้นเป็นไม่มี ไม่ว่าไปที่ใดก็ ยืนแต่เรียก
โยหนึ่ง ๆ สตางค์ ต่างคนต่าง ชอบปลูกไม้ หลวง ๆ หลวงมี หลวงซึก จนทำให้ ข้างเจ้า
ใหญ่ เพราะไม่ต้องออกแรงย่ำรุ่ง เมื่อถึง เกิดความสงสัยอยู่เป็นหลายวัน ว่าเหตุใด
ระตุลก็ออกมาเอง ส่วนไม้ต้องยกหลังร้อง หลวงจึงตกคึกคักอยู่จังหวัดนั้นมากนักหนา ภาย
อย่างกรุงเทพ ฯ หลังจึงทราบว่าเมื่อใครที่ ได้อุปสมบทลาสิกขา
จาก สมณเพศแล้วเรียกหลวงนำหน้าชื่อทั้งนั้น

ถนนในที่ประชุมชนมีหลายสายสั้น ๆ ขาค คล้ายกับในลัทธิศาสนาอิสลาม ผู้ซึ่งได้
ความย่ำรุ่ง ถนนบางตอนแลดูชอยคลกรัง ไปยังเมืองเมกกะมาแล้วเรียกว่า ระเบียบนี้
หนึ่งชุมคล้ายสนามพลาว ใครมาเป็นผู้ว่า เช่น ระเบียบที่มานั้น ระเบียบทุก ในกรุงเทพ ฯ
ราชการจังหวัดกันออกจะอยู่ทนนานไม่ต้องโยก วันที่ ๒๔ กันยายน มีผู้ ไปจากกรุงเทพ ฯ
ย้ายย้ายอย่างจังหวัดอื่น ๆ ถ้ามีการโยกย้าย ถึงหลังสวน มีหนังสือพิมพ์ทางออกการเมือง
เกิดขึ้นมักจะถูกคุกไม่ให้ ไปพ้นได้ เช่นผู้ว่า ลงวันที่ ๒๓ ตักไปหนึ่งฉบับ ข้างเจ้าอ่านพบ
ราชการจังหวัดเดิมเมื่อถูกย้ายท่านก็ลา คง โคลงสี่สุภาพ มีความว่า —
ทำมาหากิน อยู่ใน จังหวัดนั้น เสด็จ ผู้ว่า เรือถูกพายุร้าย แรงจนขาด ลมแล
ราชการ จังหวัดเวลานั้น สม ท่านแห่ง เจ้าเมือง เมียหญิงถูกฉวยร้าย ปรียช้อ้น
โยธาณ มั่งคั่งไปด้วยที่ดินและสวนให้ราษฎร อำมาตย์ถูกกลุ่ลภาพ พระวัง พล่านนา
ถือแลเข้าหลายแห่ง ทหาถูกลูกน้าอื่น เวรือง เอ็งเอ็ง
ราษฎรพนเมือง เป็นคน เกียจคร้านมาก มี

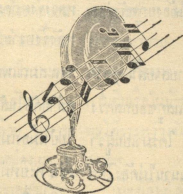
ราษฎรเมืองไหน จะเรียกหลวงกันมากเท่า
เมืองนั้นเป็นไม่มี ไม่ว่าไปที่ใดก็ ยืนแต่เรียก
หลวง ๆ หลวงมี หลวงซึก จนทำให้ ข้างเจ้า
เกิดความสงสัยอยู่เป็นหลายวัน ว่าเหตุใด
หลวงจึงตกคึกคักอยู่จังหวัดนั้นมากนักหนา ภาย
หลังจึงทราบว่าเมื่อใครที่ ได้อุปสมบทลาสิกขา
จาก สมณเพศแล้วเรียกหลวงนำหน้าชื่อทั้งนั้น
คล้ายกับในลัทธิศาสนาอิสลาม ผู้ซึ่งได้
ไปยังเมืองเมกกะมาแล้วเรียกว่า ระเบียบนี้
เช่น ระเบียบที่มานั้น ระเบียบทุก ในกรุงเทพ ฯ
วันที่ ๒๔ กันยายน มีผู้ ไปจากกรุงเทพ ฯ
ถึงหลังสวน มีหนังสือพิมพ์ทางออกการเมือง
ลงวันที่ ๒๓ ตักไปหนึ่งฉบับ ข้างเจ้าอ่านพบ
โคลงสี่สุภาพ มีความว่า —
เรือถูกพายุร้าย แรงจนขาด ลมแล
เมียหญิงถูกฉวยร้าย ปรียช้อ้น
อำมาตย์ถูกกลุ่ลภาพ พระวัง พล่านนา
ทหาถูกลูกน้าอื่น เวรือง เอ็งเอ็ง

จิตตเสณะ

๒๘
ธันวาคม

วันที่ ๒๑ กันยายน พ. ศ. ๒๕๐๗ ข้าพเจ้า
ได้กลับรดควนมาบังกรุงทพ ฯ โดยสวัสดิภาพ
ก่อนที่ จะ เรือง เทียว ข้าพเจ้า ขอ อว สเสีย
หน้อยว่า ในการ เทียว ไม่มี ผู้ ไ้ ไ้ ร่าย
แล เสีย คำ พา หน้อย เท้า ข้าพเจ้า เหตุ ไป
เทียว ครอง ข้าพเจ้า ไป คน เทียว ปราศ ราก

๑๓๕. ความหวังหายนะแก่ชนอันเกิดขึ้นในใจแห่งท่านกาลิได ควรรับสัจดีให้
หลุดไปเสียโดยเร็วพลัน ปลุกความรักแกลสงสารให้มีกำลังขึ้น ท่านจะได้
ไม่ต้องได้รับความร้อนเพราะตรึงผิดทางเมื่อภายหลัง.

ของ น. ส. พิษณุภาค

แถลงการณ์พิเศษ

เรื่อง

“ข้อพึงจดจำในเรื่องวัฒนธรรมโรค”

ของ

กรมสาธารณสุข

วัฒนธรรมโรคเป็นโรคติดต่อกันหนึ่ง — รักษาได้ เมื่อโรคเป็นในระยะแรก ๆ — เกิดขึ้นโดยเชื้อวัฒนธรรมโรคซึ่งมีอยู่ในปอด และบางทีก็มีในส่วนอื่น ๆ ของร่างกายด้วย

เชื้อวัฒนธรรมโรคนี้ ตามปกติเข้าสู่ร่างกายตั้งแต่ผู้ช่วยเป็นเด็ก แต่แทบทุกรายโรคยังไม่ปรากฏอาการจนกว่าเป็นผู้ใหญ่แล้ว (ระหว่างอายุยี่สิบกับสี่สิบ) คอเมอร่าร่างกายมีอำนาจต้านทานโรคนี้ต่ำลงโดยทำงานหนักเกินไป ไม่ได้รักษาอาหารบำรุงร่างกายพอ ขบวนการย่อยไม่เหมาะสมแก่สุขภาพ หรือเสพยาเสพติดมากเกินไป ควรจึงต้องเข้าใจกันว่าการรับเชื้อวัฒนธรรมโรคเข้าไปในร่างกายนั้น ไม่จำเป็น ต้องเป็นเหตุให้เกิดวัฒนธรรมโรคขึ้นทุกครั้งไป

วิธีที่วัฒนธรรมโรคแพร่หลาย

เชื้อวัฒนธรรมโรค ออกจากร่างกายผู้ช่วยปนมากับเสมหะ และเสมหะที่มีเชื้อโรคนี้ อาจ

เคลื่อนที่โดยตรงไปยังผู้ซึ่งมีกำลังต้านทานโรคน้อย โดยละอองน้ำลายเมื่อไอ และเมื่อจามปากกัน หรืออาจแพร่หลายไปโดยใช้ถ้วยน้ำหรือภาชนะใส่อาหารร่วมกัน หรือในอาหารไม่สุกเช่นนมก็ได้

เสมหะที่ออกมาเมื่อไอหรือจามปน หรือโดยดื่มน้ำลายอย่างเลินเล่อ เป็นเหตุให้ฝนละอองของทณระคนกับเชื้อวัฒนธรรมโรค และอาจเป็นมือของเด็กที่มาเล่นในห้องนั้น แล้วจึงนำเชื้อโรคไปสู่ปากโดยวิธีอื่น การขี้กวางอาจทำให้เชื้อโรคเข้าปากได้ โดยฟังไปกับละอองหรือแมลงวันอาจนำเชื้อโรคไปขายกับอาหารก็ได้เหมือนกัน

แสงแดดทำลายเชื้อโรคนี้ได้ แต่ภายในบ้าน โดยโดยเฉพาะในห้องมืดและชื้นแฉะนั้น เชื้อวัฒนธรรมโรคอาจอยู่ได้นาน แม้ว่าเสมหะนั้นแห้งแล้วก็ตาม

เมื่อรู้อยู่แล้วว่าวัฒนธรรมโรคนี้แพร่หลาย

สาธารณสุข

ยี่นั้ว

อย่างไร เราก็สามารถป้องกันการติดตัวของโรคนี้ได้ ถ้าผู้ช่วยภัยโรคจะทำ (หรือถูกบังคับให้ทำ) ตามกฎแห่งการระวังตัวอย่างง่าย ๆ

วิธีป้องกันวัณโรค

อาจะระวังการแพร่หลายของวัณโรคเสียได้ โดยคนหาผู้ช่วยภัยโรค และส่งสอนให้รู้จักวิธีอยู่กับเพื่อนของกันมิให้พาโรคไปติดต่อกัน และโดยบำรุงผู้ซึ่งอยู่ใกล้ ชีกรัยโรค หรือผู้ที่ สอดแนมน่าจะเป็นวัณโรค เช่น เก็ก ๆ เป็นต้น ให้มีอำนาจต้านทานโรคดีขึ้น

คำแนะนำสำหรับผู้ช่วยภัย

วัณโรค

ไม่มีคำแนะนำใดที่จะสามารถช่วยภัยวัณโรคแก่ผู้ช่วยภัยวัณโรคได้ ผู้ช่วยภัยควรต้องอยู่ในความอารักขาของแพทย์ที่รักษาและปฏิบัติตนตามคำแนะนำของแพทย์นั้น โดยเคร่งครัดเกินกว่าโรคหอบ คำแนะนำต่อไปนี้ จะช่วยป้องกันไม่ให้โรคติดต่อกันไปถึงผู้อื่นได้

(๓) ปิดปากเสียเมื่อเวลาไอ — เมื่อไอหรือจาม ผู้ช่วยภัยควรปิดปากด้วยผ้าเช็ดหน้าหรือผ้าอื่น ๆ เพราะในขณะนั้น มีละอองเสมหะที่

เชื้อโรคกระเด็นไป ควรทำให้ผ้าเช็ดหน้าสะอาดอยู่ทุกวัน และพรมให้ชุ่มด้วยยาทำลายเชื้อโรค ถ้าไอ ส่งกลิ่นเหม็นผ้าเช็ดหน้า เช่น กระดาษ เมื่อใช้แล้วควรต้องเปลี่ยนเสมอ ทางที่กระคายที่ใช้แล้วนั้นควรต้องเผาไฟเสีย ผ้าเช็ดหน้าที่ใช้บ่อยเช่นเสมหะนั้น ควรเก็บให้พ้นจากแมลงวัน แล้วเอาทิ้งเสียก่อนผ้าจะแห้ง ผ้าชนิดอื่นอย่าให้ปนกับผ้าอื่น ผู้ที่ทนอดสำหรับผู้ช่วยภัยวัณโรคนั้นควรเปลี่ยนบ่อย ๆ ผ้าอื่น ๆ ที่ใช้เพราะตัวผู้ช่วยภัยควรต้องแยกซักต่างหาก และ ก่อนซัก ควรต้มเสีย รวดสัก ๓๐ นาทีเป็นอย่างน้อย

(๒) ควรใช้กระถางกระดาษถ้าจำเป็น —

ผู้ช่วยภัยที่มีเสมหะออกมานั้นอาจกำจัดเสมหะเสียได้ โดยวิธีอื่นเสมอและปราศจากอันตรายด้วยการใช้ กระโถน หรือกระถาง กระดาษ โดยกระดาษ กระโถนหรือกระถางนั้นควรต้องมีฝาปิดให้มิดชิด เพื่อป้องกันแมลงวันลงทอมเสมหะ เพราะแมลงวันอาจนำเชื้อโรคไปสู่อาหารที่เขี่ยทิ้งไว้ได้ กระเพาะของกระถางนั้นควรใส่ขี้เลื่อยไว้บ้าง เพื่อให้กลิ่นกลายกับเสมหะสำหรับเผาไฟ ภายหลัง พร้อมทั้งกระถางให้สดกขึ้น

(๓) ถ้าไม่เผาเสมหะก็ควรใช้ยาทำลาย

พ.ศ. ๒๔๖๗

แถลงการณ์พิเศษ

เชื้อโรค ถ้าผู้ช่วยผู้รักษานักควรขยันเสมหะ
ลงในกระโถน ซึ่งสะดวกกว่าใช้ภาชนะอื่น ๆ
ก่อนใช้ ควรใส่น้ำยาไลโซลแรง ๓๐ ละ ๕ สัก
๑ ถ้วยชา หรือขายนแล้วแต่แพทย์จะแนะนำ
เพราะเหตุที่ ยา ทำลายเชื้อโรคนี้ จะ มาเชื้อ
วัตถุโรค เสียได้ เสมหะ ใน กระ โถน จึงไม่
มีอันตราย แม้จะถ่ายเทลงในท่อน้ำสาธารณะ
ใด ๆ ก็ตาม

(๕) นอกแต่ล้างในท้องที่ที่ทางระบาย
ลมก็—ห้องที่ผู้ช่วยด้วยวัตถุโรคอยู่นั้น ควรมี
ช่องทางให้แสงแดดส่องถูกพื้นใด ในระหว่าง
เวลากลางวัน กลางคืน ควรต้องยกหน้าต่าง
ไว้เพื่อให้ลมเข้าได้สะดวก ถ้าผู้ช่วยจะออก
มานอน ที่ เรียงนอนใด ก็ยังดี พื้นห้อง
ควรเช็ดด้วยน้ำยาทำลายเชื้อโรค และไม่ควรวาง
ที่กวาดกวาดเมื่อเวลาแห้ง ๆ

(๕) อย่ายอมให้เด็ก ๆ เข้าไปเล่นในห้อง
ของผู้ช่วยด้วยวัตถุโรคเป็นอันขาด ผู้ช่วยด้วย
โรคนี้ ไม่ ควร รุยปากเด็ก หรือ รุยปากกับใคร
ทั้งไม่ควรใช้ ถ้วยน้ำ หรือ ภาชนะ สำหรับกิน
ร่วมกับผู้อื่น หรือใช้สิ่งของเครื่องแต่งตัวที่
ผู้อื่นอาจใช้ด้วยก็ได้

(๖) อย่ารับประทานอาหารซึ่งผู้อื่นกิน —
ต้องระวังอย่าให้มืออยู่ใกล้อาหาร มือของผู้

ช่วย ต้อง ล้าง มือ และ ล้าง เสื้อก่อน จับ
ต้องอาหารเสมอ

จงทำตามกฎเหล่านี้ และป้องกันตัวของท่าน

จากวัณโรค

ถ้ารู้ สัก ว่าเป็น วัณโรค ใน ระยะ แรก
หรือ สงสัย ว่าจะ เป็น วัณโรค แล้ว ก็
สามารถป้องกันวัณโรคได้ โดยประพฤติตาม
สุขวิทยาอันสมควร

ให้ แพทย์ ตรวจร่างกาย อย่างถี่ถ้วน ทุกวัน
และทุกครั้งภายหลังเจ็บหนัก ไม่ว่าด้วยโรค
อะไรก็ตาม แต่ ไขความอ่อนแอ ในส่วนร่างกาย
ทุกอย่าง เช่น พื่น รุม และ ลำคอ ทั้งนี้จะ
เป็นการทำลายอุปสรรค หลายประการที่กักกัน
หนทางแห่งสุขภาพเสียได้

จงฝึกนิสัยในเรือนกินนอนและ ออกกำลังกาย
ตามสมควร เมื่อนิสัยเช่นนี้เกิดขึ้นแล้ว
ก็จะประพฤติตามได้เรื่อยไป ละเว้นจากการ
เห็นแก่เหนื่อยเกินไป ถูกความเย็นจัดและชื้น
และ โดยไม่จำเป็น การครุ่นนอนครุ่นตัวและ
เห็นแก่เหนื่อยมากเกินไป สร้างท่าเลือนเหมาะ
สำหรับความเจริญของเชื้อโรค
สำหรับเด็กที่กินนมวันนั้น ควรให้ กินแต่

สาธารณสุข

อันนี้

นมชนิดที่อุ่นตามวิธีปาสเตอร์ไรเซชันแล้ว
เท่านั้น วิธีนี้คือ อุ่นนํ้านมให้ร้อนแต่ ๑๔๐ ถึง
๑๕๕ ฟาเรนไฮต์และคงให้มีความร้อนอยู่ใน
ชกน ๒๐ ถึง ๓๐ นาที การทำเช่นนี้เป็นการทำ
ลายเชื้อโรค ซึ่งมีอยู่ใน นํ้านม นนเสียได้ทุก
อย่าง นํ้านมไม่ว่าชนิดใดที่ยังไม่ได้อุ่นโดย
วิธีนี้อาจมีอันตรายได้ทั้งนั้น

ผู้ช่วยควรอยู่ในที่ถูกแสงแดดอ่อน ๆ ใน
ตอนเช้าและเย็น และพยายามอยู่ในที่อากาศ
โปร่งให้มากที่สุด ระวังโรคนี้จนชอบความมืด
แต่เกลียดความสว่าง

ถ้าท่านเป็นวัณโรคอยู่ควรระวังตัว

ตามข้อแนะนำดังต่อไปนี้

ยอมตัวอยู่ใน ความอบอุ่น ของ แพทย์
และปฏิบัติตาม คำสั่ง ของแพทย์ ทุก อย่าง
สำหรับผู้ที่อยู่กักขังนั้น ขอแนะนำว่า:

ควรเลือกกินแต่อาหารที่ขำร่งร่างกาย
ควรหายใจ อากาศบริสุทธิ์ ทั้ง กลาง วัน
และกลางคืน

ควรไว้ วัช แสงแดดใน เวลาเช้า และเย็น
เสมอ

ควรพักผ่อน ตลอดเวลา ที่มีอาการ ไข้
ชีพจรเร็ว หายใจสั้น เหนื่อย ออก กลาง คืน

ไอ น้ำหนักลด เบื่ออาหาร และอาการอื่น ๆ

ควร ออก กำลัง ภาย ตาม สมควร เมื่อ
ปราศจากอาการ ที่กล่าวมานั้นแล้ว แต่ใน
เรือนควรทำเมื่อได้รับคำสั่งของแพทย์แล้ว

ควร ยอมเสียเงินค่าอาหารและสิ่ง
ที่จำเป็นอื่น ๆ ขยายเสียเงินค่ายา เพราะไม่มี
ยาอะไรช่วยชีวิตวัณโรคได้

ควร ตั้งใจให้ ศึกษาค้นคว้าตามคำแนะนำ
ของแพทย์ โดยเคร่งครัด และควรให้น้ำใจ
ของท่านช่วยตัวท่านเองให้ดีขึ้นด้วย

ควรระวังถึงความลับของผู้อื่นด้วย โดย
ระวังอย่าเปิดเผยเวลาไอ และจามเสมอ และ
ทำลายเสมหะ ตามที่ใด ซึ่งแรงไวแล้วนั้น

เมื่อโรคทุเลา เราจะทำอย่างไรอีก?

อยู่ในความอบอุ่นของแพทย์ต่อไป ทำตาม
แพทย์แนะนำ และให้แพทย์ตรวจร่างกายตาม
กำหนดเวลา

ถ้าทำได้ ก็ให้ทำงานเช่นแต่ก่อน เมื่อ
เริ่มทำงานอย่างพึงทำให้เต็มเวลาก่อน แล้วจึง
ค่อยเพิ่มเวลาให้มากขึ้น

อย่าลืมว่าการกำลังของท่านนั้น มีแต่เพียง
จำกัดตามปกติ อาการ ของ โรค ที่ทรุดลงนั้น
ไม่ใช่ เพราะ จวร ที่ตรากตรำ ทำใน ระหว่าง

พ.ศ. ๒๔๖๙

แถลงการณ์พิเศษ

๘ ชั่วโมงทุกวันในหนึ่ง แต่เป็นเพราะการที่คน
ทำระหว่างอีก ๒๐ ชั่วโมงอีกต่างหาก

ข้อพึงปฏิบัติสำหรับผู้ป่วย

ด้วยวิธีนี้โรค

๑. ผู้ป่วยด้วย วัณโรค แห่ง ปอด ต้อง
ทำลายเสมหะเสียด้วยวิธีอื่นมผลแน่นอน

๒. ผู้ป่วยด้วย แผล เบื่อ อันเนื่อง จาก
วัณโรคชนิดใดก็ตามนั้น เมื่อแผลงาฟาน
แผลออกแล้ว จักต้องเผาล้างโดยทันที

๓. ห้องที่ ผู้ป่วย ด้วยวัณโรค อยู่ จัก
ต้องมีหน้าต่าง อย่างน้อยบานหนึ่ง

๔. ผู้ป่วย ด้วย วัณโรค แห่ง ปอด หรือ
ชนิดอื่นซึ่งติดต่อกันได้ จะจำเป็นต้องอาหาร
สำหรับคนอื่นไม่ได้ นอกจากเป็นหน้าที่ซึ่ง
จำเป็นต้องทำในบ้านเรือน เว้นแต่อาหารนั้น
จะแยกกันอย่างขงกันเชื้อโรคได้ หรือเว้นแต่
อาหารนั้นจะต้องนำไปทิ้งทิ้งภายหลัง ซึ่งจะ
ทำให้เชื้อโรคตายสิ้น และขึงกันมิให้ติด
ต่อยังผู้ ก็นได้

๕. ผู้ป่วย ด้วย วัณโรค แห่ง ปอด หรือ
วัณโรคชนิดใดก็ตามก็ตามไม่ได้ ไม่ควรทำของ

สิ่งใดเพื่อค้าขาย หรือทำงานในร้านค้าขาย
ใดๆ นอกจากสิ่งซึ่งทำขึ้นนอาหาร ทำลาย
เชื้อโรคเสียได้ โดยถูกต้อง ด้วยวิธีอื่นสมควร

อย่าลวงเด็ก ให้กลัวหมอ

เมื่อเร็ว ๆ นี้ แพทย์ผู้ชำนาญในวิชา
โรคเด็กผู้หนึ่งในอเมริกากล่าวว่า สิ่งที่น่า
กลัวที่สุดคน มีไข้โรคทางหรือโรคภัยอื่นๆ
ที่แปลแต่เกิดเลยแต่เป็นการที่พ่อแม่ลวงเด็กให้
กลัวหมอเมื่อก่อนเด็กเข้านั้นเอง

บิดามารดา อาจ ปลอมโยน เพื่อให้เด็กรับ
การผัดทิดได้โดยง่าย แม้ความเจ็บปวดที่ต้อง
ได้รับจะมีอยู่มากมาย ก็จะต้องแนะนำให้เด็ก
เห็นความหวังดีของแพทย์ ที่ได้ทำไปนั้น คำ
ชี้แจงของมารดา เมื่อ ก่อนที่ แพทย์จะมาตรวจ
เด็กและภายหลังที่แพทย์กล้มแล้วนั้น จะทำ
ให้เด็กไม่รู้สึกกลัวหมอ

การ ลวงเด็ก ให้กลัวสิ่งต่างๆ ก็เป็นความ
ผิดมากอยู่แล้ว แต่การลวงให้กลัวหมอนั้นยิ่ง
เป็นความผิดอย่างร้ายกาจทีเดียว

จงสอนเด็ก ings คือเป็น “ หมอเป็นเพื่อน
ของเจ้า และจะทำให้เจ้าหายเจ็บไข้ ”

สมิงพ่อเพ็ชร ลอนหลาน

(ทั่วด้วยบทปราชัย ๕ ประการ)

ดูก่อนหลานรักข้า
ไยประมาทต่อกุทร
มิควรจะสังหร
แท้ก็ควรไผ่ไผ่

อันองค์ภูวนาถเจ้า
คือบุพการีโน
ทรงคุณยิ่งสิ่งใด
บุญสโปรดศักดิ์

พระเป็นวิวัฒผู้
ทรงประสาทสิ่งเสียดิ
กรณีนั้นคือเทียน
เพราะเพื่อนกับได้

ตั้งนักรวแต่ตั้ง
รำลึกพระคุณชู
จงรักต่อพระภู
แสวงชอบตอบอยู่เพียง

สมิงนคร อินทเอย
ธีราชเจ้า
เห็นผิด ไปอา
หลักพันความหลง

จอมพลโท
เมื่อน
นำเปรียบ ได้ฤ
เชิดให้ชนเห็น

มีเพียร
เกิดไว้
นำส่อง ทางแ
แผดเจสยสนสมหวัง

กัตติณู
ชูปเลียง
ธเรศ
ซพมล้างวางวาย

พ.ศ. ๒๔๖๗

สมิงพ่อเพ็ชรส่อนหลาน

ซึ่งหมามึงรักด้วย
เท่ากับหลานมีประสงค์
ต่อบาทบดินทร์ทรง
บ่อมจกมีแต่ฝ่าย
อ้อจุลจักรพรรดิผู้
ถนอมรักเหล่าเสนี
อุปโลกบริโภคม
พระโปรดเพื่อไพร่ฟ้า
ความเกษมแห่งบุตรน้อย

เพราะพี่เลี้ยงพยายาม
จัดข้าวจัดน้ำตาม
บุตรเช่นนี้บ่อมพ้อง
ภูมิคือชนกชนนี
ไม่ผิดไม่แฉกสัก
ทรงเลี้ยงและทรงรัก
หลานจึงคงเข้มช้อย

นางในอุตะละเบอง
นางก้อชายา
เปรียบแล้วก็มาดา
แท้ก็ควรจักน้าว

อันบุตรมึงเสพด้วย
บ่อมนับว่าแสนสา
หากสำเร็จปรารถนา
นับว่าเฝ้าตนฝ่าย

นาฏอนงค์ ทำนา
สิ่งร้ายจะระแวง
สูงศักดิ์
เพราะด้วยเนรคุณ
เพญศรี
ทวนน้ำระคนทุก
ประมาณมาก
ชุ่มน้ำใจเปรม
นวลงาม

ปกบ้องกล่อให้ระแวง
ปรินิบัติ
พบด้วยบิดา
แน่นัก
หน่งน้อย
หลานอยู่
ดั่งนี้โลน
บริจา

ริกาฉา
ขยศักท้าว
โฉนผด
นอนน้อมอภินันท์

มาตา
หัตร์ร้าย
ดูมึง
เพราะด้วยใจพาล

หลานเอยน้ารักเจ้า

เหตุเพราะมืออ้าย

อย่าคิดทูลจืดไป

สิ่งทกลวนนต้อง

จริงอยู่อุตะละนั้น

เจ้าก็หนุ่มคะนองยาม

เห็นแล้วข้อมมีความ

เจกกรมมุ่งเอาจ

ซึ่งระคนสาโรชนัน

เพราะเพื่อเกล้าเกษร

จริงอยู่ผลการ

เหตุรับรู้เลือกได้

นฤมลนางนาผู้

ต้องลักษณะนารีน

สมแท้แต่ทรงธรรม

หากคำจำคดต้อย

ดังนั้นและเจ้า

อย่าคิดอย่าควรรำ

อุตะละไข่นางสำ

แม่คิดเหมือนมุ้งราย

นเรนทร์สุรย์หากโปรดแท้

นางอุตะละนงคราญ

เพราะเพื่อจักสมาน

แท้ทั้งจริงทรงโปรดเกล้า

จริงใจ

จึงพร้อม

เปล่าประโยชน์

มันด้วยกตัญญู

นวลงาม

รุ่มเนื้อ

กำหนด

เกลือกเกล้าเสาวคนธ์

คือกรม

สืบไว้

ไปเกลียด

ดั่งนงขยลน

มีพรรณ

แซมซ้อย

เทิดศักดิ์

อยู่นนอย่าหวัง

จงจำ

โทษบ้าย

หวั่นคู้เจ้าเลย

ต่อเบื้องบาทมุล

หวังประทาน

แก่เจ้า

ความรัก

ก็ด้วยจำพระทัย

พ.ศ. ๒๔๖๙

สมิงพ่อเพ็ชรต้นหลาน

คุณไชร้งนุชนัน
รังแต่จะมีระเวง
ไหนเลยจักแสง
คงจักมีแต่ไร

ถึงโดยกอบทรพย์ร้อย
มามอบให้มารศรี
ไหนนางจักไยดี
เพราะมิอยากจากไ้

เลิกสมานแรมสมัคด้วย
ขึ้นสมัคเจ้าจักปลง
เจกนกกับเร็วคง
แม่ประมาทพลาดด้วย

หลานชายเจ้าก็เชื่อ
ควรรักเจ้าจักมี
จงรักพิทักษ์ไว้
ผลแห่งภักดีนั้น

โดยทำนองน้ำพรา
สมิงที่รักจงวอน
ในกรรณอย่าพล้นถอน
ควรตรักระลึกให้

จงใจเจ้ามุ่งล้าง
จงเชิดชูเกียรติอัน
จงไว้ชื่อแห่งรามัญ
คงอยู่ชูศักดิ์ทั่ว

คงแหง ไจนอ
โทษไว้
หวังสวัสดิ
แต่ร้างห่างไทย

พันทวี
รับไว้
ในสิ่ง นั้นแล
ธิดาเจ้าจอมปราณ

นวลอนงค์ นั้นนา
ชีพม้วย
คอยท่า อยู่แล
ดั่งตำแหน่งตาย

เขานักไว้
จิตต์หมั่น

ระราช เราเฮย
จักพร้อมยอมสนอง
น้ำสอน
เวียไว้

ทั้งห่าง เหนินฮา
เหือดสิ้นความหลง

อาธรรม์
อะคร้าว

ประเทศ
ธิดาไท้หงสา วัติเทอญ ฯ

ขุนนางจัดนิลล้าย ประพันธ์.

เรื่องพิเภก

ประวัติ

บทที่ ๑

งานนักขัตฤกษ์ประจำปีของคณะขุนนาง
ซึ่งจะไต่เริ่มต้นในเร็ววันนี้ ได้เราไปยกระชา
ชนชาวกรุงคอนสแตนติโนเปิลให้ถึงซึ่งความ
อดทนมานี้ กล่าวคือ การแยกออกเป็นพวกเป็น
คณะแล้วเลกมเกลี้ยงกันถึงผลของการแข่งขัน
กีฬาอันจะได้แสดงในจินงานนั้นว่าใครจะเป็น
ผู้ชนะ อยู่เป็นนิรันดร์ บรรดาสมาชิก
แห่งคณะสีม่วงต่างก็คุยกันชมมน้ำลายเป็นฟอง
ไปก็เกียว่า ทำอย่างไรจุดของพระนางซูร์
ซึ่งเป็นฝ่ายสีม่วงจะต้องชนะ ในการแข่งขันใน
งานนักขัตฤกษ์คราวนี้อย่างไม่ต้องสงสัย แต่
ฝ่ายบุคคล ซึ่งผิดใจทางคณะสีฟ้า อันเป็น

คู่แข่งอันสำคัญของคณะสีม่วง กลับ
ยิ้มเขาะเมื่อได้ยินคำพูดอันเคยโวเช่นนั้น แล
ยิ่งกว่านั้น ยังมีการกระซิบกระซาบกันใน
หมู่คณะของเขาเอง ประหนึ่งว่ามีเรื่องอันสลัก
สำคัญซึ่งต้องปกปิดไว้เป็นความลับ แล้วต่าง
ก็พากันทุ่มเทเงินทองเข้าพนันขันต่อ ถือทาง
ฝ่ายคณะของตนอย่างน่ากลัวมิหาขายวอดก
อันที่จริงนาน ๆ จึงจะปรากฏสักครั้งหนึ่งว่า
งานนักขัตฤกษ์ประจำปีเช่นนี้ จะได้มีการพนัน
ขันต่อกันอย่างถึงเล็ดลอดเนื้อเหมือนกันคราวนี้
แต่ที่แล้วมากไม่เคยปรากฏว่า มหาชนทั้ง
หลายได้แตกกัน ซัดกัน มาเล่น การพนันขันต่อ

พ.ศ. ๒๔๖๗

สวนน้อยพฤกษชาติ

เหมือนคราวนเลย ทรงนถกเื่องจากพระนาง
ผู้เป็นเจ้าชอง รดแข่งฝ้ายสีม่วงไค่ วางตัวอย่าง
ให้เห็น กล่าวคือไค่ ท้าวางเกิมน้ำสำหรับ
รดของพระองค์ เป็นจำนวนถึง ๕๐๐ เหยียบญทอง
ยอนต์ อันเป็นเหตุให้ ผู้ซึ่งนำไค่ ทางคณะ
สัมพันธ์กันเห็นเจริญรอยตาม ต่างพากันทุ่มเท
เงินทองของตนเข้าพนัน ชันต่อยัง อย่างน่าใจ
หาย ที่ไม่มีเงินสิด ก็เข้าบ้านซ่อง เรียกสวน
สินค้าแลเรือเป็นประกัน เข้าพนัน ชันสู้ โดยไม่
ลกละ แท้จะว่าใน ขณะนั้นใน กรุง คอน
สแตนติโนเปิล กลยไป ด้วย ศัพท สำเนียง ของ
มหาชน ผู้ดุ่มแดง ก่อระง ในกาเวแข่งขัน รอน
เท่านั้น

การแข่งรถจะไคร่เริ่มในวันที่ ๓ ของวัน
วันวิ่งประจำบ้านแห่งพวกคณะชุนนาง เฉพาะ
ในงานเช่นนี้ควรวาดเกวียนงานจึงจะมีการพิเศษ
แปลทอดไปจากงานนี้ก็ชักถูกละอื่น ๆ กล่าว
คือสารพัดจะเป็นผู้ชวยแข่งในงานนี้ หาใช่
เป็นขจรไม่ กลับเป็นนางสาวซึ่งมีความ
สามารถในการขับขี่ยางบวกลึง แลโดยมาก
เขามีท จะเลือกเอา มาจาก คณะ สรรคคนสัตว์
ต่าง ๆ เพราะพวกเหล่านี้ เป็นผู้ชำนาญการ
ขับขี่ยางบวกลึงนั้น อนึ่ง เจ้าหลอนทั้งนั้นย่อม
ชมทระยอปลื้มแล้วว่า หากตนเป็นผู้ ไค่ชยชนะ

แล้ว จะได้รับผลประโยชน์อย่างไร เพราะ ไม่ใช่
เฉพาะแต่ เงินรางวัล หรือ ทองคำ ซึ่ง คณะ
สมาชิกผู้สวามิภักดิ์พอมีความรู้จะให้ หรือ
ความนิยมชมชอบจากคณะผู้ร่วม หรือการให้
รับรองอย่างอื่นอีกอีก ก็กลัวหลงผิดเสีย ชน
เป็นเหตุจะให้เจ้าหล่อนเสียใจเสียสละชีพเพื่อ
กักเอาความมั่งมีไว้ในมือ ยิ่งมั่งมีกว่า—

— ค่อมคำพิงเพย ช่างมหาชนยอมเข้าใจโทก
ในสมัยนั้นถึงที่ว่า “ชายขอมจะดีกว่าชาย
ในสนามแข่งรถ ในงานนักชกตลก เช่นนี้”
ถึงนั้น เป็นต้น นอกจากนั้นเจ้าหล่อนยังจะได้
รับ คำชมเชย สรรเสริญ จาก พระโสมงู ของ
บรรดาเจ้านายทั้งหลาย อีก เหล่าจินตกวี
ทั้งมวลก็ จะแต่งโคลง เป็นเพลงชมเจ้าหล่อน
เจ้าหล่อนจะเข้าไปอยู่ เป็นเจ้าของวัง จะมี
ชื่อเสียงดีกว่าอยู่ในพงษาวดารว่า เป็นผู้กล้าหาญ
กล้าขึ้น ๆ อยู่นั่นแหละ

เพราะฉันจึงไม่สู้เล่นการแปลกประหลาด
นัก เมื่อมีผู้มาพบฉันในคราวงาน เช่น
เจ้าพลอนเหล่านนี้ ได้เล่นร่ายฟอง สมัยที่ยัง
ในเวลานั้น แล หลับ ๆ สด ๆ เล่นให้
เจ้าพลอนกระพือเพร่าเอาไว ในสมัยเมื่อ
เจ้าพลอนเอง ก็ทราบอยู่ว่า จะต้องอาศัยความ
มีชัยในสนามแข่งรถนี้เป็นปฐม

ปริโยสาน

ณัฏ

สาวน้อยพลเซอเรีย สารดิษฐ์แห่งของ
พระนางซุรีก็มันตัสยไม่มีอีก แกล้งตริอื่น ๆ
เจ้าหล่อนได้ไผ่จนถึงการที่จะกำความมัชฌิ
ในอำนาจของตนมาเป็นเวลาหลายสัปดาห์
แล้ว นับแต่ครั้งอยู่โรงละครคน แต่ครั้งถึงวัน
จริงจึงเข้าช้ ในเช้าวันนั้นเอง เอเมนเคียส
ครักของเจ้าหล่อน ได้ไปพบเจ้าหล่อนชายหน้า
ตลกตลกคร่ำครวญอยู่ที่ตรงมุมโรงม้า ปรากฏ
ทั้งสองด้วยตัวยี่สิบสี่สัปดาห์ ประหนึ่งได้ประสบ
ความทุกข์ โศก อย่างแสนสาหัส แลปราศจาก
ผู้ช่วยเหลือคนนั้น เขารู้สึกพิศวงงงงวยใน
อาการระทมทุกข์ของเจ้าหล่อน ประกอบทั้ง
ไม่ทราบต้นสายปลายเหตุด้วย จึงซุกตัวคุก
เข่าลงข้าง ๆ เจ้าหล่อน ประหนึ่งจะประคองให้
เจ้าหล่อนลุกขึ้น พลางกล่าวด้วยคำประเล้า
ประโลมได้ถามด้วยสำเนียงอ่อนโยนว่า

“หล่อนร้องไห้ทำไมล่ะ พลเซอเรีย ทำไม
วันนี้ไม่ใช่วันชัยชนะของหล่อนดอกหรือ? ไ
หล่อนถึงกับจะยอมให้พวกเหล่านั้นมัน หัวเราะ
เยาะหล่อนหรือ? ไซ้ฟิงฉันพุกหนอนยี่สิบสี่
คนทั้งประเทศ เขาพากัน มาคอยร้องดูความม
ชัยชนะของหล่อนอยู่ทั้งนั้น หล่อนรู้ไหมว่า
เวลานี้พวกคนจรวบรอบสนามนั้น มีคนอยู่ต
ห้าพันคน แล้ว และ เขาเหล่านั้น พากัน มาให้

เกียรติสำหรับหล่อนผู้เดียว พลเซอเรีย สำหรับ
หล่อน—”

เขาค่อย ๆ ประคองมือทั้งสองของเจ้าหล่อน
ขึ้นจากพื้นดิน พลางร้องทักหน้าของเจ้าหล่อน
พร้อมทั้ง ค่อย ๆ ยืน มือ เคียงให้ค่อย คำถาม
ของเขา

“ในวันนี้ข้าถูกยี่สิบสี่สัปดาห์ หล่อน
ร้องไห้ทำไมล่ะ พลเซอเรีย?” เขาย้ำถาม
เจ้าหล่อนอีกวาระหนึ่ง

เจ้าหล่อนชายพิศวงงงงวย ปรากฏ ของหล่อน
สำผัสกับแก้มของเขาให้ โอภาสเขาสันนิษฐาน
ซึ่งไหล อยบ่าง ทั้งสองข้าง นั้นแล้ว ก็เอียงขึ้น
ด้วยสำเนียงอันเศร้าโศกว่า

“เธอไม่ทราบจริง ๆ หรือ? ไม่มีใครบอก
เธอดอกหรือ? ว่า ข้าก็ ย้วยเสียแล้ว!”

“ฉันไม่ทราบอะไรหรอก” เขาตอบ “ฉัน
ทราบ แต่ว่าหล่อนเป็น เทพธิดาของฉัน แล้ววันนี้
จะได้เป็นนางพระยาของจังหวัดด้วยเท่านั้น”

เจ้าหล่อน เมื่อนั้นไปจาก เขาด้วยความ
ซัดใจ

“เธอเยาะฉันเอเมนเคียส” เจ้าหล่อนกล่าว
“ข้าก็ย้วยเสียแล้ว แล้ววันนี้ ไม่สามารถ
จะนำชัยชนะมาสู่พระนางได้เลย ขอให้เธอ
ควรจงเถระว่า จะมีหน้าไหนบ้าง ที่จะกล้าพนัน

พ.ศ. ๒๔๖๗

ดาวน้อยฟลุคเซเรียว

ขึ้นสู้กับพระนาง ถ้าหากข้าก็เป็นปรกติก็อยู่
เซอควรทราบกันว่า พวกเหล่านั้น จะไม่กล้าพิน
ขึ้นต่อองค์เพียงนี้เลย ไช้เอ๋ย วันนั้นพระนางคง
ระลงโทษฉันอย่างหนักทีเดียว อา! พระนาง,
พระผู้เป็นเจ้า ฉันได้ค้นพบรากเหง้าของตัว
อุยาทวนนี้แล้ว”

กระนั้นเธอแมนเคียส ก็ยังเข้าใจอยู่ว่า
สิ่งเหล่านั้น เจ้าหล่อนได้กล่าว ออกมาโดย สติ
พื้นพ้องเท่านั้นเอง แต่ ครั้น เจ้าหล่อนได้
อธิบายซ้าๆ ซากๆ ให้เขาเข้าใจลงเรื่องมาแข่ง
อันวิเศษ ๓ ตัว แล้วตัวที่ยอมที่สุด ไว่ใจที่สุด
ในการแข่งขันคราวนี้ก็คือ ซากี้ ซึ่งได้ช่วย
เสียแล้ว ฉันจึงกระทำให้เขาเศร้าใจไป ด้วย
จนไม่รู้ว่าจะหา คำพูด ซากี้ใด มาปล่อยโยน
เจ้าหล่อนได้ต่อไป ในที่สุดเขากล่าวโพล่ง
ออกไปว่า

“ถ้าเช่นนั้น ใคร ละ เป็นผู้ทำร้ายซากี้?
ทำไมเมื่อคนนั้นมันก็เป็นปรกติก็ยอนนา สิ่ง
เหล่านั้นหล่อนมันไปต่อกกรรมมึง อย่างไรก็วันนั้น
เป็นวันชัยของหล่อนอย่างแน่นอนทีเดียว เว้น
แต่หล่อนจะไม่เอ่ยการวิ่งดังมันเท่านั้น ถ้า
หวั่นฉันเอง หล่อนจะคาดคั้นให้ฉันวิ่งยิ่งไป
กว่านั้นอย่างไรก็ ออก เมื่อตระหนักแล้วว่าความ
มีชัยเสียจน ข้างที่จะพรากรหล่อนไปเสียจากฉัน

ความ มีชัยจะนำหล่อนไปสู่ บ้าน ท่านขุนนางผู้
มียศศักดิ์ อันสูงแล้วท่านเหล่านั้น ก็ระบ้าเห็น
หล่อนด้วยเครื่องเพชรพลอยต่างๆ แนนก็เคียว
เป็นเพราะเซอหว่ากหัวนั้นมากไปเอง ยอกรัก! มา
เรามาไปโรงม้าด้วยกัน แล้วหล่อนจะแลเห็น
ม้าเหล่านั้นอยู่เป็นปรกติสุขทุก ๆ ตัว”

เขา เกียวแฉกกระดองเจ้าหล่อน แล้วออก
เคียนผ่านเหล่าทาสทั้งหลาย ซึ่งเคียนซวกไชว
อยู่หน้าโรงม้านั้น และเคียนเข้าไปในคอก
ซึ่ง ซากี้ อยู่ ณที่นั้นได้มี เหตุอย่างหนึ่ง มา
กระทยควงจิตต์เขาเป็นครั้งแรก ซึ่งกระทำให้
เขารู้สึกได้ว่า คำพูด ของเจ้าหล่อน ออก จะมี
เหตุผลสมจริง เพราะ ในจำนวน ม้าอาหวัย
อันมีสง่า ๓ ตัว ซึ่งเหล่ามหาชน คาคะเน
แลเซอใจอย่างแน่นแนแล้ว ว่า จะนำความ
มีชัยมาสู่พระนางในคราวนี้ ซากี้ ม้าตัวเยี่ยม
ที่สุด มีใจแสดงกิริยาอันรุ่ม คำเรียวร้อง
ของฟลุคเซเรียวเสียเลย กระทั่ง คาก็มิได้
เหลียวแลดู คงนอนชมเซออุยบงกชงัญญา
แห่งนั้นเอง ด้วยประการฉะนี้ แม้เด็ก ๆ ก็อาหวัย
ได้ว่าม้าสำคัญคงได้ช่วยเสียเป็นแน่แท้แล้ว
ฝ่ายเซโน คนยามเฝ้าโรงม้านั้น ก็มิ
อาการ กระสับ กระส่าย ประหลาดว่า หวอย
อาณัติของพระนาง ได้กำลัง ระลงหลังอยู่

พ.ศ. ๒๔๖๙

สวนน้อยพลเซอเรีย

จะทำให้คุณโพเซิส มีความพอใจ พอใจ และ
การดี ก็ คงเป็นไป ตามความประสงค์ของเจ้า
หล่อนแน่นอน ข้อนั้นแหละจะทำให้ฉันรับ
ความอดสูอย่างแสนสาหัส แลก็ไม่ใคร่รัก
คนเคี้ยวที่จะช่วยฉันได้มาก กว่าเธอ เธอแมน
เคี้ยว เธอผู้ปรา้งความรักแท้” เจ้าหล่อน
โอศุภกรรมให้เธอแมนเคี้ยวสัพ

“ฮิ! ฉันจะไปช่วยหล่อนเรื่องอะไร เมื่อ
หล่อนเอง กล แต่ จะ พรา้ง ช้อ เจ้า ประคุณ
โพเซิสอยู่ ไม่ขาดเสียง นั้นแหละเป็นคำทอ
ของฉัน” เธอแมนเคี้ยวกล่าว “ถ้าหากว่าเรา
จะมีรางวัลดีให้กับหล่อน แต่ทว่าฉันรักหล่อน
พลเซอเรีย ฉันรัก ฉันจึงจะพยายามช่วยหล่อน
โดยเต็มความสามารถ หากจะไว้ใจฉัน”

เจ้าทั้งหล่อนเข้าไปหาเขาพลาง รุมพิฆาต
แลแขน ของ เจ้าหล่อน ด้วยอาวุธ รุนแรง เยี่ยง
เก็กหนุ่มทั้งหลาย พลางข้าคำมั่นสัญญาให้
แก่หล่อนอีกเป็นวาระหนึ่งว่า

“เรา ยังมี เวลา เหลือ อยู่ อีก ๓ ชั่วโมง
กว่าจะ ถึงเวลาแข่งขัน หล่อน จงไปรับเอา

ผ้าแถบสีม่วง อันเป็นเครื่องหมายคณะเสียเถระ
ส่วนฉันจะไปหาคนมาฆ่าพิฆาต ซึ่งเป็นผู้ลាក់
ล่องรู้วิธีการของม้าต่าง ๆ เพราะเขาเคยไปนำ
ม้ามาจากอาหรับ ส่วนข้อไปนั้นฉันจะได้ออก
อุบายให้ทรายภายหลัง ยังมีอะไรอีกอย่างฉัน
ไม่ได้บอกให้แก่หล่อน แม้ว่าชีวิตจิตใจของ
ฉันรัก ถ้าเป็นสิ่งที่สามารถที่จะช่วยพลเซอเรีย
น้อย ๆ ได้ ฉัน หล่อน ต้อง ทราย ก็ขอรัก
หล่อนยอมซึมทรายถึงหัวใจฉันก็แล้ว”

เจ้าหล่อน พัง เขาพิฆาต ด้วย อาวุธ เลื่อยซา
ประหนึ่งว่าไม่มีหวัง จะ ได้ รับ ความ ช่วยเหลือ
จากเขา เพราะ ใครเล่าจะคิดที่จะสามารถ
มา แกะ ไข เยื่อใย รักษา ซา ก็ให้ ทราย บ่อย ได้
พลเซอเรียสารดี น้อย มอง เห็น สภาวะใน
อนาคตอย่างแจ่มแจ้งแล้ว เจ้าหล่อนหันเห็น
ภาพทุกอันตั้งอยู่ โศกเคี้ยว ผ่านว่าถูกเนรเทศ
ผ่านว่าไต่ยืนหวนหาญาติพี่น้องกำลังถึงถึงจิต
กรรม แก่ ข้าทาส ทั้ง หลาย อยู่ ไม่ ขาด เสียง
อินใจ ข้าเห็น ใน วัน อัน สำคัญ ที่ เจ้า หล่อน
ได้ผ่านถึงมีรสชาติเห็นปานนี้เจียวหนอ

บทที่ ๒

ผจญพิษอริวรชัย อันมหิมา ซึ่งตั้งอยู่ เขยิบเสียดเขยิบชิดกันอยู่ ยิ่งสายเข้าๆ ผุ่งชน
รอบสนามแข่งรถ ยืนเต็มไปทั่วมหาชน ก็ยิ่งไหลมาเทมาไม่ขาดสาย นับตั้งแต่ได้

[๑๒๗๓]

ปริโยสาน

อันนี้

อรุณ พระอาทิตย์ โสแสงมาเยี่ยมโลก ชาว
พระนครกรุง คอนสแตนติโนเปิล ต่างก็ตื่นตา
เตรียมตัวไปทัศนงานที่พานักด้วยความ อิ่มเอม
ใจ เพราะ นานทีปีหน จึง ได้มี สักครั้ง
ไม่ว่า แก่เฒ่า สาวหนุ่ม พ่อแลลูกชาย แม่
แลลูกสาว ต่าง ก็ ไป เสนอ หน้า สดอเนก อยู่บน
อัฒจันทร์ อัน มหิมา ซึ่ง สามารถจะบันดาล
ให้ แล เห็น ก็ฟ้า ทุก ชนิก ได้ อย่าง สดวกคาย
พลัพลาทิ ประทับ ของ พระเจ้าเอมเปอเรอ แล
พระนางก็ตกแต่ง ประทับประคองไปด้วยผ้าโปร่ง
ลายทองสลัสม่วงงดงามระยิบตา เสาทุกเสา
ก็ ประทับ ประคอง ผูก พวงธูปมาลัย บรรดา
รูป อนุสาวรีย์ ทั้งหลาย ซึ่ง อยู่ ใน บริเวณ สนาม
แข่ง ก็ ประทับประคอง ด้วย โลหะ อันวิจิตรคันทริ
ก็เกือยจะว่าแทบทุกชนิกต่างก็บรรเลงประสาน
ขึ้น อย่าง เสนาะ โสดี เหล่า ทาส กรรมกร
ทั้งหลาย ก็ เกล็นอยู่ชั่วกัใจ ด้วยอาการ อัน สงบ
เสงี่ยม เพื่อกระทำหน้าที่ต่าง ๆ กัน มีการ
กลยพนสนามด้วยทวยเป็นต้น ย่างก็ชักธง
ขึ้นกลางท้องสนาม ซึ่ง ต่อไป ก็จะมีเสียง
ครวญครางของผู้ โกลัจะถึงอณูกรรม เหล่า
บุรุษต่างก็เสียงสรร โสค ชดชาของตนด้วยการ
ต่อรองไปทุก ๆ ชั่วโมง

ณบัดนี้ชาวกระซิบ กระซิบเรื่อ ซาก ก็

ค่อย ๆ กระจายไปแล้ว กระทำให้ผู้ ผู้ ฝาก ฝาก ต่อ
คณะ สัมมิ่งถึงแก่หน้าซัดสลกเสโทหลังให้ไล่ไป
ตาม ๆ กัน ส่วนคณะสีฟ้าต่างก็พากันถึงโลก
ไป ด้วยความปลื้มใจ เหล่านักพยากรณ์ ก็พา
กันทำนายทายทักว่า พระนางจะต้องเป็นฝ่าย
แพ้อย่างหลอกล่อกัน

ตามปรกติ ที่เคยเป็นมาทุก ๆ ปี พระเจ้า
เอมเปอเรอ แล ข้าราชการบริพาร ยัง ไม่เสด็จ มา
ประทับ ณพลัพลาทิ จนกว่า จะถึง เทียวแข่งขึ้น
รถ แต่ในระหว่างที่ยัง ไม่ได้เสด็จขึ้น ย่อมมีกีฬา
อย่างสนุกสนานแลสดด้วย นอกจากการแข่งขันรถ
ซึ่งกล่าวแล้ว เพื่อให้มหาชนทั้งหลายที่คันทริ
และ ในเช้าวันนั้น ก็มีการแสดง ไม่แพ้ ยัก่อน ๆ
เช่นเคียวกัน เพราะ โกลแยก ชายชาวเอเซีย
ผู้หนึ่งได้พนัน จะฆ่า เสือร้าย ตัวหนึ่ง ซึ่ง ส่ง
มาจาก ยูเฟรติส ด้วยวิธี พุ่งหอกเล่มเคียวโดย
ไม่ต้องการอาวุธอย่างอื่นเลย

เมื่อแตรประจำสนามได้บรรเลงขึ้นท่านจะ
แลเห็นเขา โกลแยก เกล็นเข้าไปใน สนาม
ด้วยท่าทางองอาจ ขึ้นเขม้นคอยสู้กับสัตว์ร้าย
ด้วยความเยือกเยือกแลอดทลาย เขาสวมเกราะ
เกล็ดปลา สั้น ที่หน้าอก มีแผ่นทองเหลือง ส่ง
แสงแวววาม ระยิบตา ศีรษะ เขา สวมหมวก
ทองเหลือง มีรูปกิ้งกือที่ขยับ ปล่อยด้วยเงิน งามอยู่

พ.ศ. ๒๔๖๙

สวนน้อยพลุเซอเรีย

ข้างบน อัน กิริยา ท่าทาง ร่างกายของเขา
 กอปร ไปด้วยความแข็งแรง ทนทานมีกล้ามเนื้อ
 ขนเป็นมันๆ เหตุฉนั้นจึงทำให้ประชาชน
 ตบมือให้เกียรติยศแก่เขาอยู่กึกก้อง แต่ใน
 ขณะ เมื่อ ปล่อยเสื้อ ออก จาก กาง เข้า สู่ห้อง
 สานานแล้ว ก็มีเสียงตบมือแลเสียง
 ร้องของมหาชนระลอกน้อยลงก็หาได้ ก็
 เป็นเยี่ยงเดียวกัน เพราะ ในวาระอันสำคัญ
 เช่นนี้ มหาชนผู้ทักทายได้เอาใจใส่ต่อผู้
 แสดงไม่ว่าด้วยยอมทลายกันก็แล้วว่า ไม่นึก
 ถึงตัวจะต้องเอาใจให้ตลาดสนาม ซึ่งคง
 จะกินเวลาไม่นานนักออก แม้ฝ่ายใดจะ
 ปรายซ้ายพ่ายแพ้ ถึงแก่ความตาย เขาเหล่านั้น
 ก็ไม่วิตกวิจารณ์ เพราะชาวเขายืนหรือถ
 มีไม่น้อย ส่วนเสื่อละ ก็ยังมีอีกเยอะแยะ
 กังญา เขาเหล่านั้นจึง วิจารณ์วิจารณ์ ด้วย เรือง
 พรรคน

ณที่นั้นเสื่อรายไคส์ยักท้าวข้างข้ามสนาม
 ไปด้วยอาการสงบเสงี่ยม โดยไม่เอาใจใส่
 ต่อภาพทั้งหลาย อันปรากฏอยู่เฉพาะ หน้าม
 เลย แลเมื่อไปถึงมมสนามอันมีกำแพงหิม
 ากันอยู่แล้วนั้น มันก็พวยควันหอมอยู่ประหนึ่ง
 ว่า ณที่นั้น เป็นรมณีสถานอันรมรื่นสุขคว
 ทยกพักเพื่อหย่อนใจณนี้

ส่วน มหาชน ก็ให้ร้อง เย็นเย็น อยู่อย่าง
 เอิกเกริกโกลาหล เมื่อใดเห็นเสื่ออันเลื่องลือ
 กันว่าคร่ำครึมีการกลายแปดแปดไปเสียเช่นนี้
 แลแม้ว่าบางครั้งบางคราวจะมีก้อนอิฐก้อนหิน
 ขว้างปา จากที่นั่ง รอบอัมพรวัย ไปยังเสื่อราย
 นั้น ก็หากระทำให้มันเขยอนไหวถึง ประการ
 ใดไม่ แต่ครั้นโกแยก สิ้นเท้าก้าวออก มา
 กระทำความเคารพก้มศีรษะให้แก่ประชาชน
 ทั้งหลาย พร้อมกับเง่าห่อขนด้วยอาการอัน
 มีสง่านั้น เสื่อรายไคส์เริ่มเลี่ยนอันมันฉล
 ของมันอยู่ หาได้ เอาใจใส่ ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดไม่
 ด้วยเหตุ มัน แลเห็น มนุสส์ตน ลายตาเสียแล้ว
 แลเนื่องจากกิริยาอาการอันแปลกของเสื่อราย
 นั้นเอง เราใจให้มหาชนเกือกคาลไปตามกัน
 ต่าง ก็พากันร้อง ตะโกนว่าเสื่อตัวนั้นจะต้องถูก
 ฆ่าตายอย่างแน่นอนแล้ว ขอให้รีบการปล่อย
 ตัวใหม่ออกมาแทนอยู่ดังนี้ ไม่ขาดเสียง

แต่โกแยก ยังมีโอกาสจะก่อสงคราม
 ขึ้นไค้อยู่ เขาค่อยๆ สืบเท้าเข้าไปหาเสื่อราย
 ด้วยกิริยาอัน แขนงช้า แล้วก็มักจะหยุดวางท่า
 ให้เป็นสง่า ประหนึ่งว่าจะคอยรับคำสั่งรวเสริญ
 เนิยของมหาชน ผู้จะเปลี่ยนศัพท์ สำเนียง
 ชมเชย ออกมา ด้วย ถ้อยคำ ว่า “วีระบุรุษ”
 หรือคำอื่น ๆ อันมีลักษณะ แล ความหมาย เช่น

ปรีโยธาน

ธันวาคม

เดี๋ยวกันนั้นเป็นต้น เขาค่อย ๆ ทำอาการยื่น
 หนทางระหว่างเสื่อร้าย กับตัวเขาให้ ไกลเข้า-
 มาทุกที จนในที่สุดใกล้ จนตัวเขาอาจ จะเอา
 ปลาย หอก เขี่ยเท้า เสื่อนั้น ได้ อย่างง่าย คาย
 คล้าย ๆ กับว่าจะเขี่ยเล่น ได้เช่นเดียวกับเขี่ยมือ
 เล็กเล็ก ๆ ซึ่งมีความสละสลวยเรียบร้อยนั้น นึก
 วิถีที่เขาประคอง ขยับขึ้น เพื่อหาโอกาสให้เสื่อร้าย
 เลิกโทษนั้น ด้วยมาแลเห็นว่าตัวมันไม่
 คุ้ยอย่างมาช่นแลล่อนเสียแล้ว

อีกครั้งหนึ่งเขาได้กับศีรษะ กระทำความ
 เคารพ แก้มหาชน ทั้งหลาย อันชุกอยู่ สล่อน
 ผนวอ้อมรอบรอบสนามันนั้น ในใจของเขาเต็ม
 ไปด้วยความอ้อมเอียงทะนุใจไปน อย่าง พลัง
 เจอว่าหอกเขี่ยมที่พุ่งซัดไป เขารู้สึกว่า
 วันนั้นของเป็นวัน ชัยชนะของเขาอย่าง เทียงแท้
 แม้วาก่อนเวลานออกไปคือในขณะที่เขาเข้าเท้า
 เขามาในสนามนั้นจะรู้สึกทวาทัน พ้นพรัง
 ต่อชีวิตอยู่อย่างก็ คุ้มเขาอาจหัวเราะ
 ได้แล้ว เพราะได้แลเห็นภาพอันตนนึกทวาท
 เกรงนั้นได้เปลี่ยนแปลงสภาพไปเสียเช่นนั้น แม้
 ละ มหาชนจะพากัน เข้าใจ ณะวาระ แเองว่า
 เขามีความ ชำนิ ชำนาญใน วิชชาพุ่ง ซัดหอก
 สักเพียงใด ไม่ต้องสงสัยเลยว่าต่อไป วิชชาอัน
 เขาทรงไปไว้อย่างเชี่ยวชาญนี้ จะไม่แพ้

หลายไปอยู่ในหม่อมหาชนทั้งปวง
 ด้วยอาการแล้วคล่องว่องไวมีสง่า เขา
 เสือจิ้งมือ ช่ง กุ่ม หอก นั้น ชื่น จนสุดเห็นขอ
 ประหนึ่งจะประกาศโชนานว่า “ฉันเอาละ ”
 แต่ อันใจ ด้วยความ เยื่อหยิ่ง ซ่อนเอง ช่ง
 กระทำให้เขา ถึงกับละ โกลนไปด้วย อาการอัน
 นำสงสาร กล่าวคือในทันใดนั้นเอง พระยา
 สัตว์ร้ายซึ่งใคร ๆ ก็พากัน เข้าใจว่า มีหัวใจ
 กลายเป็นแมวไปเสียนั้น อันที่จริงหาเป็นแมว
 ยานไม่ กลายเป็น แมว ย่า ชนิดใหญ่ แล
 ไหวพริบอย่างที่สุดด้วย มันคงจะรู้สึกความมัน
 เองก็มีหน้าที่จะต้องก่อความมันถึงเร็วว่องไวให้
 แก้มหาชนด้วยเหตุนั้น เป็นแน่นอนที่เกี่ยว
 ความจริงไม่มีดวงตาแม้แต่ดวงเดียว ที่จะ
 ตามทันความว่องไวซึ่งมันได้แสดงในขณะ
 นั้นได้ ถัดนั้นได้ เพราะ ในบัดนี้ที่ โกลแยก
 เสือจิ้งของมันเอง มันได้ โกลจากพินคิน
 ด้วยความว่องไวกระชกแขนซึ่ง กุ่มหอกนั้นได้
 เสียแล้ว ฉับกุดเสียงของมหาชนก็ดังพึมพำ
 ขึ้น “สหายโกลแยกเอ๋ย แก่มันเชื่อใจเกินไป
 การจะถอยหนีหลีกหนีนั้นเสียเสียแล้ว ” แล
 ก็เป็นจริงทั้งคาก เพราะทันใดเสื่อร้ายใช้เท้า
 คยแขน โกลแยกซึ่งกุ่มหอกนั้น ส่วนอีกเท้าหนึ่ง
 ก็ขยี้มลงตรงคอหอยของชายอันนำสงสาร ด้วย

พ.ศ. ๒๔๖๗

สวนน้อยฟูลเซอเรีย

อาการอันร้าย แลรวดเร็ว ครั้นเมื่อเสื่อร้าย
ผลระลอกออกมา ร่างของโกแยกอันปราศจาก
วิญญาณก็ล้มคว่ำลง ณ ที่นั้น แผ่นดินก็ข่มไป
ด้วยโลหิตที่แตกกระจายเป็นท่งน้ำสังเวชยงนัก

เมื่อนายสนามได้จัดการหามศพผู้ตายออก
จากสนาม แล ต้อนเสื่อ เข้าสู่กรงเรียบร้อยแล้ว
แต่รออาณัติสัญญาที่ปล้นถึงวาลชนอีกวาระหนึ่ง
ประกาศให้รู้ว่า จะได้นำการแสดง ก็พา ต่อไป
อีก ก็พาต่อไปเป็นมวยปล้ำแสดงระหว่าง
ชนชาติต่าง ๆ มีชน ชาตีกอด ชาตีสัน ชาว
อียิปต์ ชาวแมกซิโคเนียน ชนชาติแอฟริกัน
แลชาวชาติวันออกผู้ยู่ไกล บุคคลเหล่านั้น
ต่างก็ต่อสู้ฟักเหวียงกัน ด้วยความทรหด อุตทน
แล คุร้าย อย่างยิ่ง สมัยนั้น บุรุษ จำต้อง ตาย
เพราะ ต่างก็ เกิด มา รอ ความ ตาย อยู่ ด้วยกัน
ทั้งนั้น ด้วยประการฉะนี้แลความสงสารสลดใจ
จึงหาได้บังเกิดมีขึ้นในกมลสันดานของประชา

ชนทั้งหลาย ที่ มา ทักสนา งาน ก็พากันขัดถูก
ขุนนางในวาระนั้น เมื่อปรากฏว่านักมวยปล้ำ
ก็ โค่นท่อนเพลิงพลัดถึงแก่ความตายลง เขา
ย่อมพากันเข้าใจว่า เป็นด้วยชายเคราะห์ร้าย
เหล่านั้น มีชตาถึง ขวาง ควรตายแล้ว เท่านั้นเอง
ส่วนเหล่าทนาย ก็คงหามศพ ผู้ตาย หรือยากเจ็บ
สาหัส ทอย ๆ ออกไป จาก สนาม อยู่เสมอ
ไม่ขาด เมื่อ การ แสดง มวยปล้ำ ค่ำสุดท้าย
ยุติถึงปรากฏว่า พระเจ้าแฮมเปอเรอได้เสด็จ
มาประทับพลับพลาพร้อมด้วยพระนางผู้ประคอง
ประคองแล้ว แต่ เครื่องเพ็ชรพลอยระยิบตา
พระนางได้เสด็จมา ทวงทอศพระนคร ชัยชนะ
แห่งรุดแข่งของพระองค์ แต่จนกระทั่งบัดนี้
พระนางก็หาได้ ทรงทราบ เรืองราวอัน อุบัติขึ้น
ณ โรงม้า ซึ่ง ประทับ ประหาร ความหวัง ใน
ชัยชนะของพระองค์จนสิ้นนั้นไม่

บท ที่ ๓

การโกลาหลวุ่นวายในโรงไวรดแข่ง ณ
นั้นยักได้แล่นชนชักตึงตึง เสียงรุดซึ่งได้เลื้อน
ออกจากโรงถึงตื้นเขินลั่น เสียงคำรณ
แห่งสินธพพาชีชาติอันมีสง่ากึ่งประสาณเสียง
อยู่แข่งแซ่ เหล่าทนายก็ห้อมล้อมอยู่ล้นหลาม

แน่นนักก็เข้าไปด้วยฝูงชนผู้ซึ่งมีหน้าตาเข้า
กระบวนแห่ เพื่อ ถวายตัว มี ทั้ง นักมวยปล้ำ
หญิงสาวบรรดาอำมาตย์ ทอดเม่นตึงลังกา เกลิน
ค่อเท้าด้วยไม้สูง รวมทั้งนักแสดงกลมาจาก
ประเทศที่ศิวันออกแลวันตก แลกลลัคน์

ปริโยสาน

ธันวาคม

ที่สุด ในจำพวกผู้ที่อยู่ในขบวนนี้ ก็คือหญิงสาวพรหมจารี ๖ คน ซึ่งเป็นสาวรดีนรุตแห่งในวันเจ้าหล่อนสวมเสื้อแลผ้าแถบสพายแล่งตามลักษณะของคน มี ขาวล้วน, เหลืองสีทอง, สีน้ำเงิน, แดงเข้ม, สีม่วง, แลอีกคนหนึ่งสวมเสื้อ แดผ้าแถบ สีม่วง อันเป็น เครื่องหมายแห่งราชสำนัก สมของเจ้าหล่อนสอดแซมไปด้วยอาหารดงามระยิบตา คืออันขาวล่ออ่องของเจ้าหล่อนผูกพันไว้ด้วยสร้อยทองคำขรมชาติ อันเหลืองอร่าม ขวนคาวระยิบเพศให้ พิศเพ่งไม่จักจาง เจ้าหล่อน ทั้ง ๖ คน จะเป็นผู้คอยช่วยชนะ หรือปรายชัยในวันสำคัญยิ่ง วันนั้น แม่ ท่าน พังพิศพิศให้ตระหนักแนในฝูงชนเหล่านั้นแล้ว ท่าน จะเห็น สาวน้อยพลเชอเรีย รวมอยู่ในชนนี้ ด้วยเหมือนกัน เจ้าหล่อนนั้นเองคือผู้ที่สวมเสื้อสีม่วง อันเป็นสีเครื่องหมายในราชสำนัก สมของเจ้าหล่อน นอกจาก ประทับ ประคองด้วย อาหารดี อันงามระยิบตาแล้ว ยังสอดแซมด้วยข้อคอกกหลายซึ่งยังเกิดในราชชอชยาน แห่ง พระนางอีกโสดหนึ่ง ด้วย แต่ คงหน้า อัน สดสวย ของเจ้าหล่อน ฅบดิน หมองคล้ำไม่ ร่าเริง เบิกบาน ส่ออาการปริวิตกให้เห็นอย่างชัดเจน

ความจริง เอแมนเคย์ส ผู้เป็นมิตรแลแยก

รักของเจ้าหล่อน ก็ได้ ไปนำชายชนะราชพิทผู้ชำนาญ การของม้า มาตาม ที่ สัญญาไว้ แต่ก็ไม่ให้ความช่วยเหลืออันนี้ว่า เป็นประโยชน์อะไร นอกจากจะได้รับคำบอกเล่าว่า “มาได้ถูกวางยาเบื่อ แลเวลานช่วยเสียแล้ว” เป็นคำแนะนำของชายชนะราช “ข้อนี้ วัลบริง ว่า เป็น ความจริง ที่เคียว แม่หน ถ้าจะถ่วงเวลาให้แน่นต่อไปได้ ก็จะได้ แต่ทกขณะ ในเวลานี้ เวลาที่ยอมเป็นของมีค่าอย่างยิ่ง พระนาง ของ แม่หน ออก จะ หมดหวังใน การแข่งขันคราวนี้เสียแล้ว” ครั้นแล้วชายชนะราชก็หยุดไม่พูดอะไรต่อไปอีก แต่หนุ่มสาวทั้งสอง ก็พากัน เชื้อความเห็นนี้โดย คุมณภาพ เพราะไม่ปรากฏว่าชายชนะราชผู้ นั้น เคยกล่าวเท็จเลย ส่วนพลเชอเรียนนี้รู้สึกว่คำพยากรณ์ของชายชนะราชนี้ประคองคำพิพากษาอันเกิดจากสังการลงโทษเจ้าหล่อนกรรมนั้น แม่แต่เอแมนเคย์สเองก็ไม่รู้ว่า จะหาถ้อยคำใดมาออกความเห็นแนะนำในเรื่องนี้มานักต้อไปได

“แต่อย่างไร ก็ดี หล่อนจะไม่ประสพความอัปยศเป็นอันขาด” ในที่สุดเขาร้องขึ้นด้วยเสียงแห่งชายหนุ่มคนองผู้เคยไป ด้วยความรักอันลึกซึ้ง ฉะนั้นจะเป็นผู้ช่วยหล่อน พลเชอเรีย ถ้าหล่อนจะฟังฉัน ”

พ.ศ. ๒๔๖๘

สวนน้อยฟูลเซอเรีย

เธอสามารถจะบันดาลให้เหตุการณ์เป็นไป
ได้อย่าง อัจฉริยะทั้งนั้น เทียบหรือเอแมนเคย์ส,
อย่าเลย เธอ โปรทอย่างกล่าว ถ้อยคำ อัน
ไม่จริงจริง ทั้งนั้นเลย เพราะเธอ ย่อมทราบก็
แล้วว่า ไม่มีใครสักคนเคยจะช่วยเหลือได้
ณบัดนี้ แม้ที่เกี่ยวพันจะถูกรบกวน แต่
คงจะ ไม่มีเวลาได้พบเธออีกต่อไป เจ้าหล่อน
กล่าวคอยเขาคอยสำเนียงอันละห้อย

แต่ เอแมนเคย์ส คงคอยด้วยสำเนียงอัน
หนักแน่น ย้ำคำมั่นสัญญาเขาคิดว่าจะหนึ่ง

“ฉันอาจพลีชีวิต เพื่อช่วยหล่อนได้ นี่”

เขากล่าว “จำเริญด้วย ที่เราจะต้องไปเชื่อคำ
พยากรณ์คำเก่า โง่งนั้น คุณทำงานซำคี่คอยชุล
ข้างข้างแล้วไม่ใช่หรือ เธอจะขอให้หล่อนคอย
ในขณะ ที่หล่อน ขับรถผ่าน อนุสาวรีย์รูป หล่อง
ทองเหลืองวิมสวามัน หล่อนจะเห็นฉันอยู่
นั่น ฉันเองจะเป็นผู้คอยตะโกนว่า “ฟูลเซอ
เรีย” ใน ขณะ เมื่อ คนอื่นๆ เขาพากัน ขาน
พระนาม “ซูร์” เพื่อเร้าใจหล่อน แต่ใน
ที่สุดหล่อนต้องชนะ ได้รบเกียรติยศอันยิ่งใหญ่
ในวันนั้น แต่แล้วหล่อนก็จระลึกลง เอแมน
เคย์ส บุษบาช่าหล่อนยิ่งกว่าชีวิตจิตใจนั้น
ข้าง” เขากล่าวปลุกใจเจ้าหล่อนตามประสา
เทือกหนุ่ม แต่มี สำเนียง ถึงวานประหนึ่ง ว่าเช่น

ถ้อยคำอำลาในวาระสุดท้ายที่ระสนทนปราสัย
กันอีก ต่อไป ครั้นแล้วเขาก็ผละ ออกจาก
เจ้าหล่อน ลึกเลาะ ไปยัง รูป อนุสาวรีย์ทอง
เหลือง ข้างถนนไปนั่งอยู่บนนั้น แดงตากคอย
ครุดหวานใจของเขาจะผ่านมาย่อทุกขณะ

สำหรับฟูลเซอเรียเอง ก็ลืม คำมั่น
สัญญาของเขาเสียสิ้นแล้ว เจ้าหล่อนนึกได้
แต่เพียงว่า ทุกคนจะพากันประหลาดใจ แล
ผิดหวังสักเพียงใดหนอ เมื่อเจ้าหล่อนอัยราชัย
ลง แลด้วยเหตุบังเอิญ ท่านขุนนางไฟเซียส
สมาชิกแห่งรัฐสภา จะมี แก้ว ให้รางวัลเจ้า
หล่อนผู้พ่ายแพ้ ใน คืนวันนั้น

แต่ แม้เจ้าหล่อนจะอดทนตนใจ ด้วยความ
หมก หัก ก็ดี กระนั้น เจ้าหล่อน ก็ยังได้
โอกาสสังเกตเห็น ม้าอันแสนรักของเจ้าหล่อน
‘ซำคี่’ คอยมัสคิ กล่าวคือได้แสดง กิริยา
ต้อนรับต่อการเรียกร้องของเจ้าหล่อน ทั้งๆ ที่
มันยืนอานขึ้นมัว ส่วนปากก็เต็มไปด้วยน้ำลาย
เป็นฟองฟอคอยไม่ขาด สื่ออาการให้เห็นว่า
ยังไม่สำจากพิษของยาเบื่อเลย ทันใดนั้น
เจ้าหล่อน รู้สึก ว่ามี สำเนียงหนึ่ง มากระซิบที่
โสต ว่า “ยังก่อน เจ้าหล่อน อาจะยังไม่
ประสพโชคร้ายนักเป็นได้ แต่สำเนียงแท้จริง
ก็คง ออกมาจาก เจตสิก ของ เจ้าหล่อน นั้นเอง

ปริโยสาน

ขึ้น

เพราะฉนั้นณบริเวณโรงม้านั้น ต่างก็กล่าว กันอย่างเบิกเผยว่า การพนันขันแข่งได้พ่ายแพ้ แลถึงอวสานแล้ว การที่ เมชิล นายกแห่ง สโมสรราชานาว มีชัยชนะคราวนี้ ถือว่าดีด้วย ได้ได้รับความช่วยเหลืออันทรูทศแห่งข่าวของเขา โดยไม่ต้องสงสัย

พอเสียงแตรประจำสนาม ดังกังวานขึ้น ประทอนมโหรีมา ก็แล่นเผยออกกว้างจนเต็มสนาม วลชิงจะแข่งขันต่างก็ขยับเคลื่อนเข้าไปในสนาม ที่ละคน ๆ ควรจะนับว่าเป็นภาพซึ่งน่าพิศนา ยิ่งนัก หากท่านเผอิญลงไปอยู่ในสนามแล้ว มองขึ้นไปยังอัฒจันทร์รอบ ๆ นั้น ท่านจะเห็น ได้ว่า เวทีทุก ๆ ชั้นได้เย็บคอกันอัดแน่นไปด้วย ผู้มาชม ท่งพนัน ท่งหมั้น สั่งเสียง อย่างสนั่น ห้วนไหว ป่านประหนึ่งว่ารถอันเคลื่อนไปใน ท้องสนามได้เป็นเชือกขบวนก่อให้เกิดการระเบิด อย่างกัมปนาทหาวกไหวคั่นนั้น เหล่าบุรุษต่างก็ ชะโงกหน้าเข้ามาคลิบโยนข้อขบขามลือให้แก่นางสาวสาวดินซึ่งตนชอบเนือพอใจ เหล่าสตรี ท่งหลายต่าง ก็พากันพิศเพ่ง คุ้ยซึ้ง นิ่ง มาใน รถเข้านั้น ประจวบว่าเป็นเทวทูต ผู้นำโชคสาธ มาสู่ตน ส่วนนักชำนานูในทางอศิศาสตร์ ก็พากันทำนาย ทายทัก ผลของการแข่งขันไป ความอัปมงคลแห่งตน ท่านจะแลเห็นศีรษะ

ของมหาชน เล่ห์ ประหนึ่งลูก ค้อน ใน ท้อง มหาสมุทรอัน โสลดขยิบลงไม่ขาดสาย อีกศัพท์ สำเนียง หลึงชาย ซึ่งผกไม่ต่อขณะสั้ม่วงร้อง ขนานนาม “ยุสตเนยน์” ฝ่ายสัพภักขนาน นาม “เมชิล” อยู่แข่งแข่ง แต่ทั้งก็กลยเสียง อันแลโคยยืนอยู่ทุกหนทุกแห่งก็คอคำว่า “ซูร์” อันเป็นพระนามของพระนางเซอ แนนท์เกียว พระนางจะต้องชนะเพื่อ ประโยชน์แก่ทวยนคร ท่งหลาย

ถึงได้กล่าวแล้วว่า สาวน้อยพลเซอเรีย เป็นผู้ เชี่ยวชาญ ใน การ ขี่ อย่าง ยิ่ง ยอด เจ้าหล่อน ถือเอาปฏิสนธิ์ มาบังเกิด เพื่อ เป็นนางสาวรดีแท้ ๆ แล ยิ่งในวัน อันสำคัญ เช่นนี้ท่านจะเห็นว่า เจ้าหล่อนมีสง่าราศียิ่งนัก ในขณะที่จะขยับรถแข่งสองล้อ ผ่านที่ประทัยแห่ง พระเจ้า เอมเปเรอ แลมหาชน ท่งหลาย ไปนั้น อันที่จริงเจ้าหล่อนก็พียงเข้าสู่ความเป็นสาว เท่านั้น ร่างของเจ้าหล่อน แยกขางกระตือรือร้น ช่ว่งแขน แลขาถึงมาสมส่วน คุ่ออ่อนลมุน ลม่อมไปทั้งกาย แต่เวลาที่เจ้าหล่อนจับสาย ยังเหียนยังคยให้มันนั้นไปยั้งที่ใด เหล่าม้าท่งนั้น ก็ยอม ปฏิบัติ ตามความประสงค์ ของเจ้าหล่อน โดยง่ายคาย เล่ห์ประหนึ่งว่าเจ้าหล่อนเป็นนาย ของมันอันเป็นเหตุ ให้มันจำต้องปฏิบัติตามโดย

พ.ศ. ๒๔๖๗

สวนน้อยฟูลเชอเรีย

หัวใจของภาพภรณ์นั้น

อา! ถ้าแม่เป็นเมื่อนาน (เจ้าหล่อน
รำพึงในใจ ขณะที่มองขึ้น ไปยัง ที่ ประทับ
พระนาง) ถ้าการแข่งไต่เริ่มเสียแต่เมื่อนาน
เจ้าหล่อนจะรู้สึกว่าเร่สีกเพียงใด เมื่อไต่ขึ้น
เสียงมหาชนให้ร้อง ออกทั้งเสียงอวยไชยให้พร
เป็นการปลุกใจยิ่งขึ้น การแข่งขันในวันนั้น
จะทำให้เจ้าหล่อน คนอื่น ไปด้วยควมร่าเริง
สีกเพียงใด แต่สำหรับวันนั้น ช่างผิดกันไกล
ลึกถึงที่เกี่ยว ความที่โกลเลหมทหวังไต่ ผังอยู่
ในกอง หทัยของเจ้าหล่อน ๆ มอง เห็นความ
พินาซ้อนระมาเยยมกาย มองเห็นภาพแห่ง
นางสาวผู้จะขึ้น ไปแทนที่หล่อน มองเห็นความ
หยังระ โสของผืนนั้นในขณะจะกลับไต่ โรงละคร
อา! ถ้าเป็นอย่างเมื่อนาน เจ้าหล่อนนั้นจะ
ถูกขยันท้าอย่างที่ไม่ ไต่เสมือนกับเจ้าหล่อน
เองจะพึง ประสพ ใน วันนั้นที่เกี่ยว ครั้นแล้ว
เจ้าหล่อน ถิ่นกนยนาทพาอารักขชอความคุ้ม
ครองให้ ไต่รับชัยชนะใน วันนั้น อนิจจา!
เจ้าหล่อนจะ ถึงซึ่งความ ปราชาชัย พ่ายแพ้ เสีย
จริง ๆ ละ หรือ?

ยักันรตแข่งไต่ วิ่งรอบสนามไปไต่สองรอบ
แล้ว เมื่อจะขึ้นรอบที่สาม นายสนามผู้ยืนอยู่
หน้า พลับพลา ถิ่น พลัน ยก คาย อาญาสิทธิ ของ

พระเจ้าเอมเปอเรอขึ้น เป็นอาณัติสัญญาแก่ผู้
แข่งขันว่า ฌบคนไต่เริ่มแข่งขันกันอย่างไร
จึงแล้ว เหล่ามาซึ่งเทียบมรดกทั้งหลายต่างก็เล่น
จนสีกเหยือก ปล่อยเสียเต็มผืนเท่าทุก ๆ ตัว ต่าง
ก็เข้าไปด้วยควมมุ่งที่จะหือ ๆ เท่านั้น

ในอีกกล ความเงียบได้ เข้า มา ปกคลุม
เหล่า มหาชน อันยกยอเยือก เยือกกันอยู่นั้น
ประหนึ่งว่าในสถานทีนั้นอยู่ในโพรงซึก เหตุ
ปราศจาก ศัพทสำเนียงพุดจาหรือแม้แต่เสียง
อันกระซิบกระซาบกัน แม้พลผู้หญิงพุดไม่
ออกแม้แต่คำเดียว อาศัยด้วยควมคนเด่น
ไต่เล่นขึ้นดังซึกตีสก ส่วนเหล่าบุรุษซึ่งคย
กันเสียงขรม ถึงเรื่อง โชคชตาอันจะขึ้นกาล
ให้ทัน เป็นศรมขุ หรือคนชอทาน เมื่อ หานาชา
ล่วงมาน ฌบคนกลบยคพนักเกอไวแน่นอน ส่วน
คาก จ้อง จยอยู่ ทรดแข่งนั้น คยว แวดตาอันล็ก
โพลง มหาเมฆแห่งผืน ไต่ ฟังกระหลบ ยคยง
บริเวณนั้น โดยรอบ สำเนียงล็กกลืนแลกรวด อัน
ยคแลสีกยเพลารณนนั้นก็ถึงประหนึ่งว่าเสียงพายุ
ร้ายอันกระพือพัดจากสวาทิศต่าง ๆ เสียงสั่น
ระวิวังแห่งยเหิน แลเคอองประกอบตัวมามากถึง
ประสาณเข้าเสียงกันอยู่กักก้อง ประหนึ่งเป็น
อาณัติสัญญาว่าขอกอการกลื่อนไหวของกรม
ทหารม้าอันกำลังวิ่ง โกลเข้ามาภรณ์

ประโยชน์

อินท

หากท่านสามารถ จะเส่งแล ทลหมอกอื่น
 ปกคลุมบริเวณโดยรอบนั้นเข้าไปได้แล้ว ท่าน
 จะเห็นว่า ส่วนน้อยพลุระเบิดได้ตกลงในฐาน
 เช่นไร ภายหลังจากการรวนไปไ้รอบหนึ่ง
 แล้วเลยจะต้องวิ่งต่อไปอีกรั้ง ๔ รอบ ใน
 ขณะ รวดของเจ้าหล่อน ไม่ได้อยู่ในลำดับที่ตอน
 คี่เลย ด้วย รวดกันอื่น ๆ ได้เล่น ขนหน้าปัก
 บัง ทนทาง เสียหมดก ฃยกันเจ้าหล่อนมิได้
 คำนงนถึงพลบพลาหรืออ้อมรวบ โดยรอบชั้น
 ค่ายคายไปทั่วไ้พรผู้กัยเยือกกันอยู่อย่างอึก
 แอนนค่อไปแล้ แม้ว้าปราศจากเสียงรวดแม่น้ำ
 อันคังอยู่อย่างสนั่นหวั่นนั้นเสีย ท่านก็อาจจะได้
 ยินสำเนียงของเจ้าหล่อน ซึ่งปลุกปลอยประเล้า
 ประโลม "ซำดี" น้ำเส่นรักของหล่อนแลปลุกใจ
 ม้าอัสสองตัวนั้นทั่วออดยคำอันอ่อนหวาน เป็น
 ความจริงม้าสองตัวนั้นออกจากซำกันนค่อวิ่งไป
 เต็มกำลังทุก ๆ ตัวแล้ว โดยมีไ้กระทยกระทั้ง
 แซ่เลย กระนั้นเจ้าหล่อนก็ไม่มีหวังในม้าสอง
 ตัวนั้นมากนัก นอกจากซำคี่ของเจ้าหล่อนทั่ว
 เกยวเท่านั้น ซึ่งเป็นม้าตัวทำให้เจ้าหล่อนมี
 หวัง และหวังใจระคนกันทั่ว

“เร็วเข้า ซากิ วังหนักเข้า” เจ้าหล่อน
ร้อง “โอเจ้าไม้ไผ่ ยืนฉันพูดหรือ เจ้าผู้ทณ
รักกว่าใครๆ หมก โอ! โยคาและทอลัก

เหมือนกัน จงตั้งใจช่วยฉันในวันนั้น อนิจจา
ข้าก็ไม่ได้ยินฉันพูดบอกหรือ ใช่เอ๋ย มันชั่ว
กว่าเราเจ้าได้ลงคอหอน ฉันกลัวว่าเจ้าเผลอ แต่
จงแข็งใจไว้” ส่วนม้าอันแสนรักก็พยายาม
ปฏิบัติตามคำวิงวอนด้วยความเต็มใจ แม้จะรู้
สึกอยู่ตลอดเวลาว่าไม่สมประสงค์ ฟองน้ำลายก็
หยดค่อยเปลี่ยนออกจากปากไปปะทะตามหน้าอก
แลกระเซ็นไป ตึงแขน แลผมของนายสาวทั่ว
ทุกแห่ง

นักอศิวศาสตร์ กำลังถึงความเห็นร่วมเป็น
เสียงเดียวกันว่า มาควินจะต้องหมกกลัถิง
ก่อนเข้าวังรอยที่ ๓ อย่างแน่นอน ท่านจะเห็น
ได้ ว่า สาวน้อยพลเซอเรีย พันวิสัย ที่ เธอ
ช่วยชนะ ได้เสียแล้ว เพราะเวลานี้ นางสาว
ลัปโซินกำลังแข่งขันโต้แย้งเกินควรสายไปผ่าน
ไป โดยเรียบร้อย แม้ ในขณะรอดเอียงคนก็จะ
พากันใจหายใจ ใจว่า ไปตามกัน โดยเหตุที่รอด
ได้ เอียงหมกไป แต่ ลอเคียวก็ เป็นอันว่า
เจ้าหล่อน คงจะนำ โชคมาสู่เบซิล นายกแห่ง
สโมสธราชชนวเป็นแท้ ถัดจาก นางสาว
ลัปโซิน ไปถึงนางสาวแมนเฮล สาวก
รอดแข่งออกชนะหนึ่ง ซึ่งถ้าจะว่าตามเรื่องแล้ว
ช่วยชนะ ในวันจะต้อง เป็นของ คนใดคนหนึ่ง
ในสองคนเท่านั้น

พ.ศ. ๒๔๖๙

! ฐานน้อยพลเซอเรีย

อา! หากท่านเสียดใจไปทัศนากิฟวอัน
สนุกสนานแล้วก็จงระมอมเห็นทราวอันตักลือ
ซึ่งกำลังหม่นๆ ประหนึ่งกึ่งหิน อันต้องลมสลา
ทันนั้นไหลลงเป็นสายๆ บ้างก็กระเซ็นปลิวขึ้น
บนเวหาประหนึ่งว่าอันลูกโยโยกรเรอพันฟาก
กระนั้น ส่วนภาพผู้ซบซมแลกระบวนรดแข่งอัน
วังชานาน แลชิงชนหน้ากัน ใน ระหว่าง หัวเลี้ยว
แลระบะทางตรงนั้น ก็ยวนตาให้หน้าทัศนากิ่ง
นัก ประหนึ่งว่าเป็นการแข่งขันของนกวิ่งเร็ว
อันจะถึงอวสาน กล่าวคือการ แพ้ ชนะ ในรอย
นแล้วฉนั้น

บัดนี้จะมีผู้ใดเล่าที่จะมาคร่ำซบชนะไป
จากนางสาวล้วยไปขึ้นผ้าแดงสัพวอันเป็นเครื่อง
หมาย ประจำ คณะ ปลิว สบยิต ชาย ไปตาม ลม
เหมือน ก็ระไว ส่ง่าใน ความ มี ซบ ชนะ ของ
เจ้าหล่อน สรรสำเนียงของเจ้าหล่อนเล่าก็มี
กระแลถึงวานเต็มไป ด้วยความเอี่ยมอ่อมปลื้มใจ
ครั้นเวลา รุดผ่าน หน้าพลัย พลา ไป หล่อนก็
ซำเลื่องตามองดู ที่ประทัย พระเจ้าเอมเปอเรอ
ด้วยความหึงใจ แล้วก็หันไปมองดูซาคักซึ่ง
วิ่ง คิกตาม มานัน ด้วยอาการ เขาะเขี่ย กลายๆ
เฮอ! ความมีชัยชนะได้ตกไปอยู่ในกรรมสิทธิ์
ของเจ้าหล่อนอย่างเด็กซากแล้วแลหรือ?

การวิ่งยังคงเหลืออยู่เพียงรอยเคียวเท่านั้น

ก็จะถึงอวสาน ณ บัดนั้นอำนาจอันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่ง
สถก กววจิต ที่เล่ามาหาชน จน ไม่ สามารถจะ
ปริปากเอ่ยได้นั้นเสื่อมคลายไปสิ้น แล้วเสียง
โหร้องของประชาชนกึ่งสนั่นทวนโหว ไม่มี
สิ่งใดจะมายังคยให้เขาเหล่านั้น หุบปากนั่งอยู่ได้
แล้ว เหล่าบรรณก็เบิกตาโพล่งส่วนกายก็โยก
ไปข้างหน้า พร้อมกับเปลี่ยน สำเนียง โหร้อง อยู่
เฮ็ดโว ส่วนสัตว์ต่างๆ ก็ก่นแซนบุรุษ ไว้แน่นแลที่
ประหนึ่งว่าโคประสพภาพอันน่าหวาดเสียวครั้น
แล้วก็ส่งเสียงร้องอยู่ทั่วหัวท้าว บ้างก็เพราะ
ความปลื้มใจ บ้างก็เพราะความเสียใจจนฟัง
ไม่ไคศัพท ความเจียบสึงก็ไผ่นไปแล้ว
เสียงเฮ็ดโรยาก็ด้วยความดีใจแลทวนใจก็เคลื่อนไหว
เข้ามาแทนที่ เหล่าทาสกรรมกรทั้งหลายซึ่ง
ย้ายขึ้นขึ้นไปในที่สูงๆ อันหน้ากลัอันคราย
ต่างก็ ดันตนไป ด้วยความ สนุก สนานจนล้ม
สำนกว่า ตนจะตกลงมาคอหักตาย เพราะจิต
ใจเขามัวไปจกจ้อยที่รุดแข่งเสียบหมก แลก็ทำ
มีใคร จะเอาใจใส่ ต่อ กิริยา ท่าทาง ของ พวก
เหล่านั้นไม่ ในบรรดาศักดิ์สำเนียงที่โหร้องแล
เรียกขานกันอยู่ซึ่งแนชั้น ซือของเขยชื่อนายก
แห่งสโมสรราชานุว่า ประมุขแห่งคณะสีฟ้า ได้
ขึ้นหน้าขึ้นตากว่าผู้อื่นหมกผู้ใดเล่าจะระแวง
ในความทุจริตของเขา แน่นนอนใครจะชนะ

ปริโยสาน

อันว่า

ฝ่ายนั้นถอยออกมาเมือง

เวลานั้นกษัตริย์และขุนนางทั้งหลาย

อันเป็นรอยสักท่ายแล้ว ส่วนน้อยพลเชื้อเรี่ยอยู่ในลำคยที่ ๓ นั้นจาก ชงชัยชนะ อันที่จริง

เจ้าหล่อนยังอยู่ห่างไกลมาก จาก รด ของ

นางสาวล้วยไปขึ้นแลนางสาวแมนเฮลหญิงสาว

ชาวคริสต์นาผู้สวมเครื่องหมายสั้แกง การ

แข่งขัน คราวนี้ ถ้าจะว่าไปแล้วความมีชัยจะ

ต้องตกอยู่ ในกำมือ ของนางสาว สารดิน ซึ่งมี

เครื่องหมายสั้ฟ้าหรือสั้แกงคนใดคนหนึ่ง ใน

สองคนนั้นเท่านั้น

ส่วนพลเชื้อเรี่ย ฅบ่กันก็ไ้แต่กันมานาน

อันวอน ขอให้สิ่ง คักสิทชั้ ทั้ง หลาย เมตทา

กรุณาช่วยประสิทธิ ประสาทกำลังวังชาให้แก่

ชาติ มีหัวแรงสำคัญของเจ้าหล่อน ซึ่งไ้

หืออยู่ด้วยความอดทนแต่มีสิริระว่างกายแยก

โซกไป ด้วยเหิงอ แลฟองน้ำลายขาวไปทั่วตัว

นั้นไ้แข็งแรงยิ่งขึ้น เพราะเจ้าหล่อนทรายอยู่

คิว่า ชาติ อ่อนเพลียคั้คั้แล้ว นอกจากจะมี

อำนาจคักสิทชั้อันใดอันหนึ่ง มาทลยันคัลยัน

ระยะทางระหว่างรดของเจ้าหล่อนและ ผู้อื่นซึ่ง

อยู่ข้างหน้าให้สั้นเข้าเท่านั้น จึงจะไม่ถึงแก่

ความ ปร่าชัย แลถ้า หากว่าการ จะเป็นไปจริง

อย่างเจ้าหล่อนวิงวอนแล้ว มหาชนทั้งหลาย ก็

คงจะพิศวงไม่น้อย แม้เจ้าหล่อนเองก็จะไ้

ลิมพฤติการฅนเลยชั้กัลปาวสาน.

นั้นแหละใครจะรู้ จงรอสัก ๒-๓ นาที

เถิก ประพฤติการฅนกำลังทำฅนอยู่นั้ ก็

จะถึงขอสาน ข้าวกัลลักระฅนไปทั่วจังหวัด

เจ้าหล่อนผู้เย้ยเยาะ ฉาก ฉาง สาวล้วย ไปขึ้น

คั้แข่งขันเมื่อวานนี้ จะต้องแยกความอายกลบ

ข้าน ในวันนี้อย่างแน่นอน ความแค้นใจแล

ความฤยาชอันเป็นสมัยคั้ของสั้ครุเพค ไ้คั้

อยู่ในหทัยประเทศ ของเจ้าหล่อนจนหลือที่

ออกกลัน ถึงกับต้องปล่อยให้น้าคาออกมาลือ

หน่วย ครันแล้วความฅนเค็ยวักเข้ามาแทนที่

เจ้าหล่อนร้องเตือนชาติเป็นวาทะสั้ททัย “โอ

ชาติ ๗ เจ้าจะทำให้ชาติต้องรับความขายหน้า

ในวันนั้แหละหรือ ไ้เย้ย จงเห็นแก่สั้วรรค

เจ้าต้องวังให้เร็วกว่าฅนอีกชั้”

แต่ฅนจากำหล่านคั้ขังไว้ประ โยชนเสีย

จึงหนอ แม้เจ้าหล่อนเองก็ยอมรู้ยั้คั้ว่าการ

วิงวอนหรือโอคั้รวณ ฅบ่กันสายเกินเวลา แล

ไ้ผลเสียแล้ว.

รดแข่งทั้งหลายไ้คั้ล้วยไปในระหว่างเมฆ

หมอก แห่ง ฝน อันมี สั้ เพลิง ระบาย ฅบ่ ของ

ธรรมชาติ ด้วยอาการรวกรว่ว. ฉั้จากนั้ไปก็

แลเห็นพลัยพลา ของพระเจ้าเอมเปอเรอซึ่งเป็น

พ.ศ. ๒๔๖๔

สวนน้อยฟูลเซอเรีย

ทุกชัยชนะคงอยู่ระหว่าง จันทน์และเปลวสิ่งที
นักแข่งประสงครามจะ ไปถึงโดยเร็วที่สุดก่อน
หน้าผู้อื่น เวลานี้ ถ้าจะว่าไปการแข่งขันก็
ก็ถึงอวสานลงแล้ว. สาวน้อยไปขึ้นลงแข่งหวั
มาของ เจ้าหล่อน ด้วยอาการโหดร้ายแล้วเรื่
กอบไปด้วยความหวังในชัยชนะ; เจ้าหล่อน
หย่อนสายบังเหียนปล่อย โอกาสให้ม้า วิ่งเต็มที่
ตรงไปยัง หน้าพลับพลาโดยมิได้หวัคหว่นท้อ
อุปสัคแลถนัยศรรายใด ๆ เลย แน่หนอใครเล้า
จะมาชักขึ้น ใครเล้าจะมาชักกันชักขวาง
มิได้เจ้าหล่อนด้วยชัยชนะเป็นกรรมสิทธิ์ใน
วันนี้? ชัยพนาอนันต์ ควรยกให้เป็นหน้าที่ของ
หนุ่มน้อยเอมเม่นด้วย ซึ่งเกาะอยู่ทูลประสา
วัญของเกลืองเป็นผู้วิเศษนั้น เพราะเขาก็
ยอมได้รับความเศร้าใจและเข้าใจ เช่นเดียวกับ
สาวน้อยฟูลเซอเรีย เมื่อได้เห็นประจักษ์ว่ารัก
ไม่สามารถก้าความมิชยไว้ ได้เป็นแน่นอนแล้ว
ความเศร้าโศกในหทัยประเทศ ก็พลันแล่นถึง
ซีกสุด จนถึงกับทำให้เขาลืมกิจการทุกสิ่ง
ทุกอย่างหมดสิ้น ไม่ไย นศพที่สำเนียงอื่น ๆ
อีกเลย นอกจาก มีเสียง ซึ่ง มากระซิบ ที่ ใต้
ประสาธทเขาว่า “เจ้าต้องช่วย เจ้าแหละจะเป็น
ผู้ขึ้นศาลให้เจ้าหล่อนมิชย” เสียงนั้นได้ดัง
กระพือ มาใน อากาศ ประหนึ่งว่าเป็นเสียง

น้ำตก ซึ่งกังวานมาจากที่ห่างไกลนั้น ครั้น
แล้วเขาก็กลับ ได้สติคิดสำเนียงรณรงค์แล้ว
อันหือมาเต็มฝ่าเท้า เสียง ไหว้องอย่างเอิกเกริก
โกลาหลของประชาชน ไม่ช้าเขาก็กลับได้ยืน
เสียงนั้นมากระซิบอีกว่า “เจ้าต้องลงมือ เจ้า
ต้องทำ เจ้าต้องช่วย เจ้าต้องเสียสละทุกอย่าง
เพื่อเจ้าหล่อน”

ทันใดนั้น เขารู้สึกเหมือนมีสิ่งอันศักดิ์สิทธิ์
มาสาปสั่งให้เขาลืม — ลืมตัว ลืมสิ่งทุกสิ่ง
แม้ ชั่วครู่ จิตใจ อันเป็นสิ่งที่สงวนยิ่งนอกจาก
ความรักอย่างเดียว ไม่มีอำนาจสิ่งใดมารั้งสติ
ของเขา ให้คง คั่นไว้ ได้ อำนาจแห่งความ
วิกลจริตได้ครอบงำเขาเสียสิ้นแล้ว เขามีความ
จำนงหมาย อย่างเดียวกันแต่ จะ หาทางช่วยให้
สาวน้อยฟูลเซอเรีย ได้ชัยชนะ เท่านั้น และ
พระ ผู้เป็นเจ้า! ขอให้ท่านดู ยัคนเขาได้
กระ โดคลง ไป ยัง พันสนามที่ เป็น หินทาง อัน
รด กำลัง ผ่านใกล้ มานั้น ที่เดียว ในยัคค
ประพฤติการณ ได้ดำเนินไปประหนึ่งว่ากำแพง
อันมหิมาได้แตกแยกออกกลืนเอาคัพที่สำเนียง
อาณัติสัญญาณ อันระยิบให้ รุ่งเรืองหนุ่มน้อย
ได้กระทำเสียสิ้นเชิง ด้วยเหตุว่าในทันใดที่
ภาพหนุ่มน้อยได้หล่นลง, ณท่ามกลางแห่งฝุ่น
อันฟุ้งขึ้น กระทบ ประหนึ่งว่า ถูกลม ร้ายทอย

ทวน ๑๓ ท่ามกลางสำเนียงเสียงแตรเครื่อง
รตนันต์อยู่ใกล้กับกองน้ำหาวกวันนั้น. มา
สามตัวซึ่งลากรถของนางสาวลัษ्มิไปขึ้นไว้
แผ่นผืนตะกั่วตกใจ เมื่อมันประสพภาพซึ่งตกไป
ด้วยอาการเช่นนั้น และกระซางรถซึ่งมันลาก
มานั้นไปกระทบเข้ากับรถของนางสาวแมนเนล
ซึ่งขับขานมานานโดยกำลังแรง เสียงล้อต่อล้อ
ประสานกันดังสนั่นทั่วหัว ครั้นแล้วรถทั้งสอง
ก็ถดซึ่งความพิวาศหักกัน. ส่วนนางสาว
สาวลัษ्มิทั้งสองในที่สุดก็กระเด็นไปคนละทาง
ปราศจากสติสัมปยุติ

อา! จะว่าทำไม ก็เสียงคันตระหนก
ตกใจทางมหาชน. เมื่อประสพภาพอันน่า
สยของชีวิตซึ่งอยู่ข้างในวาระนั้น. อีกศัพท์
สำเนียงเสียงสัตว์อันน่าสงสารซึ่งร้องขึ้นด้วย
ความคันตกใจแลเจ็บปวด มีสัตว์กายอาว
ชุมไปด้วยโลหิตนอง แผ่นดินเป็นที่น่าสังเวช

ใจ ไม่เครื่องรตนันต์ซึ่งหักกัน สองสาว
สาวลัษ्มิซึ่งกระเด็นไปคนละทาง ดังกล่าวแล้ว
นั้นก็ปรากฏว่าหมดลมหายใจเสียแล้ว

ความหมุนเวียนของโลกได้ผันแปรเปลี่ยน
แปลงไปฉันใด ดวงชะตาอันของบุคคลก็ย่อม
หมุนเวียนเปลี่ยนแปลงไปฉันนั้น. แรกเริ่ม
เดิมทีก็มีผู้คาดหมายว่า สาวลัษ्มิ ของพระนาง จะ
เป็นผู้กำจัดชัณษะ แต่เมื่อลงมือจริงเข้าจริง จึงช
กลัษ्มิผู้ปรารถนาว่า สาวลัษ्มิ ของพระนางจะต้อง
แพ้ทุกกลยุทธ์ แต่ครั้นแล้วก็มาเกิดอุบัติเหตุขึ้น
เสียเช่นนั้น เพราะฉะนั้นในบัดนี้ใครเล่าจะเป็นผู้
ชนะ มีมา ชัก ขวาง มิให้สาวน้อยพลเซอวัย
สาวลัษ्มิของพระนางขับรถหักถ่วงไม่ต่างจากนั้น
ไปสู่แห่งชัณษะได้โดยสวัสดิภาพ ผู้ใด
เล่าจะเป็นผู้ท้าทายได้เถียงว่าชัณษะแห่ง
นักชกฤๅษณ์นาง ประจักษ์ คราวนี้ไม่ใช่ของ
พระนาง

บทที่ ๔.

พฤติการณ์อันเป็นไปทั้งนี้ พระนางได้
ทอดพระเนตรเห็นแล้วโดย ชักจากพลับพลาที่
ประทับ เพราะฉะนั้นในขณะเวลาที่เจ้าหน้า
จักการจะยกเอมเนเคียส. ผู้มีสรีรกายอันขาว
ชกปราศจากโลหิตแลสมปยุติ. เพื่อไปไว้

ยังโรงรถพร้อมกับคนอื่น ๆ นั้น. พระองค์จึง
ส่งลายพระหัตถ์ไปยังเจ้าหน้าให้จัดการนำ
เอมเนเคียส ไปยัง พระราชวัง ของ พระองค์.
เหล่ามหาชนต่างก็พากันกล่าวว่า เป็นการ
อัศจรรย์อย่างยิ่ง ที่โชคอำนวยให้เขาพ้น

“โดยอาการ ซึ่งมันได้กระทำ แก่สิ่งซึ่ง
ข้ารักฉันทิโก อาการเยี่ยงนั้นมันจักเป็นผู้ร้าย
สำนอง.” พระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียง
ออกมา. “เจ้าทั้งหลายจะต้องไม่หยกการ
คันควา หรือ กลับ มารายงาน แก่ ข้า โดย
ปราศจากข้าคนรายน.”

ฝ่ายราชบุรุษต่าง ก็รับ พระเสาวณ เพื่อ
ปฏิบัติกรด้วยความเคารพ ส่วนเอแมนเตียส
ผู้นอนป่วยอยู่ห้องหนึ่งในวันนั้น พอได้เห็น
ราชบุรุษซึ่งมีหน้าที่รับผู้คนเช่นนั้น ก็พลัน
ทราบได้ โดยตระหนักว่า พวกมันจะไปรับ
กุมสโตลิโซ ครั้นแล้ว เขาก็เอ่ย พมพำ ขึ้น
ด้วยสำเนียงแผ่วเบาว่า “พวกมันจะไปรับ
สโตลิโซเป็นแน่ ขอสุวรรณจงเป็นที่พึ่งแก่เขา
เถละ ถ้าถูกจับได้”

ฉันทินมาทว่าเอแมนเตียสจะได้หัวขาดวัน
ต่อฉันทินทราบอันบุคคลอื่น จะพึงประสพลงย่าน
นี้สัก. มิใช่ว่าเขาจะล้มลง ถึงอาชญา ซึ่ง
เขาเองจะพึงได้เรียนเองจากความประพฤติของ
เขา อันได้กระทำ มาเมื่อคราว แข่งรถนั้น เสีย
ที่เขี้ยวหักมิได้ ที่ข้อมือข้างคนบอกเขาว่า
เป็นความผิดอย่างออกฉุในการที่ชิงอาถรรพ์
เข้าไปในสนามแข่งรถเขย่งนั้น. แลยังกว่า
นั้นได้กระทำให้ผู้ที่ควรชนะต้องสูญเสียโชคกลาง

ไปในวันสำคัญนั้นด้วย. เพราะมาทว่าใน
เวลา ที่เขาโงนลงมาจากรูป อนุสาวรีย์ ะได้
สดะชีวิตอิศราภาพทุกสิ่งแล้วก็ แผลงเข่น
เขากลับ รู้สึกว่า แสงสว่างแห่งชีวิต ได้ทยแสง
ปรากฏขึ้นแก่เขาอภวาระหนึ่งแล้ว. ทงนั้นเอง
จากได้เห็นภาพของห้อง ซึ่งคงงามโอโงะ อีก
ภาพสวนดอกไม้แลชายทะเล อันอาจจะมองเห็น
จากหน้าต่างท่าหนักได้ ไม่ห่างไกลนัก เหล่านั้น
ได้ย้อมดวงใจเขาให้ชุ่มชื้น เบิกบานจนถึงกับ
เกิดทำให้เขาซบเซาเห็นว่า พระนางจะต้อง
ประสพสิ่งใดหนอจึงนำเขามาไว้ ในนี้ ถ้าใน
ที่สุดเขาจะ ต้องถูกตีกด และรับทัณฑ์กรรม
ต่าง ๆ ตามโทษานุโทษแล้ว. แม้นอนที่เคียว
พระนางผู้เป็น สตรีเพศ อันมี สภาวะ แลเจตสิก
ไม่แตกต่างกับสตรีทั้งหลายอน คงจะทรง
คำนึงเห็นความในใจของเขา. และจะทรง
เมตตาปราณีต่อเขาอย่างออกกรรเม้ง. มิฉนั้น
ไหนเลยเขาจะ ได้ ย่างเหยียบเข้ามาใน ที่ อัน
สูงศักดิ์เช่นนั้น อันที่จริงแม้ว่าเขาจะ ได้พลชีวิต
จิตใจ ของเขา ทั้ง หมกเพื่อเห็นแก่ ส่วนน้อย
พลเชอเรีย ก็ดี. แต่ ทว่า ผล ของการ ที่ เขา
กระทำ ไป นั้น ได้ ยับยาล ให้ พระนางประสพ
ภัยรศิกอันยิ่งใหญ่ในงานอันสำคัญนี้ หรือ
นัยหนึ่งจะพูดว่า ผล ของการ ที่เขาทำไปนั้นได้

พ.ศ. ๒๔๖๙

สวนน้อยฟูลเซอเรีย

ขี้ก้นความขี้ขลาดขี้ขลาดพระพิรุณซึ่งจะนำมา
สู่พระนางแก้วได้ ^๕ ฉะนั้นเป็นเหตุให้เขานึก
กริ่มใจได้สิ้น ^๕ อยู่เสมอว่า คง จะ ได้ รับ ความ
อนเควาะที่ย่างเป็นแน่แท้ แต่แม้ว่าวันคืนจะ
ได้ล่วงไป ๆ ก็ หามิ ชั่ว คราว ว่า พระนาง ได้
ทำรีที่ในเรือนของเขา หรือเสด็จ มาเยี่ยมมาราย
อย่างใดไม่, ส่วนชาวอิซ โอเยินแลชน
ชาวกรีกยุรุษพยาบาลก็ช่วยกัน กระทั่งแต่เรื่อง
สวนน้อยฟูลเซอเรีย จะ เปลี่ยน ใจ อันกระทำให้
เขากระสับกระส่ายยิ่งขึ้น มีอาทิเช่นเล่าถึง
เรื่องหลอกไฟเชื้อสลุ่มหลงรักใคร่หวานใจของ
เขา ย่างคนถื่นท้าวเจ้าหล่อนวางท่าทาง
ของห้อง. ย่างคนก็กล่าว ยั่วยอก เขาคัวย
ถ้อยคำว่า “เจ้าหล่อนลุ่มเสียแล้วว่าท่าน
มีชวค้อย” แลคำอื่น ๆ อีกเอนกประการ
เหตุการณก็ได้นำเนินไปดังนี้เรื่อย ๆ จนกระทั่ง
วันหนึ่งเหลือที่ระทนทานได้ จึงพรวดพรวก
ลุกจากห้องซึ่งเขานอนขี้ขลาดอยู่ ณ เรือนอันตั้งอยู่
กลางสวนคอกไม้ ครั้นไปยั้งคำหนักของ
พระนาง ผ่านเข้าไปยั้งห้องกลางที่พระนาง
กำลังประทับอยู่ ณ ที่นั้นเขาได้ตรงเข้าไปพยุ
ศรีระลงแทบฝ่าพระบาท พลังกรวยทลวงวอน
ด้วยสำเนียงอันน่าสงสารว่า “พระเจ้าข้า!
ข้าพระองค์ เอมแนเคียส, ผู้ โจนลงนมท่อม

กลางยานวิถ์แข่งขัน ขอพระราชทานขวรมิ
เป็นทพ เพอรับพระราชทานอิศราพจกได้มี
โอกาสเสาะหาผู้ที่ข้าพระองค์บูชา เพื่อทราบ
ระทิศเหตุว่าเจ้าหล่อนยังอยู่ เป็นสุข สบาย ก็
ควรมิควรแล้วแต่จะโปรดเกล้าฯ.”

กล่าวกันว่าเขาเป็นเด็กหนุ่มรูปร่างคมสัน
แลถ้อยคำที่กล่าว ออกมา แม้จะ เรียบ ๆ แต่
กลปรักขัย สำเนียง เคารพ คารวะ แล โอนอ่อน
จนสามารถโน้มน้าวพระหฤทัยของพระนางให้
ทรงเมตตาปราณี ก็มลงมพิศเขาที่หน้าผาก
แล้วทรงหยิบเอา สร้อย ทองคำ ซึ่งร้อย กุญแจ
ทองไว้คอกหมั่นนสรวมเข้าที่คอเขา พลัง

ตรัสว่า “นี่คือ วิถ์ ที่เจ้า ต้อง ประสงค์
เอมแนเคียสเอ๋ย ไปเถะไป! ความเกษมสุข
สำราญกำลังคอยท่าเจ้าอยู่แล้ว” ครั้นแล้ว
ก็ทรงนิ่งไม่ตรัสต่อไปอีก. และเนื่องจาก
เหตุนี้จึงกระทำให้เขาคิดต้องเทวอยู่ภายใน
วังนั้นประหนึ่งว่าเป็น นัก โทษอันอยู่ในที่คุมขัง
อีกหลายเวลา. เพราะเขาไม่เข้าใจในข้อ
ความทรงแปลว่ากระไร ถึงแม้จะได้ ไปเทียบ
ไต่ถามคนอื่น ๆ ก็เป็นการไร้ผล. เพราะพวก
เหล่านั้น เมื่อ เห็น เขา สรวม สร้อยคอ ห้อย ลูก
กุญแจทองคำเช่นนั้น ก็กลั้มพทลอลถือ
เป็นที่เล่น ที่จริงว่า “แกมเคียส อากรณ์

ประวัติยาน

หน้า ๖

ประทับอยู่ที่คอแล้วนั้น ใช้มันให้เป็นประโยชน์
ชื่อนี้” ทั้งนั้นเป็นต้น ซึ่งยังทำให้เขา
มีคนอีก เพราะ หา ทราบไม่ว่าพวกเหล่านั้น
มุ่งหมายลงเรื่องอะไรกัน. อีกประการหนึ่ง
เขารู้สึกว่า แม้พระนาง จะ กอบ โดยเงินทอง
พระราชทานแก่เขาหมกตวงวัน เขาก็ไม่ยก
ปรารถนาจะไปเสียกว่าจะได้ มีโอกาสกลับไป
คุยกับพระเจ้านั้น หวานใจ ของ เขา ณ โรงม้า
เช่นเคยมาในกาลก่อน เพียงชั่วโมงหนึ่งแล้ว
จะรู้สึกพอใจเป็นอย่างยิ่ง. เพราะจะทำให้
เขาได้ โอกาสส่งมอบ กรรมสิทธิ์ในเจ้าหล่อนไว้
แต่ผู้เดียว. ครั้นแล้วจึงคิดใจเขากลับลอย
ไปในที่ต่าง ๆ จนไม่สามารถจะคิดปริศนาซึ่ง
พระนางได้ทรงฝากขานนั้นให้ล่องไปได้

การณได้เป็นไปเช่นนี้อยู่หลายเวลา จน
กระทั่งเช้าวันหนึ่ง ในขณะที่เขาเดินทอดน่อง
ผ่านสวนดอกไม้ อันชดถอก อยู่ตลอดส่งกลิ่นอัน
หอมระรื่น ขวนใจ เพื่อตรงไป ยังชายหาด นั้น.
สายตาเขาได้ แล สดคล้ายไป ใน ระหว่าง หมู
คันผ่องอันนอกขึ้น สว่างริม ทางเดินนั้น ก็พลัน
ประสพภาพของลูกเล็ก ๆ หลิ่งหนึ่ง ซึ่งกอดด้วย
หินอ่อนและจู๋เหลื่องอร่วมคล้ายสีทองมีหลังคา
เป็นรูปโคม ดังอยู่ ไม่ห่างไกลนักจากคอกหลิ่ง
เขาได้ ยืนสำนียงสตรีย่นพมพำ ซึ่งทำให้

เขาถึงโลกปลายปล้นด้วยความยินดี. เพราะ
เขาจำได้ว่าเป็นเสียงของใคร จึงวิ่งเข้าไป
ที่คอกนั้นโดยเร็ว พลางตะโกนเรียกพร้อมกัน
เวลาที่เขาย่ำประทุว่า “นี่! ฉันเอง เอเมนเคียส
หล่อนไม่ได้ยินหรือ ฟูลเซอเวียลลอร์.”

สตรีผู้อยู่บนนั้นก็คือ สาวน้อยฟูลเซอเวีย
นั่นเอง แต่เวลานี้เจ้าหล่อนได้กลายเป็นนักโทษ
ไปแล้ว. เจ้าหล่อนเองก็จำสำเนียงที่เขา
ร้องเรียกนั้นได้ก็ จึงเดินมาที่ประตูห้องซึ่ง
ยื่นมือออกมาให้เขาจับด้วยความดีใจ. ส่วน
เอเมนเคียสก็เริ่มตระกองมืออันอ่อนนุ่มนั้นขึ้น
จนพิศด้วยริมฝีปากอันร้อนเผ่าของเขาอย่างลึก
แสนพิศวาท.

ครั้นแล้วเจ้าหล่อนก็เอ่ยขึ้น
ด้วยความดีใจว่า “เฮ้! เขอที่เคียว คือผู้
นำมทลายมาสู่ฉัน คุณ! ฉันได้ รวยรางวัล
สำหรับ วัน ชัยชนะ ใน งาน นัก ชิตฤกษ์ ท่าน
ขุนนางอย่างคึกคัก” เอเมนเคียสขยับเข้า
ไปใกล้เจ้าหล่อน เพื่อ ริมฝีแห่งความพิศวาท
อถวาระหนึ่ง แต่เจ้าหล่อนไหวตัวรีบถอย
ออกห่างแล้วจึงบอกให้เขา คอยฟังเรื่องราวซึ่ง
เจ้าหล่อนได้ประสพมา

“วันนั้น” เจ้าหล่อนกล่าว “เมื่อ
การแข่งขันได้ยุติลงเรียบร้อยแล้ว ท่านหลอ
คไฟซิปส์ให้คน มาเชิญฉัน ๆ ก็ไปยังบ้านของ

พ.ศ. ๒๔๖๗

สวนน้อยพลเซอเรีย

ท่าน แต่ในขณะที่เดินไปนั้น เสด็จไปพบ
คนของพระนางในระหว่างทางเข้า พวกนั้น
ก็เลยจับกว่าที่เดินมาไว้ ท่าน ฉันก็เลยกรวย
เป็นนิกโทอยู่จนกระทั่งขึ้นแท่นเซอ ไซเอีย
ฉันจะ ไม่ไป ข้ามาเล่นละครออกไปแล้ว เคียน
ฐานของฉันก็ไม่ผิดอะไรกับคนที่ถูก ชังกรง
มีแต่จะจับคอนว่าร้องไปท่านเอง ทำไมนะ

เซอจึง โทษชีวิตเพื่อฉัน เซอคะ เป็นการ
เหมาะที่จะครองชีวิตอยู่ต่อไปหรือ เมื่อของ
ทุกสิ่งทุกอย่างได้หล่นหายไปเสียสิ้นแล้ว แม้
แต่ท้องฟ้าอากาศก็ไม่ยอมแย้มรับเซอกระนั้น ?

เอเมนเคียสยมด้วยความปลาบปลื้ม เวลา
นั้นแวแห่ง ความฉลากลไกยังเกิดใน หัวสมอง
เขาย่างแล้ว เขาระลึกถึงลูกบุญแรกของ วัลลิก
ถึงพระคำรัส ของพระนาง ที่สั่งให้เจ้าเสาะหา

ความสุขสำราญเขาเอง เหตุนี้จึงรีบทยอยไป
ด้วยกระแสรวดเร็ว อันว่าจริงว่า “แน่นอน
เที่ยวหล่นเป็นการสมควรและดีอย่างยิ่งที่จะมี
ชีวิตอยู่ ถ้าหล่นจะรักฉันเหมือนกันฉันหลง
รักหล่น ไฉนฟังฉันพูดอย่างนี้จะ วันนั้น
มีหน้าที่ควบคุมดูแลหล่นนั้นจะบอกให้ ทุชี

ที่คอยฉันมีลูกบุญเพื่อเซอกระนั้น ใครจะ
มาขัดขวางไม่ให้ฉันเข้าไปหาหล่น หาก
หล่นจะเต็มใจไปจนภรรยาของรักของฉัน ก็ว่า
อย่างไรขอครึกฟุกจะ ก็เห็นไปหล่น
ต้องไม่เอ่ยถึงนามโพเซียสอีก หล่นเป็น
เทพธิดาของฉันแต่ผู้เดียว หล่นต้องสัญญา
ให้ฉัน มีฉันฉันจะไปละ แล่นก็เขาเองว่า

เจ้าหล่นไม่—แล”

แต่สวนน้อย กระเจิบไปหาเขาแล วิงวอน
ขอความอื้อฉาวลงอาณาน ออกอันเป็นกิริยาที่
เข้าใจกันได้ก็ เพราะฉันจึงไม่ต้องสงสัยว่า
เอเมนเคียส จะไม่รีบเย็บประคองเข้าไปกระกอง
กอกหวานใจ ของเขา และ เรียก เจ้าหล่นว่า
ภรรยาของรัก.”

ฝ่ายสโกลิโซที่ถูกจับได้ ในข้ายวันรุ่งขึ้น
นั้นเอง แลถูกนำไปขังไว้ณคุกแห่ง ๓ ในวันนี้
ก็ถูกขังด้วยโซ่ มีน้ำด้วยหนึ่ง โดย พวก
เหล่านั้นอ้างว่าเป็นพระเสาวดีของพระนาง แล
เมื่อเขาค้มหมดแล้ว พวกนั้นก็ปล้นแยะเยย
ถากถางว่า “สิ่งซึ่งแก่ได้ให้ชาคคิมกิน
ฉันใด สิ่งนั้น ก็กลับมาเป็น อาหาร ของ แกใน

ปรีโยสาน

อันธ

คืนวันนั้นแล้ว แก่ได้ก่อเวรจนทั้งจำต้องรับ มีนานนัก ชายผู้ ขบถเจ้า ก็พลัน ทำกา
 สำรองไปตามยถากรรม พระนางไค้ทรง ภิริยาตายด้วยอาการอันน่าสังเวช เขาอนชด
 คักสินยคุณิธรรมก็แล้ว เอะพอกรวาระคอยดู อยู่ณพื้นประตั้นรู อันม้วนพันตัวด้วย ขนคทา
 ว่าต้องไล่ของแเกาะเป็นอย่างไรร้าง. ของมันในขณะเวลาที่ถูกลายพันฟาดกระนั้น.

๑๒๖. สหายทั้งหลายต้องเป็นผู้มีใจดีต่อกัน เปนคุณลักษณะทอนความหนักใจ
 ในเมื่อมีความหนักใจได้ ไม่ควรทำความสนธิเก็นนั้ แลห่างเหินเก็นนั้
 เพราะเปนทางแห่งการหยุดความเป็นสหาย.

ของ ผ. ด. พิชยญาติ

วิ เสสหาย

๒๐๖

“อักษร”

นายพรานเนื้อขาวพารณส์คนหนึ่ง เมื่อ คำนึงในใจว่า ขรรษาคณขอของอะไร ๆ แก่
ล่าเนื้อได้เป็นอันมากแล้ว ก็บรรทุกเกวียน คนอื่น ควรจะกล่าวขอด้วยวาจาอ่อนหวาน
เพื่อจะไปขายในพระนคร ในกาลนั้นบุตร บุษย์นั้นมาหาหาขายกาย ไม่สมควรจะเป็นผู้
เศรฐ์วิเสสหายพาขึ้นออกไปเที่ยว นอกพระนคร ได้ ก็อ่อนเนื้อ แต่ทว่าเขาได้ขอแล้ว ก็ควร
เมื่อต่างได้เห็นเกวียน บรรทุก เกวียนนั้นมา คน ให้บ้าง คิดถึงนั้นแล้วจึงกล่าวแก่บุตรเศรฐ์
หนึ่งจึงกล่าวขึ้นว่า “ใครจะเป็นผู้สามารถ ว่า “วาจาที่ท่านกล่าวขอเนื้อหยาบคายจริง
ขอเนื้อจากนายพรานนั้นได้ดีกว่าใคร” บุตร วาจาเช่นนั้นเปรียบราวจะว่าพึงลึก เอาเถะท่าน
เศรฐ์คนหนึ่งจึงกล่าวว่า “ฉันแหละอาขอ เราจะให้ พึงลึกแก่ท่าน” กล่าวเช่นนั้นแล้ว
ได้ดีกว่าใคร ๆ หมด” บุตรเศรฐ์สามคน ก็หยขึ้นพึงลึกให้ ไป
กล่าวพร้อมกันว่า “ถ้าเช่นนั้นให้ท่านขอ บุตรเศรฐ์คนที่ ๒ จึงเข้าไปหานายพราน
ก่อนเด็ก” กล่าวไว้ก่อนแล้ว บุตรเศรฐ์คนที่ ๑ จึงเข้าไปหานายพราน นายพรานจึงพคว่า “คำว่า ‘พ้อง’ นี้ เขา
แล้ว พคว่า “เฮ้ย อ้ายพรานเนื้อ มึงจึงให้ กล่าวว่าเป็น ‘ชน’ ของมนุษย์ทั้งหลาย วาจา
ก่อนเนื้อแก่ผู้ข้อย่าง” นายพรานได้ฟังเช่นนั้น ของท่านเช่นกับชนเนื้อ เอาเถะท่าน เราจะ

อีกวัน

ธันวาคม

ให้ชนแอ่งเก่าท่าน” กล่าวถึงนั้นแล้วก็หยิบ และพูด ชื่อนี้ ก่อนนายพราน ว่า “สหายเอ๋ย
ชนแอ่งให้ไป ท่านจงให้ ก่อนนอแก่เราบ้าง” นายพรานจึง

บุตรเศรษฐี คนที่ ๓ เข้าไปหานายพราน กล่าวว่า “ในเรือนของผู้ใดไม่มีเพื่อน ใน
และพูดชื่อนี้ว่า “พ่อจ๋า จงให้ชนแอ่งแก่ เรือน ของ ผู้นั้น เป็น เสมือน ย้ำ หาม นุญย มิได้
ฉันบ้าง” นายพรานจึงกล่าวว่า “ลูกเรย์ก วาจาของท่านเท่ากับสมบัติทั้งหมก เขาเอะ
พ่อว่า ‘พ่อ’ ย่อมทำใจของพ่อให้ปลม วาจา เพื่อน เราจะให้ ชื่อนี้
ของท่านเช่นกับน้ำใจ เขาเอะท่าน เราจะให้ กล่าวถึงนั้นแล้ว ก็ชวนบุตรเศรษฐีคนที่ ๔
นอ หัวใจแก่ท่าน” กล่าวถึงนั้นแล้ว ก็ ขน แกวียน แล้วพาเนอ ทั่งหมก ไปส่ง ให้ จน
หยิบเนื้อหัวใจให้ไป ถึงบ้าน

บุตรเศรษฐีคนที่ ๔ เข้าไปหานายพราน

๑๑๑. อันว่ารัศมีทั้งผอง รัศมีใดเล่าจะเท่ากับรัศมีแห่งคุณสมบัติ เพราะเป็น
รัศมีคงที่ไม่แปรผัน มนุษย์ห่างจากการบำเพ็ญคุณสมบัตินั้นในโลก เป็น
เพราะเหตุใดหนอ.

ของ ผ. ล. พิชยญาติ

โดมอนด์ เป็น ทรัมพ์

ของ

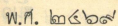
“ทิดยอດ”

ณ^๕ะ ฟันโลกอันเขียวชะอุ่มด้วยพรรณ
พฤกษชาติใหญ่น้อย แลยภูเขาเปโตใน
ประเทศยวาชินัน มีคำยลหนึ่งนามว่าชาน
เปโต ตั้งอยู่แทยฝั่งแม่น้ำน้อยปารานา เปน
คำยลที่อุคมไปด้วยเพชรพลอยต่าง ๆ คนใน
มีมนุษย์ชาติผิวขาวไปปลูกสร้างเคหะสถานทำ
การชดคันหาทรัพย์แผ่นดินน้อยมากหลาย จน
ถึงกับตั้งเป็นสมาคมกันขึ้น

เหตุว่าคำยลที่กล่าวถึงน เปนภาคหนึ่งแห่ง
ฟันพิภพซึ่งตั้งอยู่ห่างไกลจากความเจริญ จึง
เป็นการเหลืออาทรชุกยวาชินัน จะยอมให้เขา
ไปจัดการปกครองให้เป็นระเบียบเรียบร้อย
ได้ เหตุฉะนั้นจึงไม่ต้องสงสัยว่า สมาคมชก
เพชร นั้นจะมีวิชชปกครองกันเองอย่างไร

ได้รับความยกย่องขึ้นเป็นประมุข ย่อมมีสิทธิ
ต่าง ๆ อย่างประธานาธิบดีย่อม ๆ คนหนึ่งและ
ไม่ว่ากลางถนนหนทางหรือสถานที่ใด ๆ ถ้า
เป็นที่สะดวกใจประมุขแล้ว ท่านนั้นอาจไปโรง
ศาลหรือทะเลาะแก่งได้ทั่วไปทุกแห่ง

สมาคมนี้จะได้อำนาจขึ้น ประกอบการทั้ง
กล่าวแล้วมาช้านานประมาณหกชั่ววัยไม่ปรากฏ
แต่ที่ว่าเปนนั่นน่าประหลาดใจ ด้วยใน
ระหว่างช่วงสมาชิกแห่งสมาคมนั้น จะหา
อำนาจในการดูแลรักษาที่ชดคันนั้นว่าเป็น
เพชรแท้ หรือเพชร เก๊สักคนหนึ่งก็หายาก
ฉะนั้นโลกที่ชดคันได้จะดีหรือชั่วอย่างไรก็ตาม
เมื่อมีลักษณะอันเข้าไถ่นว่าเป็นเพชรแท้แล้ว
ก็พอทำให้เจ้าของ ยม ออช หรือ สร้างวิมาน

ไกล ๆ หนึ่งท่าน้ำที่แทน จะเป็นควยยุคทอง
ไม่รู้จักมักคุ้นกับเจ้า หรือภริยาทำทางของ
ยุคเป็นการขาดใจอย่างไรไม่ทราบ ใน
ขณะที่ยุคเกิดตรงเข้ามาหาตาเขย โครน มี
ผู้ ลอย เห็น เจ้า สอ คม ไซ ขยับ บน พก ซึ่ง อยู่
ในช่อง

ชายฉกรรจ์ค้าขายหัวมวนยาว ชั่งเงินทอง
เข้ามาด้วยอาการเข้มขรึม กุเหมือนเขา
ไม่ได้สังเกตเห็นหรือแกล้งทำเป็นไม่เห็น อากัปกิริยาอันวิปลาสของเจ้า พอมาถึงเขาก็กว่า
ก่อนโลโทะใส่ผ้ามือ และทอดสายตาลงเพ่งดู
ด้วยความพิศพิศเคราะห์ มีข้าทาสอยู่ล้อม
ส่ายตาขยิบส่งทวนซ้ายขวาของ แต่แล้วก็
ซ่อนกลบฝังส่งผ้ามืออีก กุเหมือนเขาคิดอะไร
อยู่ในใจสักอย่างหนึ่ง ในที่สุดเขาเอ่ยหน้า
ขึ้นพูดพร้อมกับเทกก่อน โลโทะจากผ้ามือลงที่เดิม

“เก๊, ๒ ทาง” เขาพูด
เจ๊ยย! ไม่มีใครตระหนักได้ขีวียาก
ส่วนทาเจ๊ยโคตรแถมอู้เต็มใจทีเดียวนั่นเป็น
ของเก๊ แท้แท้ ลักขณในคำว่า “๒ ทาง”
ไม่ทราบว่าย่หมายถึงความว่อะไร

“อ้อ! นินายเห็นว่ามันเก่งหรื?” เจ็ด
หลุดออกมาด้วยสำเนียงหัว ๆ

“ตัวแกกเช่นนั้นด้วย” บุคคิตอชบเวอชย ๆ

ในวาระนั้น หากเป็น^๕อื่นนอกจากยุคที่
คงจะต้อล้งมักล้งลงไปยุบฟัน เพราะถูกหา
ว่าหมิ่นพระบาท จากสายทาคันมีประกายว่อง
ไวของยุค^๖ ทำให้เฝ้าออกจะคว้าม ๆ มิกล้า
ซึก^๗ขึ้นพกออกมาจากซองได้

“ข้ายังไม่เข้าใจคำพูดของแก” มันพูด

“ของกันเคยหายไยเสียถึงหนึ่งแล้ว
พรหมเกือบกันอย่างนี้แหละ, เพื่อนเอ๋ย”
บุคคิกล่าวต่างๆ “อ้ายโง่แห่งหาเขาเองโดนเอง
เป็นผู้นับเงินเขาไป, เพราะเหตุที่มันเองหิวจึง
เพชรก็เพชรก็ไม่ได้ จึงโพล่กว่าเขาถูกเพชรก็
ของกันไปทั้งดุ้น ได้มันมี ๒ ดึง ถึง ๓ คือ
ดึงที่ถูกปล้น, ไม่น่าเลยจนแก่เฒ่าแล้ว ส่วน
อีกดึง ๑ คราวก็คิดมาก, ยังอยู่, มีค่าถึง
แสนเหรียญทองนะเพื่อน”

“เจ้ากั๊กกราม แล้วยังแค้นทำหัวเราะจน
น้ำตาไหลลงไปตามแก้ม ยืนโยกตัวไปมา
แล้วก็ยกมือขึ้นท้าวสะเอว

“ท่านทั้งหลาย” มันแสดงคารม
“อนุญาตให้ข้าพเจ้าหัวเราะสักเล็กน้อย
เพราะอะไร? ท่านทั้งหลายทราบไหมว่าใคร
เป็นผู้ให้โลशनแก่ข้าพเจ้า ท่านจะเชื่อหรือ
ไม่ก็ตาม แต่ทว่าผู้ที่ให้ข้าพเจ้านั้นคือ
นายโจรนั่นเอง ข้าพเจ้าเกรง ๆ อยู่ว่าเขาจะ

ทิศยอก

หน้า

เล่นตลกเอาข้าพเจ้า ริงละ, ข้าพเจ้าขอรับ
สารภาพว่า ข้าพเจ้าไม่มีฝีมือในเชิงทรวงโลหะ
ก็เท่าท่านผู้นี้ คือบุคคัททังซ์ ซึ่งยังคงเป็น
สหายของข้าพเจ้าอยู่ นายบุคคัททังซ์” มัน
หันหน้ามาทางผู้ ที่ถูกระบุนาม “เขากล่าว
กันว่าแกทำตนประคองเป็นผู้ปกครอง เจ้าหล่อน
ศาสซานครา เหตุ^{นี้} จึงตระหนัก^{นี้} แน่ละ ว่า
ทำไมแกจึงบุ^{นี้}เพชรเก่งนัก ค่ะ, นั่นนะ, เพอน,
นายโจโรได้เป็นผู้ ให้สิ่ง^{นี้} แก่เมื่อ^{นี้} กันเอง แท้ ๆ
จะให้^{นี้} กันเชื่อว่า^{นี้} มัน^{นี้} เป็นของ^{นี้} แก่^{นี้} เกียวหรือ?”

“ถ้า แก ก็จะใช้^{นี้} มันอยู่^{นี้} ใน ซานเปโต^{นี้}
ทรายโก ก็ควร^{นี้} จะเชื่อว่า^{นี้} มัน^{นี้} เกียว^{นี้} ทรายนั้น”
บุคคัททอบ “บางที^{นี้} เจ้าโจโรเปโต จะยัง^{นี้} ไม่รู้
กระมังว่า^{นี้} กันผู้เคย^{นี้} มีกรรมสิทธิ์^{นี้} เห็น^{นี้} ก็อัน กรวด
นั้นยังอยู่ที่^{นี้} ซานเปโต”

เจ็ก ผู้ซึ่ง^{นี้} เล่นมือลงจาก^{นี้} กำมบน^{นี้} พกแล้ว
กลับหัวเราะอย่าง^{นี้} แค้น ๆ และรวบ^{นี้} วิกต^{นี้} เก็นน
เทลงกระเข้า

“ขอให้^{นี้} กันนำ^{นี้} อ้ายวิกต^{นี้} เก็นน ไป^{นี้} กำนัน^{นี้} แก่
แม่ศาสซานครา เพื่อ^{นี้} เป็น^{นี้} ที่ระลึก^{นี้} เกิด” มัน
พูดพลางหัวเราะอย่าง^{นี้} แก่เกือ “ความ^{นี้} ริง
นายโจโรเปโต เขาไม่^{นี้} ใจ^{นี้} หนัก^{นี้} ทรอก และ รวยเสีย
ด้วย^{นี้} , เขากล้า^{นี้} เอา^{นี้} โลหะ^{นี้} แลกกับ^{นี้} กันด้วย^{นี้} น้ำ
ซวก^{นี้} เกียว^{นี้} ท่าน^{นี้} ”

“ทำไม^{นี้} นาย^{นี้} จึง ไม่^{นี้} ใจ^{นี้} มัน^{นี้} เสีย^{นี้} เล่า ?”
คาเมย์โคร^{นี้} ร้อง^{นี้} ขึ้น “แหม! น่า^{นี้} เสีย^{นี้} คาย^{นี้} ริง!
พวกเรา^{นี้} ต้องการ^{นี้} ตัว^{นี้} ยูน^{นี้} ัก^{นี้} ัก^{นี้} เกียว”

“เพราะเหตุ^{นี้} ๒ ประการ” เจ็ก^{นี้} เนิง
พลาง^{นี้} แสยะ^{นี้} ยิ้ม “คือ ๑ เขา^{นี้} เอา^{นี้} ขน^{นี้} ร้อง^{นี้} สม^{นี้} อด
ฉันไว้ และอีก^{นี้} ข้อ ๑ เขา^{นี้} ยัง^{นี้} คับ^{นี้} ใจ^{นี้} ให้^{นี้} ฉัน^{นี้} มา^{นี้} สอ
สารกับ^{นี้} ท่าน^{นี้} ผู้นี้ คือบุคคัททังซ์ ถ้า^{นี้} ฉัน^{นี้} ชัก^{นี้} ขึ้น
เขา^{นี้} จะ^{นี้} ระเบิด^{นี้} สม^{นี้} อด^{นี้} ฉัน เช่น^{นี้} นั้น^{นี้} ให้^{นี้} ฉัน^{นี้} ใจ^{นี้} เขา
อย่างไร เมื่อ^{นี้} เขากำ^{นี้} ลัง^{นี้} ริง^{นี้} ฉัน^{นี้} อยู่”

“ทำไม?” บุคคัทถาม
“ให้^{นี้} หมาย^{นี้} อด^{นี้} ว่า, เป็น^{นี้} คน^{นี้} ไว้^{นี้} ประ^{นี้} โย^{นี้} ชน^{นี้} ที่
แก่^{นี้} จะ พยายาม^{นี้} คิด^{นี้} ตาม^{นี้} เขา^{นี้} เพ^{นี้} อร์^{นี้} ของ^{นี้} แก^{นี้} กัน,
และเขา^{นี้} ขอ^{นี้} เตือน^{นี้} แก^{นี้} ว่า^{นี้} อด^{นี้} ย่า^{นี้} ยัง^{นี้} ควร^{นี้} สืบ^{นี้} หา^{นี้} ตัว^{นี้} เขา
เลย ถ้า^{นี้} ยัง^{นี้} ชื่น^{นี้} สย^{นี้} อยู่^{นี้} อีก^{นี้} ละ^{นี้} ก็^{นี้} น่า^{นี้} จะ^{นี้} มี^{นี้} ภัย^{นี้} แก่^{นี้} ตัว^{นี้}
ว่า^{นี้} แก^{นี้} เอา^{นี้} โลหะ^{นี้} ซึ่ง^{นี้} กัน^{นี้} ได้^{นี้} มา^{นี้} โดย^{นี้} ความ^{นี้} บริสุทธิ์^{นี้} นั้น
เป็น^{นี้} ของ^{นี้} แก^{นี้} แน่^{นี้} ละหรือ?”

“ขอ^{นี้} ใจ, ก็^{นี้} นะ^{นี้} จำ^{นี้} คำ^{นี้} เตือน^{นี้} ของ^{นี้} เขา^{นี้} ไว้”
บุคคัททอบ^{นี้} พลา^{นี้} ง^{นี้} เติ^{นี้} น^{นี้} ออกจาก^{นี้} ห้อง^{นี้} บุคคัท^{นี้} รัส^{นี้} ย
แล้ว^{นี้} ฉวย^{นี้} ปาก^{นี้} เป็น^{นี้} เพลง^{นี้} ซึ่ง^{นี้} ทุก^{นี้} คน^{นี้} ใน^{นี้} แถ^{นี้} แม่^{นี้} น้ำ
ยารานาเคย^{นี้} ได้^{นี้} ฟัง^{นี้} จิน^{นี้} ชิน^{นี้} หู คำ^{นี้} เตือน^{นี้} ของ^{นี้} โจโร
เปโต^{นี้} และ^{นี้} เป็น^{นี้} ปฐ^{นี้} ม^{นี้} เหตุ^{นี้} ให้^{นี้} ยัง^{นี้} เกิด^{นี้} ความ^{นี้} หวาก
เสีย^{นี้} อัน^{นี้} จะ^{นี้} ได้^{นี้} กล่า^{นี้} สย^{นี้} ไป^{นี้} ช้าง^{นี้} หน้า^{นี้} การ^{นี้} ทั^{นี้} ม^{นี้} นั้น
ฝาก^{นี้} คำ^{นี้} เตือน^{นี้} มา^{นี้} เช่น^{นี้} นี้ ไม่^{นี้} ทำ^{นี้} ให้^{นี้} บุคคัท^{นี้} ทังซ์
รู้^{นี้} สัก^{นี้} ติ^{นี้} ึ่ง^{นี้} ่าง^{นี้} ไร^{นี้} แม^{นี้} แก^{นี้} น้อย^{นี้} สัน^{นี้} นิ^{นี้} ย^{นี้} ฐาน^{นี้} ได้

พ.ศ. ๒๔๖๙

โตมรนต์ เป็น ทรมไป

ว่ามันเป็นมนษย ที่ค่อนข้าง ซลาคตาขาว หรือ
ความซื่อ ยุติทั้งซื่อ ยุติวัน ๆ มันใคร? ใคร
มาจากไหน? ไม่มีใครทราวย เมื่อ ๒-๓ เดือน
มาแล้วเอง มันยัง ประหาร หนึ่งมันยัง ซิงเป็น
บุตรสีกสาวท ของ คาเควเขย ไตรลง ไปอีกศพ
หนึ่ง โดยมีเชือกผูกศพติดมากับมัน และลง
เพื่ชรัถ์ถูกซิงเอาไป เช่นเคยกับที่ยุติเคย
ถูกมาแล้ว พวกที่ไปด้วยกันหลายคนเป็นแต่
เพียงถูกขยาคเจ็บ เมื่อมันได้ล้อยทำให้ยุติภัย
ของมันหมดโอกาสที่จะต่อสู้แล้ว มันก็สวม
หน้ากากลงมาจากเชิงเขา เข้าแย่งทรัพย์จาก
พวกมันได้

มันเป็น คน ชำนาญ ในการ คืบคลานลึกลับ
รู้จักทางหนที่โล้อย่างชำซอง จึงเป็นการยาก
ที่จะจับกุมมัน มาลง ทัณฑ์ ให้ สมใจได้ ที่
พำนัก ของ มัน ก็ คือใน เทือกภูเขาเปโต คอย
สกัดคน ถ้าใครล่อง ล้าเข้าไปใน ถิ่น ของมัน
และไม่ปรากฏว่าได้เคยปล่อยเหยื่อกลับไป โดย
มิได้ ฆะอะไรไว้เลย มันเก็บยิปาะ ตลอดจน
เสบียงอาหารและเครื่องสาคาวว

โซ่ขามของมันเมื่อเร็ว ๆ นั้น คือคน
วันหนึ่งมันพบยุติทั้งซื่อ ไปนอนหลับอยู่ทรม
แม่น้ำ พร้อมด้วย ดงเพ็ชรถึง ๒ ดง และบน
วางอยู่ข้างตัวมันก็พลอยหลับไปด้วย มิชายน

คมือ ถัดจาก ไปจาก ตัวโดยบังยาค เมื่อ
ยุติทั้งซื่อขึ้นกับมันแล้ว ต้องยอมจำนน
แก่อ้ายผู้ร้าย และเสียเพ็ชร ไปดงหนึ่ง เขา
ไม่อาจจะทำการติดตามผู้ร้ายต่อไปเพราะหมก
อวูช แต่เห็นมากับยุติทั้งซื่อปราศจากความร่า
เริงกลายเป็นคนเงื่องหงอยมาช้านาน เพราะ
เพ็ชรที่ถูกขโมยไปนั้นมีค่ามากมาย อาจทำ
ให้ยุติทั้งซื่อกลายเป็นเศรษฐีได้

เหตุใด เจ้าจึงล่องรู้ ว่า ยุติ รัยน้ำที่ เป็น
ผู้ดูแลความทุกข์สุข ของชาวซานควา อยู่ บัคน
เขาจะตายเอาเองไม่ได้ แต่ความจริงก็เป็น
เช่นนั้น จริงอยู่ บรรดาหนุ่ม ๆ ในย่าน นั้น
ทุกคนมีสิทธิที่จะขอ ความรัก ต่อเจ้าหล่อนได้
แต่เขาเหล่านั้นย่อมรู้สึกตัวว่า อย่างไรก็ดี
ไม่สมหวัง เพราะคนหามค่าพลเทียบเทียมกับ
ยุติ ซึ่งแม้ยุติยังหาได้แย้มผลปากแสด
ความรักต่อเจ้าหล่อนไม่

นางสาวชาวซานควา ทารานแห่งซานเปโต
นั้น แรกเริ่มเดิมทีเจ้าหล่อนมีอาชีพ อยู่ในห้าง
ใหญ่ ฉะฉวนกิดวิรวา กล่าวกันว่า คาเคว
เขยไตรชายชราเจ้าของ โรงเคี่ยมเป็นผู้ ไปพา
เจ้าหล่อน มาไว้ และ ขอให้หล่อน ช่วย จัก
ระเบียบ การบัญชี และกิจการ เนื่อง ในการ ค้า
ขาย เพราะแต่เดิมบัญชีการค้าขายของแกก็

ทิตยอต

ณีน

คือ ยานประต^๑ห้อง ขาย ของ จกลองไว^๒ ทั่ว^๓ ข้างพากันพระพล^๔รักเจ้าหล่อน แทย^๕ ทุก^๖ ถ้วน^๗ ก็นสอ^๘พอง^๙ ทั่ว^{๑๐}เห็น^{๑๑}ได้ว่า^{๑๒} นิสสัยอัน^{๑๓}ซอส^{๑๔}คัย^{๑๕} ของ^{๑๖}ทา^{๑๗}แคว^{๑๘}แปน^{๑๙}ทนิ^{๒๐}มรัก^{๒๑}ไคว^{๒๒} และ^{๒๓}นัย^{๒๔}ของ^{๒๕} บุค^{๒๖}กล^{๒๗}ใน^{๒๘}ละ^{๒๙}แวก^{๓๐}ยาน^{๓๑}น^{๓๒} โดย^{๓๓}ทั่ว^{๓๔}ไป^{๓๕}

ทาส^{๓๖}ชาน^{๓๗}ควรา^{๓๘}ไถ^{๓๙}นำ^{๔๐}เครื่อง^{๔๑}มอ^{๔๒}วิเศษ^{๔๓}ซ่ง^{๔๔}เก็ก^{๔๕}ๆ ใน^{๔๖}แล^{๔๗}แหม^{๔๘}น้ำ^{๔๙}ยาร^{๕๐}านา^{๕๑}จะ^{๕๒}ไค^{๕๓}เคย^{๕๔}เห็น^{๕๕}เป็น^{๕๖}คร^{๕๗}ง แร^{๕๘}กมา^{๕๙}คัว^{๖๐}อย่าง^{๖๑}หนึ่ง คือ^{๖๒}เครื่อง^{๖๓}พม^{๖๔}พค^{๖๕}กข^{๖๖}นา^{๖๗}ก เล็ก^{๖๘}บรร^{๖๙}จ^{๗๐}ไว^{๗๑} ใน^{๗๒}หีบ^{๗๓}หนึ่ง เจ้า^{๗๔}หล่อน^{๗๕}ใช้^{๗๖}เครื่อง^{๗๗} มือน^{๗๘}ลอก^{๗๙}คัก^{๘๐}ยัญ^{๘๑}ช^{๘๒}าง^{๘๓} ยาน^{๘๔}ประ^{๘๕}ต^{๘๖}ลง^{๘๗}สู่^{๘๘}กระ^{๘๙}คา^{๙๐}ก และ^{๙๑}จิ^{๙๒}การ^{๙๓}ว^{๙๔}าง^{๙๕}ระ^{๙๖}เย^{๙๗}ย^{๙๘}การ^{๙๙}ค้า^{๑๐๐}ขาย^{๑๐๑}ใหม่^{๑๐๒} หนุ^{๑๐๓}ม^{๑๐๔}ๆ ใน^{๑๐๕}ยาน^{๑๐๖}นั้น^{๑๐๗} ซอ^{๑๐๘}ม^{๑๐๙}า^{๑๑๐}ย^{๑๑๑}น^{๑๑๒}ค^{๑๑๓}น^{๑๑๔}ว^{๑๑๕}ม^{๑๑๖}อ^{๑๑๗}ัน^{๑๑๘}ว^{๑๑๙}ง^{๑๒๐}ไว^{๑๒๑}ของ^{๑๒๒} เจ้า^{๑๒๓}หล่อน^{๑๒๔}ท^{๑๒๕}กระ^{๑๒๖}ท^{๑๒๗}ก^{๑๒๘}ย^{๑๒๙}กับ^{๑๓๐}เครื่อง^{๑๓๑}พม^{๑๓๒}พ^{๑๓๓} และ^{๑๓๔}ซอ^{๑๓๕}ม^{๑๓๖}า^{๑๓๗}ซอ^{๑๓๘}ของ^{๑๓๙}ม^{๑๔๐}ย^{๑๔๑}บ^{๑๔๒}ย^{๑๔๓}ๆ เพ^{๑๔๔}อ^{๑๔๕}ห^{๑๔๖}า^{๑๔๗}โอ^{๑๔๘}กา^{๑๔๙}ส^{๑๕๐}ล^{๑๕๑}อม^{๑๕๒}ซม^{๑๕๓}ท^{๑๕๔}วง^{๑๕๕} หน้า^{๑๕๖}อัน^{๑๕๗}จ^{๑๕๘}ม^{๑๕๙}แฉ^{๑๖๐}ฉ^{๑๖๑}ม^{๑๖๒}ของ^{๑๖๓}ทาส^{๑๖๔}ชาน^{๑๖๕}ควรา^{๑๖๖} เม^{๑๖๗}อ^{๑๖๘}เจ้า^{๑๖๙}หล่อน^{๑๗๐} จ^{๑๗๑}ค^{๑๗๒}ย^{๑๗๓}ญ^{๑๗๔}ช^{๑๗๕}ไม่^{๑๗๖}ต^{๑๗๗}อง^{๑๗๘}ส^{๑๗๙}ง^{๑๘๐}ส^{๑๘๑}ย^{๑๘๒} น^{๑๘๓}ย^{๑๘๔}แ^{๑๘๕}ก^{๑๘๖} เจ้า^{๑๘๗}หล่อน^{๑๘๘}อย่าง^{๑๘๙}เท^{๑๙๐}า^{๑๙๑}เ^{๑๙๒}า^{๑๙๓}ว^{๑๙๔}า^{๑๙๕}ใน^{๑๙๖}ชาน^{๑๙๗}เป^{๑๙๘}ไ^{๑๙๙}น^{๒๐๐} การ^{๒๐๑} ค้า^{๒๐๒}ขาย^{๒๐๓}ของ^{๒๐๔}แคว^{๒๐๕}เย^{๒๐๖}ย^{๒๐๗}ไ^{๒๐๘}ว^{๒๐๙}ไ^{๒๑๐}เร^{๒๑๑}ว^{๒๑๒}ญ^{๒๑๓}ช^{๒๑๔}น^{๒๑๕}อ^{๒๑๖}ย^{๒๑๗}า^{๒๑๘}ง^{๒๑๙}ผิ^{๒๒๐}ก^{๒๒๑}าค^{๒๒๒}า^{๒๒๓} เ^{๒๒๔}ก^{๒๒๕}น^{๒๒๖}แ^{๒๒๗}ง^{๒๒๘}เ^{๒๒๙}า^{๒๓๐}ท^{๒๓๑}น^{๒๓๒}อ^{๒๓๓}ม^{๒๓๔}ค^{๒๓๕}แ^{๒๓๖}เจ้า^{๒๓๗}หล่อน^{๒๓๘} มิ^{๒๓๙}ให้^{๒๔๐}ไ^{๒๔๑}คร^{๒๔๒}อ^{๒๔๓}ละ^{๒๔๔}ลาย^{๒๔๕}ละ^{๒๔๖}ด^{๒๔๗}ง^{๒๔๘}มา^{๒๔๙}แ^{๒๕๐}ด^{๒๕๑}ต^{๒๕๒}อง^{๒๕๓}เจ้า^{๒๕๔}หล่อน^{๒๕๕} เ^{๒๕๖}น^{๒๕๗}อย่าง^{๒๕๘}ก^{๒๕๙} มิ^{๒๖๐}ให้^{๒๖๑}เจ้า^{๒๖๒}หล่อน^{๒๖๓}ระ^{๒๖๔}คาย^{๒๖๕}เค^{๒๖๖}ิง^{๒๖๗}ไ^{๒๖๘}ว^{๒๖๙}ไ^{๒๗๐}ค^{๒๗๑}แ^{๒๗๒}ม^{๒๗๓}แ^{๒๗๔}ด^{๒๗๕}น^{๒๗๖}อ^{๒๗๗}ย^{๒๗๘} ย^{๒๗๙}า^{๒๘๐}ม^{๒๘๑}เ^{๒๘๒}น^{๒๘๓}ท^{๒๘๔}ก^{๒๘๕}ว^{๒๘๖}ัน^{๒๘๗}เม^{๒๘๘}อ^{๒๘๙}ห^{๒๙๐}ย^{๒๙๑}ท^{๒๙๒}ง^{๒๙๓}า^{๒๙๔}น^{๒๙๕}แล^{๒๙๖}ว^{๒๙๗}ก็^{๒๙๘}ม^{๒๙๙}ก^{๓๐๐}น^{๓๐๑}มา^{๓๐๒}เท^{๓๐๓}ย^{๓๐๔}ว^{๓๐๕}และ^{๓๐๖} ท^{๓๐๗}า^{๓๐๘}ของ^{๓๐๙}ร^{๓๑๐}บ^{๓๑๑}ี^{๓๑๒}ระ^{๓๑๓}ท^{๓๑๔}าน^{๓๑๕}เ^{๓๑๖}น^{๓๑๗}ท^{๓๑๘}ก^{๓๑๙}สน^{๓๒๐}ก^{๓๒๑}สน^{๓๒๒}า^{๓๒๓}น^{๓๒๔}ไป^{๓๒๕}ตาม^{๓๒๖}ประ^{๓๒๗}สา^{๓๒๘}ย^{๓๒๙}ำ^{๓๓๐}ก^{๓๓๑}แ^{๓๓๒}ก^{๓๓๓}น^{๓๓๔}ท^{๓๓๕}ระ^{๓๓๖}ะ^{๓๓๗}ก^{๓๓๘}ัน^{๓๓๙}ค^{๓๔๐}า^{๓๔๑}ร^{๓๔๒}เจ้า^{๓๔๓}หล่อน^{๓๔๔} ต^{๓๔๕}อง^{๓๔๖}เ^{๓๔๗}น^{๓๔๘}เ^{๓๔๙}้า^{๓๕๐} แ^{๓๕๑}ห^{๓๕๒}ง^{๓๕๓}ส^{๓๕๔}า^{๓๕๕}ค^{๓๕๖}า^{๓๕๗}ม^{๓๕๘}ย^{๓๕๙}ร^{๓๖๐}ุ^{๓๖๑}น^{๓๖๒}ห^{๓๖๓}ุ^{๓๖๔}ม^{๓๖๕}ๆ

ซึ่ง^{๓๖๖}พากัน^{๓๖๗}พระ^{๓๖๘}พล^{๓๖๙}ร^{๓๗๐}ัก^{๓๗๑}เจ้า^{๓๗๒}หล่อน^{๓๗๓} แทย^{๓๗๔} ทุก^{๓๗๕} ถ้วน^{๓๗๖} หน้า^{๓๗๗} เพราะ^{๓๗๘}เจ้า^{๓๗๙}หล่อน^{๓๘๐}เ^{๓๘๑}น^{๓๘๒}ส^{๓๘๓}ท^{๓๘๔}ร^{๓๘๕}ท^{๓๘๖}ง^{๓๘๗}า^{๓๘๘}ม^{๓๘๙}ประ^{๓๙๐}หล^{๓๙๑}า^{๓๙๒}ค^{๓๙๓} ล^{๓๙๔}ัก^{๓๙๕}ว^{๓๙๖}า^{๓๙๗}ป^{๓๙๘}วง^{๓๙๙}ส^{๔๐๐}ท^{๔๐๑}ร^{๔๐๒}ท^{๔๐๓}ง^{๔๐๔}ห^{๔๐๕}ล^{๔๐๖}า^{๔๐๗}ย^{๔๐๘}ใน^{๔๐๙}ยาน^{๔๑๐}นั้น^{๔๑๑}

ใน^{๔๑๒}ข^{๔๑๓}ด^{๔๑๔}ระ^{๔๑๕}ท^{๔๑๖}ะ^{๔๑๗}บุ^{๔๑๘}ค^{๔๑๙}ท^{๔๒๐}ง^{๔๒๑}ซ^{๔๒๒}ไ^{๔๒๓}ค^{๔๒๔}ไ^{๔๒๕}ค^{๔๒๖}อ^{๔๒๗}ย^{๔๒๘}ย^{๔๒๙}ก^{๔๓๐}ำ^{๔๓๑}ก^{๔๓๒}ย^{๔๓๓}เจ^{๔๓๔}็ด^{๔๓๕}ป^{๔๓๖}ล^{๔๓๗}ัก^{๔๓๘}อ^{๔๓๙}ย^{๔๔๐}นั้น^{๔๔๑} ป^{๔๔๒}ร^{๔๔๓}าก^{๔๔๔}ว^{๔๔๕}า^{๔๔๖}เล^{๔๔๗}ย^{๔๔๘}เ^{๔๔๙}ว^{๔๕๐}ร^{๔๕๑}อง^{๔๕๒}พ^{๔๕๓}ม^{๔๕๔}พ^{๔๕๕}ค^{๔๕๖}น^{๔๕๗}อ^{๔๕๘}ย^{๔๕๙}ๆ ไ^{๔๖๐}ค^{๔๖๑}เ^{๔๖๒}ย^{๔๖๓}ย^{๔๖๔}ย^{๔๖๕}ย^{๔๖๖}ง^{๔๖๗}ซ^{๔๖๘}ำ^{๔๖๙}า^{๔๗๐}น^{๔๗๑} ท^{๔๗๒}อ^{๔๗๓}เม^{๔๗๔}อ^{๔๗๕}บุ^{๔๗๖}ค^{๔๗๗}ท^{๔๗๘}ง^{๔๗๙}ซ^{๔๘๐}เ^{๔๘๑}น^{๔๘๒}อ^{๔๘๓}อก^{๔๘๔}จ^{๔๘๕}า^{๔๘๖}ห^{๔๘๗}ี^{๔๘๘}อง^{๔๘๙}พ^{๔๙๐}ร^{๔๙๑}อ^{๔๙๒}ม^{๔๙๓}ก^{๔๙๔}ย^{๔๙๕}ร^{๔๙๖}ี^{๔๙๗}อง^{๔๙๘}เพ^{๔๙๙}ล^{๕๐๐}ง^{๕๐๑} “ไ^{๕๐๒}ท^{๕๐๓}ม^{๕๐๔}อน^{๕๐๕}ก^{๕๐๖}เ^{๕๐๗}ป^{๕๐๘}เ^{๕๐๙}น^{๕๑๐}ท^{๕๑๑}ร^{๕๑๒}ม^{๕๑๓}ย^{๕๑๔}” เ^{๕๑๖}อ^{๕๑๗}ย^{๕๑๘}ๆ ไ^{๕๑๙}ป^{๕๒๐}เ^{๕๒๑}ล^{๕๒๒}ว^{๕๒๓}น^{๕๒๔}น^{๕๒๕} เล^{๕๒๖}ย^{๕๒๗}เ^{๕๒๘}ว^{๕๒๙}เ^{๕๓๐}ว^{๕๓๑}ร^{๕๓๒}อง^{๕๓๓}พ^{๕๓๔}ม^{๕๓๕}พ^{๕๓๖}ค^{๕๓๗}เ^{๕๓๘}ร^{๕๓๙}ม^{๕๔๐}ก^{๕๔๑}ง^{๕๔๒}ว^{๕๔๓}า^{๕๔๔}น^{๕๔๕}ล^{๕๔๖}อ^{๕๔๗}ค^{๕๔๘}เ^{๕๔๙}า^{๕๕๐}ม^{๕๕๑}า^{๕๕๒}ย^{๕๕๓}ง^{๕๕๔}ห^{๕๕๕}ี^{๕๕๖}อง^{๕๕๗}ชา^{๕๕๘}ล^{๕๕๙}า^{๕๖๐}น^{๕๖๑}ตาม^{๕๖๒}เค^{๕๖๓}ย^{๕๖๔}เ^{๕๖๕}ร^{๕๖๖}เ^{๕๖๗}น^{๕๖๘}น^{๕๖๙}ค^{๕๗๐}า^{๕๗๑}เ^{๕๗๒}ว^{๕๗๓}า^{๕๗๔}เ^{๕๗๕}า^{๕๗๖}เ^{๕๗๗}น^{๕๗๘}เ^{๕๗๙}ย^{๕๘๐}เ^{๕๘๑}ย^{๕๘๒}เ^{๕๘๓}เ^{๕๘๔}ย^{๕๘๕}เ^{๕๘๖}ย^{๕๘๗}เ^{๕๘๘}ย^{๕๘๙}เ^{๕๙๐}ย^{๕๙๑}เ^{๕๙๒}ย^{๕๙๓}เ^{๕๙๔}ย^{๕๙๕}เ^{๕๙๖}ย^{๕๙๗}เ^{๕๙๘}ย^{๕๙๙}เ^{๖๐๐}ย^{๖๐๑}เ^{๖๐๒}ย^{๖๐๓}เ^{๖๐๔}ย^{๖๐๕}เ^{๖๐๖}ย^{๖๐๗}เ^{๖๐๘}ย^{๖๐๙}เ^{๖๑๐}ย^{๖๑๑}เ^{๖๑๒}ย^{๖๑๓}เ^{๖๑๔}ย^{๖๑๕}เ^{๖๑๖}ย^{๖๑๗}เ^{๖๑๘}ย^{๖๑๙}เ^{๖๒๐}ย^{๖๒๑}เ^{๖๒๒}ย^{๖๒๓}เ^{๖๒๔}ย^{๖๒๕}เ^{๖๒๖}ย^{๖๒๗}เ^{๖๒๘}ย^{๖๒๙}เ^{๖๓๐}ย^{๖๓๑}เ^{๖๓๒}ย^{๖๓๓}เ^{๖๓๔}ย^{๖๓๕}เ^{๖๓๖}ย^{๖๓๗}เ^{๖๓๘}ย^{๖๓๙}เ^{๖๔๐}ย^{๖๔๑}เ^{๖๔๒}ย^{๖๔๓}เ^{๖๔๔}ย^{๖๔๕}เ^{๖๔๖}ย^{๖๔๗}เ^{๖๔๘}ย^{๖๔๙}เ^{๖๕๐}ย^{๖๕๑}เ^{๖๕๒}ย^{๖๕๓}เ^{๖๕๔}ย^{๖๕๕}เ^{๖๕๖}ย^{๖๕๗}เ^{๖๕๘}ย^{๖๕๙}เ^{๖๖๐}ย^{๖๖๑}เ^{๖๖๒}ย^{๖๖๓}เ^{๖๖๔}ย^{๖๖๕}เ^{๖๖๖}ย^{๖๖๗}เ^{๖๖๘}ย^{๖๖๙}เ^{๖๗๐}ย^{๖๗๑}เ^{๖๗๒}ย^{๖๗๓}เ^{๖๗๔}ย^{๖๗๕}เ^{๖๗๖}ย^{๖๗๗}เ^{๖๗๘}ย^{๖๗๙}เ^{๖๘๐}ย^{๖๘๑}เ^{๖๘๒}ย^{๖๘๓}เ^{๖๘๔}ย^{๖๘๕}เ^{๖๘๖}ย^{๖๘๗}เ^{๖๘๘}ย^{๖๘๙}เ^{๖๙๐}ย^{๖๙๑}เ^{๖๙๒}ย^{๖๙๓}เ^{๖๙๔}ย^{๖๙๕}เ^{๖๙๖}ย^{๖๙๗}เ^{๖๙๘}ย^{๖๙๙}เ^{๗๐๐}ย^{๗๐๑}เ^{๗๐๒}ย^{๗๐๓}เ^{๗๐๔}ย^{๗๐๕}เ^{๗๐๖}ย^{๗๐๗}เ^{๗๐๘}ย^{๗๐๙}เ^{๗๑๐}ย^{๗๑๑}เ^{๗๑๒}ย^{๗๑๓}เ^{๗๑๔}ย^{๗๑๕}เ^{๗๑๖}ย^{๗๑๗}เ^{๗๑๘}ย^{๗๑๙}เ^{๗๒๐}ย^{๗๒๑}เ^{๗๒๒}ย^{๗๒๓}เ^{๗๒๔}ย^{๗๒๕}เ^{๗๒๖}ย^{๗๒๗}เ^{๗๒๘}ย^{๗๒๙}เ^{๗๓๐}ย^{๗๓๑}เ^{๗๓๒}ย^{๗๓๓}เ^{๗๓๔}ย^{๗๓๕}เ^{๗๓๖}ย^{๗๓๗}เ^{๗๓๘}ย^{๗๓๙}เ^{๗๔๐}ย^{๗๔๑}เ^{๗๔๒}ย^{๗๔๓}เ^{๗๔๔}ย^{๗๔๕}เ^{๗๔๖}ย^{๗๔๗}เ^{๗๔๘}ย^{๗๔๙}เ^{๗๕๐}ย^{๗๕๑}เ^{๗๕๒}ย^{๗๕๓}เ^{๗๕๔}ย^{๗๕๕}เ^{๗๕๖}ย^{๗๕๗}เ^{๗๕๘}ย^{๗๕๙}เ^{๗๖๐}ย^{๗๖๑}เ^{๗๖๒}ย^{๗๖๓}เ^{๗๖๔}ย^{๗๖๕}เ^{๗๖๖}ย^{๗๖๗}เ^{๗๖๘}ย^{๗๖๙}เ^{๗๗๐}ย^{๗๗๑}เ^{๗๗๒}ย^{๗๗๓}เ^{๗๗๔}ย^{๗๗๕}เ^{๗๗๖}ย^{๗๗๗}เ^{๗๗๘}ย^{๗๗๙}เ^{๗๘๐}ย^{๗๘๑}เ^{๗๘๒}ย^{๗๘๓}เ^{๗๘๔}ย^{๗๘๕}เ^{๗๘๖}ย^{๗๘๗}เ^{๗๘๘}ย^{๗๘๙}เ^{๗๙๐}ย^{๗๙๑}เ^{๗๙๒}ย^{๗๙๓}เ^{๗๙๔}ย^{๗๙๕}เ^{๗๙๖}ย^{๗๙๗}เ^{๗๙๘}ย^{๗๙๙}เ^{๘๐๐}ย^{๘๐๑}เ^{๘๐๒}ย^{๘๐๓}เ^{๘๐๔}ย^{๘๐๕}เ^{๘๐๖}ย^{๘๐๗}เ^{๘๐๘}ย^{๘๐๙}เ^{๘๑๐}ย^{๘๑๑}เ^{๘๑๒}ย^{๘๑๓}เ^{๘๑๔}ย^{๘๑๕}เ^{๘๑๖}ย^{๘๑๗}เ^{๘๑๘}ย^{๘๑๙}เ^{๘๒๐}ย^{๘๒๑}เ^{๘๒๒}ย^{๘๒๓}เ^{๘๒๔}ย^{๘๒๕}เ^{๘๒๖}ย^{๘๒๗}เ^{๘๒๘}ย^{๘๒๙}เ^{๘๓๐}ย^{๘๓๑}เ^{๘๓๒}ย^{๘๓๓}เ^{๘๓๔}ย^{๘๓๕}เ^{๘๓๖}ย^{๘๓๗}เ^{๘๓๘}ย^{๘๓๙}เ^{๘๔๐}ย^{๘๔๑}เ^{๘๔๒}ย^{๘๔๓}เ^{๘๔๔}ย^{๘๔๕}เ^{๘๔๖}ย^{๘๔๗}เ^{๘๔๘}ย^{๘๔๙}เ^{๘๕๐}ย^{๘๕๑}เ^{๘๕๒}ย^{๘๕๓}เ^{๘๕๔}ย^{๘๕๕}เ^{๘๕๖}ย^{๘๕๗}เ^{๘๕๘}ย^{๘๕๙}เ^{๘๖๐}ย^{๘๖๑}เ^{๘๖๒}ย^{๘๖๓}เ^{๘๖๔}ย^{๘๖๕}เ^{๘๖๖}ย^{๘๖๗}เ^{๘๖๘}ย^{๘๖๙}เ^{๘๗๐}ย^{๘๗๑}เ^{๘๗๒}ย^{๘๗๓}เ^{๘๗๔}ย^{๘๗๕}เ^{๘๗๖}ย^{๘๗๗}เ^{๘๗๘}ย^{๘๗๙}เ^{๘๘๐}ย^{๘๘๑}เ^{๘๘๒}ย^{๘๘๓}เ^{๘๘๔}ย^{๘๘๕}เ^{๘๘๖}ย^{๘๘๗}เ^{๘๘๘}ย^{๘๘๙}เ^{๘๙๐}ย^{๘๙๑}เ^{๘๙๒}ย^{๘๙๓}เ^{๘๙๔}ย^{๘๙๕}เ^{๘๙๖}ย^{๘๙๗}เ^{๘๙๘}ย^{๘๙๙}เ^{๙๐๐}ย^{๙๐๑}เ^{๙๐๒}ย^{๙๐๓}เ^{๙๐๔}ย^{๙๐๕}เ^{๙๐๖}ย^{๙๐๗}เ^{๙๐๘}ย^{๙๐๙}เ^{๙๑๐}ย^{๙๑๑}เ^{๙๑๒}ย^{๙๑๓}เ^{๙๑๔}ย^{๙๑๕}เ^{๙๑๖}ย^{๙๑๗}เ^{๙๑๘}ย^{๙๑๙}เ^{๙๒๐}ย^{๙๒๑}เ^{๙๒๒}ย^{๙๒๓}เ^{๙๒๔}ย^{๙๒๕}เ^{๙๒๖}ย^{๙๒๗}เ^{๙๒๘}ย^{๙๒๙}เ^{๙๓๐}ย^{๙๓๑}เ^{๙๓๒}ย^{๙๓๓}เ^{๙๓๔}ย^{๙๓๕}เ^{๙๓๖}ย^{๙๓๗}เ^{๙๓๘}ย^{๙๓๙}เ^{๙๔๐}ย^{๙๔๑}เ<

พ.ศ. ๒๔๖๙

โตมอนต์ เป็น ทรัมป์

“ไม่ได้เอากะเดี๋ยวหรือ?”

“ไม่ได้หรือลูก, เขาสวมหน้ากากและกระโดดเข้าหาครุฑฉันโดยรวดเร็ว เพราะหัดเสียก่อนที่ฉันจะออกมาได้ เธอไว้ คราวหลังเธอลงฉันจะพยายามทำให้ได้” เขาพูดพลาง โกลง คีระะ ไปมา ทั่ว ปรตห้อง จนเหลือบไปเห็นศาสตราจารย์กับเครื่องพิมพ์ในห้องถัดไป

“อ้อ! ฉันอยากให้ศาสตราจารย์ช่วยทำให้ฉันได้สักเล็กน้อย คือเกี่ยวกับบัญชีที่จะส่งสิ่งของไปทอน” เขาเสะะปากยังพ่น แล้วก็เดินตรงไปหาเจ้าหล่อน

“ไปรบกวนประเทียะโต โหมะจ๊ะ? ช่วยส่งเพราะหัดทำบัญชี ให้ฉัน สัก หนึ่งเด็จะแม่ศาสตราจารย์”

“โดยเต็มใจ, ฉันยินดีที่จะช่วยเหลือท่านทุกอย่าง ที่สามารถ จะช่วยได้” เจ้าหล่อนตอบ โกลงก็ปรากฏเป็นสีแสดของชนที่ปรารถนาสองข้างเล็กน้อยด้วยความอาย

เจ้านั่งลงข้างหล่อน และบอกรายการสิ่งของที่เขาต้องการ เจ้าหล่อนก็เริ่มจดบัญชีตามแบบใบสำคัญขอของนั้น ขณะนั้นมิเลียงร้องบอกมาว่า บุคคิ ข้ามผ่านมา ทำให้เขาเขียนโทรเลขบอกไปทอนห้อง เพื่อยอก อะไร

แก่บุคคิสักเล็กน้อย บุคคิซึกมีามุ่งไป ตามทางที่จะไปยังภษาเปโต มีเชือกขึงขวางซึกคิต้องอยู่ที่หัวอันมียามบรรจุมิการะแขวนข้างมา เขาสวมรองเท้าสำหรับเดินขี้ และมีซองบนพกห้อยอยู่ที่เข็มขัด ครั้นเมื่อผ่านหน้าโรงเค็มเขาหาได้หยกไม้ เขาเขียนโทรเลขร้องเตือนไปว่า

“ถ้าไม่เมเหตุอันควรเชื่อได้ว่าเขาคืออ้ายมหาโจรจริงแล้ว ขออย่าเพ่อทำอันตรายผู้ใดเลย” บุคคิข่มและพยักหน้ารับ แล้วกลับมามีเลไป ไม่คิดสงสัยสงสัยว่าเขาไม่ไปเค็มอ้ายมหาโจรหรือไม่ เพราะตามปรกติ ถ้าเขาจะไปแสวงหาเพ็ชรแล้วเขามักไปทางเร็ว ซึ่งอาจไปถึงได้เร็วกว่าทางบก การที่ไปเผชิญกับอ้ายเหล่านั้โดยลำพังผู้เดียวนี้ อาจจะเป็นการกล้าเกินไป จึงมีผู้หาอยู่ว่า เขาจะเอาชนะมันได้ โดยวิธีใด?

ครั้นร่างของบุคคิกลับทิวไม่ไปแล้ว เขาเขียนโทรห็นหน้าเค็มกลัยเข้าห้องพลางนึกหว่าเกรงอันตรายจะบังเกิดแก่บุคคิ แก่ไม่ไว้ใจเลย เพราะบุคคิกลัววาท ของแก็กคิองเสีย ชีวิตไปเพราะอ้ายมหาโจรใจทมิฬนั้น เมื่อนั่งลงภาพอนันาสังเวสเช่นนั้นแล้ว พลันความโศกเศร้าสลดใจก็บังเกิดต่อชายชราผู้นั้นน้ำตาซึม

พ.ศ. ๒๔๖๕

ไทมอนด์ เป็น ทรมับ

อันชา

หญิงสาว นิ่งสับโอวาทของชายชรา
แล้วชักตัวลงนั่งข้างเครื่องพิมพ์ เอ็มมือไป
หยิบก้อนกรวดก้อนมาๆ แต่แล้วก็กวาดตกจาก
โต๊ะลงไปกับกระจายอยู่กับพื้นห้อง เจ้าหล่อน
รู้สึกสอิดสียงขึ้น รวากับยืนมือไปสัมผัสกับสิ่ง
โสโครก แล้วก็ซบหน้าลงกับเครื่องพิมพ์
หายใจหือ่น สดแต่ความทุกข์ร้อนใจอะไร
สักอย่างหนึ่ง ซึ่งยากที่เจ้าเย็บไตรจะเอาได้
แถมยังอีก อาถรรพ์วิญญูของเจ้าหล่อน สักครู่
หนึ่ง แล้วก็พุกพันทนาพร้อมกบฏน้อยๆ

พระยายมออกโรงเต็ม ทถนนชั้นลึกตื้นรถ
เจ้าเย็บไตรมองลออกไปเห็นแจ๋ปลัก เดินไปสก
มาซึ่งฝากไว้งโรงมา มีข้ากเห็นเขาเดิน
เลียบไปตามริมฝั่งแม่น้ำจนล้วยตัวไป แกเห็น
ว่าปนเวลอันสมควรที่จะ ยึดการ คำขาย แล้ว
ก็เริ่มยึดประตูหน้าต่างร้าน กาสชานคราเข้า
ช่วยชายชราตามปรกติ แต่สีหน้ายังมีแว
แห่งความหวาดทวนอยู่เช่นเดิม แล้วเจ้าหล่อน
ก็กลับไปยังห้องพักของหล่อน

ตาเจ้าเย็บไตร ยืนเอามือลูยหน้าผาก
แพะเล่น และมองตามกาสชานคราไปจนลับ
ตา มีข้ากแลไปพุกก้อนกรวดซึ่งทิ้งเกลื่อน
กราวชยตามพื้นห้อง แกก็คิดอะไรได้อย่างหนึ่ง

จึงก็ลงกวาดก้อนกรวดนั้น รวมกันไว้แล้ว ก็
หอยเอาขึ้นไปบนห้องพักชั้นบน
เมื่อวางลงบนโต๊ะแล้ว แกก็เดินชัก
โต๊ะหยิบเครื่องมือสำหรับคักเพชร์ ออกมาคัก
ก้อนกรวดก้อนหนึ่งออกเป็น ๓ เสี้ยว แกรู้สึก
ประหลาดใจ เพราะภายในตรงรอยที่คักนั้น มี
แวววิเศษปรากฏเป็นสีเขียว, กุหลาบ, เขียวแก่,
เขียวอ่อนระคนกัน สดแ่งให้เห็นว่ามีลักษณะ
เป็นเพชรอย่างน่าทึ่ง ๓ ทศเดียว

“ถ้าก็ยังไม่ได้ข้ากว่า เก แล้ว ข้า
จะต้องขอเงินคอบแตกที่เคียวว่า อย่างนี้จะ
เป็นอันไม่ได้เป็น อันชา นอกจาก เพชรแท้”
แกพิมพ์ปากตัวเอง “เพราะ คำข้าของ
ยุคคั้นเองจึงทำให้เราของหมดอาลัยในสิ่ง”
แกโยนเข้าเกยไว้ในลิ้นชักโต๊ะ เมื่อกิน
อาหารว่าง เล็กน้อยแล้ว ก็ทอดตัวลงนอน
ตามเคย

เวลาจวนเข้าครในคืนวันนั้น มีม้าตัว
หนึ่งมายืนร้องลั่นอยู่หน้าโรงเต็ม จนทำ
ให้ตาเจ้าเย็บไตรตกใจตื่น แกคงนอนฟังอยู่
ด้วยความสงสัย แกเลยมานั่งร้องเร่งเร้าอยู่
จนแกต้องลุกทิ้งจากที่นอน ไปชักหน้าต่าง
แหวกม่านชะโงกลงไปดู เวลานั้นอากาศยัง
มืดอยู่ แต่ที่แสงเดือนทรมับรุ่งระจกมีตก

แหละ มีแสงสว่างทวิ ๗ พอเห็น ภาพถนน
เบื้องล่าง ไตรวาง ๗ ฉะ พนถนน ตรง กับ ช่อง
น้ำต่ำลง ไปนั้น มีม้าแสนรู้ตัวหนึ่ง มายืนยก
หูซอกหรือ คล้ายกับมันยกหูคนอื่นทวายเป็นไร
อย่างหนึ่ง เมื่อมันเห็นคาเชยไตรโผล่ออกมา
ที่ช่องน้ำต่ำๆ มันยิ่งส่งเสียงร้องและคำราม
ทวายน คาเชยไตรจำเสียง ม้าแสนรู้ นั้นได้
และ ยืน หลังมานั้นเห็น ภาพของ มนุษย์ ผู้หนึ่ง
นอนพักขวางอยู่บนอานม้า คิริยะ ห้อยลง
ข้าง ๗ แกร็บเปลื้องผ้าห่มนอนออกจากกาย
แล้วกระ โทคตลงมากตามคันยรรไกรไป เขี่ยกระดูก
ห้องล่าง เมื่อแกไปถึงนั้นแล้ว แกร็บงอขึ้น
ด้วยความตกใจ จากกางเกงขาสั้น, รองเท้า
อย่างหนาสำหรับเดินป่า, และม้าแสนรู้ แก
แน่ใจทีเดียวว่าผู้นั้นคือบุคคลที่ตนเอง เขา
ถูกมกิดึกมากับ อานม้าด้วยเชือก เส้นหนึ่ง มี
ขนาดเท่าข้อมือของเข้, มีโลหิตไหลปร
ออกจากไหล่เข้ด้วย “อนิจจาเข้จะสิ้นใจ
เสียแล้วกระมังหนอ” คาเมว้าพมพ้าด้วยความ
สังเวช และรีบอุกักเรศกเข้ซึ่งมกิดอกอุมยค
เข้าไ้วางบนเตียงในห้อง เมื่อได้นำม้าไปเข้า
โรงและเขี่ยกระดูกลงจนแล้ว แก่ถึงม้ะตรว
ชีพจรได้ความว่าเพียงสลบไป ยังไม่ตาย จึง
รีบกระทำการปฐมพยาบาลโดยทันที

“นั่นหรือ? ลุงเขยใคร?” คนเฒ่า
พยายามส่งเสียงกระเส้าๆ เมื่อค่อยมีสติ และ
เผยอตา

“เฮ! ข้าเองและหลาน เกิดเหตุอะไร
ขึ้นหรือ?”

“ไม่มีเหตุอะไรหรือลุง”

“ลูกย่นเข้าไ้วังอยู่ในห้อง และถูกมกิด
สลบมากับอานม้า นั้นไม่ใช่เหตุหรือหรือ?”
แล้ว “ข้าจะไปเชิญท่านหัวหน้ามาละ”

“อย่าเลย” บุคคตอຍเพียงเท่านั้น ก็เป็น
อันทำความเข้าใจแก่ชายชราซัดคักว่า เขา
ไม่ต้องการข้อความยาวสาวความยืดไปอีก

เมื่อได้ จักการชำระขาดแผล จึงปรากฏว่า
ลูกกระสุนย่น แล่น ทลไหลไปหาไ้วังอยู่ใน
แผลไม้ แกทวาทว่าเป็นแผลก่อนข้างฉกรรจ์
และนำกลัอันทวายเป็น เคะระ หคทถกลสูงชัน
มาเสียเล็กน้อยเท่านั้น มีคนนั้นก้นจะคงไปสู่
ปรโลกเสียก่อนแล้ว เมื่อพ้นแผลเร็วร้อย
แล้ว แก่ก็อุสสาห์พยว้างคนเฒ่าขึ้นไปอยุ่ชัน
บน แล้วยกคัยให้นอนนิ่ง ๗ จนกว่า แผลจะ
ค่อยทเลา

ยุคคิ นอน หลับเรียบร้อยด้วย ความ อ่อนเพลีย
จนถึงเวลาเริ่มทำงาน คาเมว้าเขยไตรจึงย่อง
ลงมาข้างล่างเขี่ยกระดูกห้องชาลนแล้ว ก็นั่ง

พ.ศ. ๒๔๖๘

โตมอนต์ เป็น ทรัพย์สิน

คอบคาสซานทราอยู่

คาสซานทรา คารา แห่ง ซานเปโต มา
ทำงานตรงต่อเวลาพอที่ เมื่อเจ้าหล่อนนั่งลง
ข้างเครื่องพิมพ์จะเริ่มทำงานเสียไป ก็ไต่ขึ้น
เสียงคนร้องอยู่ชั้นบน

“ลงเขี่ยใคร!”

เจ้าหล่อนรีบลงชั้น และผลักเก้าอี้ไป ข้าง
หนึ่ง “นั่นเสียงขลุ่ยทั้งชั้นนี่” เจ้าหล่อน
หันหน้าไปพุดกับชายชรา

เฒ่าเขี่ยใคร ทราบอยู่เต็มใจว่า ในซาน
เปโตนี้ ผู้ที่สมควรยิ่งที่จะได้หล่อนไว้ประครอง
ภายในก็คอบคิต ที่ด้วยความพอใจที่จะได้เห็นภาพ
หนุ่มสาวคู่ ที่แตรก็ใคร่ทั้งสองนั่งลงมอกันเข้า
โยสโต ในวันบรมสยของเขาย่างหน้า แกร่ง
หาได้ มีการชักชวนอย่างใดไม่

“ถูกแล้ว, คาสซานทรา หลานรัก”
แกตอบ “นั่นคือเสียงขลุ่ยก็ เขาถลันจากไป
ประจัน ก็อย่ามหาใจไร มาเมื่อเข้ามิต้อง
เขาถูกขยักเขี่ยโดยถูกชนที่ไหล่ซ้าย ไปเถอะ
ชนไปเยี่ยมเขาย่าง”

เขาพา กัน ขึ้นไปยัง ที่ คน เจ็บ นั้น คา
เขี่ยใคร นึกถึงสลับว่า ในเหตุ การณ์ เช่นนี้
นำที่ส่วนน้อยจะ โผล่เข้าประครอง ร่างที่รัก แต่
แทน ที่จะได้ เห็น ภาพ เช่นนี้ กลับเห็น

เจ้าหล่อนยืนอยู่ห่าง ๆ สิ้นหน้าขาวชดตัวสิ้น
ระวิง ยกมือขึ้นกุมทรวงอก

“เขาคายไหมคะ?” เจ้าหล่อนถาม

“ใครตาย?, ลงเขี่ยใคร, ทำไมจึง
ปล่อยให้หล่อนขึ้นมานั่น?”

“ก็ฉันไต่ขึ้นเสียง ท่านเอง แลละ ค่ะ”

เจ้าหล่อนชิงตอบ “และก็ฉันทราบดีกว่าท่าน
ได้ ไปผจญกับนายโจรเปโตมา ท่านฆ่าเขา
เสียแล้ว เพราะเหตุอะไร เมื่อท่านนั้นหรือคะ?

ท่านถูกเจ็บมากไหมคะ?”

“ถ้าหล่อนหมายถึง อ้ายผู้ร้าย” ขลุ่ย

ตอบ “อย่าว่าแต่จะฆ่าเขาเลย แม้แต่เพียง
ยกขึ้นขึ้นของเขา ฉันก็ไม่มีโอกาสเสียแล้ว
นี่คือผลกรรมจริง มันลอยขึ้นจากข้างหลัง,
อ้าว! ภูเขา, ลงเขี่ยใคร!”

ขณะนั้นเขาเห็นคาสซานทรา ทำหน้าซีด
และเซดอไปข้างหลังก็เหมือนจะเป็นลม คา
เฒ่าเขี่ยใครไม่ยอมปล่อยไว้ นำที่หล่อนจะ
ล้มลงทอยบน แดพไปนั่งที่เก้าอี้สักครู่ก็ค่อย
ลุก เจ้าหล่อนหันมามองกว้างของคนเจ็บ
แล้วก็กระทำวิเทวนการพิลาปให้ อัสสุซูล
นัยน์โหลหลัง ลงพวก ๆ ตามปราง อันเปล่ง
ปลั่งทั้งสอง

“พี่ชาย คิฉันเอง, เขาเป็นพี่ชายของ

พ.ศ. ๒๔๖๘

ไทมอนด์ เป็น ทรมัน

จึงได้พากันหลบหนีเข้ามาที่ไปรษณีย์ปลัก แต่
ความจริงนั้น ชายผู้เคราะห์ร้ายมีขาดแคล
ไม่ถูกรวจจนถึงกับตาย กว่าจะทราบเรื่องนี้
พี่ชายของ คิลิน ก็ไปเสียลิบลับแล้ว คิลิน
พยายามสืบนักหนาที่หาร่องรอยมิได้ว่าเขาไป
อยู่ที่ใด จนกาลจ้านับรมาประมาณเศษ จึง
มีชาวอินทโยทหนึ่ง นำจดหมาย ของ พี่ชายมา
ให้ คิลินจึงได้ทราบว่า เขากับกันมาตั้งสำนัก
อยู่ที่เขาเขยไคน์ เจ็ดปลักเป็นผู้พามาซ่อนไว้
และบอกว่า เวลานี้ เจ้าหน้กกำลังสืบจะเอาตัว
ไปลงโทษ แขนงคอฐานฆ่าคนตายอย่างฉกฉ
ฉฉฉ จะออกจากรกเขยไคน์ไม่ได้ เพราะความ
กลัวตาย เขาจึงต้องยอมซ่อนหน้าอยู่ณะที่นั้น
เหตุนี้คิลินจึงพยายามหาโอกาสมาตามเขยยัง
ที่นั้น ก็พอพบกบิลิงเขยไคร์ คิลินจึงได้มาอยู่ที่
ค่ายล้นท้านคงทราบแล้ว โอ! คุณข้า! ทำ
ไฉนคิลินจึงจะบอกความจริงแก่เขาได้? เพื่อ
มิให้หลงเชื่อคำเท็จ ของ อ้ายเจ็ดปลักต่อไป
และเขาจะไ้กลับย่าน

“ก็หล่อน ทราบไ้อย่างไรว่า นายโจ
รนั้นคือพี่ชายของหล่อน?” บุคก็ถามโดย
อาการสงสัย

“ปลักคะ. เป็นผู้บอกคิลิน เมื่อนานนี้เอง
แต่คิลินไม่เชื่อเลย ว่าพี่ชายคิลินทำไมจึงกลับ

นิสสัยไปเช่นนั้นได้ โอ! คุณข้า เขาเป็นเด็ก
ซื่อและโง่แท้ ๆ เมื่อนานนี้เจ็ดปลักบอกคิลินว่า
พี่ชายของคิลินเวลานี้กลายเป็นอ้ายมหาโจรไป
แล้ว เขาก็ไปมาขอความรักแก่คิลินอีกครั้ง
หนึ่งว่าเป็นครั้งที่สี่ ถ้าคิลินไม่ยอมแต่งงาน
กับเขา เขาก็จะนำเจ้าหน้กไปจับพี่ชายคิลิน
แต่คิลินก็ปฏิเสธอีก เขาจึงกลับไปด้วย
ความแค้นแสนสาหัส เวลานี้คิลินเข้าใจว่า
เขานำท่านหัวหน้กไปจับพี่ชายคิลินแล้ว โอ!
คุณบุคข้า, ถ้าท่านช่วยพี่ชายคิลินเสียแล้ว
นั้นยังจะดีกว่าที่จะให้เห็นเขาถูกฆ่าด้วยการ
แขวนคออีก”

“โอ! เรืองนี้เองละซี, ที่เห็นทะเลาะ
กับเจ็ดเมื่อนาน” คำเขยไคร์พมพ่า ฉฉฉ
ก็ไม่มีอีกทราบคอกว่าเวลาที่เขาค้นผจญฉฉฉไป
เมื่อนานนั้น เขาจะไปจับพี่ชายหล่อน, มา!
กูมันชั่งยั้งหัวใจเสียจริง ๆ หนอ!”

การสนทนาได้ส่งลงทันที เพราะขณะ
นั้นเสียงคนตะโกนโห่ร้องกัน ออกฉฉฉฉฉ
ฉฉฉฉฉหน้าโรงเคี่ยม คำเขยไคร์กระโดด
ไปสะดึงหน้าทางพลางร้องถามคนที่เดินผ่าน
อยู่แถวนั้น

“เราจะช่วยเหลืออะไรเขาไม่ได้เสียแล้ว”
แกหันหน้ากลับมามองโดยกิริยาเศร้าสลด

ทิตยออต

หน้า

“ท่านหัวหน้าก็จับเหล็กกำลังตามตัวนายโจ
มาทางเรือ และเกือบจะถึงอยู่แล้ว”

พอไค ยืนช่วนั้น พลันความปริเทวนการ
ก็ยิ่งเกิดแก่สวาน้อย อึกวาระหนึ่ง เจ้าหล่อน
ทอดตัวลงพิลาญ ว่าให้ทเป็น ทัสสกิจ แก่ขรร
เพศซึ่งอยู่ เฉพาะหน้า นั้นยังนัก กฤททมา
ลงโทษแก่นักโทษในชานเปโตนั้นกวดขันอย่าง
ยิ่ง หัวหน้าได้กล่าวไว้ ซึ่ง พวกเขา ทุกคน
ทราบกันดีอยู่แล้วว่า แม้จับตัวอำมหิตโจ
รเขาเปโตได้วันนี้ ก็ต้องประหารเสียฉะ
ทางสามแพร่งก่อนพระอาทิตย์ตกในวันนั้น

“ศาสซานคราเอ๋ย! ทำไมจึงมีพี่ชาย
ชนิดนี้ กับเขาด้วย?” เมาเยียโตรพิมพ์
น้ำตาซึมออกกลอดตา ด้วยความสับสนสงสัย
“เอ๋ย! ทำอย่างไรได้, ถ้าเขาประพฤติตน
เช่นโจรจริง เขาก็เป็น อ้ายผู้ร้ายใจอำมหิต
ควรแล้วที่จะได้ รับโทษอย่างหนักเป็นการทอ
ยสนอง เพราะไค ยืนนั้น ดุเดือดของ นายบุคคิ
และเมื่อคนนั้นเองยังได้ลอบทำร้าย มัคคิกมากับ
หลังมาอย่างตายอีก อย่างไรก็ทั้งซ้? ท่าน
จะว่าอย่างไรในเรื่องนี้? เคยเป็นผู้มีฝีมือ
เช่นแม่ที่เคียวนั้นนา”

“ลุงจะช่วยผูกแขน ดันให้ที จนสามารถ
เดินไปโดยสะดวกได้ไหม?”

“เกิน, เอ๋ย! จะไปข้างไหนเล่า?”

“ฉันจะไปที่เราอยู่ผู้ร้าย”

“ไปทำไม?”

“เพื่อไปสนทนา กับ ท่าน หัว หน้า ลัก
๒-๓ คำ”

“แต่จะช่วยพี่ชายพล่อนได้อย่างไร โอ!
เป็นไปได้ ท่านทราบขหมายของชานเปโต
ดีแล้วนั้นนา มีคนเขาคอยอาฆาตมาดร้ายกัน
มากมายนัก ทำไม, เจ้าปลักไม่ได้เอากัน
กรวก ซึ่งอ้ายผู้ร้ายได้จากโจรกรรมให้ ท่านดู
หรือหรือ?”

“อ้อ! เคียวอยู่ไหน, ลุงเยียโตร?”

“ทำไม, อยู่ใกล้ซอกของฉัน นั้นแน่,
ชายคักพินทั้งไว้ให้ศาสซานครา ก่อนที่เขาจะ
ไป เขาจะคงกลับมาเอาไปเป็นวัตถุพยานอีก
แต่ฉันจะเอาไปเผาไฟเสีย”

“อย่า เอาเถียวก่อนเถระ, ไค ยืน
เสียง คนตะ โทน ข้างนอกไหมเล่า?” “เรื่อ
ผู้ร้ายมาถึงแล้ว เร่ว, ลุงเยียโตร, ผูกแขน
ให้ฉันที”

เสียง ตะ โทน ให้ ร้องของ ผูกคน ภายนอก
สนั่นหวั่นไหว ต่างคนวิ่งมุ่งไปยังท่าเรือ เพื่อ

ดูหน้าอ้ายมหาโจรผู้คึกคัก

“ศาสซานครา” บุคคิ พุกเร่ว “ใน

พ.ศ. ๒๔๖๗

ไทมอนด์ เป็น ทรัพย์สิน

ระหว่างที่ลงเขย ไตรกำลังผูกแขนฉัน หล่อน
ช่วยส่งเคราะห์ รีบไปโทรหานักเลง... ไปบอก
ท่านหัวหน้าว่า ฉันมีเรื่องอยากจะขอพบด้วยสัก
เล็กน้อย และกำลังจะรีบไปหาเขาโดยเร็ว
ขอความกรุณาให้เขาคอยสักหน่อย”

เจ้าหล่อน มอง กุหลาบ ยุคกี ด้วยแวว แห่ง
ความ ชอบ พระคุณแล้ว กลับ ออกจาก ห้อง ไป
แต่คำเขย ไตร ไตรลงศีรษะช้า ๆ เพราะเห็น
ว่า มันเป็นการเหลือหวัง

“ฮือ! จะไม่ไ้เรื่องเสียกระมัง,” แก
พิมพ์ พาลงทำธุระอยู่ที่ไหน ยุคกี “หล่อน
รักท่านมากนา, ยุคกี, ฉันจะบอกให้ ไม่เชื่อ
ท่านลองแสดงความรักดู หล่อนคงไม่เข้าใจ
วงแขนท่านทันที จิงนา, ฉันเคยเป็นหนุ่มมา
ก่อน เชื้อฉันละ, ฉันอ่านสัปดาห์ออกเท่ากับ
อ่านหนังสือ, เห็นว่าเป็นการสมควรแล้ว ฉัน
จึงให้หล่อนชื่นมาหาท่าน ถ้าเป็นคนอื่นละก็
เป็นเสียละ, ต่างว่าพี่ชายของหล่อนเป็นชาย
ผู้ร้าย จิง เขาก็ควร จะต้อง รัย โทษ ตาม
กฎหมาย ซึ่งหมดความสามารถที่จะช่วยไ้
และแม่เมื่อนั้นก็ยังบงอาจยังท่าน—”

“ลงเขย ไตร, ก็มาก, ที่ คาสซานดรา
ชื่นมาแสดงเรื่องนั้นแก่เรา แต่เมื่อ ฉันเรียกดู
นั้น ฉันต้องการจะถามลูกอีกเรื่องหนึ่ง คอลง ยุคกีทั้งชั

เก็บเชือกซึ่ง ถ้ายผู้ร้าย ใช้ มีกลิ่นมากับขานมา
เมื่อคนใน ไร่ ที่ไหน?”

“อยู่ในโรง มี รม คอกม้า ของ ท่านนั้น
แหละ, ยุคกี และฉันก็อยากจะถามท่านสัก
อย่างเหมือนกัน คือทำไมจึงพาท่านมาที่
ไ้เมื่อคืนนี้? เอาละ, ฉันผูกแขนให้ แล้ว,
แต่ฉันเห็นว่าการ ที่ จะไปพบกับ ท่าน หัวหน้า
คราวนี้คือการจะเป็นการคลั่งอย่างสักหน่อย”

จะว่าคลั่งหรืออะไร ไ้ก็ตามที่ แต่ยุคกี
ก็ใจจะ ไปเสียแน่นอนแล้ว เขาจึงพยายาม
ที่จะลุกขึ้นยืนโดยลำพัง แต่ไม่สำเร็จจึงต้อง
อาศัยความช่วยเหลือจาก คำเขย ไตร ครั้น
หย่อนแขนพักชั่วครู่ลงในกระเช้าแล้ว ก็พา
กันลงลาดชันบน ยุคกีพยายามเดินไปยังคอก
ม้า เมื่อไ้ เชือกสำคัญ เส้น นั้น แล้ว ก็
พยายามทรงกายเดินมุ่งไปยังท่าน้ำ กว่าจะ
หลุดพ้นซึ่งพากันค้มคั่งอยู่ใน บริเวณ ท่าน้ำ
ไปไ้ ก็พอเรียบเรียงทุกผู้ร้ายมาลงพัก

ขณะนั้น พวกตำรวจไ้ ไล่ค้อน ผงคนให้
หลีกทางนั้นก็ โทษเกินไปฉัน ขึ้นศาลา ทักวิม
ท่าน้ำ ละระชน มหัทธนาภัยเจกียลยณคุม

นักโทษอยู่คนละข้าง... คาสซานดรา แหวกฝูงคนเข้ามาเกาะแขน
ยุคกีทั้งชั

“คนนั้นแหละค่ะ พ่อกับฉัน”
 “ท่านทั้งหลาย!” ท่านหัวหน้าร้องบอก
 ออกไปทางฝูงชนซึ่งยืนเบียดกันอัดแออัดอยู่ข้าง
 ล่าง “โปรดฟังฉันหน่อย, เป็นความชอบของ
 นายเจ้าปลัด เป็นอันมาก เราจึงสามารถช่วย
 อ้ายผู้ร้ายสำคัญนี้ได้ ข้าพเจ้าพร้อมด้วย
 เจ้าปลัด จะไปพานักโทษไปพิจารณา และลง
 ทัดจำตามโทษานุโทษของมัน แต่กับท่านเรา
 ต้องการทาง—”

“พวกเรา หลีกทางให้ท่าน!” เสียง
 บุกร้องตะโกนบอกฝูงชน แต่ด้วยเขาเองกำลัง
 รุนแหวกฝูงคนขึ้นไป ข้างหน้ารอย พร้อม ด้วย
 คาบเขยไต่เคียงข้าง และศาลาชันกรร ตามมา
 ข้างหลัง แต่ทั้งนี้ใครทราบดีว่าเขาจะเข้าไป
 ไปถึงอะไร

“พวกเรา หลีก ทางให้ท่านเด็กไว้!”
 เสียงฝูงคนร้องตะโกนบอกกันต่อ ๆ ไปจนเซง
 แอว “อ้ายคนนั้นแหละ, ทัมนี่ ปล้น เพ็ชรของ
 นายขลุ่ยถึงซ—”

“และเมื่อ คณัน ฉันทักขิง จาก ข้างหลัง
 อีก” บุกรัเสริม แล้วกับ มือขวาขึ้นโยกซ้ำ
 “เราหลีกทางให้ท่านเด็ก!”

“เฮ! นี่เรา จะ พา กัน เป็น ย้ายไปเสีย
 กระมัง” คาบเขยไต่พึมพำ “ไม่ได้การละ,

กลียภินณะ, หลาน,” แถ่นมือไปจับไหล่
 หญิงสาวและหันหลังจะกลับ แต่บุคคลความ
 ใจได้

“ทำอย่างไรเล่าครั้นนาย? ทางที่ผม
 เห็นว่า เราควรเริ่มการไต่สวนคดีอภินิหารจน
 เสียชนคนก่อน ในระหว่าง ที่ยังรอทางอยู่
 เช่นนี้ จะไม่ได้หรือครั้น?” บุกรักกล่าว
 ขึ้น เมื่อเสร็จการเคารพแก่ท่านหัวหน้าแล้ว

“กฎหมายแห่งชาวแปซิฟิกอนุญาตให้ทั้ง ศาล
 ได้ ไม่ว่าที่ใด เขาเถระครั้น เราจัดการชำระ
 เสียชนคนก่อน ใจ! เจ้านักโทษ, เจ้าจะ
 ให้การว่าอะไร?”

นักโทษหนุ่มน้อย ผู้ถูกเขามัดมือไว้
 หลังจนอกแอ่น เงยหน้าขึ้นทอดสายตาไปยัง
 หมู่คน รอยข้าง อย่าง ซ้ำ ๆ จน แล ไป ประสพ
 ศาลาชันกรร มันดัง โหยงชนสู่ตัว

“ศาลาชันกรร! ทำไมมันถึงมาทัน?”

“โอ! พี่จ๋า, ฉันทามาตามพะเนาะ, ทำไม
 พึงเป็นเช่นนั้นเล่า?” เจ้าหล่อน ว่า พลง
 อัสสุลลิกไหลลงพราง ๆ

ชาวแปซิฟิกอีกคนอีกคนจะทันนั้น ครั้นก็
 เห็นหญิงชายคนร้องทักกัน ต่างก็หันมอง
 ตาซึ่งกันและกันด้วยความประหลาดใจ เหตุ
 ว่ามีกันอ้ายผู้ร้ายซึ่งทุกคนกระหายที่จะได้เห็น

พ.ศ. ๒๔๖๙

โตมรนต์ เป็น ทรัพย์

ถูกแขวนคอ กลับมาเป็นพี่ชายของแม่สาวน้อย
คาราแห่งซานเปโตไปได้ ระหว่างนั้น เจ้าปลัด
ซึ่งอยู่น้อยใกล้ ๆ กระซิบเข้าที่หน้าโทม ทำ
ให้มันหันมาพูดด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“ข้าขอปฏิเสธรว่า ข้าไม่เคยฆ่าใครตาย
เลย” มันร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง “ข้าแต่
ท่านผู้ทรงไว้ซึ่งความยุติธรรม, ผมขอแถลง
การณโดยความสัตย์จริงว่า เรือง น้อย
เจ้าปลัดทหาความไร้ผลแท้ ๆ” มันหันหน้า
มาทางยุกกี และแถลงการณเพื่อขอความ
ยุติธรรม “มันเล่นกลกับผม, มันรู้ก็เกี่ยวกับ
ว่าผมอยู่ไหน ๆ ที่ภูเขานั้น ไม่ได้เคยไปปล้น
เพชรของใครเลย จะให้ผมสาปอย่างไร
ผมยอมทงน การทงนต้องมาอยู่ที่ภูเขานี้ ก็
เพราะเดิมผมเกิดที่วาทักขัยผู้หนึ่ง ที่ คิวคัก
โยวิรานามาแล้ว ผมได้ยิงเขา จึงหันเขา
มา มีเหตุเท่านั้น—”

“ที่นั่นใน ซานเปโต, ไม่ใช่ คิวคัก
โยวิรา” หัวหน้านักขึ้น “จะอย่างไรก็ตาม
แต่เราพบเพชร ซึ่งเป็นของกลางใต้เท้าเจ้า,
และนายบอกถึงข้อบกพร่องแก่เราว่า เมื่อคืนเจ้า
กลืนยืมเขาก่อน—”

“ผม ขอแถลง ความจริง ของ เรือง น้อย
ครับ, ท่านหัวหน้า,” ยุคกีพูดพลางขยับเข้า

ไปขึ้นใกล้กับโทม “ท่านทั้งหลายโปรดฟัง
ทางนี้หน่อย!” เขาหันหน้าไปทางฝูงชนซึ่ง
โหยก้น แสงเงาพุ่งไม้ได้ คืบหน้า เพื่อทำให้เสียง
เช่นนั้นส่งลง “ก็แล้ว, ข้าพเจ้าจะเล่าถึง
เหตุการณ์ที่บังเกิดแก่ตัวข้าพเจ้าเมื่อคืนนี้ คือ
ข้าพเจ้าได้ ไปยิง ที่ซึ่งข้าพเจ้า เคยชก เพชร
และ ได้เก็บเพชร บรรจุลงถุง มาด้วย ถุงหนึ่ง
ขึ้นมาเดินมาตามทาง มีข้ากั่มกระสุนขึ้นนัก
หนึ่ง ยังมาทาง เมือง หลัง ถูก ข้าพเจ้า ไล่ให้
ข้าพเจ้าตกลงจากหลังม้า ทันใดนั้นถูกล้อ
ผู้ร้ายจับข้าพเจ้ามัดมัดกักขัยขานมา เมื่อ มัน
ปลกดึงเพชร ของข้าพเจ้าไปได้แล้ว ก็พา
ข้าพเจ้าไปทิ้งไว้ในรถใกล้ ราวทางเดิน มา
แสงเงาของข้าพเจ้าที่พาข้าพเจ้าเที่ยว กระเซอะ
กระเซิงไปในป่า และจวนจะถูกรังพิษซึ่งอยู่
ตามต้นไม้ กัดข้าพเจ้าเสียหลายครั้ง เพราะที่
กัดข้าพเจ้าพยายามใช้ปากคายขมเหียนชักมา
ออกมาจนพบทางได้ ข้าพเจ้าจึงได้รีบถลัน
มาจนถึงที่พักของลุงเยอโร ชดะที่ข้าพเจ้า
กำลังนอนแหย่อยู่บนห้องที่พัก เมื่อใด ยืนเขา
โหยก้นว่า เขาจับข้าพเจ้าไว้ได้แล้ว ข้าพเจ้า
จึงอสาห์ ทรงถวาย ฝ่าความ เจ็บปวด มาจนถึง
เพื่อจะไต่คุหน้ำล้อผู้ร้ายเขย่งหน้าจากเสียก่อน
ที่มันจะถูกแขวนคอ นั่นแหละ, ท่านทั้งหลาย,

ทิพย์อด

อิน

ขอท่านจงใคร่ครวญดูเถิดว่า ข้าพเจ้าจะมี สิทธิที่จะเป็นตุลาการในคดีเรื่องนี้ คนหนึ่งจะ ใดหรือไม่?”

“เชิญเถิด, พวกเราเต็มใจทุกคน!”

เสียงตะโกนออกมาจากฝูงชนเหล่านั้น

“เพชรซึ่งอยู่ในถุงข้างม้าของผม ซึ่ง หายไปแล้วนั้น ผมจำได้แน่นอนว่า ยักขึ้นอยู่ ที่ท่านนั่นเอง ขอคืนให้ผมได้ไหมครับ ท่าน หัวหน้?” หัวหน้ยื่นถุงหนึ่งสิ่งให้ บุคค พร้อมกันยืมม่อๆ

“ครั้งนี้เป็นครั้งที่สองแล้ว ที่เพชรของผม ถูกขโมย” บุคคกล่าวสลับไป “แต่ครั้งนี้เจ้า ผู้ร้ายหาว่าตัวไม่ว่าผม วาง กับ คักไว้ ใจ! เจ้านักโทษ, ยอกข้าตามตรงว่า นั้มว่าคา ลักเท่าใด?” เขาควักเพชรออกจากถุงใส่ ผ้ามือแล้วยื่นไปให้นักโทษ

“ผมไม่อาฆอนกับท่านใด,” มิน คอย “ถ้านักโทษในกองสิ่งของ ๆ ผม เมื่อเจ็ดปีกลี้ และท่านผู้เข้าไปค้น, แต่ผมเองไม่ทราบว่ ของใคร และมันมาอยู่ที่นั่นได้อย่างไร นั้ แหะนาย ผมรู้เท่านั้นเอง”

บุคค ยื่นเพชรบนผ้ามือไปทางเจ้า

“แก่ละ, เจ้า, สิ่งนี้สำคัญเท่าใด? แก่เป็นผู้ ไปตาม กลับคืนมาให้ฉัน, ขอขใจ

มาก, เอาเถอะ, ฉันจะสมนาคุณแก่ คือฉัน จะแบ่งสิ่งนี้ให้แก่ครึ่งราคาของมันทั้งหมด”

“อ้อ! วัช, มีค่าถึงแสนเหรียญทอง นั้นแน่ะ,” เทพพิพลาตหัวเราะ “อ หมด เหรียญทองเป็นของกัน บุคค, แหม! ขอขใจ แก่มากทีเดียว”

“ท่านใด ยิน แล้วไม่ ใช้ หรือ ครับ?”

บุคคหันไปพอกกับหัวหน้ “ว่านายเจ็กเป็นผู้ ทราบดีค่าของเพชร นั้ ก็ ทั้งนั้เพราะผมบอก ไว้ ว่าเพชร ของผม มีค่าถึงปานนั้น คักถึง ที่สัคแล้ว ผม ขออนุญาต วาง คำพิพากษา อ้าย ผู้ร้ายเอง”

“เชิญเถิด” ท่านหัวหน้ให้อนมตี

“แต่มีอะไรเกิดขึ้นอีกข้อหนึ่ง” บุคคกล่าว สลับไป “อ้ายผู้ร้ายรายนั้กคอกอ้ายคนที่ยังผม ในท่ามกลางแห่งความมืด และมีคตคตมา กับอานม้าก็ว่เชือกเส้นนี้,” เขาโยนเชือก ลงไปทพันค่อหน้าคนทั้งหลาย

“เชือกนี้, ทำไม?” หัวหน้ถาม

“ทำไมหรือครับ?” บุคคทวนคำพลาต ก้าวถอยไปข้างหลัง แลชไปยงเชือกที่ยังมีค มือนักโทษอยู่ “คุณชีครับ, ใครมีคชานนี้ และใครมีคยว่ชชายของทนายโยวไร ที่มืค ผมเมื่อคณนี้ ผู้คนนั้กเป็นบุคคคณ ๆ เกียวกัณ

พ.ศ. ๒๔๖๙

โตมรนต์ เป็น ตรีมย์

นั้นเอง, เพราะเป็นเชือกชนิดเดียวกันไม่มีผิด เพชร ซึ่ง อยู่ในมือ นั้น ร่วง พลุ ลงไปใน แม่น้ำ เพียน ตลอดจนกระทั่งถูกเชือก และเป็นเชือก อันเล็ก

“เก๊ทั้งนั้น, เป็นโลหะซึ่งเกือบจะหาค่า มีได้ ท่านหัวหน้าครัว, นั้แหละคือภัยของผม, โลหะธาตุซึ่งเป็นเพชร แท้ นั้น เวลานั้นยังอยู่ ในห้องพัก ของลุงเยอโร มาเถะ! แม่

ทันทีนั้นเจ้าก้าว ลอยไป ข้างหลังทันที แต่ก่อนเขาเอาธนูมือไป คว่ำอาวู ข้างตัวของ เขาไม่ทันเสียแล้ว บุคก็ทิ้งชัไวกว่า ชักออก มาได้ก่อนและตกโกทันที ก่อนที่นิ้วมือของ เจ้าจะแตะอาวูมือของเขา พอขาดเสียงขึ้น มันก็ล้มพังพวยลงไปกับพื้น ชักกันชักงอแล้ว ก็กระทำการลึกลับตายฉะทันหัน

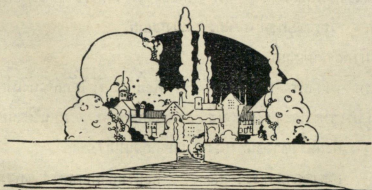
“แล้วฉันจะได้อะไร? แม่! ฉันจะพาหล่อนไปชมวัดดู อันมีค่าประเสริฐนั้น และพาพชายของหล่อน มาด้วย แล้วและฉันจะได้ ขออมยเพชร ทั้ง หมกนั้นเป็นสมบัติของหล่อนโดยสิทธิขาดตั้งแต่วันนี้ไป”

“อ้ายเจ้านั่นเอง คือตัวอ้ายมหาไรไร ตรีมย์ แห่งเขาเยโตก็เคย, ท่านทั้งหลาย” บุคก็กล่าวทำลายความเงยขึ้น

เหตุการณ์ ทั้งนั้น เป็น ที่พอใจของ ท่าน หัวหน้า และ ประชาชน ฉะนั้น ทั้ง มวล พอยคำแถลงการณ์ ของนายคึกทั้งชั ก็ มี เสียงโห่ร้องกัน ระเริง เริงแซ่ ด้วยความปรีดา

“แต่เพชรซึ่งคนพบจะตกของนักโทษ นั้นเล่า?” หัวหน้าถาม

เพื่อเป็นคำคอบ บุคก็เบิกรถมือปล่อยให้ ปราโมทย์เป็นที่ยัง

๒ วิกฤต

ในวัน ๖๓๑ ปีชาลวัฐก จตุตถราช คริสต์
 ครองถิยวันที่ ๒๙ ตุลาคม พระพุทธเจ้าทรง
 พระบาท สมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก
 พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว พระผู้เป็นเจ้าแผ่นดิน
 สยามและเจ้าชีวิตของชาวไทย ได้เสด็จ
 พระราชดำเนินพระราชทานพระกรฐิน โดย
 กระบวนพยุหยาตราขึ้นทางสถลมารค ณวิก
 ขวณเวศวิหารเป็นที่ ๑ วิกราชพิธีที่ ๒ และ
 วิกพระเชตุพนวิมลมังคลารามเป็นที่ ๓

นับเป็นวาระ แรก ครั้งแรก และขึ้น
 แห่งรัชกาลของพระองค์ และกระบวนพิธี
 พยุหยาตรากรฐินนี้ ทั้งนั้นทั้งชาวชนทั้งปวง
 ต่างก็นิยมชมชื่น โดยโอกาสที่จะได้เฝ้า
 ภูลของขลุ่ยพระบาท ได้เห็นได้ชมพระ

สมภารบารมีแห่งพระเจ้าชีวิตของ คน ๆ โดย
 หนักทั่วหน้ากัน ทั้งนี้ เป็นพระมหากษัตริย์
 ชิดคนแก่ชาวไทยอยู่ล้านเกล้าฯ
 และด้วยเหตุอันเป็นปฐมฤกษ์ปฐมวารถึง
 กล่าวแล้ว จึงยังควรยิ่งที่จะจารึกพระราช
 กรณียกิจอันเนื่องในพระราชกุศลพิธีครั้งนี้ไว้
 เพื่อปรากฏเป็นพระราชกิตติคุณที่คู่ควรต่อไปส่วน
 หนึ่งฉนั้นแล

ก่อน จักได้กล่าวถึงเหตุการณ์อันเป็น
 ปกฉนั้นแล ซึ่งเกี่ยวเนื่องแก่ งานนั้น
 เป็นอีกส่วนหนึ่ง
 ก่อนวันกำหนดพระราชพิธีขึ้น ชาวคณะ
 ไทยเขมรหลายคน มีท่านบรรณาธิการเป็น

พ.ศ. ๒๔๖๙

กฐินพยุหยาตรา

ประชุม ใต้พร้อมกัน ประชุมปรึกษาหารือ
ถึงการที่จะจัดรับเสด็จ เพื่อสนองพระเดช
พระคุณเป็นการสำแดงความกตัญญูต่อกษัตริย์
มีอยู่ในดวงใจให้ปรากฏ เพราะความหมาย
กำหนดว่า กระบวนเสด็จพระราชดำเนินจะผ่าน
มาทางถนนหน้าสำนักงาน อันควรถือว่า
เป็นเอกโชนและเป็นศุภมงคลโดยแท้

ที่สัณทิตแห่งการปรึกษาตกลงมติว่า ๑. ให้
จัดตกแต่งสำนักงาน ด้วยธงชาติ และเพ็ชร์
ระบายน พร้อมด้วยเครื่องสการยथाอย่าง
สังตามประเพณีอย่างหนึ่ง ๒. คงสถานที่
แจกจ่ายน้ำยา แก่ ขรรคามาหาชน ที่ มา ชม
พระบรมมถอย่าง หนึ่ง กับ ๓. แจกเครื่อง
ดื่ม หมายความว่า บุหรี่ แก่ ข้าราชการ และ
เจ้าพนักงานในกระบวนด้วยอีกอย่างหนึ่ง

ชาวคณะ รับ เป็น น้ำที่ กระ ทำการตาม
กำหนดนี้ โดยความเต็มใจไม่รังเกียจด้วย
กันทุกคน และข้าพเจ้าผู้บรรทมิก รายงานนี้
ก็ได้มีหน้าที่โดยไม่ยอมให้น้ำแก่เพื่อน คน
หนึ่งเหมือนกัน

๐ ๐ ๐

วันที่ ๒๑ ตุลาคม ซึ่งเป็น วันก่อนหน้า
เสด็จ พระราช ดำเนิน หนึ่ง วัน ข้าพเจ้า ได้
ช่วยกระจ่ายที่สำนักงานกว่าจะ กลบ ถึง ยาม

เกือบค่ำ แต่ความเรียงนอกจาก **เกาะกะ**
แล้วข้าพเจ้าก็มีได้ทำอะไรนัก เพราะข้าพเจ้า
มีนิสัยชอบกินงาน มากกว่า ทำงาน ประการ
หนึ่ง อีกประการหนึ่งมันใจ อยู่ ว่า คุณ
บรรณาธิการของข้าพเจ้า คงมีความ ผลาพ
ที่จะ ทำการต่าง ๆ ให้สำเร็จ ด้วยตนเอง ได้
โดยไม่ต้องรอนถึงข้าพเจ้า ทั้งยังมีผู้จัดการ
(ตัวเก่า) และกรรมปะ โทเป็นผู้ช่วยอยู่ อีก ถึง
๒ คน ก็ยัง ถ้าจะ นับกอง ชูล ของ ท่าน
บรรณาธิการผู้ ซึ่งช่วยทำ อะไรต่าง ๆ วิชา
(ความจริงที่เหมือนจะทำงานมากกว่าท่านทั้ง
๓ ที่กล่าวแล้วเสียอีก แต่จะมากกว่าข้าพเจ้า
หรือไม่, ไม่แน่) ขวักเข้าด้วยกรรมมีผู้ช่วย
ถึง ๒ คนพอแล้ว

แต่ก็เป็นความจริงอีกเหมือนกันว่า ข้าพเจ้า
ไม่ใช่เป็นคนขี้เกียจ เพราะ ข้าพเจ้า ยัง ไม่
เคยรู้สึกตนว่าขี้เกียจเลย ทั้ง วันนั้น งานที่
ข้าพเจ้าได้ทำไปก็มี ดังจะเล่าให้ท่านฟัง.....

“ยิ่งไง ขอรับ คุณชน?” ข้าพเจ้า
ออกไปยืนหน้าสำนักงาน ที่นายตรวจถนน
ซึ่งข้าพเจ้าทราบดีว่าเป็นชน กำลังมา ทยุคยืน
ตงานอยู่ทีนั้น

“แหม! ผมเห็นรถบดหินแล่นอยู่ก่อน
นี้ ๕-๖ วันมาแล้ว ยังไม่เสร็จอีกนะครับ”

คุณชนหันมายขึ้น “ต้องให้เรียบหน่อย
สิคุณ เพราะตรงนี้เป็นที่หยุดกระบวนควายน”

“ผมก็เห็นว่าออกจะเรียบร้อย เป็น อย่าง
ดีแล้วครับ แหม, จะเอาให้เรียบเกลี้ยงยิ่ง
ใจเชียวรี!” ข้าพเจ้าพูด เพราะ ความ
กระเทือนถึงของรอบคอบทำให้นิวแน้อยู่ ตรง น
หลายวันแล้ว

“อะ! เลิกยังไม่ได้อีก คุณ ถึง เรียบ
แล้วก็ต้องยกขึ้นแหละ จนถึงพรุ่งนี้ใกล้ ๆ
เวลาสี่ครึ่งจะเลิกได้” คุณชนพทมัสหัน
อย่างเอางานเอาการ

“เอ๊ะ! ทำไมต้องกำหนดถึงนี้ด้วย
ล่ะครับ คุณชน?” ข้าพเจ้าถามด้วยสงสัย

“อ้าว, คุณก็ ไม่รู้ ี่งานใหญ่ ๆ ไท ๆ
อย่างนี้ มีใครที่ไหนเขาทำให้เสร็จก่อนอย่าง
คุณสิ, งานพระเมรุก็ งานทำพลียพลาสาเลือน
อะไร ๆ ก็ทำ ไม่เคยมีสักแห่งเดียวที่จะเสร็จ
ได้ก่อนแต่ก็ถึง อย่างไรเจ้าพนักงานก็ต้อง
มีการ กลั กุขอ หยิบยื่น คอยนั้น คอย โน่น
จิก.....อะไร ๆ เป็นการถวายตัวเสมอทุกครั้ง

นั้นแหละจึงจะเรียกว่า **งานใหญ่.**”

คุณชนอธิบายเสียจนต้องถอนหายใจ

“อืม.....คุณชนนี่รู้ระเบียบการงานกว้าง
ขวาง ผมยอมแพ้ว่านี่ก็เคยในระเบียบ

พรรคนี้”

“ก็เพราะยังงั้นนะซี ถึงผมอยากเล็ก
งานตรงนั้นใจได้ แต่ก็เล็กไม่ได้ เพราะถ้า
ขึ้นเล็กไป ก็น่า...ย...” ตรงนี้คุณชนซังก

“เออ—ก็รู้ว่าเส้นทางต้องเสด็จทุก ๆ ยั้ง
งั้นแล้ว จะลาขยงให้ใครเสีย ที่เคย ไม่ได
หรือครับ? ส่วนถนนที่ไม่ใช่เส้นทางเสด็จ

เสมอ ๆ ก็ยังเห็นลากันได้” ข้าพเจ้าเห็น
ท่านชนสอคิดถึงนิจคงใจทบทวนใหม่

“เอออีก เอออีก คุณนี่ เห็นจะ
ไม่ได้.....อ้อ เออ จริง, คุณอยู่ในสำนักกัน
รี?” คุณชนถามแลซมอ

“ครับ” ข้าพเจ้าตอบแลซมอพิกหน้า

“น่าน—มีน้ำ—เล่า” คุณชนคราง

“ยังในรีครับ?” ข้าพเจ้าถามโดยสงสัย

คุณชนสอใจก็และ รู้แผนราชการ กว้าง
ขวาง ค่อย ๆ เอียงไหล่มาซิกข้าพเจ้าแล้ว
กระซิบว่า

“ถ้าลาขยงถึงคุณแล้ว ยี่หนามัน
จะมีอะไรทำเล่าคุณเอ๊ย”

ข้าพเจ้าฟัง เพราะ ฟังไม่เข้าใจใน ที่ แรก
แต่เมื่อคุณชนพูดแล้วก็เดินออกไป ปลดปล่อยให้
ข้าพเจ้านึกคอก่อนคืบเคยเป็นครั้งหนึ่ง จึงยอม
ออกมาได้

พ.ศ. ๒๔๖๘

กฐินพยุหยาตรา

พอที่ คุณบรรณาธิการ ออกมาทะ โจน
ให้เข้าไปค้ำน้ำชา ก็เป็น อัน เสรี งาน ที่
ข้าพเจ้าได้ทำตามหน้าที่ในวัน

๑ ๑ ๑

ตอนกลางคืน ข้าพเจ้านอนไม่ใคร่หลับ
เพราะคิดถึงการงานในวันรุ่งขึ้นอย่างหนึ่ง อีก
อย่างหนึ่งได้นึกไว้กับคุณเขียนหมอกี้ ว่าพรุ่ง
นี้จะไปซื้อ หมวก ไปใส่ ที่ ทางแยกแมน สรวม
กันคนละ ใบ คิ้วหวานขึ้นนี้ แก ไก่ ผ่าน ไป
เห็นเขาส่งเข้ามาถึงใหม่รูปทรงงามก็มาก

เป็นความจริงว่า การที่คนเราจะได้อะไร
ใหม่ หรือมีงานออกหน้า ออกตาอะไรที่จะ
กระทำ ก็เป็นเหตุให้ ใจคิดพะวงอยู่ และ
เกิดความตึงตันแล้วจนถึงนอนไม่หลับ หรือ
ไม่ทิวข้าวเช้าที่เดียว

ข้าพเจ้ามี ปรกติ นิสัย ชอบ สวม หมวก
สักหลาด ส่วนคุณเขียน หมอกี้ ชอบหมวก
กะโล่ ใบลาน ซึ่ง เมคตินิเลียม แยกออก
ว่าเขาคี้ คือเขาคีทั้ง น้าหนัก ของหมวกเขา
ทั้ง สดต่าง ของ แก แต่ ข้าพเจ้า ไม่ชอบ
เพราะมันกรรยถรรยแบบขางนั้

เหตุที่มาอุปถัมภ์กันตกลงจะซื้อหมวกไปใส่
กับเขาย่างนั้น ไม่ใช่เพราะความอยากสมัย
ใหม่ของเราทั้งสองมิได้ คุณหมอกี้ แกว่า

ความจริงแก่ไม่ได้เป็นหมอ และไม่มีความรู้
ในทางมดต่อหมอยาอะไรเลย แต่นามสกุล
บรรพบุรุษของแกเป็นมาเช่นนั้น แกจึงมาถูก
ใครต่อใครเรียกว่า หมอกี้ หมอเก่ง ไปทั่ว
กัน หมก และ ยัง แก สวม หมวก ใบลาน
เมคตินิเลียมเข้าค้วยแล้ว แกเองก็รู้สึกตัว
ว่าสมเป็นหมอมากขึ้น

วันหนึ่ง, แกกำลังเดินไปดั่งแถวหน้าโรง
หอย ยังเจิดเจิดเทควดัยคน ก็เดินเข้า
ไปดู พอที่เพื่อนคนหนึ่งร้องทักแกว่า “คุณ
หมอกี้ ไป ไหน มา ค้วย” นายยาม ท้อม
เจ้านาที่ซีกเล็ก ๆ อยู่กับคนเจ้านั้น ก็กระโดด
เข้ามา วันทยาที่คิด เขาแกว่า “แหม,
เป็นบุญจริงค้วยคุณหมอมาพอกี้ ไปรคช่วย
ค้วยเถะคร้วย คนเจ้านั้นจะหมกตม หาย
โรยอยู่แล้ว”

แต่คุณหมอกี้จะได้ออกตัวว่า ไม่ใช่หมอ
เท่าใด ๆ นายยามท้อม ก็ไม่อยาก จะ เชื่ออยู่
เท่านั้น ๆ และดูเหมือนจะทำหน้าที่ ๆ ออก
ผิง ๆ เอาค้วยซ้ำ

ที่สุดเมื่อคุณหมอกี้ เห็นทำไม่ เป็น การ จึง
เดินเลี้ยวออกไป นายยามท้อม ยังว่าพรรณ
ถึงว่า “หมอชาตินี้จึยได้สร้างเสียนะ ไม่
รู้กฎมัญฎหมาย, ท่านว่า, เมื่อผู้ต้องโร

มรกต

อินว

ปล้นได้เรียกให้ผู้ใดช่วยไซ้ และ มัน ก็
อาจช่วยได้ไซ้ ท่าน ให้ใหม่ มัน คง แค
๖ เกือนถึง ๓ ปี, ฮัม! หมอ—เหมาะอะไร
ยัง” มุลกรณัย มอญ ไม่น้อย คงน แหและ
คุณหมอกจึงต้องเปลี่ยนความ นิยม อันมี มา
แต่นานของแก

ส่วนของข้าพเจ้านั้น ไม่มีเหตุใหญ่โต
ด้วยอะไร พกกันตรง ๆ ก็คือข้าพเจ้าก็ต้อง
การความสว้ยวามหรือเปลี่ยนแปลงตาม ความ
นิยมของคนทั้งหลายนั้นเอง อีกประการหนึ่ง
หมวกสักหลาดสีดำของข้าพเจ้าโยน ก็ได้
เริ่ม ใช้ มา แต่ วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน คค ก่อน
ซึ่งเป็นวันที่ชาวเราได้รัยความ มหาวีปโยคทั่ว
หน้กัน ถึงเวลาอันเกษมบรรยบรอบ และรอบ
อายุของหมวกแล้ว อันถึงคราวที่จะเปลี่ยน
ใหม่ได้ และความจริงเท่า ที่ ข้าพเจ้า เห็น
ผู้อื่นสวมหมวกโปลิดก็ได้รู้ สักเหมาะ สรวย
เป็นที่พอใจอยู่

ด้วยเหตุงานใหม่และของใหม่จะมาถึงมือ
ก็จะให้สวมหมวกใหม่ ก็ได้เข้าชมพระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของชาวราชนและ จึง
ทำให้หัวใจข้าพเจ้าเต้น เต้น จนนอน หลับ
ผิดปกติ

ข้าพเจ้า คน ชน แต่ ๕ ก.ท. ซึ่ง ตาม
ธรรมเนียมไม่ใช่เป็นคนทึนแต่เข้ามาคเช่นเคย
ทั้งนี้เป็นความจริงไม่ใช่ข้อคริเล่า ทำเอาคนผู้
ทึนอื่นด้วยกันออกว่าคญ และหาว่าข้าพเจ้า
เหือหมวก แต่ข้าพเจ้า ไม่เจียง เพราะ
พอคนชน ใจก็คถึงหมวกจริง ๆ

ประมาณสัก ๘ นาฬิกาก็แต่งตัว ออก จาก
บ้าน. บ้านหมอกคืออยู่ปลายถนนพญาไทข้าง
หนึ่ง บ้านข้าพเจ้าอยู่สปลายอีกข้างหนึ่ง มี
รถยนต์เมล์ เดินผ่านถนนนี้ ไปถึงถนนเจริญกรุง
ตรงต้นถนนสี่พระยา และจะชนตรงแต่ไหน
ก็ราว ๓ สดางค์ทั้ง นั้น ข้าพเจ้าอยู่ ทาง
ปลายที่ โกล์ จึงคิดเห็นว่าการชนตรงกลาง
ทางเช่นนั้นเสียเปรียบเขาเปล่า ๆ, โทษ ๆ
เสีย ๓ สดางค์เท่ากัน ควร ไป ชน ตรง ต้น
ทางเพื่อให้ ได้ ช้เต็มเม็ดเต็ม หน่วย สมราคา
ทั้งนั้นข้าพเจ้าจึงเดิน ถอน ทาง ขึ้น ไป ยัง บ้าน
คุณหมอกก็เสียเวลาประมาณ กึ่ง ชั่วโมง,
นี่,—เป็นหลักของ อิคอนอมิคอย่างหนึ่ง ทั้ง
ยัง ได้ การ เอ็กเซอร์ไซส์ เป็น กำไร อีก
สิดหนึ่งด้วย

เมื่อข้าพเจ้าไปถึง คุณหมอกก็ได้แต่งตัว
เรียบร้อยแล้ว แยกออกกับข้าพเจ้าว่า จน
จะ ออก จาก บ้าน เพื่อไปรัย ข้าพเจ้าอยู่ แล้ว

พ.ศ. ๒๔๖๗

กฐินพยุหยาตรา

เหมือนกัน

“ยังงี้ไม่รู้ เมื่อคนนอนไม่ค่อยหลับ
เลย” หมอก็กล่าว “ข้ายังคิดแต่หัวโกโให้
เสียด้วย”

“อ้อ!” ข้าพเจ้าท่านและนึกเข้าใจ
“นอนไม่หลับคนเกียวยังไม่พอ ยิ่งกว
ให้ชาวบ้าน พลอยเดือดร้อน ด้วย จะตาย เสีย
แล้ว” นางหมอก็บรรยายคุณหมอที่พูดแล้ว
หัวเราะ

“อ้อ! ใครไปกวนอะไรหล่อน ก็อยาก
ไม่หลับเองต่างหาก” หมอก็เถียง

“ใครจะหลับ ยังงี้ได้ พอ จะหลับก็
ขยุก ขยิก ๆ” หล่อน ว่า แล้ว ค้อน นึก ๆ
“ว่าคาญจะตาย”

“โพี่โไข่! ที่ประเดี๋ยว มัน ร้อน ก็ต้อง
เอาผ้าห่มออก, อ้าว—ประเดี๋ยว กลั้ม หนาว ก็
ต้อง ห่ม ผ้า โห่ม...—ประเดี๋ยว มัน ก็ คั้น
หลัง.....” หมอ ก็ พูด แล้ว หัวเราะ แต่
นางหมอก็ชักจะอวย ๆ

“ไม่แต่คุณหมอละคุณนาย ผมเองก็
ประหลาด ที่นอน ไม่ หลับ และ คั้น แต่ก่อน ก็
เหมือนกัน” ข้าพเจ้ากลยเกลื่อน

“แต่ก็ไม่ได้ทำให้ ชาวบ้าน เกิดการร้อน”
หล่อนว่า

“ก็แต่เราเป็นชาวบ้านใกล้กันนะซี ถ้า
เป็นชาวบ้านไกลก็ลองดู” หมอคิดว่า

“อ้อ! พวกอะไรก็ ไม่รู้, ใครเขาไม่
เหมือนคุณหรือ” นางหมอก็กล่าว

“อ้อ! ฉันเป็นยังงี้ ก็ไม่ได้กวนอะไร
จริง ๆ นี่นา มันนอนไม่หลับกระสี้กระส่าย
หน้อยเท่านั้นแหละ”

“จะไปไหนก็ไปเถอะ มัวแต่ พักมาก
อย่างนี้เสมอแหละ ทำให้คุณต้อง คอย ไม่
เขาเรื่อง” หล่อนว่าแล้ว ยมอวย ๆ

แล้วเราสองคนก็ออก จากบ้าน ขึ้น โดยส่าน
รถเมล์ต่อไป

๐ ๐ ๐

รถมาหยุดลงที่ถนนสี่พระยาต่อที่ถนน
เจริญกรุงซึ่งเป็นที่สุดระยะ ข้าพเจ้าคิดว่า
เราจะ โดยส่านรถรางหรือรถลากต่อไป แต่
หมอก็บอกว่าเราเดิน ไปเถอะ เพื่อ จะ แวะ ทาง
ไว้ทอาวैयाด้วย เพราะ วันนั้น เป็น “วัน—ค
—ก่อ—เก้” ของเขา

“อะไรวันอะไร?” ข้าพเจ้ายืนถาม
เพราะฟังไม่ถนัด

“วัน—ค—ก่อ—เก้” หมอย้า

“ภาษาอะไรนะ?” ข้าพเจ้ายืนอีก

“เฮ้ย—ภาษาฝาท่วง นะสิ” หมอพูด

มรกต

ชินี

และเดินคุ่มไม้มองหน้าข้าพเจ้า

“อะไรว้าว, ผมนึกว่าภาษาเจ๊ก
และหลายแซ่ปนกันด้วย” ข้าพเจ้า คำน
และวิ่งเดินตามหมอ

“ทำไม?” หมอถามกระตักกระตัก

“ก็...ก็... มันแซ่แต้ จ๊ว และ...เต้. ก็
แซ่ไหนเล่า... คุณ เอามาพบกัศัพท
สนธิ กันเสีย”

“ฮ่า!,, หมอกระเซิงเอาข้าพเจ้า

“ยะ...ย่ายังไง,, ข้าพเจ้า หันไปพูด
ใส่หน้าหมอ พอศิษย์เข้าก็พูดอีกใหญ่

“บอกภาษาฝว้าว. เขาแปลว่า วัน
หนึ่งบาท”

“อ้อ...๑บาทยังไรละ, กันไม่เข้าใจนี่นา”

“หรือ...เขาขาย ของ ต่าง ๆ เพียง สิ่งละ
๑ บาท”

“อ้อ...ไม่ว่าอะไรที่อะไรละนะ”

“ยังงั้นซี, เขาเอา ของ ออก มาวางให้
เลือกตามชอบใจล้วนแต่ ราคา ๑ บาท ทั้งนั้น,,

“ไหน...เมื่อไหร่...วัน...อะไรนะ...?”

“วัน...วัน...ก็...ก็...” หมอ กระแทก
เสียงอย่างฉุน ๆ

“อ้อ...ภาษาฝว้าว...นี่ช่างแปลพิเรน วิจารณ์,
อย่างนี้เป็นภาษาเจ๊กที่ผมนึกถึง

แปลว่า “อาวัน, คือนายวัน หรือ พ่อวัน,
ไปไหนมา เพราะ ถึง จะ เป็น แต้ จ๊ว กับ
ไหนหลายละ กัน แต่ ก็ ใช้ กัน ได้ ด้วย เป็น เจ๊ก
เหมือนกัน,,

“ฮ่า...นะ,, พ่อหมอ...”

ข้าพเจ้ากำลังจะจากจะตอบตามหมอให้สม
ใจก็พอดีถึง ทางไว้ทอเว่ย เสีย ก่อน ที่ นัก คำ
ตอบได้

◎ ◎ ◎

ในทางกำลังคนชุลมุน สิ่งของ ที่ ขาย
ทั้ง และ วาง อยู่ บนโต๊ะ ข้าง โต๊ะ อย่าง เกล็ดอน
กลาด พอเราเข้าไป ฝว้าว นายห้างก็
วิ่งเข้ามาใส่ข้าพเจ้า เสียงแก้วว่า

“หมอหนึ่ง หมอหนึ่ง,, แล้วก็นักข่มข่ม

ข้าพเจ้าก็เอื้อมหมวก (สักหลาดสีดำ) ให้
แก่ตามแบบแผนแล้วชี้ไปทางหมอกี้ บอกว่า

“ไม่ใช่หมอนึง กอนนายห้าง เขาชื่อ

หมอกี้, มีสเก็คเขียนหมอกี้ เพือนฉันไรละ”

คานายห้าง ยม ย่อง ยื่น คำน มาก ชี้ ไป
ชี้ไปที่ตู้ของต่าง ๆ เล่นเอาคน ที่ซื้อ ของ ค้าง
หันมามองเรา ตรง นั หมอกี้ ออก จะ อธิบาย
ข้าพเจ้า ที่ เห็น นายฝว้าว มา กู้ กู้ กู้ กับ
ข้าพเจ้า ส่วน ที่ แก เขา ไม่ เอา ใจ ใส่
ข้าพเจ้ากันกว่ามันเป็นขรรคาคู ไม่ ประหลาด

พ.ศ. ๒๔๖๗

กฐินพยุหยาตรา

อะไรธรรมดาเห็นเข่นเขาคิดกันว่า ทำทาง
ใครมีมั่งมีอย่างไรเป็นคนชั้นไหนมีเกียรติยศ
เพียงใด แล้วเขาก็ต้องเอาใจใส่ต่อคนที่
เห็นว่า มีภูมิสูงมากกว่าคนอื่น ๆ นั้น เป็น
ธรรมดา สำหรับข้าพเจ้าเข้าไปประชุมกับ
หมอก็คือเป็นธรรมดาอยู่เองที่นายห้างจะ
เอาใจใส่ต่อข้าพเจ้ามากกว่าหมอก็คือ เพราะ
ว่าพระรูปอยู่ท่าทางวางมาด ดูเครื่องแต่ง
กาย.....ข้าพเจ้าก็.....อ๊ะ.....อย่าพูดเลย.
เอาไว้ให้ท่านดูเองดีกว่า และเมื่อท่าน
เห็นแล้ว ท่านก็จะคิดว่า นัยตานายห้าง
ก็ไม่ผิดเลย.....

หมอก็คือ หันมาทำตาขวาง ๆ ปลายขม
ขมขม ๆ เอาด้วยข้าพเจ้า เมื่อเห็นหมอก็คือ
มามองแค่ข้าพเจ้าคนเดียว ไม่มองแกให้
เป็นเกียรติยศบ้าง แต่ข้าพเจ้าก็ไม่หวั่นไหว
เพราะ ในหัวใจข้าพเจ้าเต็มไปด้วยพระธรรม.
พระพุทธรูปของคหกร คริสต์ไว้ว่า สักวันมนุษย์
ทั้งหลายใครทำดียอมให้ ก็ทำชั่วให้ชั่ว ก็
เมื่อหมอก็คือทำไม่ดีแล้วจะเอาขึ้นมาอย่างไร ส่วน
ข้าพเจ้าทำดี ความดีก็เป็นของข้าพเจ้า ซึ่ง
หมอก็คือจะมาย่อแย่งเอาไปก็ย่อมไม่ได้เป็น
ธรรมดา

ข้าพเจ้าจึงเดินจากหมอก็คือเสีย เดินตาม

นายห้างซึ่งขยับเข้าไป นำให้ข้าพเจ้าชม
สิ่งของนานา

ความจริงฉันเชื่อว่า หัวเผ่าหวังละ
ของเขามันน่าชมจริง ๆ สิ่งของล้วนแต่
ดี ๆ งาม ๆ มีนา นา สารพัดศรี จักรวรร
ไว้
เรียบร้อยชวนให้เพลินชม คนขายก็แต่ง
กายสะอาดสอาด กิริยาพาทีเรียบร้อย ฉะนั้น
การชื่นชมชื่นชอ จึงทำให้ คึกคักครึกครื้น
ใจ ผิดกับไปตามร้านไทย ๆ หรือ เจ๊ก แะ
ตามลำเพ็งอะไรเหล่านั้น

ข้าพเจ้าเดินชมเสียเพลิน ความสรว
งามทำให้ ใจเบิกแรงผิวยิ้มกิติ มานักว่าถ้า
ข้าพเจ้า เป็น เจ้ายทเจ้า รลชน ข้าพเจ้าไม่
ยากแต่งชมข้าพเจ้าไม่ว่าอะไรเหล่านั้น เพราะ
พวกมันตามจริงไม่เห็นจะสรวงามน่าดูอย่างไ
เลย ฉันคิดว่าข้าพเจ้า ถ้าพลัดเข้าไปคน
เกียวกเหมือนจะต้องนั่งร้องไห้เดิน ร้องไห้เสีย
มากกว่าที่จะมีอะไรใจคิดแต่งกายสักคนได้เสีย
แหละมาก

“สิ่งของนานาสารพัด ข้าพเจ้าจ้ะจักได้
ไว้นานา

ชมเพลินตื่นดูของนานา ข้าพเจ้าหา
มาขายมากนักหนา

ถ้าเมื่อใดไปไว้นนคายา ชื่นอุราพันัก

มรดก

อินว

หนานาน้อง โอ๊ย”

อย่างนั้นของเขาคียัง ทำให้ข้าพเจ้า
ครมใจจนต้องนั่งแกงปนกลอนเล่นในใจ ย่าง
ในขณะที่ยกขึ้นพิจารณาของเพียง มีนิตเคียว
และก๊วไค่ถึงยท “ ยิงข้าพเจ้าก็ต้องว่า
ของข้าพเจ้าก็เหมือนกัน และยิงมันจึงจะ
คัสมันกัน

เราเดินวนมาขรรจบกับ หมออีก อีก
กำลังขึ้นพิจารณา ของ บนโต๊ะ มี คน ไทย
ลูกจ้างชายของอยู่ด้วยคนหนึ่ง
“ คราวนี้ของน้อยกว่าครั้งก่อนนะ ทั้ง
ไม่ค่อยมีแปลก ๆ ก็ ๆ ค้วย” เลี้ยงหมอก
มันกับคนขาย

อนิจจัง, ข้าพเจ้า จิบโกหก หมอกได้ คี คี ๆ
ที่เคียว ของเขาออกปนทอง ปนถั่ว แก
ยิ้งว่น้อย และของเขาคี ๆ ทั้งนั้น ยิงว่า
ไม่ค่อยคี่ ที่แท้แก่น้อยใจที่ นายห้าง เขาไม่
รับรองแถมนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่ยอมกรำค่า
หุ จึงเดินเลยเข้าไปข้างในอีก นายห้าง
ก็ตามติดกันแ

เกือกคี่หนึ่งสี่ซ็อกกาแล็ค เปรมันปลาย
งามแท้ ๆ ทำให้ข้าพเจ้า ต้อง หยต จ้อง ค
และคุดแต่ค่าเท่านั้นไม่พอ ถึงต้องใช้หมอก
ตานายห้าง รัใจ ข้าพเจ้า แก ยม

แบนพลาทหีบมันขึ้นดู แล้วพูคะไร ฟุฟฟิค
ฟุฟฟิค ลงท้าย กุก กุก. ซึ่งข้าพเจ้า
เข้าใจ

“ กุก คี คี กุก นายห้าง ” ข้าพเจ้า
พูดแล้วหัวเราะ นายห้าง ก็หัวเราะ เหมือน
กัน ฮะ ฮะ เขาคีจริง

“ ฮา ๆ ยู ๆ ” นายห้างเอามือเขาะ
เกือก แลพุดคังเกินไป จนข้าพเจ้าจิบได้
เพียงสองค่าเท่านั้น

“ ง่า..... ” ข้าพเจ้าเอ่ยแล้วหยค
นิก “ ฮือ.....วัน-คี่-ก้อ-เก้ ”

“ โฟ ๆ โฟ ๆ ” นายห้าง คอย คัง เกิน
ไปอีก แต่ข้าพเจ้าพอเข้าใจได้

“ เขช-เขช, ลันเอาคี่หนึ่งละนายห้าง ”
“ ข้าพเจ้าพยกหน้าพูด “ วันคี่ ก้อเก้, ฮะ ฮะ ”

ของเขาคี คี่จริง ๆ ถูกคี่แท้ ข้าพเจ้า
ไม่เคยพยวันอย่างนี้เลย ความจริงน่าขอย
ใจ หมอก แลช่าง สอคสอง ช่วยนำให้
พยไซคลาก จะต้องจำไว้ ถ้าวัน โทนเป็น
วันคี่ก้อเก้ก ข้าพเจ้าเป็น ต้องเต้ มา คน
หนึ่งละ

นายห้าง ยมย่องผ่องใสรีบนำร่องเท้าไปส่ง
ให้ลูกจ้างเข้าหีบ ห่อ ข้าพเจ้าก็ ออก มา คี่
หมอก เห็นแกชอไค่ของหนึ่งใส่ คินสอ อัน

พ.ศ. ๒๔๖๙

กฐินพยุหยาตรา

หนังสือหลายเล่ม

“วันดี ก้อ เก่ เหมือนกัน” ข้าพเจ้าถาม หมอ

แค่แกไม่ยก พกถ้อยทำ หน้าตง ตา ขวาง
เอาอีก ถ้าจะยังไม่หายฤษยา ข้าพเจ้า
ก็ชักคุณเป็นเหมือนกันคิดจะบอกลาให้ จะ
ได้เกือกก็ๆ สักคู่หนึ่ง แดกซึ้งน้ำ หน้าเสีย
แล้ว จะต้องทำให้แก่รู้ สักเสียใจเสียบ้าง

พอประเดี๋ยวคนขายของ ก็นำ หีบเกือก มา
ส่ง ให้ ข้าพเจ้า พร้อม กับ กระ ตาช หนึ่ง แผ่น
ข้าพเจ้ารับแล้วก็ส่งเงิน ๑ บาท ให้เขา

เขารับแล้ว มอง หน้า ข้าพเจ้า และ ยัง ยืน
มออยู่

“ทำไมล่ะ เก๊” ข้าพเจ้าถาม
“มีได้ครบ ยังไม่ครบ” เขาตอบ

“อ้าวทำไมล่ะ”
“ราคา ๕๕ บาท ครับ”

“ฮู” ข้าพเจ้าร้องได้เท่านั้นก็เหมือน
มีก้อนอะไรมาทุบคอ แล้วมองไปสพตาหมอ

หมอก็ถึงเอาแผ่นกระตาส จาก ข้าพเจ้าไป
อ่าน เสีย “วันแป” แล้วก็มี ฮู ๆ แช ๆ
อะไรก็ไม่มีทราบ

“ถูกของเขาแล้ว ๕๕ บาท” หมอคิดว่า
“ฮอ—วันแป—ไม่ใช่วันดีก้อ กอกร”

ข้าพเจ้าถาม

“เฮ้ย, ยี่—” หมอคิดจะชักเสีย
และหน้าตงขึ้นกว่าครั้งก่อน ๆ เป็นกอง “ให้
เขาก ๕๕ บาท”

ข้าพเจ้าคอยแหย่พูดอะไรไม่ออก และชัก
ระส่น ๆ มองสพตาหมอที่รู้ สักหว่าด ๆ ยัง
โง่พิกล จึงรีบควักเงินให้เขาไปจนครบตาม
ที่เขาว่า “วันแป” แล้ว หมอ ก็ ลุก มือ
ข้าพเจ้าลากหล่น ๆ ออกไปจากห้าง

“ข้าจริง แก่ ไป ทำ ทำ แค่ม ชื่นได้”
หมอก็กระหิกกระหยิ่มดูข้าพเจ้าเมื่อ ออก ไปพ้น
ห้างแล้ว คนเขารูมก็อาบเขา จะ ตาย ขาย
ชื่อนี้”

“ฮะ, ก็ไหนว่า วันดีก้อ ยังโง่ล่ะ”
“วันดีผลสร้างอะไรล่ะ ก็แกดันไปซื้อ
เขาเกือกมาไม่ใช่”

“ก็เกือกนั้นซี่ มันจะเป็นอะไรไปเล่า”
“มันวางอยู่ที่ไหน ไม่ใช่ ที่กอง นอก
ไม่ใช่หรือ”

“มายช่วย มันอยู่บนโต๊ะข้างใน”
“ก็นั่นมันใช่ของ ที่เขาลดราคาเมื่อ
ของราคา ๑ บาทเขากองไว้ข้างนอกต่างหาก”

“อ้าว, ก็ ไหน ว่า วันดีก้อ ทั้งนั้น
ยังโง่ล่ะ”

“มีข้าวอย่างแกล ยิงงันชี่”

“ข้ายังไ้ กั้แกยอกแท้ วันตักอ ไม่ไ้ขยอกถึง วันแเป ักย่นน่า”

“นั่นแหละยังข้าใหญ่ เทียว แดมเซอะ อีกด้วย” หมอพูดแล้วออกเดิน

“นี่จะ ไปยังไ้ อีก ละ” ข้าพเจ้าถาม แล้วตั้งหมอไว้

“ก็ช้อหมวก นะสิ”

“เงินกันเกือบเกลี้ยงกระเป๋แล้วนี่”

“เหลืออีกเท่าไ้หรือละ”

“จ่า.....ที่บ้านเขาให้มา ๓๐ บาท กับเคย สตางค์ค่ารถอีก ๓๐ เมื่อไ้ มีนเอาไป วัน แเป ๒๕ บาท เหลือ ๕ บาท และค่ารถทั้งกัน ทั้งแกล ๖ สตางค์ เหลืออีก ๑๔ สตางค์ รวม คงมี ๕ บาท ๑๔ สตางค์”

“ราคาหมวกดูเหมือนราว ๗-๘ บาท”

“ยะ. ยิงงันกันจะเอาอะไรไปช้อมันล่ะ”

“ไปเถอะ ๆ ของกัน มีพอ หรืออีก แ่ อย่าไปทำชอะอีกแล้วกัน” ปฤกษาคท ลงกันแล้วเรากั้พากันเดินค่อไป

เมื่อไปถึงห้างแยกแมนตรงปากถนนสีวิวงศ์ คราวนั้นข้าพเจ้าชักขยาคไม่ยอมเป็นคนม หนา มีตาอีก จึงปล่อยให้หมอกั้ แกล เป็น คน ภูมิ

อย่างโดยร่นให้แกชนน่า

ทันคนมีฝาทรงนวยห้างออกมาคั้ชนวัยเช่น เคียวกัน และกั้เสียงเรียกหมอกั้ว่า “หมอนิง หมอนิง” เหมือน กัน อีก ทำให้ข้าพเจ้า สงสัยว่า หมอกั้แกล มี สอ ช้อ หรือ คำ ‘นิง’ ของฝาทรงเขาแปลว่า ‘คั้’ อย่างไ้ไร กัน

เสียงตามาหย่างว่า “วัด วา อา ยๆ” อะไรกั้ฟังไม่ค่อยไ้คั้พิท แล้ว หมอกั้ คอย ว่า “ไปไ้ไหน”

“วัดไ้” เสียงฝาทรงถามอีก

เอ—นั่นทำไ้หมอกั้จึงเป็นคนชั้โกหกไปไ้ ยอกกั้ฝาทรงว่าอยั้วัดวาอาราม อะไร ก็ ไม่ รั้ ข้าพเจ้ารั้งยังเหมาว่าอยั้ วัดไ้ทรย์ อีกด้วย ที่จริงไ้กลั ๆ บ้านหมอกั้ ก็ไม่เห็น มีวัดสัก วัด เคียวเลย

“สิก ทวี โฟ” เสียง หมอกั้คอบ ไ้ยินไม่ค่อยนัก

นายฝาทรงกั้ทำตัวไ้ค้ง ๆ แล้วกั้ ไปเบ็ด คั้ยังข้ง ๆ ข้าพเจ้านักว่าเอา อีกแล้ว เกิก คั้ไ้คั้ไ้กันอีกแล้ว แต่ทำไ้ค่อยเอานาสิก ไปคั้คั้ด้วยละ, สัก ประเคียว นายห้าง กั้เอา หมวกกะ โล่ชนิกไปไ้ค่อออกมาวาง ๓ ใบ, ช้อ, อายั้ทวี โฟ นักค้อ ๓ ใบนั้นเอง เอ. ฝารั้ กั้ใช้คั้พิท เอก โท ทวี เช่นไทยเราเหมือนกัน

พ.ศ. ๒๔๖๙

กฐินพยุหยาตรา

คิดว่าอะไรจะไฉนอีกล่ะ

หมอด้ก็กับข้าพเจ้าเข้าไปเลือกหมวก ครั้น
เป็นที่พอใจแล้ว นายผาหรั่งก็จัดการใส่ถุง
ให้ เราชำระราคาเป็นเงิน โยละ ๘ บาท
๕๐ สตางค์ แล้วกลับลาออกจากห้าง

ความจริงห้างนี้ก็มีของขายมากและงามๆ
เช่นห้างไวท์ฮาวเอย์เหมือนกัน แต่เขาไม่ได้
บอกว่า ‘วันค็อกซ์’ ข้าพเจ้าเกรงว่าจะเป็น
‘วันแป้ ม่อแป้, อะไรทั้งนั้น’ จึงไม่กล้า
ชมมากเกรงเกิดความอึด

หมอด้ว่าควรกลับย่านตามทางเดิม เพราะ
คำรถถูกหน้อย เราจึงพากันเดินไปถนนสี่
พระยาออก

“เมื่อก่อนทำไมแกโกหกผาหรั่งว่าอยู่วิก
อยู่อะไร” ข้าพเจ้าถาม

“ใครว่าอยู่วิก” หมอด้ก็ย้อนถาม
หน้าตานั้น

“แก่น้ำชี แลยังบอกว่าอยู่วิกไทรย์
เสียด้วย”

“เฮ้, นี่แกจะบ้าไปดังไหน” หมอด้
ก็บอก

“ฮะ, จริงๆ นั้นนี่ บ้ายังไฉน ก็เห็นแก
พูดยังงั้นแท้”

“เฮ้, เฮ้อจริงแก่น, เขาถามว่า

ต้องการอะไร เราบอก ว่า ต้องการ หมวก
เขาก็ถามว่าขนาดเท่าไร เราก็บอกขนาดเอว
ให้, เท่านั้น วิกขั่ววิกขั่วที่ไหนกัน”

“ฮือ, ยังงั้นคอกี้ กันเห็นแกเคยช
โกหกกับกัน กันก็ว่าจะไปโกหกผาหรั่ง
เล่นสนุก ๆ บ้างกระมัง”

“ฮือ, กันโกหกแกที่ไหน เมื่อครั้งไร?”

“ก็สท ๆ ร้อน ๆ เมื่อก่อนนี่ล่ะ, บอก
ว่า วันค็อกซ์ ทั้งนั้น แต่ที่ไหน เจ้าวันแป้
ก็”

“เออะ ๆ ทยุกี้ อย่าย่ล่ำม นึกเคย
อายเขา”

ครั้นข้าพเจ้าต้องนั่งเฝ้ายามหมอด้กำชัย
และรีบสาวเท้าก้าวอย่างรวดเร็ว ไม่ใช่เพราะกลัว
หมอด้ แต่เรากลัวผ่านหน้าห้าง ‘วันค็อกซ์’
ซึ่งข้าพเจ้ากลัวว่าตัว ‘วันแป้’ จะมาจับ
เอาอีก

เรามาดังที่พกระดมัล ครองหัตถ์ถนนสี่พระยา
ก็ขึ้นโดยส่านกลับย่าน และพอถึงหน้าย่าน
ข้าพเจ้าก็ลาหมอด้กลับ โดยยอมเสียเปรียบ
ที่ไม่ไปถนนสี่พระยา ขึ้นแรกก็กระไว้ว่าจะไป
ลงที่ย่านหมอด้ แล้วเดินกลับมายังเมื่อ
เข้าไปเพื่อไม่ให้เสียเปรียบจรด แต่ยี่คืนมื่อ
ใหม่เกิดขึ้น ก็จะต้องรีบนำไปได้แต่ไปชอ

มรดก

ขึ้น

ที่บ้าน และต้องแสดงการแก่ในตัวในข้อ 'วัน
แป' ทำเอาจนเกลี้ยงกระเภา ให้ที่บ้าน
เข้าใจโดยแจ่มแจ้ง ว่าที่ข้าพเจ้ากระทำไป
นั้น โดยมีได้มีเหตุมาร้ายอย่างใดเลย
การที่ 'วันก่อ' เกิดเป็น 'วันแป' ขึ้น
นั้น เพราะความผิดของหมอกี้แท้ ๆ คนนี้ก็
ชอบย่ำให้เจ้า 'วันแป' เกิดกลายเป็น 'มือแป'
ต่อไปอีกเลย

เมื่อดังนั้นได้เสนอเรื่อง เป็นที่เข้าใจกันดี
เรียบร้อยแล้ว ก็พอที่พระตกลองเพล ซึ่งเย็น
เวลาที่ข้าพเจ้าต้องกินข้าวเหมือนกัน เพราะ
เคยประพฤติมาตั้งแต่ครั้งยังบรรพชาอยู่ ครั้น
เสร็จการกระทำมาก็ถูกอุกฤษแล้ว ความมุ่งก
ชักจูงครอบครัว อันจำเป็นที่ข้าพเจ้า ต้อง นอน
เพราะการ นอน เมื่อกินข้าวแล้วนึกคิดว่ามาตัง
แต่เมื่อครั้งยังบรรพชาอยู่เหมือนกัน มา
วันนั้น ประกอบ ด้วย การ ดิน แต่ กัก และ ใดเอ
เซอร์ ไรต์คอนกินไปจนรดพอการอยู่ คน
อันการที่จะ ไม่นอนนั้นเห็นจะไม่ไหว แต่ได้
สั่งที่มานไว้ว่า พอเที่ยง วัน ต้อง ยอก ที่ เกียว
เพราะนัตกยหมอกี้แก่ว

..... ข้าพเจ้า ตกใจจนขึ้นเมื่อได้
ขึ้นเสียงะระ ๆ คล้ายไฟไหม้ จึงรีบออกจาก

ห้องนอน ก็พยหมอกี้กำลังเผลอ ๆ กับที่บ้าน
ข้าพเจ้า พอแก่เห็นข้าพเจ้าก็เห็นพินเย็นไฟ
หน้าตาคุ่นากลัว

"อะไรกัน นึกว่าเที่ยงจะไปรับ กลั
มานอน สบายเสียได้ เหลวไหล จริง ๆ เทียว"
หมอกี้ก็

"อ้าว, กันเวลาเท่าไรละ "

"ย้าย ๒ โมงแล้วน้า "

"กันสั่งไว้ ว่าให้หล่อนยอกเมื่อถึงเที่ยง"

ข้าพเจ้ากล่าวแล้วมองที่บ้าน

"คุณสั่งว่าเที่ยงให้ยอก แต่แล้วก็ฉัน

จะยอกยังงี้เมื่อคุณหลับ เพราะคุณไม่ได้สั่ง
ให้ยอก " หล่อนพูดถูก

"ฮัย, พูหญิงละทำให้เสียงานเสียการ
ยังงี้เสมอแหละ นึกดูอย่างเคียวกันอีก "
หมอกี้พูดโดยไม่เกรงใจ ที่บ้านข้าพเจ้า

"เสียงานเสียการอย่างไร ค่ะ " ที่บ้าน

ข้าพเจ้าไม่ยอม

"เสียยังงี้, ก็มิว แค่อือ คำตรงเล่น
ส่วนนอนอยู่ยังงั้นะซี, ที่บ้าน โน่นก็เหมือนกัน
ยอกว่าอะไรจะรักใคร่ วานเก่าหลังให้พอเพลิน ๆ
สักหน่อยก็ทำให้เราเพลินมากไป จนถึงกับ

หลับ และคนเก่าก็เพลินหลับเสียอีกด้วย,
คุณละยังงี้แหละ ครั้นตกใจจนขึ้นคนพาพิกา

พ.ศ. ๒๔๖๙

กฐินพยุหยาตรา

สิ บ่ายโมงครึ่งเข้าไปแล้ว นั ๆ เยนยังจะ
ไม่ให้ว่าพญิงทำให้เสียงานยังงี้” หมอ^๕
เอตไรไม่ลืกละเลย

“ก็ฉันไม่ทราบ นัคะ ว่าจะไปกันเมื่อไร,
ก็คิดว่ากว่าจะเสด็จ ถึง วัดที่ ๒ ก็ต้อง ถึง ย่ำ
๕ โมง เวลาขึงมีลมแล” หล่อนไม่ยอมแพ้
หมอ^๕ ก็

“เราไม่ได้ไปกระบวนแห่เท่านั้น นั มี
ธุระที่ต้องทำด้วยน้า”

“ก็ขึงนั คุณะ มะ วิฑูมาก อยู่ ทำไม
ละคะ” ฑิยานข้าพเจ้าคุกหมอก^๕

“ฮ้าว, นันแกะขึงนั วงอยู่ขึงนั แลละว
แล้วเมื่อไรจะแต่งตัว, เมื่อไรจะไ้ไปกันละ”
หมอ^๕ไ้พล่มาออกตัวเอาข้าพเจ้า

“เออ, นันสัก็อิดใจก่อนขึง นันจะวับ
แต่งตัวเคยวัน”

ข้าพเจ้าไม่คอง อยาน้ำ หรือล้างหน้าอะไร
ทั้งหมก

เอาขึงนั รอยตามหน้าตามตัว
มันคลุกเกล้าเข้ากัย เห่งสนธิทักจริง ๆ ไม่ถึง
๕ นาที ก็ แต่งตัว เส็จ แล้วเรากัพา กันออก
จากยาน, ไปคองขึงนั รวงทสัพพานฉลิมเคช

คองนทงข้าพเจ้าและหมอ^๕เป็นทรวง ไปไ้
ไปทัวกันแล้ว ข้าพเจ้าลัมีสัก็ทลาคไยคั
หมอ^๕ก็ลัมี เมื่อกันเสียม เราต่างคนต่างมอง

คกันแลกัน ทรวงทัวให้หมอกคัยมออกมากไ้
ขึงคังแต่เข้า พังเห็นแก้มเคยวันเอง แต่
ข้าพเจ้ายังมิไ้มากกว่าแก เพราะข้าพเจ้า
ไ้ไ้เกาะเจ้า ‘วันแยะ’ สัช็อกกาแล้ทเข้าคัวย
ชะ ชะ วันนัก็อุากาคคองจะครัม ๆ เสี้ยคัวย.
พอรถผ่านมารากขึงนั โดยสานไป

เมื่อรถออกแล่นไปไ้สัก็ทหนัเย ก็ขึงเกิด
ความกระเทือนมีอาการโคลงเคลงตามขรรคมว
ประคองกัย พระพาย ที่ พักมา ประทะอยู่ ชู ชู ก็
ประจักยเททไ้ใหม่ขึงนั แก่ข้าพเจ้า

ฮะ, เจ้าไปไ้ไ้แลท นัขึงไ้ คุณนัสนัน
คลอนไม่แนยสนธิทักขัว ทำอาการคังจะขึง
กลัยไปท้างเสี้ยให้ ไ้ มันสัขึงนัสัขึงไป
ทางทัวยทอยและทางหน้าผาก ข้าพเจ้าคคมัน
เพื่อไ้ให้กระขึงนัเป็นหลายหน แต่มันก็ขึงไม่
หยุดสัขึง พอรถหยุด ก็กลัง มัน ก็สัขึง ก็ไ้
ขึงหน้าไ้ไ้ จังทรวงกันพอก^๕ ข้างข้างคังคอง
จะหลคไ้ไปเลย และพอรถออกแล่นดลกลมปะทะ
มันก็คคย ๆ กลัยขึงไปข้างหลั้ ถ้าคราวไค
รถออกแรงทน้อย มันก็ขึงคคยขึงนัก็คคยจะ
หลคเลยเหมือนกัน

ข้าพเจ้าถอนคณ ทะพิก ๆ เพราะ คอง
ทรวงตัว ทรวงคคคล้าย กับคนใส่ชฎา อย่างหนัค

ให้เนะต้องระวังมันจะบินหนีไปอีกด้วย จะ
เหลียวหน้าแลหลัง หรือ แม้จะ นั่งให้สบาย ก็
ไม่ได้ ต้องนั่ง ทำตัว และ คอตรงข้อ อย่าง
ทหารฝรั่ง, เมื่อมันขยับจะบิน ข้าพเจ้าก็
ก้มมันลงไป ๆ จนมันขมยปวก และรู้สึกว่
มันรักเอาคว ขนไปโก่งยิ่งกว่า วง พระจันทร์
เสียแล้ว แต่ทำต้องนั่งออกนอกเขา

ข้าพเจ้า ค่อย ๆ เอียง คอ เหลียว ทั่วไป คุ
หมอกข้างหนึ่งตรงกันข้าม ว่าของเขาเป็นอย่างไร
ไรบ้าง แต่พอสพตากันก็เภาได้ ว่า เขา
จึงมองข้าพเจ้าอยู่ก่อนแล้ว และทางทำ
อาการ ของเขาก็ยกกว่าไม่มี ความ ระวังใจ
กว่าข้าพเจ้าเลย

คอเขาค้าง คิ้วตรงข้อ คิ้วโก่ง หนา
แฉก แล้วเหมือนกัน เราต่างไม่ชอบ แลเหลียว
อะไรเลย คอย แต่ ระวัง มือ ขน กุก หมวก
คล้าย ๆ กับ คอย ระวัง คำนึง เขา ไป ตลอด ทาง
พอข้าพเจ้ายกขนกุก หมอกก็ยกขนกุกข้าง
และเมื่อข้าพเจ้าเห็นเขายกขนกุก ก็ต้องยกขน
กุกข้างเหมือนกัน คล้าย ๆ เล่นเล่นล้อกัน
แต่เราต่างก็มีไม้ยี่ปากพอกัน เพราะเพียง
แต่ใช้สายคาูกันก็เป็นที่รู้ ใจกันพอแล้ว แต่
ถ้าเป็นคนไม่รู้ ใจ กัน มันจะ จ้อง กันอยู่ เช่น
เห็นจะเกิดละกัน เลือคอออกพ้นหัก เสียนานแล้ว

ครึ่ง ๓ เมื่อรอดออกจากหลัก มีคนกำลัง
ขันให้มออีก ๒ คน แต่ข้าพเจ้า (หรือคงทั้ง
หมอกด้วยกัน) ไม่หยาก จะเอาใจ เกี้ยวข้อง ว่า
ใครเป็นใคร เพียงแต่ใช้หางตาเห็นไร ๆ
ว่าเป็นผู้หญิง ๒ คน ขณะนั้นพอกันหน้าก้าว
เข้ามาในวัดได้แล้ว แต่อีกคน ๓ กำลังจะก้าว
รถก็สยดพิพริคโดยแรง เสียง 'ว้าย' ก็เกิด
ขึ้นทันที ข้าพเจ้าตกกระ โห เพราะแม่คนหลัง
ซึ่งมีอายุราว ๓๔ - ๓๕ อันอ่อนกว่าข้าพเจ้าคง
หลายสิบปี ได้เอามือทั้งสอง ค้าว - ขาว

ท้าวลงมานตักข้าพเจ้าอย่างไม่มียั้ง ข้าพเจ้า
สั้ทั้งคล้ายไฟพาดก ข้าพหมอกก็สยดโกกถง
ไปบนศีรษะ ซึ่งมีผม ซึ่งเกอล อันงาม ทันสมัย
ของเจ้าหล่อน สอง มือ ข้าพเจ้ารีบคว้าไว้
ทันที ไม่หลุด แต่หน้าเจ้าหล่อนก้มข้าพเจ้า
เกือบจะกัน ทำเอาใจข้าพเจ้าหายว่ว

ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังซูลมุนอยู่นั้น ฝ่าย
ข้างหมอกก็ม โดยยี่ปลายไม้ คอพอรด พริค
และ เสียง ว้าย เกิดขึ้น หมวกก็คุดหมอกก็
กระ โคจากศีรษะลงไปจมเท้าอื่น ค้าว - ขาว
ของแม่ คนมีอายุ แกร็บ ตะครุบ ขนทันที
แล้วแก ก็มีไม้ สวมมออีก คงถือ ประคองไว้
บนตักคล้ายจะเป้กหัวให้กินลมเย็น ๆ คน

ความจริง ตาม วิถี ของ แก ออก จะดี มาก

พ.ศ. ๒๔๖๙

กฐินพยุหยาตรา

ด้วยเส้นทาง คติการ และ ความลำบาก คงได้ เห็นเสียตรงไหนเหมือนกัน
หมด แต่ข้าพเจ้าจะเดินแบบแกล้งไม่ได้ มี อดเจ้ากรรมเกิดเหตุก็กลังโดยแรงอีกที ๑
เข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่กล้าเข้เพราะ ศรัทธา อัครคัม หมดภักดิ์ลง มาบิณฑา แด่เกษมหลด เลยถ้า
นั้นมิได้ ตรงกันข้าม ถึงข้าพเจ้าจะเป็นคน กระทบใจ ไม่ทัน ข้าพเจ้าคนจักตพรตลงไป
มีอายุแล้วแต่ผมยังคงบริบูรณ์ ข้าศึกและสั ทยอยแรง เสียง คึก คัก คงอยู่ข้างหลัง
คำมั่น อย่าง ที่เรียกว่า ชนกันน้ำเสียด้วยซ้ำ แต่ก็ไม่อยากจะหันไปดู ข้าพเจ้าคงนั่งทรง
ส่วนหมอกี้ ผมแก่ค่อนจะแข็ง ๆ ไม่ละเอียก ตัวเฉย ไม่อยากแหย่เสกกับใคร ครั้นถึง ๓ แยก
อ่อนเหมือนของข้าพเจ้า ข้าแก่ก็อย่างถูก เรา ๒ คนก็ลงค่อรถ ส่วนแม่สองสาวคงนั่ง
ตามข้อบังคับทหาร คือไม่ยาวกว่า ๑ นิ้วฟุต ไปกันเดิม แต่หล่อนเพิ่งมองข้าพเจ้าที่เหมือน
อีกด้วย ส่วนของข้าพเจ้าก็อย่างทรงอเมริกัน ไม่หยากระจากกัน ข้าพเจ้าหาพอใจด้วย
(ไม่ใช่ขี้ขี้) และข้าพเจ้าเป็นคนชอบรักษา มิได้ กลับริ้ สักว่าหล่อนเสียกิริยาแก่ข้าพเจ้า
ผมให้เรียบร้อย ฉนั้นถ้าเข้หมวกก็ระถูกลม ครั้ง ๑ แล้ว หล่อนก็แล้วมิได้ขอโทษ ถ้า
กระจ่าย ทำให้ทรงเสีย นั้นแหละความ หากข้าพเจ้าไม่ทักขุระก็อยากจะทำไปสั่งสอน
ประสงค์เป็นอุปสรรคแก่กันอยู่เช่นนั้น ข้าพเจ้า เหมือนกัน
จึงเลือกเอาทางรักษาทรงผม ขอมทนความ
ลำบากแลความปวดคั่งขมิ้นค่อไปพลาง ๆ
หมอกี้พอเข้หมวก ออกแล้วก็สบายใจขึ้น
แก่ หิน มามอง ข้าพเจ้า แล้ว ทำอาการคล้าย
ขมเขาะ แลหมวก เจ้ากรรม ของ ข้าพเจ้า
ก็ยังคงหม่นกระดกอยู่บ่อย ๆ ด้วย สังเกตว่า
แม่สองสาวออกจะ คอยฟังอาการกิริยาของเรา
อยู่มาก หล่อนมองดูหมอกี้ที่ ดูข้าพเจ้าที่
แต่แล้วก็ร้องอยู่ที่ข้าพเจ้านาน ๆ ไม่ทราวยว่า
หล่อนชอบตรงไหน แต่ทั้งตัวข้าพเจ้าก็ไม่

เห็นเสียตรงไหนเหมือนกัน
อดเจ้ากรรมเกิดเหตุก็กลังโดยแรงอีกที ๑
หมดภักดิ์ลง มาบิณฑา แด่เกษมหลด เลยถ้า
กระทบใจ ไม่ทัน ข้าพเจ้าคนจักตพรตลงไป
ทยอยแรง เสียง คึก คัก คงอยู่ข้างหลัง
แต่ก็ไม่อยากจะหันไปดู ข้าพเจ้าคงนั่งทรง
ตัวเฉย ไม่อยากแหย่เสกกับใคร ครั้นถึง ๓ แยก
เรา ๒ คนก็ลงค่อรถ ส่วนแม่สองสาวคงนั่ง
ไปกันเดิม แต่หล่อนเพิ่งมองข้าพเจ้าที่เหมือน
ไม่หยากระจากกัน ข้าพเจ้าหาพอใจด้วย
มิได้ กลับริ้ สักว่าหล่อนเสียกิริยาแก่ข้าพเจ้า
ครั้ง ๑ แล้ว หล่อนก็แล้วมิได้ขอโทษ ถ้า
หากข้าพเจ้าไม่ทักขุระก็อยากจะทำไปสั่งสอน
เหมือนกัน
๑
เราชวนรถต่อจาก ๓ แยกเข้าไปในพระนคร
ตอนนั้นเราทั้งสอง นั่งใกล้กัน จึงเป็นโอกาสให้
ได้ ขยาย ความลับ ที่ เป็น มาแล้ว เมื่อ ก อดกัน
โดย ตลอด
หมอกี้ก็ขยายว่า, หมวกฝาทรงรองใน
เป็น รูปขี้ ๆ ไม่กลม แต่หัวไทยเรากลม
ฉนั้น เมื่อ สรวม เข้า จึง มี ช่องว่าง ตรง ตอน
หน้าผาก และ ท้ายทอย แล เคย ค้าง เอา
กระดาก ยักเสมือ แต่ คราวนี้ เพราะ ค่ำ

ตาเหลือก จึง ล้มเสียบ โดย ทำพิศม์เอา จน กลุ้มใจ

“อ้อ.... ฝาหรั่งเขาใส่หมวกยงันเล่าหัว จึงล้วยไทยไม่กลมกึกเหมือนหัวไทย” ข้าพเจ้า รู้สึกโมทนาในคำอธิบายของหมอด้

“อะไร, ใส่หมวกหัวล้วย” หมอด้ถาม “ก็หมวกมันยิบเอาหัวล้วยนะซี” นั้นเรา ใส่ไป ๆ ก็คงล้วยเหมือนฝาหรั่ง”

“ใครบอกว่าหัวล้วยเพราะหมวกล่ะ” เขา ทำหมวกล้วยเพราะหัวต่างหาก”

“อ้าว, พุคคล้วยกะแลงกล้วยไปกล้วยมา ยังไงฟุ้งไม่เข้าใจเลย”

“โพไซ, บอกว่าเพราะหัวฝาหรั่งนะ ของเขาล้วย ล้วยตาม ธรรมชาติ ไม่ใช่ หมวก ทำให้ล้วย และที่เขา ทำหมวกให้ ล้วย ก็เพื่อ ให้เหมาะแก่การใส่”

“ซี, หัวล้วย ตาม ธรรมชาติ นะยังงั้นนะ พุคให้เข้าใจหน่อยเถอะนะ”

“ล้วยตาม ธรรมชาติ คือ มัน ลีปมา ตั้งแต่เมื่อออกจากท้องที่เคียว” หมอด้อธิบายกว้างใส่ข้าพเจ้า

“อ้อ.... ล้วย ตั้งแต่เมื่อออกจากท้อง อี๊, งั้น... ง่า.... ของ ฝาหรั่งก็ล้วยกับ ของไทย เรานะซี เพราะหัวไทยเราไม่ล้วย” ข้าพเจ้า

สงสัยจริง ๆ

“อะไร เลี้ยง ง่า... ง่า... ของฝาหรั่ง อาริ”

“ก็ที่คุ้นว่า ล้วย ออกมาจากท้องนะซี”

“หัวนะซี ที่ล้วยมาแต่ในท้อง”

“ก็นั่นน่าซี... งั้นว่า ง่า... ง่า... ของ ฝาหรั่งผิวกัยของไทย”

“ซี, นี่พูดยังไม่ฟังไม่เข้าใจ บ้าอีก แล้ว” หมอด้ชักก้อ

“บ๊ายยังงี้ ก็คุ้นว่าเอง ว่าของเขา ล้วยมาแต่ก้อนแต่ก้อน”

“ก็แล้วทำไมล่ะ ว่าอะไร ของฝาหรั่ง ไม่เหมือนของไทย”

“อ้อ... ง่า... อ้า... วิถี ออก ของ เขา นะซี”

“อี๊, ทำไมจะไม่เหมือน นี่พูดยังไม่ วนเวียนจริง”

“ครือ หมายความว่าเขาคงออกกัวยวิชัย คิม หัวจึงได้ล้วย”

“เฮ้ออีก บ๊ายไม่มีสรวง คิมนะเขาใช้ ทุกคนเมื่อไหร่เล่า เขาใช้แต่ที่จำเอนคอก”

“อ้อ.... ถ้ายังงั้น บัญหา ก็ม้ออีก ว่า หัวฝาหรั่ง คงไม่ล้วยทุกคน นะซี ทักกลมเหมือน ไทยเราก็คงมี ยังงั้นหรือ”

พ.ศ. ๒๔๖๘

กวีนิพนธ์หาทรา

“เล็ก, หยกย้ายที่เถระ คนเขากำลัง
จะชนรถอีกแล้ว” หมอก็ออกคำสั่ง

เป็นอันยุติหาข้าพเจ้าก็คงค้างเติ่งอยู่เพียงนี้
เอง เพราะไม่มีโอกาสที่จะซักไซ้ไต่เรื่อง
เอาความรู้จากหมอก็คงได้ ออก และข้าพเจ้า
ออกสงสัยว่า หมอก็อาจไม่มีความรู้พอจะ
อธิบายให้ ข้าพเจ้าเข้าใจก็ได้ แกะจึงรีบ
ขับเสียบ

ต่อไปสักครู่จึงสักกะพระยาศรี เราทั้ง
สองก็ลง จากรถที่นั่น เห็นผู้คนกำลังจอแจ
ล้วนแต่พากันมาดูแห่งนี้นั้น ข้าพเจ้ามีวชิระ
คาบคู่เสียบ ๆ แดง ๆ ในขณะ ที่ลง จากรถ
เข้าเลย ก้าวพลาก ถลาเกือบล้ม คราวนั้นเจ้า
ไปโผล่หน้าไม่สยออยู่แต่ยืนหน้าผาก คั่นกระ โศก
ลงไปสยอเอาถนนเข้าฉวยเยื่อเรือ ทำให้ข้าพเจ้า
หน้าเอน เว้นหยิบขึ้นได้ โชกเสียบ ๒ ฉาก
(เพื่อให้หมกฝน ไม่ใช่จะให้หัก) จึงใส่
เข้า ตามเดิม แล้วก็พากันเดินไปยัง
สำนักงาน

◎ ◎ ◎

เมื่อไปถึง สำนักงานก็เห็น สาลักษณ
ทองปถม ศุกรทัศน วิธนา สุวรรณมานพ
ส. ภมวี ไชยวัก ๆ และใครต่อใครอีกหลาย
คนที่ข้าพเจ้าไม่รู้จัก เขามาสมโภชกัน

อยู่ แล้ว
พอข้าพเจ้าโผล่หน้าเข้าไป ก็ถูก ไชยวัก
ฉะที่เคี้ยว นามของนายคนนั้นฟังก็ออกจะกุก ๆ
น่ากลัวสักหน่อย เขาหาว่าข้าพเจ้าเหลวไหล
ไปไม่ทันเวลา ยล่อให้เขาต้อง ทำงาน กัน
เสียนะ คสย ๆ ว่าข้าพเจ้ารู้ฉลาดคอยแต่
ซุ่มมือเขียบ ทุกคนรวมขนานข้าพเจ้า แต่ส่วน
หมอก็คือ ซึ่งถ้าจะมีความผิดความถูกก็ไม่
ต่างกับข้าพเจ้า แต่ไม่ยกมีใครขนานแ
ก้วยความไม่ศิวิธรรม ของ โลกมีอยู่ทั้งนั้นแหละ
ข้าพเจ้าจึงมีพักเอาใจใส่ กับท่านเหล่านั้น

พอดี กองซูล (ของบรรณาธิการ)
ออกมา ข้าพเจ้าก็เข้าไปหา ท่านบอก
ไต่ยืนเสียบอีกเถิดว่าข้าพเจ้ามา ท่านจึง
ออกมาเพื่อบอกว่า ยืนที่ท่านบรรณาธิการมี
หน้าที่ต้องเข้าไปกระทำการ ในวิภักตทาง ๑ และ
ต้องเสียบอยู่ริมเสด็จในวิภักตด้วย เป็นอันว่าไม่มี
โอกาส จะออกมา ดูแลกิจการ ทางสำนักงาน
ได้ ส่วนเจ้าผู้ จักการ (ที่เรียกเช่นนั้นก็เพราะ
แกยังไม่หมดมาดขี้ และเมื่อเรียกถึงนั้นคน
แก่ทำงาน การแข็งแรง ขึ้น เขาจึงเรียกไป
ตาม ๆ กัน) ก็ยังเกิดความ จำเอน ต้อง
ขึ้นไปกรุงเก่า เมื่อเช้าวัน โดยกิจ ขระ ส่วนตัว
ของแก ก็คือว่า แกได้ สั่งซื้อเครื่องจักร โถนา

จากห้อง เป้าปอกเป็กปัก ไว้เครื่อง ๑
 บันคนเครื่องนั้นตกเข้ามาแล้ว แต่ว่าก่อนที่ห้อง
 เขาจะมอมให้ เขาจำเป็นต้องไปฟังด้วยหค
 ด้วยตาของเขาเสียก่อน ว่าที่นั่นเป็นอย่างไร
 จะใช้เครื่องของเขาได้หรือไม่ (แต่ข้าพเจ้า

ทราบมาทางลับ ๆ ว่า ความจริงเขาต้องการ
 ไปดูให้แน่ว่าแกม่นายอยู่จริงหรือไม่ เพราะ
 นัยว่าเขาเกรงว่า แกอาจ หลอกซอไปจำนำแจก
 กินเสียก็ได้) ดังนั้น เป็นอันว่า คนสำคัญที่
 เป็นพ่องานแม่แรงไม่ย่อยเสียทั้ง ๒ คน ยิ่งแต่
 ข้าพเจ้า คนเดียว ท่าน บรรณาธิการ จึงได้
 เหมาให้รับภาระทั้งสี่ ส่วนหมอนั้นสั่ง
 ว่าให้เขาไปช่วยท่านทางในวัดอีกคน ๑

เรื่องเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าขำขำรู้สึกพอใจว่า
 ท่าน บรรณาธิการ คนนี้ มี หัวดี ใช้ได้ ด้วย
 การที่เลือกข้าพเจ้าเป็นผู้บัญชาการนั้น นัยว่า
 ถูกที่สุด ถ้าลองไปไว้ใจ แก่พวก ที่กล่าวนาม
 มาแล้ว หรือแก่ใคร ๆ ก็ดี ข้าพเจ้าคิด
 อย่างมั่นใจว่า กิจกรรมครั้งนี้ต้องเหลว เหลว
 ยิ่งกว่า “เราแก้วที่ถูกละเลศ หรือ ใสศักริม
 ที่ขาดเกล็ด ” นั่นเสียอีก

“คุณเขารู้จะนะค่ะ ตามที่คิดนั้นบอก ”
 ท่านกองชุลสือยสวน
 “คร้าย, ช่มช่าทเดียว ”

“ก็ควรดูแล ระวังเตรียม เสียชีวิต นะ
 โกล้เวลาแล้ว ”

“คร้าย... ผมรู้น่า น้ำที่ของผม ”

“ก็ละค่ะ, อ้อ... อย่าลืมนะค่ะ, จ่า... ”

การจับที่ร้ายแฉก ให้ผมพร้อม ทั้งเสื่อพรม
 และเก้าอี้ เลี้ยงเครื่องกิน หมากรพล ยหรี
 พวกแฉก เลี้ยงน้ำยา น้ำเย็น แก่คน ที่ไป
 เลี้ยงพวก ข้าราชการ เลี้ยง พวก กระบวนแห่
 ใคร ๆ ทั้งนั้น ที่เขามาพักก็ ดี ผ่านไปมากก็
 รู้จักหรือไม่รู้จักก็ ดี ต้องทำให้ทั่วหน้าเสมอ
 หน้านั้น, อ้า... จ่า... หมากรพล ยหรี

ขาดเหลือจัดหาเพิ่มเติมใหม่ น้ำแข็งน้ำยา
 ขกพร่องเอามาใส่ใหม่อีก น้ำยาละลายให้
 สีส้ม ๆ หน่อย อย่าให้แรงนักไม่ น้ำดื่ม,
 น้ำเขียว น้ำแดง น้ำหวาน โซดา ตลอดจน
 น้ำประปา น้ำเย็น และ น้ำแข็ง..... อ้อ...
 หมากรพล ยหรี อะไรเหล่านี้เรียกได้ จาก
 กรรมปะ โท ทั้งสิ้น ”

ท่านกองชุลสือยจะนัยเสียเกือบฟังไม่ทัน

“ซั่ม.... น่าน ๆ น้ำที่ของผม ๆ ”

เซอ ” ข้าพเจ้าตอบไป

“อ้อ.... แก้อี เสื่อ พรม อะไร ๆ ”

ขาดเรียกได้นะค่ะ ” ท่านกล่าวเพิ่มเติมอีก

“คร้าย, ผมซั่ม ๆ ขอโทษคุณ ”

พ.ศ. ๒๔๖๙

กฐินพยุหยาตรา

ว่าแล้วท่านก็หายไป หมอคิดหันมาสพตา
แก่ ทำหน้ายิ้ม ๆ ยิ้ม ๆ แล้วก็ออกจาก
สำนักงานเข้าไปในวัด

๑ ๑ ๑

ตรงนั้นเห็นที่จะต้องมี อภิธาน ไว่สั๊กหน้อย
คือ คำว่า กองชุล หรือ กองสูล นี้ โลกย่อม
เข้าใจกันดีว่าเป็นตำแหน่งเจ้าพนักงานอย่าง ๑
ซึ่งรัฐบาล ๑ ได้ตั้งให้ ไปอยู่ประจำยังอีก
ประเทศ ๑ เพื่อดูแลผู้คน และกิจการงานของ
คนในบังคับของเขาคือ ไปตั้งทำมาหากินอยู่ใน
ประเทศอื่นนั้น แต่ทำไมในเมืองไทยเราจึงมา
พากันสมมติ กองชุล เป็นพิเศษขึ้นอีก
ตำแหน่ง ๑ ก็ไม่ทราบ คือ คำว่า กองชุล
ที่กล่าวถึงในที่นี้ เขาหมายกันถึง เมีย

เมื่อกล่าวว่า กองชุลของใคร ก็คือเมียของ
คนนั้น เช่นที่ข้าพเจ้ากล่าวมาแล้วข้างต้น

อนึ่งตามธรรมเนียม กองสูล ย่อมมีอำนาจ
ต่าง ๆ กัน ขึ้นเป็นต้น นำทางอยู่ ด้วยแม่
กฎหมายระหว่างประเทศจะกล่าวไว้ว่า กองสูล
มีหน้าที่เพียงดูแลราษฎรทุกชั้นทุกวัยแห่งคนของเขา
ไม่มีหน้าที่ เกี่ยวกับการเมือง ไม่ได้รับความ
อิสระพิเศษเหมือนกฎหมายของประเทศที่ตน
ไปอยู่ เช่นกับ ราชทูต ๆ ก็ดี แต่สำหรับใน

เมืองไทยเรา ย่อมรู้สึกกันว่า กฎหมาย
ระหว่างประเทศนั้น ไม่ได้ บิด มาถึงเรา
ด้วยสนิทนัก เพราะเราเหมือนเราชอบกัน
ว่า กองสูลที่มาอยู่ในเมืองเรานั้น มีอิสระ
เหนือกฎหมายไม่ผิดกับพวกทศเลย และส่วน
ที่กองสูลในเมืองไทย จะมีอำนาจเพียงไร มี
หน้าที่เกี่ยวข้องการเมืองหรือไม่ ขึ้นข้าพเจ้า
ของศกกล่าว ด้วยจะเป็นการคล้ายนำซึ่งไม่
ชอบสักจากมายกอกขึ้นไปขายเมืองเข้างใหม่
แต่ที่ข้าพเจ้ายังไม่ทราบและอยากจะทราบอยู่ก็
คือว่า กองสูลไทยเราที่ไปประจำอยู่ยังต่าง
ประเทศนั้น จะทรงไว้ซึ่งความเป็นไปอย่าง
กองสูลต่างประเทศที่มาอยู่ในเมืองไทยหรือไม่
เท่านั้น

ดังนั้นแหละ เขาจึงว่ากันว่า กองชุล ซึ่ง
พวกเราตั้งกันขึ้นเป็นพิเศษนั้น ก็มีอำนาจ
หนักเบาต่าง ๆ กันเหมือนกัน บางกองชุล
ทรงไว้ซึ่งความเสมอกฎหมาย บางกองชุล
ถึงยอมอยู่ค่ากฎหมาย แต่บางกองชุล และ
เห็นจะเป็นจำนวนมาก ซอซออยู่เหนือกฎหมาย
กองชุลพวกหลังนี้แหละที่ ประชาชนชาวไทย
มีความยำเกรงมาก และกองชุลพวกนี้ให้
ฉายาต่อท้ายว่า กองชุลซ้อลันคา ข้าพเจ้า
เคยเห็นชายหลายคนที่มี กองชุลซ้อลันคา

พ.ศ. ๒๔๖๙

กฐินพยุหยาตรา

“จ๋า...จ๋า ครัมย์ ผมเป็นผู้เขียน”
สุวรรณมานพทอดย้อย ๆ

“ผมเองต่างหาก ครัมย์ เป็นคนแต่ง”
ศุภรหัตนแห่งชนมคักคาน

“อ้าว, ยังไงกันล่ะ ช่วยกันแต่งกัน”
“เปล่า ผมแต่งของผมนั่นแหละ”

ศุภรหัตนตอบ

“เฮ้, ไหนคุณว่า....” ข้าพเจ้าหัน
มาทางสุวรรณมานพ

“จ๋า...จ๋า ผมบอกว่า ผมเป็นคนเขียน”
สุวรรณมานพก็อึ้ง

“เขียนตัวหนังสืออะไร ไม่ใช่แต่งโคลง
กักร”

“ป๊าว” สุวรรณมานพตอบ

“ผมก็ป๊าว” ศุภรหัตนตอบ

“เฮ้ — อ้าว, ยังไงกันนะต่างกันต่าง
ก็ป๊าว”

“คือโคลงนั่นะ ผมไม่ได้แต่งทั้งหมึก
กอกครัมย์ ผมได้เสีย เอานะ” ศุภรหัตน
ชี้แจง

“อ้อ ได้เสียยังงั้น โคลงได้เสียผม
ไม่เข้าใจของคุณ”

“คือโคลงของท่าน หนึ่งตัว หนึ่งนาง
ไทยเขมม เล่มเดือนตุลาคมที่แล้วมา ยังได้

ครัมย์ ของท่านว่า ‘ศรีอุทกยอกอกรัง’ แต่ผม
มาเปลี่ยนเป็น ‘เชษฐมฤต’ เพื่อให้เข้ากับก
การของเรา....” ศุภรหัตนอธิบาย

“อ้อ อ้อ อ้อ อย่างนั้นหรือเขาเรียกว่า
ได้เสีย แต่อย่างไร ๆ ก็ต้องชมว่า คุณค
เป็นคนมีความคิดดีมาก”

“จ๋า...จ๋า และผมเป็นคนเขียนครัมย์”
สุวรรณมานพรายงานอีก

“ก็ ครัมย์ก็ต้องได้รับความชมเชยด้วย
คุณเขียนดีมาก”

“นักระคายไม่กินครัมย์ ถ้าระคายก็จะ
เขียนได้ครัมย์...” สุวรรณมานพรายงานต่อ

“อ้าว เท่านี้มากกว่าคนที่เขียนไม่ดีกว่า
แปลก”

“ถ้าจะอยู่กรมอาชญากรรมก็ได้แล้ว”
ข้าพเจ้ารีบตัดบท

“สี่แคว สลัดคำ นั่นนะ ผมเป็นคนเร
ครัมย์” โฉมวิก็แซกขึ้นมาชี้แจง

“อ้อ, คุณเป็นผู้แต่งสิวะ มีน้ำเล้าจึง
ตัวอักษรงามเกินกว่าธรรมดา” ข้าพเจ้ายื่นขอ

“สี่ไม่ใช่อะไรกันนะ ครัมย์ ม่ายยังนั่นะ
เกิน.....” นายช่ออุทัยอีก

“เฮ้, เท่านี้เรียกว่ามอดี พอดีกรม
ศิลปะกรได้แล้วนะ” ข้าพเจ้ารีบชมโดยไม่

ต้องให้น้ำช่ออุทัย

มรกต

ทิน

“เมื่อคืนครับ” เสียงนกกล่าวขึ้นข้าง
หลังข้าพเจ้าออกจะคงสัทหนอยนท้อหงั้นไปอยู่
ก็เห็นกรรมปะโค กำลังทำปากหงั้น ๆ

“อะไร อะไร” ข้าพเจ้าถาม

“เมื่อคืนครับ นาย นคราทร ...”
กรรมปะโคกล่าว

“อะไร นายอะไรนะ ชื่อเสียงพิกล”

“ไม่ใช่ครับ คือ เจ้าพนักงานนคราทร”

“ก็ทำไมล่ะคุณ”

“เขามาไล่ไม่ให้คงโตะน้ำทั้นครับ”

“เฮ้ อยู่พันถนนแล้วกระจะอะไรด้วย”

“ไม่ใช่กระนะ เขาว่าคนกินน้ำหกกินทำให้
กินและ”

“พุทชะ ก็น้อย่นชอบเซตคักของวักนนา
เถยอะไรกับเขาด้วยล่ะ”

“นั่นแหละครับ เขาบอกว่าปูนน้ำทักของ
เขาคังรักษา และเขายังจะเอาหล้ามาปลูก
ให้กินเป็นสนามอีก”

“ฮิ, ปลูกเถยนั้นหรื”

“ครับ, เขาว่าจะปลูกรัยเสถียะเกียะ
แหละ, แต่ผมไม่ยอมไป”

“เออ ๆ แล้วว่ายังไรล่ะ”

“ผมว่า กลัวน้ำหกกินเขียก ก็กลัวคน
ไม่กลัวเขียกร”

“เออเนาะ ยอนเข้าที่ แล้วเขาว่าไรล่ะ”

“เขายอกไม่รู้ไม่ชี้ ถ้าไม่ไปเขาจะไป
ฟ้องนาย”

“แล้วคุณว่ายังไปต่อไป”

“ผมบอกว่า คักเคียว และเพอศกวก,
เอานั่นเนาะกักชอฉิน, ผมส่งกักให้เขา และ
ยอกว่านายต้องให้ของนายแก่ฉินบ้าง”

“ฮ้า, คุณนทำถูกทำเนียมจริง”

“แต่เขายอกว่า เขาไม่มีกัก เขาไม่
เคยใช้ไรไม่รับของผม, ผมจึงว่าไม่ได้ เป็น
เจ้าพนักงานราชการ เน้นจริง ไม่มีกัก
นายต้องรัย พิมพ์เสย และ เขิญ มาพิมพ์ ที่
โรงพิมพ์ฉิน ๓๐๐ ละ ๓๐ ส่งเท่านั้น ให้เสร็จ
ในวันเดียวก็ได้ แล้วผมก็ให้ กักของผมไป
ยอกว่าเป็นคักอย่าง”

“ฮือ ฮือ คุณกรรมปะโคนี้ล้ำคัญจริง
นี้สิ เขาเรียกว่า รัจกั ใช้พาฉินโยบายละ”
พวกเขาพากันซาซนคักฉินใหญ่ ทำเอาฉึก
กำลังกินน้ำสำคัญไปตาม ๆ กัน

“ใครไม่มีอะไรรายงานอีกหรือ” ข้าพเจ้า
ถามขึ้นคัก ๆ เพื่อให้คนที่อยู่แถวนั้นได้ยิน
เขาจะได้ รัจกัว่าข้าพเจ้าเป็นใคร “ไม่มีรั,
ฉนผมจะได้กินครวาทางฉนต่อไป” แล้วเราก็ก
แยกกันไปตามน้ำทักของตน ๆ

พ.ศ. ๒๔๖๕

กวีนิพนธ์หายาก

ข้าพเจ้าเดินตรวจพลตามถนน ตั้งแต่เชิง
สะพานวิเศษชัยพิช ซึ่งเป็นที่สุดเขตตัวบ้านโต
ไปถึงสี่แยกถนนเพ็ญนคร กับถนนราชพิช ซึ่ง
เป็นเขตตัวบ้านเหนือ เดินไปแล้วเดินมา เดิน
มาแล้วก็เดินไป สัก ๒-๓ กิโลเมตร รู้สึกว่าเจ้า
ไปได้แทบ ออกจะมีความ สนุกสนม กับหัวขึ้น
มาก ไม่ค่อยจะทำพิศม์แล้ว แต่ดูเหมือน
กำลังจะเกิดโรคอย่างอื่นรวมอีก คือเจ้าเกือก
วันแป สีส้อกกาแล็คซิกจะรัก ๆ กัด ๆ เท้า
ขึ้นมาถึงเจ็บแสบ ๆ จะเป็นด้วยมันโกรธว่า
สมบุกสมบันมันมาก หรือน้อยใจว่าไม่เสมอ
หน้าเจ้าไปได้อย่างไรก็ไม่ทราบแน่ ดังนั้น
ข้าพเจ้า จึงต้องลัดเลาะให้ช้า และเขาลงข้าง
ไม่ปล่อย กัด ๆ อย่างแต่แรก

“ คุณครี๋ย คุณครี๋ย ” เสียงคนตะ โทน
ทางหลัง หันไปพบศุภรที่คนทำท่าทะเล็กทล็ก
เข้ามา “ แดงมาพักในสำนักงานมากครี๋ย
จนเกือบไม่พอนั่งแล้ว ” เสียงรายงาน

“ เฮ้ย... มารวยเส็จจะต้องนั่งด้วยเกา
ด้วย เสื่อหรือพรมก็ใช้ โต ให้ ผู้หญิงนั่ง
เกา ผู้ชายนั่งกับพนักแล้วกัน ”

“ เสื่อพรมอะไรก็นั่ง กันเต็ม หมกแล้ว
ทั้งนั้น ”

“ เบิก กรรมปะโต อักขัณห์ โพธิ์อาก

งานเท่านั้นก็ต้องหาๆ ” ศุภรที่คนร้อง “ ฮือ ”
แล้วก็เดินคุ่ม ๆ กลับไป

กเถระนา คนไม่เข้าใจการงานละยัง
แหละ เพียงงานคุ่ม ๆ ก็หมกขี้ฉ้อเสียแล้ว
เวลานี้ผู้คน กำลังไหลมาเทมาเนื่องแน่น
ข้าพเจ้าก็หยุกคู้บ้าง ออกเดินบ้าง แม้ว่า
เจ้าสี้อกกาแล็ค จะรักกุ่ม มากสักหน่อยก็ทน
เอา ไม่ยอมให้การเดินลัดเลาะลงเป็นอันขาด

เฮอ — เจ้าไปโล้ก็ยังไม้มกพิศม์ ชดะ
ก็ต้องเข้คัมมรียค่านียคน โนนข้างคนนียข้าง ก็
มักไปคว่ำเอากลางข่ม่อมทุกที แล้วก็ยังไม่ขึ้น
ต่อรู้สึกแลเลือน มีมามีบ ทยก กิ่งแยกออกไป
เล่นเอว่งออกแ่ง ๆ เกลือจะกลดลงกินหลาย
ครั้ง ฮือ — นี่เพราะความเคยชินกับธรรมเนียม
ของเจ้าสี้อกกาแล็คทำโยนนี้เอง เพราะเจ้านั้นต้อง
จับกลางข่ม่อมเสมอ

.... เอ... นั่นใครหือ ยืนตรง อยู่
ข้างกำแพงวัด ฮือ... แม่... เฮะ ไม่ใช่
อ้า ม่าย... น่า ฮือ จริงละ แม่... นั่น
ไม่ใช่ ไฉนมีฮือ โอ, แม่นี่จึงเกล็ดเสียด้วย
ฮือ, ฮือ, ใครนหือ

ไม่ใช่ แม่จิม แนละ, จริง เพราะแม่จิม
แก่ป่าน, แม่อินก็ไม่ใช่ล่ะ นั่นแก่ไม่ชาวสอง
เหมือนอย่างฮือ, ฮือ แม่ก็หลายแ่ง... ฮือ,

นั่นแกปากแห้งมีรอยเย็บ, อ้อ... แม่ใช้มุกต์
อ้อ ไม่ใช่, แม่ใช้มุกต์คำแกเหล่, เออ...
แม่ทาลอย แกะระมิง, อ้อ ไม่ใช่อีกน้าแหละ
แม่น้าเขามักมุกต์ย แม่ทาลอยของแกไม่มัน,
อ้อ อ้อ อพิโซ่นักว่าใคร แม่ศรีสวรรค์ นั่นเอง
แม่ศรีสวรรค์ อ้อ... ชะ... ไม่ยักกะใช่
แม่น้าแกไม่โหด ยมทองนี่

“ทำอะไรคุณ เรียกเท่าไรก็ได้ ยิน”
โธษะก็กระซอกแซกตาม

“หือ... ก็ คุณจะทำอะไร” ขำพเจ้า
ตกใจเพราะเพี้ยน

“คิดหัดกันให้มาบอกข้าขอเบิกพระมากร
กรรมปะ โทแล้วไม่ได้ แกว่าหมกเกลี้ยงเทียว”

“โพโซ่ ท่านนั้นแหละหรือ พรหมหมกก็
เลือกได้นานาแซกคนกันเองทั้งนั้น”

“เลือกหมก, เกยวนพวกผู้หญิงต้องขืน
แขวนแขงกันอยู่เป็นระนาว”

“ก็ไล่พวกผู้ชายเสียยังไม่ได้วี”

“ชะ, งั้นก็ไล่เดี๋ยมที่ คุณไปไล่เขาเองสิ”

“มาช่วยช่วย ทำอะไรจะไปไล่เขาตรง ๆ

ล่ะ, มันต้องเคินอุบายแยบทุกซำ คุณถอ”

“ทุกแตกอะไรผมไม่เข้าใจ”

“อ้าว คือ ยังงี้, เราเข้าไปปลุกเขาบ่อย ๆ

แล้วบอกว่า “อ้อ คุณน้ามันง่วงอยู่ได้” เเคิน

ออกไปคุ้เขี้ยว ๆ แกง ๆ ข้างนอกข้างเก็กน้า
แล้วเราก้รุ่งมอมายล้อยเลี้ยกลางถนน”

“อ้อ ผมไม่เอาละ ถ้าเขารู้อยายเข้าผมก็
เป็นแนวเท่านั้น คุณไปจัดการเองสิ”

“เออ คุณน้ายากจริงนะ, เขายังงี้เออะ
ที่บ้านคุณไม่มี ย่าจู้”

“อะไร ?”

“เกาอกก็ พรหมกก็ แม่ที่สุดเสือกะรุก
ก็”

“มันก็ต้องมีบางนะ”

“อ้าย ยังงั้นก็มากที่เคียว ขอยใจ
บ้านคุณอยู่แค่น โปรกไปโฮมาเออะ จะเอา

อย่างไหนมาเท่าไร ๆ ก็ได้ แต่ยิ่งมากก็ยิ่ง
แค่นเองนะ”

โธษะก็ ยังมอ่งหน้าขำพเจ้าอยู่ ถัด
ต้องผลักกัน “ไปเออะนำให้สำเร็จเร็ว ๆ เอะ

แล้วผมจะรายงาน เรื่อนนี้ แก่ท่านยรรรณาธิการ
เป็นพิเศษ”

โธษะก็ ออกเดินไปโดยไม่พูดสักคำ
ตอนนั้นก็ไม่มีอาการคเหือนซ้อแกลเลย คง

ไม่ซ้นเพราะ อุบายแยบของตนเอง เอ...
แม่นั้น คือใครแน่นอ ขำพเจ้าหันไปพิจารณา

แม่คนนั้นออก แล้วก็

พ.ศ. ๒๔๖๙

กฐินพยุหยาตรา

คลังแลแสพหน้า อนงค์นาง เจ้าเฮย
พลางพึกแจววาง ท่าโก
ไปไลแหกใบสอวาง ครอบศก งามแม่
เกือกใหม่ใส่เคินไม้ เหมาะแม่ณุลฉาย

เก็นกรวยกวางคือคัง ออกฝั่ง ผายพ้อ
สรวยส่งว้างทำยั้ง ผ่านน้อง

ใครขวางพ่นปลั่ง ผืนแน่น นอนนา
กุกกียเสียกักก้อง เกือกนตังแรง

แสงเอยแสงเอนครน้อง จีบใจ พินา
เชิงยั่วเชิงยวนนัย เสนที่เจ้า

ครนควแม่ก่อไฟ จุกคัก พแม่
เชิญสยัมพอนเว้า หันนอยเด็กนาง

อำพรางหลอกแม่ทวย เหตุใด แม่เนา
ควพไม่มีใคร เกยวของ

ลูกเมียพทไหนด มีแม่ วิ่งแม่
ยังไปเคยร่วมห้อง ลักครังเคยเลย

น้องเอยคอยด้อยพ ลักคำ เด็กแม่
ไปรคอย่าทำใจค่า ลินยัง

วันศุกร์ฤกษ์สำ คัญยัง นิกนา
หากแม่คอยซัดซ้อง พนลาตาย เกยวนอ . .

อาการข้าพเจ้าเป็นไปดังนี้... ข้าพเจ้ารำพึง,
ข้าพเจ้าเดินเข้าไป... และหยกแล้วนึก, งาม
..... พ่อเจ้าหล่อน คลายความอาย คลาย
ความอึกเขื่อน และตกลงใจจะคอยข้าพเจ้า

ซึ่งโชคแห่งชัยชนะกำลังจะมาถึงมือ เป็รย
ประทุษร้ายต่อเคอรวางวล้านยาท ที่เลข ๖ ตัว
ข้างหน้าออกถูกข้าพเจ้าแล้ว ยังตัวท้ายอีกตัว
เกยวเท่านั้น ข้าพเจ้าก็จะกลายเป็นเศรษฐีใน
ทันที .

ข้าพเจ้าแล้วไม่อาย ข้าพเจ้ากำลังกล้ม
กาเหล็บ ไม่ทราวยว่าน้ำลายมาจากไหนไหล
สอ ๆ จนกลืนไม่ค่อยทัน ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่า
ขณะกำลังท้ายจะเข้าเข็ม แลเห็นธงชัยสยัม
อยู่ใกล้ ๆ เช่นนี้ ไม่ว่าใคร ๆ หมก ต้องเป็น
เหมือนข้าพเจ้าดังนั้น หรืออาจะยิ่งกว่าเสียอีก

แต่ — — — ดูเหมือนพอหล่อนอำปาก
และข้าพเจ้ากำลังย้ม — ย้มอย่างเก้งชุกยากที่
ชายไทระย้มโคเพอเคยรบ มจรสประภาษ —
— ก็พอดี — — ใคร? ข้าพเจ้าก็ไม่ปรารถนา
จะจำ — ด้วยความทหน้ามกมาคยหลังข้าพเจ้า
ถึงฉาดจนสอทั้งหมวกเกยหลุด

“อะไร เหตุนี้” ตะโกนจนคอระแตก
ไม่ได้ ยินดี ”

ข้าพเจ้าไม่ทันจะพูด เพราะมันพูดไม่ออก
ความโทษะขึ้นมาแน่นอก เกยบ ๆ จะคอก
โครมเข้า, ไหลลงไปซัดคินอยู่แหง ๆ จึงจะ
สนใจ แต่เขาก็กลาข้าพเจ้าหล่น ๆ ไป อย่าง
พลึง กำลัง ระเบิดกักทน เทยวซุกจน จะเอา

มวกค

ธันว

ไปเขียนฉนั้น

“ท่านผู้จัดการกลับมาแล้ว ถ้าถึงเขตไร
เทียว” พี่เลี้ยงข้าพเจ้ากล่าว “อะไรคะ โทณ
เรียกคุณเจนคนตกใจ ทำไม่ได้ยิน มัว
เพลินอะไรอยู่” เขากำลังพลางพลามแต่
ข้าพเจ้าก็ยังพุดไม่ออกจนเราเข้าไปในสำนักงาน

“แล้วกันซี งานการมีไม่ทำ มัวไปเทียว
ที่ไหนก็ไม่รู้” ผู้จัดการแหวเมื่อเห็นข้าพเจ้า

“เอ, นั่นมันไปดูงานการตามหน้าทั้น
นา” ข้าพเจ้าตอบ

“มีงานอะไรที่กลางถนน แหกหรือมา
เป็น กอง ไม่มีใครรับรอง ทั้งที่ลูกก็ไม่รู้จักให้
พอเพียง”

“ก็ผมจึกแย่งเป็นน้ำที่ ๆ กันแล้วนั้นนา”

“อย่าพูดมากเกินไป ไม่อยู่เสียคนเดียว
ก็เหลวหมด มันแน่, หาเก้าอี้ไปทางพวกเล็ค
อีก คอยยืนแถวกันอยู่เห็นไหมล่ะ แล้วให้
เด็กเข้าน้ำหวานไปเสิร์ฟเขาอีก น้ำเขียว น้ำแดง
หรือน้ำขิง อะไรก็ได้ อ้อ, ขูหรวควบผู้หญิง
สมัยนั้นเขาชอบขูขยันกันทั้งนั้น พวกนั้นส่งไปทาง
โธลเล็ค แล้วคุณก็ไม่ต้องไปยุ่งยามอยู่
กลางถนน อีกล่ะ คอยขลุ่ยอยู่ในแกละ” ผู้
จัดการบงการ

ท่านขอรับ ข้าพเจ้าไม่รู้จะพูดยังไงแล้ว

ดูช่างเป็นเคราะห์กรรมเสียจริงๆ คิดถึงโชค
ของมนุษย์เราแล้วน่าใจหาย มันช่างสลับเปลี่ยน
เร็วยิ่งกว่าน้ำขึ้นน้ำลงเสียอีก ความเสียดาย
.... เสียดาย แม้เสียดายก็เห็นเมื่อก่อน ตั้งแต่
เกิดมายังไม่เคยพบไม่เคยเห็นเจ้าหล่อนคนใด
ทั้งสาม... งามอย่างนี้เลย อนิจจา, เจ้า
ลือตเคอร์ ลูกถึง๖ตัวแล้ว เทียว ยังอีก ๓
ตัว— ๓ตัวสุดท้ายท่านนั้น ก็กินมาออกสูญ—
กินเสียเลย - อนิจจา.....

ยิ่งกว่านั้น ยังถูกท้อหน้าแขกหรือหน้า
อัยยะอย่างขึง คนนอกๆ ก็ไม่เป็นไรนักชอก
ท่านไม่แยแสหรอก ว่าข้าพเจ้าเป็นใคร, อ้อ
อะไร. แต่พวกเราเองนั่นสิ พวกเด็ก ๆ หนู ๆ
สาว ๆ ในสำนักงานนั่นสิ ต่างพากันมองหน้า
ข้าพเจ้า คิดว่าจะช่วยกันส่งสารเรณูหรือ
เปล่า, ... กลัยมั้แต่ขี้มเยาะ ไปสัน ที่ชอบใจ
ถึงกับ คก คก ให้เสียช้ำกั้

ข้าพเจ้าจะโกรธใครไม่ได้ จะมีแต่ท่าน
กองซล คนเดียว เพราะท่านนั้นแหละเป็นคน
สั่งตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นผู้บัญชาการ และซึ่งไม่
ก็น่าที่ต้องกลับมาเป็นลูกแกละเขาอย่างเดิม..

๐ ๐ ๐

เมื่อเห็นว่าทางอื่นไม่ดีกว่า ที่จะปฏิบัติกร
ตามบัญชา ของ ผู้จัดการ นักเลี้ยวเพื่อรักษา

พ.ศ. ๒๔๖๗

กวีนิพนธ์พหุบาท

ความสามัคคี และ เป็นการฉลอง พระเดช
พระคุณข้าพเจ้าที่ร่วมทำการตามหน้าที่, ยก
เกล้าให้คนนั้น ไปเสื่อให้คนโน้น มื่อ... ถือ
พานยหรือถอม... ถือพานหามาฝาก นำไปยื่น
ให้คนนั้น แล้วไปยื่นให้คนนั้น แล้วคนโน้น
อีกประเคียวเปลี่ยนชุดน้ำน้ำเขียวบ้าง แดงบ้าง
ขาวบ้าง เหลืองบ้าง สดวกพิท เทียวไคสังแก
แก่บรรดาแขกเหลือน บ้างคนหนึ่ง พอเคียว
หามาไม่ทัน ข้วน ข้าพเจ้าก็ส่งน้ำเข้าไป
ชะเย็น ชะบอให้รับ ประทาน ท่านก็ไม่เสีย
ศรัทธา รับค้ายหามากรับน้ำไปดื่ม บ้างท่าน
กำลังซัดไฟจะจกหวั่น ข้าพเจ้ารับน้ำไปให้
เลยจกหวั่นไม่ทันคักต้องรับน้ำไปดื่ม ด้วยการ
ปรนนิบัติ ด้วยความเอาใจใส่ถึงพริกถึงขิงของ
ข้าพเจ้าทั้งนั้นแหละ จึงเลี้ยงพวกแขกของ
ขอยใจ ขอยใจ กันอยู่ทั่วหน้า

ถึงนั้น จึงทำให้ ข้าพเจ้ามีกะใจ และรู้สึก
สนุกในหน้าที่ของขึ้น ท่านสตรีสมัยผู้... สังเกต
ว่าคงเป็นผู้พร้อมแล้วด้วยสมัยทั้งปวง ข้าพเจ้า
เห็นท่านจกหวั่นสออีกไคสองปึก ข้าพเจ้าก็นำ
หามาเข้าไปเสื่อให้ ท่านยิ้มย่องรับไปเคียว
พอท่านก้มลง ข้วนน้ำหามา ข้าพเจ้าก็เสื่อ
น้ำหวานตามเข้าไปทันที ท่านก็เลยค้ายหามา
แล้วยกหน้ามายิ้มกับข้าพเจ้า แล้วยื่นน้ำไปดื่ม

เสียง ท่านร้อง ขอยใจ ๆ เมื่อส่งแล้ว คนให้
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพอให้ท่านเป็นผู้มีจรรยา
ทันทีกับพานหามาเข้าไปให้ ท่านออก ท่าน
ท่านยิ้มใหญ่แล้วจึงมองหน้าข้าพเจ้าว่า
คราวก่อน พลงนหยาพหามาเข้าใส่ปาก แล
เคียวอย่างแสด่งว่าอร่อย อ้าว... ไผ่หวั่น
ของท่าน คับเสียแล้ว เพราะมีวเลินเย่ง กับ
น้ำหามาตนเอง ข้าพเจ้าจึงรับจกซัดไฟแล้ว
ยื่นไป ท่านก็ยกหวั่นจกซัดไฟ... เออ,
ขึงสี ถึงจะ ทำงานมาก สักทีหนอยก็ไม่มี สัก
หนอยเลย ทั้งแซก ทั้งเจ้าของ ค้าง อธิบาย
ไมตรีต่อกันเช่นนั้น จึง นำบริวาร เลี้ยงทัก
การที่แซกทำให้ของที่เขาคักหวั่นไว้บริวารต้อง
ค้างเปล่า นั้น บ่อมเป็นการเสีย จรรยาผู้
ไม่ชอบ....

..... อ้อ อ้อ คุณขุนมา เชิญทางนี้
สิกรับ,
บ๊ว, คุณหลวง ก็มา เชิญ... อ้าว
คุณพระ เชิญ เชิญทางนี้,
เอ๊ะ — — คุณนาย... แม่ — สมยินดีจริง
อุส่าห์มาเป็นเกียรติยศไค,

โอ — โอ คุณหญิง เชิญขอรับไคเท่า
ทางโน้น เกาอนั้นแหละครัย นิ่งนุ่ม ๆ ก็
หนอย จ๋า... อ้า ท่านเจ้าคุณไม่มาต่อกร

มรกต

ชิน

ครัย แหมเสีย... อ้อ อ้อ ขอรับประทานโทษ
ผมไม่เห็น อ้อ, คุณแคงก็มาด้วย เออจ้ะ
จริง มา มา ให้ผมอ้อม อ้าว...——
ดิงๆ แต่—แต่ ข้า ขอร้องครัย แต่—
ข้า—แต่ อ้อ, ชักใจหรือครัย อ้ายกลัวผม
ทำไมไม่ต้องกลัว เพื่อนกัน อ้าว, อย่างนี้หนว
ชัคุณ อ้อไม่ชอบหนว ข้า...

เฮอ...., ข้าพเจ้ารู้สึกเหนื่อย แหก
ข้างมากินมากจริง ๆ ดะเน่น่าที่อย่างนี้ ถ้า
ไม่ใช่คนสามารถอย่างข้าพเจ้า ก็เห็นจะ
ไม่ไหวแน่...

อ้อ, เหน่นใคร เคาะ ไปโลแตก เหมือน
เราด้วย อ้อ, ไม่เหมือนที่เดียวหรือของเร
สขาว นั้นสขมา และเห็น จะเป็น ของเจ้า
ทำด้วย

อ้อ, พูโ้ นั้กว่าใคร ท่านอาจารย์ นาค
ประทีป นั่นเอง เชิญ เชิญ ขอรับ

“โอโฮ, บัพพิตต์ ทัสสิคฺ อากฺคิมาหิ, กิ
สุชนะ อัมมคะสิ, ท่านทักข้าพเจ้า

“โอโฮ, กิ อากฺโส สุชนะ อัมมคะสิ,
จิโร อะนะทัสสิคฺ, ” ข้าพเจ้าขียนท่าน

แล้วท่าน ก็กรวดเข้ามา กรอกรับ ด้วยความ ยินดี
โดยเราได้ จากกัน มานาน ความจริง ข้าพเจ้า

เกือบ จำท่านไม่ได้ และ ท่าน ก็ คง เช่น

เคยกันด้วย ยัคน เราต่าง ก็กำลังย่างเข้าสู่อุตุ

ร่วงโรยแล้วทั้งนี้

“โอ, สมยินดี เหลือเกิน ที่ได้ พยท่าน ”

ข้าพเจ้ากล่าว

“เหมือนกัน ๆ เหตุเช่นนี้ย่อมต้องบังเกิด
ความยินดีเป็นแน่นอน ” ท่านว่า

“แน่ละครัย เพราะเราจากกันมานาน ”

“เดะเน่น่า ถ้าเราต่างยังมีชีวิต ถึงแม้จะ
จากไปนานเท่าไรก็เรียกว่ายังมีวันจะได้พบกัน
อยู่ ”

“ถูกเที่ยวครัย แต่ความร่วงโรย แห่ง
สังขารอาจทำให้แปลกกันไปบ้าง เช่นเมื่อ
ผมต้องพิจารณาอยู่เป็นนาน ”

“เป็นไปได้... แต่, นั้นคุณเห็นผมร่วงโรย
ไปเช่นนั้น ”

“ครัย ” ข้าพเจ้าเหลื่อมมองหน้าท่าน
อีกครั้ง “เท่าที่จำได้ ผมคิดว่าเมื่อก่อน
คุณบริบูรณ์กว่าเคย ”

“เฮอะ, คุณเอาอะไรเป็นที่ยึดถือ ทุกสิ่ง
ทุกอย่าง ”

“มีได้ บางสิ่งที่เห็นเช่นนั้น แต่บางสิ่ง
คิดว่ายังคงอยู่ ”

“เฮอะ, พุทฺธะยากจริง คุณคน

พ.ศ. ๒๔๖๗

กฐินพยุหยาตรา

ช่วงสังเกต แต่ — เอาละ... สรุปรว่า คุณ
ว่าผมร่วงโรย

“ครัย”

“เฮ้ย, คุณยังมีพระวรกายในสิ่งเหล่านี้อีก
หรือ... รู้แล้วมิใช่หรือว่า สิ่งทั้งหลายย่อมเป็น
‘อนัตตา’ ทั้งนั้น... แล้วจึงจะมาห่วงใยอะไร
อีก... นั่น, แต่ทว่าของของคุณ... เมื่อก่อนคุณ
ทำดี... เกือบจะถึงจะเป็นสิ่งที่ดีไปแล้วใช่ไหม”

“ถูกแล้วครัย... ผมได้สังเกต ของผมแล้ว
นอนหนึ่ง... เนื้อหนึ่ง... พลุ... แห้ง... หก... ห้า...
ตามกัน...”

“ฮิ... อะไรนะ... หกห้า”

“เนื้อหนึ่ง... เส้นสาย... นะสิครัย... บ้างก็หกห้า
บ้างก็ห้อยยานไปตามสภาวะของมัน...”

“โอ๊ย, คุณเป็นคนมีพิจารณาดี, แต่
อย่าปรารถนาถึงมันนักเลยนะ... สำหรับเรา... คิด
เสียว่า... ถ้ายังไม่ตายเสียตราด... ก็เรียกว่า
ยังมีวันจะพบกันได้อีกอยู่ตราบนั้น... ส่วนสิ่งชั่ว
มันจะเป็นอย่างไร... ก็ช่างมันเถอะ...”

ข้าพเจ้ากำลังออกธรรมาสน์ได้ก็คุยกับท่านผู้มีวัย
เกษม... กัน... แต่พอจะพลัดเท่านั้น... ก็ได้ยิน
เสียงผู้จัดการแห้วมาอีกแล้ว

“ฮิ... ท่านอาจารย์ มาแล้ว... เชิญ... เชิญ
นั่งให้สบายครัย... ฮิ... ฮิ... นั่น” หันมาใส่

ข้าพเจ้า “นั่นคุณมาหลบเสียหัวไม่ล่ะ... แล้วกัน
บอกว่าให้เป็นพระแลกละเกล็ดเหลือ หนึ่งอยู่ละ...
นี่...” พวกเราก็กกักกันออกด้วย

คุณครัย... ข้าพเจ้าช่างมีกรรมแต่... ไม่รู้
ว่าเมื่อไรจะหมดเวรเสียที... ทำงานออกแข็งแรง
ยิ่ง... แล้วยังไม่ว่าถูกดูประจานหน้าอีก... จึง
ต้องเลี้ยงไปทางอื่น... ปลอ่ยให้ผู้จัดการเขาคุย
กับท่านนาคะประทีป... สักครู่ผู้จัดการก็ออกไป
ทูล... ท่านนาคะประทีปแอมมากระซิบกับ
ข้าพเจ้าว่า

“นั่นยิ่งงั้น... ผู้จัดการจะมุ่ง... ทางเก่งฝรั่ง
รีบเสด็จหรือ”

“ครัย...” ข้าพเจ้าตอบ

“ฮิ... เพ้ออะไรกัน... นี่แกเป็นบ้าเมื่อไร
ล่ะ...”

“เปล่ล่อกครัย...”

“เปล่ล่อยังไงได้...”

“แกไม่ได้ตั้งใจ... อกครัย... แต่มาเกิด
จำเป็นขึ้น...”

“เอ๊ะจำเป็นยังไร...”

“คือ... เมื่อเช้า... แกก็ต้องไปทรงแถว... กับฝรั่ง
ด้วย... ประจันหน้ากัน... เพื่อดูสวนและเห็นว่าไปกับ
ฝรั่งเขา... แกจึงมุ่ง... ทางเก่งฝรั่งบ้าง... ครั้นพอ
กลับมาระไปผลึกผลึกที่นั่นซึ่งอยู่ถึง... ข้างกระซิบ

มรกต

ทินท์

ก็จะไม่ทันการ แกร่งเลยตรงมานั่งยัง”

“อ้อ... ยังนั่ง คอกรู้ ก็แต่ทำไม่ได้
ขอขมาใคร่ทนต์สักคนแล้ว”

“ที่นั่งไม่ใช่บ้าน, เป็นสำนักงานครั้น ค่า
จึงมีอะไรเพื่อกันทั้งนั้น แต่แก่ให้คนไปเอา
ที่นั่นแล้ว จะมาที่นี่หรือไม่ทราบ”

“อ้อ, ยังนั่งคอกรู้ คิดว่าแกหยากโก
เสียออกล่ะ”

ขณะนั้นฟ้าก็คายออกมา ๓.๔๕ ค. ท. ก็มี
เสียงคนชกกันที่ถนนข้างนอก ข้าพเจ้าและใคร
คือใครก็พากันออกไป แลเห็นกระบวยเสด็จ
พระราชดำเนินมาถึงมาแล้ว พวกเราต่างก็
เตรียมตัวและเตรียมการคอยรับเสด็จ

๐ ๐ ๐

พอเวลา ๔ ค. ท. ทรง กระบวนก็มาถึง
วัดราชพิพิธพอกี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
เสด็จพระราชดำเนินเข้าไปในวัด ประทับ
พระราชทานพระกฐิน สิ้นเวลาประมาณครึ่ง -
ชั่วโมงก็เสด็จออก กระบวนเคลื่อนต่อไปยัง
วัดพระเชตุพนฯ

ประชาชนชาวไทยและต่างประเทศได้คอย
เฝ้าชม พระบรมมหาราชวังตาม ระเบียบทาง
คั้งแต่หน้าพระลาน พระบรมมหาราชวัง ราย
ความทางไปยังวัดบวรนิเวศ วัดราชพิพิธ วัด ว่า หากเทพยดา
จวนสวรรคตให้ยืนศาล

พระเชตุพน และตลอดไปทรงรับหน้าพระบรม
มหาราชวัง มีจำนวนเหลือคณานันย ล้วน
ต่างมีความปรียาปราโมทย์ ทิวทัศน์กัน ใน
โอกาสที่ได้ชมพระบรมมหาราชวังโดยใกล้ชิด และ
ที่ได้เห็นพระวรองค์ แห่ง พระมหากษัตริย์ จ้าว
ของชน ทรงพระราชดำริฐาน มีพระคุณ
ผู้สูง ประทับด้วยมีพระราชจริยาธิบาย
ทรงทอดพระเนตรเหล่าประชาราษฎร์ ฐาน
แสดง พระมหากรุณาให้ เป็น ที่ชื่น หัวอกโดย
ทั่วกัน

ขณะนั้น เป็น ที่ นำ มหัทธนี อัครราชย์ อย่าง
ยอดเยี่ยม ด้วย อากาศได้มี คุ้มคุ้มเย็น
เย็นท้องอากาศ ดูช่วงดีเป็น สิ้นใจเงิน แลชอุ่ม
น่าปลากันนัก อากาศถึงว่าฝนจะตกตกลงมา
อย่าง ชนาคใหญ่ เป็นความ สดชื่นจริงหัวใจ
ข้าพเจ้าในขณะนั้นว่าถ้าเช่นนั้น ก็จะเป็นอุป -
สรรคขลุกลั่นมิใช่หนอย แลระหว่างนั้นได้มี
เมื่ฝนหล่นร่วงลงมาจากท้องฟ้า เป็นเมื่ๆ
เป็นคราวๆ คล้าย เทพเจ้าทอง โปย ข้าวตอก
ตกลงมาลงมาถึงวัด ไม่ ค่อยเมื่เสด็จขึ้นสู่พระบรม
มหาราชวัง แล้ว ฝน จึงได้ เทลง มาเกือบ
ตลอดคืน อันเหตุการณ์ทั้งนั้นย่อมกล่าวได้ชัด
กว่า หากเทพยดาจวนสวรรคตให้ยืนศาล

พ.ศ. ๒๔๖๙

กฐินพยุหยาตรา

ให้เ็นไป เพื่อปรากฏพระบรมเดชานุภาพ
 สำแดงพระบุญญาบารมีอันนิทาน แห่งพระบาท
 สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และเป็นเครื่องหมายว่า
 ไทยประเทศจะได้รับความสันติสุขความเจริญ
 เนื่องจากพระเดชานุภาพตลอดไปนั้งเอง

คลื่นกระชั้นใหญ่มีมา ลากระคม กังเขย
 สามัคคีผูกเทียมผสม ค่ายเจ้า
 ทหารนางขีหลัง คม— สรรยง
 ขนรณนงเฝ้า ยึดต้องเคินตาม

กองสามทหารช่างลิ้น วิชชาชาญ เชี่ยวแซ
 ช่างเบิกช่างสนามสพาน ครอบถื่น

พระจอมจักรพรรดิเจ้าว แผ่นดิน สยามเขย
 สมเด็จพระปรมินทร ๑ ปกเกล้า
 เสกพระราชทานกฐิน พยุหยาตรา-ราเนอ
 ขอจรถพจนวากยเฝ้า ว่าไว้ตามเห็น
 เป็นบุญไทยทั่วทั้ง แคนสยาม เทียวพ่อ

ทุกคนผูกชำนาญ ทุกอย่าง
 เปนระเบียบเดินเรียบลิ้น หักแล้วตามวินัย
 ถักไปวายสยเฮ้เจ้า ตามล่ำคัย
 เค้นเรียบทุกแถวคัย สพรชัยพร้อม
 น้ำเงินแกสริชัย เลือได้
 ประทศคิออยแวกลิ้ม รวยทั้งขั้วรสถาน

ชมพระรูปเลื่องงาม อะคร้าว
 มวลราชวรอยู่เฝ้าตาม สดลมารค
 นนยาบทรมนาถเจ้าว จิตต์อันอมววยไซย

ตระการงามทศกัณฐ์ ขยวนพลวง
 ราชอิสริยยศปวง เครื่องต้น
 กังขยวนเทพย์จากสรวง สวรรค์สู่ สยามพ่อ

เกริกไกรพยุหยาตราเต้า ตามมรร คาแซ
 แลถึงงามสุกสรร กล่าวไสร
 ประคองพระวิญญูกรรม นิमितแห่ง
 จิตกรวยฤทธิ์ เริงรินใด สพลสมปอง

อุ่อร่วมงามหลากลิ้น สุกดิอัยพรวณา
 อินทราคือพระเจ้าว จอมไผท สยามเขย
 ทรงราชวิมานไซย ล่องฟ้า
 สมดณักขัตติย์พงศ์ ไผ โวเน้ง
 พระเสกส์สู่แกนหล้า ปกเกล้าชาวสยาม

กองม้ารวมอยู่กัน กระบวน เสกทัพ
 แคร่เข้านม้าชวน สักยเท้
 พลทหารทางลือทวน ประจักษ์ศักดิ์
 มวลอัครสันตักแม่ คำเดินตามเพลง

กองตามมหากเล็ดกัน ๕ ทหารหาญ
 เจริญทศรุกรำบุญ การกล้า
 เสือสชากแวงปาน เล็ดเวทศ
 คอยพิทักษ์พระผ่านฟ้า ๕ กลอดสันนรินทร์

มรดก

อิน

สูกอนชวอนแท้แล้ว ใจหาย
เหล่าราชวรทั้งเสียดาย หัวหน้า
ท่าองค์พระฤๅสาย จอมกษัตริย์
มวรราชวรอนาถา ออไ้ โกลองค

พระเยอ ๑

๑ ๑ ๑

ความขี้ขอมในดวงใจ คนทั้งหลาย เป็น
ความจริง แค่ว่าเรา (ไทยเขมม) รู้สึกว่า
ก่อนจะยี่ดาปราโมทย์มากกว่าใคร ๆ ใน
โอกาสที่ได้ สำแดงความ กตัญญูถว้ สม-
มโนระถ

ข้าพเจ้าเอง ขณะที่ได้ถึงพระราชดำเนิน
ผ่าน และซึ่งได้สัมผัสพระองค์อย่างเต็มตา
อัน ทำให้บังเกิด ความ ยึด ใจ นั้น
ข้าพเจ้าหายากจะถวาย ๓ โย ให้เต็มเสียง
เพื่อให้ความจริงรักภักดีและความตั้งใจทั้งมวล
อันบรรจงดีเต็มแน่นอยู่ในดวงใจ ได้ปรากฏ
ออกมาให้สมความหายากแลความขี้ขอม แต่หา
กล้าทำได้ ไม่ เพราะ ไม่เห็นคนทั้งหลายเขา
ทำกัน จะเป็นด้วยว่าลึกลับหรือลึกลับด้วย
กตัญญูของนคราภิบาลฉันใดก็ไม่ทราบได้
ฉันนั้นฉันทำไปคนเดียว ก็ต้องประสพเหตุ
อย่างใดอย่างหนึ่งเป็นแน่ และเป็นส่วนร้าย
เสียหลายมาก เมื่อความขี้ขอมมีอยู่เช่นนั้น

ก็รู้สึกน้อยใจในกระไร ด้วยว่า ชาวเราช่าง
น้อย หนำกว่า ชาว ชน ต่าง ประเทศเขาเสีย
จริง ๆ แม้แต่ ถวายพระพรไชยแค่พระมหา
กษัตริย์ของตนด้วยความตั้งใจจริง ก็ทำไม่ได้
หรือไม่เห็นใครเขาทำกัน แต่จะเป็นด้วยลึกลับ
ด้วยขี้ขอมด้วยธรรมเนียม หรือกฎหมาย อย่างใดก็
ไม่ทราบอีก ส่วนชาวต่างประเทศเขาในเรื่อง
เช่นนั้น ย่อมมีศีลธรรมทำได้เต็มที่เต็มใจ และ
ทำได้ตามใจของเขาทุกขณะ แลเห็นว่าเป็น
ของดีทั่วกัน

เมื่อความ โทมนัสคือขี้ขอมอยู่เช่นนั้น ก็เลย
พาใจให้คิดไปถึง เรื่องเพลงสรรเสริญพระ
บารมีอีก ด้วย คิด เหมือน ว่า ยัง ไม่เคย เห็น
ชาวไทย ที่ ได้ ได้ ร้องเพลงสรรเสริญ พระบารมี
ถวายพระเจ้าอยู่หัวของคนสักครั้งเดียวเลย ที่
เห็นปฏิบัติกันอยู่ก็แค่พวกนักเรียนเท่านั้น และ
ถึงแม้ พวกนักเรียน , หากเมื่อ เป็นลูกเสือ
เข้าแถว รบเสด็จ แล้ว ก็ดูเหมือนว่า มี ได้
ร้องเพลงสรรเสริญ รบเสด็จ เหมือนกัน นั้น
จะเป็นด้วยถวายวันทาวุธแล้ว หรือขี้ขอม
วินัยอย่างไรก็ไม่ทราบได้ ถึงนั้นจึงดูเหมือนว่า
เพลงสรรเสริญพระบารมีนั้น มีใช้เพลงของ
ชาติหรือของชาวไทยทุกคน ซึ่งควรจำได้ ร้อง
ไว้เพื่อไว้ ร้องถวายใน โอกาสอันควร คล้าย

พ.ศ. ๒๔๖๙

กฐินพยุหยาตรา

จะเพียงเป็นเพลงสำหรับนักเรียน ร้องถวายเมื่อ อย่างไม่รู้ ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบได้ หากเจตสิก
เวลาเรียนเสียเท่านั้น แต่แม้กระนั้นก็ยังเว้น ยังเชิญให้ คิดไปถึงเรื่องในขณะ วิชาเรียนนั้น
พวก ที่ เป็นลูกเสือ และ เข้าแถว วิชาเสีย แต่ จะ ไปร้องเอวากัยใคร ไปหาญาติใคร ก็ไม่ทัน
ด้วย อีก การเสียแล้ว เพราะคนนั้นเมื่อทำอย่างอื่นไม่ได้
ทั้งนี้จะเป็นด้วยอะไร หรือจะเป็นต่อไป ข้าพเจ้าก็สงสัยอารมณ์ แล้วนึกถวายนานใจว่า

ขอให้ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว
พระองค์ ผู้ เป็น พระเจ้าแผ่นดิน, เป็น จ้าวชีวิต ของ ประชา ชาวไทย จง ทรงพระเจริญ
ยิ่ง ๆ เทอญ

ชโย ชโย ชโย

๑๓๘. คนเช่นไรเป็นผู้ใหญ่ในโลก. คนที่เรียนความเป็นเด็กมาทุกชั้น แต่
ความคิดรอบคอบเท่ากับส่วนแห่งวันที่ให้หลังมา ทั้งชีวิตความคิดนี้แลเป็น
หลักแห่งความประพฤติ.

ของ ผ. ล. พิษณุภาคี

ภาพ ลัทธิ ไคโนเสาร์ สลัก

“ส. คงสิริ”

แปล เสรีนิยม

ลัทธิ ไคโนเสาร์ คือลัทธิที่ใหญ่มีลักษณะอันควรเรียกว่าเหยียบโบราณ มีลัทธิยาวบางที่ถึง ๒๐๕ ฟุต ซึ่งครึ่งหนึ่งเคยเหยียบวงแผ่นผ่านอยู่บนพื้นผิวฟอสซิล เชื่อกันว่าไดโนเสาร์สิ้นพันธุ์ไปเสียเมื่อ ๓๒ ล้านมาแล้ว ถ้ามันจะเปลี่ยนรูปร่างมาเป็นต้นกำเนิดของคน ในระยะเวลา ๓๐ ล้านปีนั้นทางมันต้องหัดเดินเข้าจนหายไป มันจึงเดินตัวคงได้

วิทยาศาสตร์ ไคพิคิน และ เชอ เป็นที่แน่นอนแล้วว่า ไม่มีบุคคลใดในโลกที่เคยเห็นตัวไคโนเสาร์เป็น ๆ เลย

ฉนั้นแล้ว นักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายทั่วโลกจึงพากันฉงนสนเท่ห์เป็นที่ยิ่ง เมื่อไคทรายชาวไซนาพิพิชภัณฑ์ ไอ้คนแห่ง คาลิฟอร์เนียว่า เนื่องจากถาวร คันหา ของคนในสำนักงาน จึงพบธาตุลึกลับแห่งหนึ่งในมณฑล

อาร์โซนาภาคเหนือ ไม่ไกลจากหุบผาแกรนด์แคนยอนนัก ใน ถิ่น ปรากฏภาพไคโนเสาร์สลักอยู่ในผนังหิน โดยมีมือของคนชาวอเมริกันคงเดิม

ท่าน ศาสตราจารย์ ชามูเอล ชัย บาร์ค นักวิศกรโบราณผู้ มีนามเป็นหัวหน้า พร้อมด้วยท่านที่ ชำนาญในการนี้ อีกหลายท่าน ที่ประจำ ณพิพิชภัณฑ์ ไอ้คนแห่ง คาลิฟอร์เนีย และเชออย่างจริงจังว่า ภาพที่ปรากฏนั้นเป็นภาพของตัวไคโนเสาร์ โดยแน่แท้ ผู้สลักต้องเป็นผู้ที่เคยเห็นตัวไคโนเสาร์เป็น ๆ มาแล้ว แต่ยังมีประชาชนที่ชำนาญ อีกหลาย ท่าน พากันแย้งในความเห็นอันน้อย แต่ที่ว่าภาพนั้นเป็นภาพประหลาดแล้ว ก็พากันเห็นพ้องกังสน ถ้าต่อไปให้พิคินเห็นว่า ภาพนั้นเป็นภาพของลัทธิ ไคโนเสาร์ โบราณแน่แล้ว วิชชา

พ.ศ. ๒๔๖๗

ภาพสัตว์โตในเสาร์สลัก

การทั้งหมดในเรื่อง ยุค และ การดำเนินของ
มนุษยโลก อีกทั้งข้อความต่าง ๆ ที่ประชาชน
ทั้งหลายได้ สืบสวน และ พิจารณาเป็นเหตุเชื่อแน
นอนในเรื่องเมื่อครั้งสมัยก่อนพงศาวดาร เหล่า
นี้จะต้องเปลี่ยนแปลง คิดเขียนขึ้นใหม่ ทั้งหมด
เป็นแน่แท้ เพราะภาพนั้นก็จะเปลี่ยนยัณ
ว่า มนุษย์เคยอาศัยพำนักในทวีปอเมริกา
แต่ ครั้ง หลาย ล้านปี มา แล้ว เมื่อ วิทยา
ต่าง ๆ ในสมัยนั้นยังไม่ปรากฏแก่โลกเสียอีก
และจะเป็นข้อพิพาทให้เห็นว่า มนุษย์โลกมี
กำเนิดเดิม อยู่ใน ทวีป อเมริกา ก่อน แห่ง ोन
ไม่ตรงกันที่นักปราชญ์กล่าว กันว่าเห็นค้อย
ที่ แล้วยโค แลยหนึ่ง กลาง ทวีปเอเชียกลาง คือ
อุทยานเอเกน แต่จะต้องกล่าวว่ามีมนุษย์เกิดที่
โลกไหนก่อนแห่งหนึ่งของพิภพ ไม่ใช่โลก
เก่าที่ว่า

ภาพนั้น จะเป็นภาพของสัตว์โตในเสาร์จริง
หรือไม่ก็ตามที่ แต่ทำขึ้นโดยฝีมือมนุษย์อย่าง
ไม่ต้องสงสัย เครื่องมือที่ใช้ คงทำด้วยหิน
แข็ง ก็เหมือนจะเทือกเขายกขึ้นเห็นเหล็กไฟ
ค้อยกระเทาะหิน ผ่นเงาออก ที่ละน้อย จนเป็น
รูปร่างขึ้น กรวดยเหตุทพบภาพนกขาไม่มอ
ค้อยมอปีกดุคคักกราช นาย อ. เอส.
โตฮัน ขอมมหาเศรษฐีนาผ่น ในครั้งนั้นยัง

เป็นชาวยุโรปหนุ่มเที่ยวแสวงหาโชคกลางทวีป
แผ่นดินคือทอง ท่านผู้นั้นพร้อมด้วยพวกน้อง ๆ
อีก ๒-๓ คน ได้ เดินทางกันคว่ำเรอเขามา
ตาม แลย เขาอัน กว้างขวาง แห่ง มณฑล ฮาวิ
โซนาภาคเหนือ และยังมีภูเขาตกลงไป
ในหุบผาตื้น ๆ แห่งหนึ่ง ผ่นอันงามท่านหนึ่ง
ของหุบผานั้นประกอบด้วยศิลาแลงสีแดง และหิน
ปูน และมีทางน้ำใต้ดินเซาะเป็นโพรงเข้าไป
เมื่อ นายโตฮันค่อยตาม เข้าไปอยู่ข้างใน ก็
เห็นว่าข้างส่วนของผ่นนั้น มีภาพประหลาด
สลักติดอยู่หลายภาพ ภาพเหล่านี้ก็ค้ำภาพ
สลักที่นำความค้นค้นมาสู่ประชาชน เป็นจำนวน
มากนักเอง

ภาพสลักนั้นเป็นธรรมชาติพบเห็นกันอยู่ทั่ว
โลก และต่างแห่งก็ต่าง แปลกกันไป คนละ
แบบตามเขียงโบราณ อาจจะกล่าวได้ว่า เป็น
ศิลปะอย่างหนึ่งของมนุษย์ ใน ครั้งนั้น บางที
เมื่อได้ เซาะ สลัก เป็นลวดลายก็แล้ว ยังใช้
หินเห็นยวดยต่าง ๆ ประรอบเหล่านนั้นให้งามขึ้น
อีก ภาพสลักเป็นรายการอย่างหาย ๆ ของ
การสงครามในครั้งโบราณ แสดงการดำเนิน
และรกรากของมนุษย์ แสดง ภาพสัตว์ แต่
ครั้งโบราณในยศที่กระทำการสลักนั้น บางที
ก็เป็นภาพสัตว์ ซึ่ง เลี้ยงไว้ เป็น อาหาร หรือ

๗. คงสิริ

๒๘
อินท

เทวรูปเคารพเป็นดิน เหล้าในถ้ำจมนมกล้ว
เพียงคำเดียว ก็คนแสวงพรศักดิ์วามันเอง
ถ้าทนายโตขึ้นพบ และโตขึ้นภายหลังว่า ถ้า
“สาวาฐไป” อันเป็นนามเนื่องจากนามของ
พวกอินเดียที่มีมรดกอยู่แคว้น เป็นสถาน
ที่ ๗ มถานสถักแสดงเหตุถึงกล่าวไว้ ขริยธรณ
ทเดียว

คณะของนายไคซันไม่มีเวลาที่จะศึกษา
ภาพเหล่านั้นโดยถ่องแท้ แต่แม้กระนั้นก็ยัง
ฝังอยู่ในความจำของท่านตลอดเวลา ต่อมา
ท่านก็สร้างสร้างตัวจนเย็น เศรษฐีขึ้น พอ
ท่านค้าสตราจารย์ ชัยยารักษ์ แห่งพิพิธภณฑ
ไคคณกั ไปพบเข้าอีก นานไคซันจึงช่วย
เหลือท่านค้าสตราจารย์ ให้งานสวดถ้อยจน

ท่านศาสตราจารย์เมื่อได้ตรวจตราดูแล้ว
จึงแสดงให้ฟังว่า

“ภาพโคโนเสาร์สลักและภาพสลักอื่นๆ
ปรากฏอยู่บนผนังศิลาแดงของถ้ำ, ศิลาแดง
เป็นศิลาที่มีแร่เหล็กผสมอยู่ด้วย และ
โดยอาการของระยะสายระ จึงทำให้สีผิวของ
เหล็กปรากฏเป็นสีน้ำตาลของศิลาโดย
ทั่วไป เมื่อเราตัดไม้มาตั้งไฟสิ่งหนึ่งเป็นต้น
ว่าหินเหล็กไฟ มากระเทาะผิวค้ำยันศิลาแดง
ออกเสีย ก็จะเห็นเนื้อศิลาแดงมีสีปน

เกินขึ้น นี่เป็นวิบัติภาพโดยไม่ต้องใช้ใช้สตรีหรือ
สิ่งใดช่วยเหลือ และก็จะเกินอยู่ชั่วกาลนาน
โดยปราศจากการเปลี่ยนแปลง ภาพเหล่านี้แสดง
ว่าโบราณมากทีเดียว สำหรับภาพตัวโคโน
เสาร์เองนั้น ทำให้ผู้คิดเห็นตัวจริงได้ชัดกั
และสักรวดว่าที่จะเวียนหรือเล่าสักรับฟังเสียอีก
ความจริงที่ปรากฏในภาพน้อยกว่าตัวโคโน
เสาร์ นั้นตรงตัวอยู่บนทางของมัน มีขาหลัง
ทั้ง ๒ ข้างเป็นเครื่องช่วย พัดจนว่าคนโบราณ
ที่สังเกตภาพนั้นต้องเคยเห็นตัวโคโนเสาร์เป็นๆ
มาแล้วโดยแน่แท้ และ รอยเท้า ของมัน ซึ่ง
ปรากฏอยู่บนหินโดยไม่เปลี่ยนแปลงทำให้เห็น ชัด
ขึ้น ว่าเคย มีตัว โคโนเสาร์ ท้อง เทว อยู่ ใน
บริเวณนั้น ”

“เมื่อเป็นภาพของตัวโคโนเสาร์จริง ๆ
ทั้งข้าพเจ้าเชื่อนแล้ว” ท่านศาสตราจารย์
กล่าวต่อไป “ก็จำต้องเผชิญกับข้อสงสัย
๒ ประการ ประการแรกผมถือว่า มนุษย์ไคมี
ชีวิตอยู่แต่ครึ่งบนโบราณ ตกต่ำบรรพหลาย
กัลป์หลายกัลป์ อันเป็นเวลาอันยาวนานหลาย
ล้านปี มาแล้ว ก่อนที่สิ่งทั้งหลาย จะมีผู้รู้เห็น
หรือยกทมนัยสมัยนั้น คิดเห็น ดังใด อย่างหนึ่ง
ออกอย่างหนึ่ง ตัวโคโนเสาร์ ต้องมีชีวิตปรากฏ
อยู่จนสมัยคดิวแมนแมน (ตัวโคเลอบดลา

พ.ศ. ๒๕๖๙

ภาพสัตว์ไถโนเตอร์สตั๊ก

โบราณ) แม้ว่าจะเป็นได้ทั้งข้อหลัง ก็เป็น
เวลานานอย่างที่สุดมาแล้ว”

“ส่วนข้อสงสัยประการที่ ๒ มียุว่ามนุษย์
ผู้กระทำกิจนั้นจะเป็นมนุษย์ชนิดอะไร มนุษย์
ผู้นั้นจะมีหน้าผากใหญ่แคบ มีขากรรไกรอัน
ใหญ่สนิท มีรูปเหมือนลิงกระโหม่น แต่มีความ
ขยันเป็นคุณสมบัตินี้ หรือหาไม่จึงได้ทำการ
อันนี้ได้ เมื่อถึงลานหรือทิวทัศน์แล้ว หรือ
ว่าจะมีรูปร่างอย่างมนุษย์อยู่จนเรา ๆ นี้เอง”

“ตามที่ตรวจ ภาพนั้นปรากฏว่า ผู้สลัก
ต้องใช้เครื่องมือช่วย จะต้องค่อย ๆ ระวัง
กระเทาะศิลาแดงอันแข็งออกทีละกระเบื้อง และ
ต้องใช้ใช้เวลาพักเหนื่อย ไม่ใช่ชนิดหน้อยกว่าจะ
แล้วเสร็จ มนุษย์ผู้นั้นแสดงว่ามีความปรีชา
ฉลาดในการขุดภาพให้ใกล้เคียงสลักกับตัวจริง
และยังมีวิจารณ์ญาณอันดีเยี่ยม ที่จะต้องถึงลง
ไปได้ว่างานที่เขาทำนั้น จะคงอยู่ ปรากฏแก่
คนในสมัยต่อไปมิรู้จักสาปสูญ และ คิดเห็น
แล้วว่าเวลานั้นก็ยาวสักเท่าไร ก็เลยภาพนั้นออก
ไม่ได้ มนุษย์ผู้นั้นแสดงคล้าย จะเคืองแก่
เหล่าลูกหลานต่อไปให้ระวังเจ้าสัตว์ ชนิดนี้
เพราะมันเป็นศัตรูของมนุษย์ เนื่องจากหลักฐาน
ที่เรากลางความเห็นพ้องกันได้ว่า มนุษย์
ผู้สลักภาพจะสูญหายหายไปจากโลก ทราบ

จะฝังกินลึกอยู่สักเท่าไรหรือจะกระเนได้”

ตามหนังสือ ๓ แห่งในที่นั้น มีภาพตัว
อียิปต์ (สัตว์ชนิดหนึ่งรูปคล้ายควาย มีเขา
๒ ข้างยาวโค้งไปข้างหลัง เป็นสัตว์โบราณ
ไม่มีใครมีชุกชุมนัก) สลักก็คล้ายกับแพะอีก
ด้วย ภาพทาสลักนั้นคล้ายกับว่า มีนายพราน
หลายคน ช่วยกันไล่ตัวอียิปต์ ๘ ตัวกับควาย
๒ ตัวมาเข้าที่กัก นายร้อยแซปแมนแอนครัส
ผู้เคยล่าสัตว์ อียิปต์ ตามแถบทะเลทราย โอบ
ในมองโกเลียมาแล้ว กล่าวสนธิ สันนว่าภาพที่
สลักนั้นเป็นภาพตัวอียิปต์ โอบแน่นนอน เพราะ
มีขมหลายขุมบนคานหน้าของเขา ปรากฏชัดใน
ภาพที่สลักนั้นด้วย แต่คำกล่าวนี้เป็นข้อขัด
แย้ง เพราะแต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยปรากฏ
ว่ามีตัวอียิปต์อยู่ในทวีปอเมริกาเลย แม้ที่สก็
รอยเทห์ของมัน แต่ภาพนี้เป็นข้อยืนยันที่เดียว
ว่าต้องเคยมีสัตว์ชนิดนี้คนมากมายเป็นของประจำ
ค่าย แดง แกรนด์แคนยอน มาแต่ สมัย โนน
ครั้งก่อน พงศาวดาร เกิด เสียอีก ฉะนั้น สิ่ง
ประหลาดที่พบ ขึ้น ใหม่ ในโลก ภาค ทวัน ตก
(อเมริกา) นี้ จึงทำให้ความ คิดเห็นเดิม ของ
มนุษย์ ในวิทยาแห่งการกำเนิดของคน ในพิภพ
และของชาติต่าง ๆ ต้องเลิก ถมเปลี่ยน แปลง
กันใหม่หมด ยังสืบสวนให้กระจ่างยิ่งขึ้นถึง

๘. คงสิริ

ชิน

เพิ่มความยุ่ง จึงจำเป็นตกลงอย่างไรไม่ให้
ปล่อยให้เหตุนั้นเลยไปตามการฉ้อของมันเป็นเอง

ข้อที่ยังเป็นที่เคลือบคลุม ก็คือว่า คน มี ใน
โลกมาแต่ครั้งสืบแปลกลาย หรือแปลกลายมา
มาแล้ว เวลาพัน ๆ ปีนี้จะไม่รู้สึกรู้ว่านานก
มานานน้อยเลย ถ้าคนสามารถแสดงรายการไว้
ให้คนชั้นหลัง ๆ เห็นได้ แต่ถ้าชาวอเมริกา
สลักภาพช้าง, สิงห์, ไค, ฮู, และตัวอื่นก
ไว้ แล้วบอกว่าเคยมีช้างก ทางป่าแถบตะวันตก
ของทวีป ของ คน เช่นนี้จะเห็นหน้าเชือกไค
ละหรือ?

ท่าน ศาสตราจารย์ แห่ง โยราธ ศาสตราจารย์
มีชื่อเสียงของพิพิธภัณฑ์อเมริกันอีกผู้หนึ่งชื่อ
คลากวิชเชอร์ช ได้ มาตรวจ ภาพสลัก ด้วย
ตนเอง กล่าวว่

“มี เหตุ ข้อเดียวเท่านั้น ที่ แสดง ว่า เป็น
ภาพของ ตัวไคโนเสาร์ ที่ คือมัน คล้าย กับ
ภาพ ของ ตัวไคโนเสาร์ ที่ พวกนักปราชญ์
ทั้งหลาย พากัน ลง ความ เห็น และได้ วาดไว้
ถึง พวกเรา จะเชื่อ อย่ ว่าภาพ ที่ ประดิษฐาน
นั้น คงจะ เหมือน กับตัวจริงโดย แน่ช่น ถ้าตาม
แต่เรกที่หารัยของลง ไปไค ที่เกี่ยวไม่ ว่าเรา ไม่
ฝึกคาก อันที่จริงก็คล้ายกับภาพจำลองที่
ได้ สร้าง ขึ้น ไว้ ใน พิพิธภัณฑ์ มาก ที่ เกี่ยว

คณะ พิพิธภัณฑ์ ไอศแลนด์ จึง พากัน ลง เนือ
เห็น เชื่อกอย่างจริง จึงว่า เป็นตัวไคโนเสาร์
แต่เอาเถอะ ข้าพเจ้าจะต้องขอแย้งสักหน่อย
ตรงตอนที่สำคัญเสียด้วย คือขาหน้าทั้งสอง
ของมันอยู่ไหน?”

“ยังมีข้อประหลาดอยู่อีก ถ้ามนุษย์สมัย
ก่อน พงศาวดาร เคยเห็น ตัวไคโนเสาร์ เช่น ๆ
และทำภาพไว้ก เล่นแล้ว ก็คงจะสลักไว้สลัก
ภาพ เกียวเท่านั้น แต่ ยังมีภาพ โยราธ ๆ
คล้าย ๆ เช่นนั้น อีก เป็นอัน มาก ทาง ภาค ทร์ก
ภาพเหล่านั้นไคโนแต่ไคโนไคไม่เคย นักกนั้นว่า
จะเป็นภาพของตัวไคโนเสาร์ สักตัวช่นคน
จริงอยู่ เคยมีชีวิต อาศัยอยู่ใน โลก แต่ โยราธ
ก็ทำยรรพ์ นัยจำนวนล้าน ๆ ปีมาแล้ว แต่
ก็ยอมเป็นไปไม่ได้ ที่คน จะมีชีวิต เกิด อย่ ใน
สมัยนั้นด้วยและหากว่ามี เพราะสลักแต่รูป
ไคโนเสาร์ไว้ แต่อย่าง เกียว ใน จำนวน สักตัว
โยราธอีกตั้งหลายช่นก็ละหรือ ย่อมยากที่
จะเป็นไค”

“ส่วนภาพของตัวเบกช่นนั้นเล่า คณะ
พิพิธภัณฑ์ ไอศแลนด์ ก็ลง ความ เห็น พ้อง กัน
อยู่ว่าเป็นสัตว์อน ไปไม่ได้ สำหรับข้าพเจ้า
เองก็ไม่อยากจะแย้งความเห็นอันนั้น เพราะ
นายร้อยนายแมนแอนครุสผู้เคยเห็น ตัวเบกช่น

พ.ศ. ๒๕๒๙

ภาพสัตว์ไถโนเสาร์สลัก

จริง ๆ มาก่อนขบวนรถของคนหนึ่งแล้ว โดยสังเกตว่ามีขุมปรากฏอยู่บนคันหน้าของเขา สัตว์ไถสลักนั้น แต่อย่างใดก็ขุมเหล่านั้น อาจจะเกิดขึ้นจากเวลากระเทาะ ผู้กระเทาะใช้เครื่องมือหยากได้ เพราะต้องหลุดออกมาเป็นกระป๋อง ๆ บ่อมะ ให้ เป็นเส้นเรียบไปตามรอยที่เกี่ยวไม้ได้ เป็นอันขาด ความเมื่อกระเทาะหรือสลักตรงตอนเขาสัตว์นั้น โดยเครื่องมือหยากจึงไม่เป็นเส้นเรียบ แต่กลับเห็นเป็นขุม ๆ ไปก็ได้ ขอนคณะพิพิธภัณฑสถานไดโนเสาร์ ก็ยังคงนอนอยู่”

“รอยเท้า ของสัตว์ ไถโนเสาร์ ที่ ปรากฏอยู่บนพื้น หายนอกถ้าก็ไม่ใช่ช่วยให้กระจำขึ้น เพราะรอยเท้า นั้น ปรากฏที่พื้นของหลุม แต่มีน้ำเกิดอยู่ทีมนานหลายต่อหลายล้านปีมาแล้ว จึงมีหินทรายที่ถมอยู่ ต่อมาธารน้ำได้ ไหลผ่านและพัดพาเอาหินและทรายที่ถมอยู่ ไปเสียจนปรากฏรอยขึ้นอีก ความมาพบภาพไถโนเสาร์สลัก อยู่ ในถ้ำ ข้าง ๆ เป็นเครื่องแสดงว่า ภาพนี้ คงจะเก่า ขึ้น ต่อ เมื่อ หินและทรายปกคลุมรอบอยู่ แล้ว น้ำไหลพัดไปให้ เห็นรอย นั้นเป็นเวลาชั่ว ๒-๓ ล้านปี ที่แล้วมาเท่านั้น เมื่อจะรวมความทั้งหมด ความเห็นของข้าพเจ้าแย้งไปว่า ภาพสลักที่ไถ ๆ ว่า

เป็นภาพตัวไถโนเสาร์นั้น บางทีจะเป็นภาพของตัวเหยี่ยวที่ทรงตัวอยู่บนหางของมัน หรือตัวจิ้งจอก ไรตัวหนึ่งที่มีขนย่น ๆ ทำขึ้นไว้เล่นสนุก ๆ ส่วนตัวอีกตัวหนึ่งมีขนเรียบกันนั้นก็ทำขึ้นโดยอาศัยรูปของแกะสลักเขาซึ่งมีงอนโค้ง มีชุดตามขนบริเวณเท่านั้น”

นายอแลน ชัน สกินเนอร์ ผู้ชำนาญ ในประวัติและการเป็นอยู่ของชาวอเมริกันอินเดียนอีกผู้หนึ่ง ที่กล่าวแย้งคล้าย ๆ กันว่า

“ถ้าจะ คิดว่า ชาวอินเดียน ทำภาพ สัตว์ขึ้น บ่อมะ เป็นไปไม่ได้ ก็เคย เพราะพวกคนตามประวัติไม่เคยค้นหรือเคยเห็นสัตว์ชนิดนี้ มีอยู่อย่างชาวอินเดียนทำภาพต่าง ๆ ไว้ก็ได้ เรียบร้อยดีกว่าภาพที่เห็นในถ้ำทาง สัน เช่น รูปสลักเสือตัวชนิดหนึ่งแต่มีเขาคอย กล่าวกันว่าสัตว์ชนิดนี้อาศัยอยู่ ได้ พบนำมาแต่ครั้งโบราณ แต่จะมีแน่หรือชาวอินเดียนคิดเห็นไปเองก็ไม่ใคร่รู้”

ยังมีนายอาเธอร์ ซีปเปอร์ ผู้ทำการพิพิธภัณฑสถานโรเชสเตอร์ กรุงนิวยอร์กอีกผู้หนึ่ง ที่ลง ความเห็น พ้อง ด้วย นายสกินเนอร์ และกล่าวว่า

“สัตว์ไถโนเสาร์ตัวจริงนั้น แม้ ที่ สัก ในประเทศทางตะวันออก ก็ ไม่มีใครเคยพบเคย

เห็น อาจารย์ หมายความว่า ถึงนกขนาดใหญ่
หรือมนุษย์ยักษ์ ทมิทางยาว หรืออะไรก็สัก
ร้อยแปดประการก็ได้ ”

อนึ่งหลังของภาพเชือกขี้ มร่ายทำ ๆ
ก็ค้อย ถ้าพิจารณาให้ถี่ๆ เห็นเหมือน รูป
กางเขน ถ้าเป็นจริงแล้ว ก็ยังเป็นเครื่องแย้ง
อันสำคัญว่าชาวอินเดียนจะทำภาพนี้ขึ้นไม่ได้
เป็นอันขาด เพราะภาพนี้ ไค ทำขึ้นไว้นาน
นักหนาแล้ว ก่อนพระเยซูคริสต์เกิด ก่อน
ที่พวกผิวขาวจะมาตั้งรกรากอยู่ในอเมริกาเสีย
อีก หรือจะเป็นไค ก็เมื่อคนอื่นเคยเป็นผีสอน
ศาสนาแก่คนชาติผิวขาวเท่านั้น !

แต่เป็นความจริงอยู่ ที่เครื่องหมายรูป
กางเขน ชาวอินเดียน โบราณ ถือ เป็น เครื่อง
สักการะ กระนั้นก็ยังไม่เป็นเหตุผลพอ

ท่าน ศาสตราจารย์ชยชัยวาทย์ ได้นำประวัติ
หลายคนไปชมสถานที่ปรักหักพังแห่งหนึ่ง ซึ่ง
กลับลึกลับคล้ายภาพ ไค โนเสาร์ สลักกัน เหมือน
กัน สถานที่นั้นตั้งอยู่ห่างจากหุบผาแกรนด์แคน
ยอนไปราว ๒๐ กว่าไมล์ สิ่งปรักหักพังเวลานั้น
ไม่ได้ทำด้วยอิฐหรือดินเหนียว ผึ่งแดด
เช่น แห่งอื่น ๆ แต่ ทำด้วย หิน ก่อน สหเสถียร
ใหญ่วางซ้อนกัน ดูเหมือนว่ามีสถานเดิม

เป็นปราสาทโบราณ และก็ไม่มีร่องรอยแสดง
แม้แต่น้อยว่าใครเป็นผู้ทำ หรือทำขึ้นแต่ครั้ง
ไร เชื่อกันว่าคงทำไว้ ของกันสตรูเทอานัน จึง
มีข้อสงสัยอยู่ว่า จะเป็นมนุษย์ชนใดเคยกัน
หรือไม่ ที่ สลัก ภาพ ไค โนเสาร์ และ สร้าง
ปราสาทขึ้นเพื่อของกันสตรูเทอานัน สถาน
ตั้งอยู่บนเกาะห่างจากฝั่งไม่มากนัก เรียก
ว่าเกาะหิน แต่ฝั่งตอนที่อยู่ใกล้เกาะนี้เป็นผาชัน
สูงถึง ๓๐๐ ฟุต จึงยังสงสัยกันอยู่ว่าอันหิน
เหล่านั้นจะยกขึ้นไปวางซ้อนกันได้ โดยวิธีอะไร
บรรดาชาวอินเดียนแถบนั้นก็ไม่ใคร่รู้เรื่อง

ท่าน ศาสตราจารย์ชยชัยวาทย์ ได้ พย ภาพ
สลักคนแรก และเชื่อเอาว่าเป็นภาพตัวไค โน
เสาร์จริง ๆ จัง ๆ นั้น เมื่อบรรดาปราชญ์ อิน
พากันแย้งไปอย่างนั้นอย่างนี้ไม่ลงด้วย ก็เลย
ไม่รู้จะปฏิบัติอย่างไรถูก กล่าวแต่ว่าท่านเคย
ให้ผู้ชำนาญในการสัควาศาสตร์ ผู้หนึ่งดู เขา
ก็บอกกับท่านว่า มันจะเป็น ภาพ ตัว ไค โนเสาร์
ไปไม่ได้แน่ เพราะสัคว์ชนิกนั้นเคยมีในโลก
จริงแต่เมื่อครั้ง ๓ ล้านปีล่วงมาแล้ว ก่อน
มนุษย์ เกิดเสียอีก

ฉนั้นภาพสลักจะเป็นรูปของตัวไค โนเสาร์
หรืออะไรแน่ ? จึงยังเป็นข้อสงสัยอยู่ !

พระนางโรหิณี

ของ

“เจ้าจำปี”

๑ มาจะกล่าวขยไป ถึงชีวิติยะกัญญา
มารศรี พระนามพระนางโรหิณี บัตรีศากิยะ
ยงยศ ภักิณพระอรุณราช ผ่องแผ้วเพียงจันทร์
ทรงกลด สิวพระรณธำมรงค์ ทวักทิก
พิศพอตา ฯ

๒ เทษบุญณฤที่สละ ปรสาชนธันมีคำ
จำหน่ายวายสร้างศาลา ถ้วยไคร้รักษาเปรม
ปรัก เพื่อดูเคจร่อนพัก สำนึกคัลลยใน
ทิดี ปรำกฏงทงามรณณิย์ พราหมณณิ
อาคัยไปมา ผุงชนอันวยอวยพร ยอกร
สรเสริญทั่วหน้า ปราคทุกขสัขีปรีกา เทวา
พาชวอวยชัย ฯ

๓ ถึงกาลนิมพรหมลิขิต ชีวิติยัลล
อาบชัย เกลอนสุฟากฟ้าสรวาย อุษินาใน
ชนทรียทศ เป็นเทพยธรรณธัน แมนแมน

ยากหาปรากฏ ทรงโฉมโฉมโลกโสพัก อรชร
อ่อนชชแหม่มช้อย พิศพิศทวเพียงพิศกรัลลย
เกล็ดกังหางมยุรสร้อย เนตรชนงงามแน
น้อย ยามชระมัยเหมือนดาววาววาม ปราง
เปล่งเปรี้ยวสัณจรม โออรุณธมมเรืองอร่าม
ทนตเทียบเปรี้ยวสังขชักราม นาสักชอกาม
กลกัน อังมาผายผิงพิศ แผ่นกานจนเปรี้ยว
ปญญางคัมน์ สองหัตถ์ทักวงเวราวรรณ
สุกสรวถียสมชมนาง โทณิยปรวมตมแท่ง
ครีทเคร่งเต้าคังล่างล่าง ทวธมชมน
วางช้าง เหวบางอันแอ่นแอ่นกลัง อลัมพลา
นาภี โสณ คัลลยผายผิง งาม ชงช
นงลัณณ แลคัง ทวียคังคังทวธาถัย
ยาทคัลลยผิงเพียบเนอ แกรเวคังสัเท้าไก่
ทุกส่วนล้วนผ่องอำไพ พิศไทสมทงนงนุช ฯ

๑ อันแก้วแก้วกาญจนาวิมานนาง เกิด
ในระหว่างเทพบุตร ส่องศักร์อิทธิฤทธิ์
ทั้งทวงทวงผลพวงฟ้า ต่างองค์มีหมายไหล
หลง ต่างองค์ว่าเป็นของข้า ต่างองค์อ้างที่
ลี้มา ต่างว่าประเวศน์เขตต์คน ถ้อยทิวาท
มากมั่ง ครอบงำนางกลางหน ถ้อยทัก
หาญหาญรณ อังชลละอะคะคน องค์หนึ่ง
จึงว่าข้าก่อน ผักผ่อนอย่าเพื่อหักหาญ จัก
เกิดดิ้นหายวายปราณ เราเห็นเป็นการเขลาอัน
มาเราไปเล่าเทเวศร์ พันนตร โกลีสมักัก
ให้ทรง ตัดสิน ความรัก ใครก็รักใคร่
ส่องศักร์เห็นพร้อมขอมิณ ผันผันพากันเยี่ยงอย่าง
พร้อมทั้ง นฤมล คนกลาง ตามทาง ลำนัก
มีขบวน ฯ

๑ มาถึง ยังซึ่งไพชยนต์สถาน พากัน
เข้าเฝ้ากราบกราน ทูลการณเข้ามา ฯ

๑ เมื่อนั้น อินทรธำมรงค์ทั้งห้า พระ
พิศโฉมนางอัชรา พันดาศักดิ์สถานแล งาม
จริงยิ่งอย่างนางฟ้า โฉมสุชาดาทุกแง่ หรือ
สุทิวาปลอมแปร ก็แต่นางยังเนา ให้เกิด
กระสันขื่นขื่น รัญจวนในจิตต์เทพเจ้า นึก
นั่งฟังพาดคาค้าว ลากเลาอุบายในที่ ดวัก
พลาทางเฉยวาจา คราวเทพบุตรทั้งสี่ ตัวท่าน
เมื่อเห็นนางนี้ ไครมีอาการปานใด จงแจ้ง

ความจริง มาก่อน ยิ่งหย่อนกว่ากันเป็นไหน
ความรัก หักเหาเท่าไร จึงจักวินิจัย
แน่นอน ฯ

๑ ยักนั้น สี่เทพผู้ปกครองสมร ต่างองค์
ก็เมื่อยอกร ทูลขึ้นอมรทันใด องค์หนึ่ง
ทูลว่าข้าฯ ตั้งแต่สยัวิใหม่ ๆ ให้เกิด
อาการพล่านใน อกใจไม่เย็นสมประที ร่ม ๆ
ราวกลองกลางศึก ทัก ๆ สทกสทอนใด คุ้ง
สังคามเอวี่ จิตต์ข้าเช่นเฑาะ ฯ

๑ องค์หนึ่งจึงทูลมเลเหตุ ข้าแต่เทเวศร์
สักกะ ความรักของข้าเหลือละ ยากจะ
เปรียบปานอันใด คุ้งจ้อทศกปราก พุ่งจาก
เขาซากหลังไหล เชียวโชน ลั่นหลัง ดังไป
เป็นความจริงใจทอประกาย ฯ

๑ องค์หนึ่งทูลว่าข้าเจ้า จักเล่าความ
จริงสังสาร ตั้งแต่ได้ยลงความ คุวงเนตร
เหลือกล ลาน แลดู ด้วยความ คลั่ง พริ้งเพริศ
นัยนาจึงแยกซึ่งอยู่ คาไปนอกมาเหมือนตา
สุครี สันฤทธิจิตต์ลอย ฯ

๑ ฝ่ายเทพบุตร สุก ท้าย จึงบรรยาย
ถ้วนถ้อย อันดวง มโนขันธ์เยี่ยง
อันห้อยกวักไกว สงไสยอยู่ยอกเจ้าย ลมดี
สยักไหวไหว หิวหิววิญญาอาศัย ตั้งแต่

พ.ศ. ๒๔๖๗

พระนางโรหิณี

๑ เมื่อนั้น อมรินทร์ อินเทพ ทูลสาร พริ้มอมยิ้มยกเขี้ยวเรศ ถวายแก้เทเวศร์ เป็น
พระนั่งพนิจจิการา แล้วเผยพรมาลย์ทวีตมา ใหญ่ หักเสี้ยนหาอาลัย เทพไท เห็นพ้อง
ทุก่อนท่านผู้พิพากษา เจ็บทุกด้วยความเสนาหา ต้องกัน เราไซ้ไร ใช้นาเปล่าเปลี่ยว โคก
ล้วนลูก ยุ่งงาม ตรึงตรา แต่ว่าไม่เทียบ เกียวกำเคาเศวตศิลา ยริวารนัยแสนแน่นันต์
เปรียบเรา ตั้งแต่ได้ยลอัยมร ทรวงวรีอัน สรวงสวรรค์หรือร่างนางงาม แม่นปราศนายนก
พล่งแล้วพล่งเล่า พิศทวี่มวี่มกมื่นเมา ยิ่งเขา ปกเกษ ทิวเทศจักเขยหยายหยาม ยิ่งเหล่า
สมุทรเอนกขัณ ฉ่ำแน่นไค้ชมนต์ศรั กัเปรียบ อสุรสงคราม ก็ประชิดคิกตามค่อมา คง
เหมือนมนนาคขัณ ถ้าไม่สมหวังขยงขย ชั่วชีวิต เกิดวายุวุ่นขุ่นเข็ญ ยากเย็นไปทุกหย่อมหญ้า
คงล้นขยลลล แล้วทรงทำนึ่งอิงอาสน์ หาศรัส ฆ่าให้ทรงขรรคมพินคา ต้องสิ้นชีวาเพราะ
ประภาช่ออีกไม่ ระทกระทวยทอใจ ทั้งใคร นารี ฯ

๒ บัคนั้น สี่เทพผู้ขึ้นฟังกระแสร ยิน ๑ ครั้นเสร็จปลูกษาปรารภ จึงพร้อม
เทวโองการผันแปร ค้างองค์ ค้างแลคึกกัน น้อมนัยโกลลย ทูลถวายพระนางโรหิณี ตาม
สครึ สันฤทชชกเบียง เล่ห์เลียงคดลงอน มีพระประสงค์โองการ แล้วชวนกันลา
ถอยหลังสองคองงน เพื่อถากนินเคื่อนใจ จึง คลาลาก อภิวัตน์ออกมานำลาน จรจาก
ล้านกัมพูชาวน ทรงไยวิมานแห่งตน ฯ

คดีนางสาวคนรัก

(เรื่องจริง)

ของ

“ด. จันทรงาม”

เมื่อปลายปี มัคกระหลาดเกิดขึ้นใน
ศาลพระราชนิเวศน์ปารสเรือนหนึ่ง คือ คดี
ในระหว่างกรมอัยการโท นางสาวมินัสคา
(นางพัรวรรณ เสร้ สตรีเนติบัณฑิตว่าต่าง)
จำเลย คำนึงโทษหาว่า เมื่อเดือนกุมภาพันธ์
พ.ศ. ๒๔๖๕ จำเลยไซ้ ย่น รวอดเวอร์ ยิง นาย
ซีโนสติกตายโดยสัญเจตนา เหตุเกิดที่โรง
พยาบาลวิลเลียมส์ ขอให้ศาลลงโทษจำเลย
ตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา.....

จำเลยให้การสารภาพต่อศาล ทุกประการ
แต่ต่อสู้ว่าการฆ่านั้น กระทำไปโดย คำขอร้อง
ของผู้ตาย โดยผู้ตายต้องทนทุกข์ทรมานความ
เจ็บปวดไม่ไ้ จำเลยเห็นแก่ผู้ตายไม่มี
ทางรอด จึงไ้เอาปืนยิงผู้ตาย ผู้ตายก็ด้วย
พิษยาบก่อนถึงเวลาควรถาย และการฆ่าหนัก

เป็นการ “ฆ่าเอาบุญ” จำเลยจึงขอความ
กรุณาต่อศาลให้ ไปรยศงักพ้อง ศาลจึงต้อง
ใช้ดุลยพินิจในคดีนี้เป็นอย่าง

ก่อนที่บรรยายคดีต่อไป ขอให้ข้าพเจ้า
เล่าเรื่องเดิม ระหว่างผู้ตาย กับจำเลยใน คดี
ก่อน เพื่อเป็นกรณีย้อนหนึ่งซึ่งท่านผู้อ่านจัก
ได้วันฉะต่อไป

ยัง ซีโนสติก (ผู้ตาย) เป็นนักประพันธ์ ที่
ลือชื่อคนหนึ่ง ในประเทศโปแลนด์ เมื่อเกิด
มหาสงครามขึ้นในทวีปยุโรปคราวนี้ ซีโนสติก
สมัครเป็นพลอาสา และไปประจำการในแนวรบ
ประเทศฝรั่งเศส ต่อมาหนึ่งต้องกระสุน
ขาดเจ็บ จึงต้องมารักษาตัวที่โรงพยาบาล
เมื่อนายแพทย์ รักษาพยาบาลผลหายแล้ว ทตรวจ
เห็นว่า ซีโนสติกมีเชอวรอนโรคเรื้อรังด้วย

พ.ศ. ๒๔๖๗

คดีนางสาวฆ่าคนรัก

จึงรายงานข้อสงสัยจากประจำการ แล้วส่ง
ตัวกลับ ประเทศโปแลนด์ อันเป็นบ้านเกิด
เมืองนอนของเขา

ณ ที่นั้น ชิโนสกี ยังเฝ้าพบมาเคอร์ มีว
เชลยมินสกา (จำเลยในคดีนี้) ผู้มีรูปโฉม
โฉมพรรณงามเป็นที่สุด ทั้งใจ ทั้งยังเกิด
ความปฏิพัทธ์กันอย่างแน่นแฟ้น แม้นางเองก็มี
ความรักสมัครด้วยเหมือนกัน ด้วยปรากฏ
ว่าชิโนสกีเป็นชายหนุ่มที่มีร่างสง่าผ่าเผย ทั้ง
ทั้งมีน้ำใจและมารยาทดีทุกประการ

เมื่อมหาสงครามสงบลงแล้ว ปรากฏว่า
ชิโนสกีมีชื่อเสียงในการประพันธ์เรื่องต่างๆ
ขึ้นเป็นลำดับ แม้ร่างกายชดโครมลงทุกที
เนื่องแต่มีอิริยาบทนั่งและนอนมากกว่ายืนและ
เดิน ฉะนั้นภายในเวลาไม่นานนายแพทย์ผู้
มีชื่อเสียงหลายนายในจังหวัดวอร์ซอว์ ลงความ
เห็นว่าอาการของชิโนสกีเป็นที่น่ากลัวอันตราย

อย่างมาก แต่อย่างไรก็ดี ความรักระหว่าง
หนุ่มสาวทั้งสองคงดำเนินเรื่อยไปอย่างทุกคืน
ที่สุข นางอันนอนให้เขา อุตส่าห์รักษาตัว
ตามคำแนะนำของนายแพทย์

นายแพทย์ผู้มีนามอุโฆษในทางศัลยกรรม
หลายนาย มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ควร
รักษาโรคนี้ด้วยวิธีใหม่ ที่สุขที่นายแพทย์ ทั้ง

หลายเห็นพ้องกัน คือวิธีศัลยา แต่เกรงว่า
เจ้าไข้ ไม่มีกำลัง ด้านพอ จึงเห็นว่าควร รักษา
อีกวิธีหนึ่ง คือวิธีฉายแสงเรเดียม หากยักนั้น
แล้วเรเดียมซึ่งเป็นแร่ที่หายากที่สุดใน ประเทศ
โปแลนด์ขาดมือลง นายแพทย์ จึงส่งตัวไป
ประเทศฝรั่งเศสเพื่อรักษาต่อไป

เวลานั้น นางสาวมินสกาเป็นดาราเอก
คนหนึ่งในโลกละคร ใน ประเทศโปแลนด์
มีมหาชนเป็นจำนวนมาก พอใจในการแสดง
ของเธอนั้น ฉะนั้นต่อมาไม่นาน เธอนั้นจึงเป็นที่
นิยมแก่ชนทั่วไป ครั้นทราบว่าคนรักของ
เธอนั้นต้องไปรักษาตัวที่กรุงปารีส เธอนั้นจึง
รีบลาออกจากโลกละครคนทันที ทั้งความ
ชื่อเสียงไว้เบื้องหลัง แล้วแลคึกตามไป
พยาบาลชายที่รักย่านซีฟทัวไป ทั้งนกระทำ
ให้มหาชนทั้งหลายพากัน ประหลาดใจ เป็น
อันมาก

เธอนั้นเล่าพยาบาลเขา—ประณินยิตเขา ผู้
อดคาหทัย ขี้คานนอน ก่อการ ของ ชายที่รัก
จนภายหลังชู้ชู้คิดก็ว่าแต่ก่อน แต่คง
หน้าของเธอนั้นยังชื่นบานอยู่เสมอ ที่มีโอกาส
อยู่พยาบาลชู้ชู้โลก เธอนั้นเองใจได้เขาโดย
มีเห็นแก่เห็นเห็นอย ทั้งนยังความสงสัยให้
แก่นายแพทย์ทั้งหลายเป็นอย่างยิ่งในการที่ใด

ท. จันทรวงาม

ชิ้นนี้

พหุณผู้มีความรักอันบริสุทธิ์ และ สติบ ขอ
ชายที่คนรักและคงรักเสมอไป

อย่างไรก็ตาม แม้ชีวิตรักจะอยู่ในความ
รัก และเอาใจใส่ ของ นายแพทย์ ผู้มีความ
ชำนาญลึกๆ อาการที่คงทรง และทรุดเรื่อย
จนที่วังนายแพทย์ ได้ พยายามรักษาหลายวิธี
แล้ว เช่นการฉีดยาและฉายแสงเป็นต้น คน
ไข้ ก็คงทรุดลงไปทุกวันอยู่นั่นเอง จนที่สุด
นายแพทย์ มี คำสั่ง ให้ย้าย ไป รักษาที่
โรงพยาบาลวิไลยฟ^๑ เวลานั้น ชีวิตรักยังมีสติ
อยู่ เมื่อทราบว่าเขาส่งย้าย ก็แจ้งโดยทันที
ว่าตนไม่มี โอกาสรอชีวิตนี้ออกจากโรงพยาบาล
วิไลยฟ^๑ นี้ได้ อีกเป็นแน่แท้

ณบัดนั้น นางสาวมินต์คำมีความเศร้า
โศก ระทมทุกข์ ยืนยันว่าหล่อน จะตายไปทันที
เพราะการส่งย้ายครั้งนี้ ก็เหมือนหนึ่งว่าหมด
ความสามารถ ของนายแพทย์ ที่จะ พยายามต่อสู้
ไปได้แล้ว แต่หล่อนหาได้ ท้อถอยประการใด
ไม่ สู้ชีวิตตามไปพยายามเอาอีก นายแพทย์
หลายนาย พยายาม ห้ามปรามไม่ให้ หล่อน ตึก
ตามเขาไปด้วย เกรงจะ ได้ รับเชื้อวรรณโรค
นี้มา แต่หล่อนหาปราณนาเชื่อฟังต่อคำที่
ท้วง ไม่ ทรง กันข้าม หล่อน กลับเราใจ

นายแพทย์ ให้เร่งรักษา สุดแต่ความวิสัย
ที่นายแพทย์ มีความรู้ ถึง ก็ ขอร้องให้น้ำ
ออกมารักษาจนสิ้นเชิง แม้กระนั้นก็ อาการ
คนไข้ ยิ่งเพียงลงจนที่สุดนายแพทย์แจ้งว่าคน
ไข้คงจะสิ้นใจในไม่ช้าแน่และ เว้นเสียแต่ว่า
ถ้าได้ โลหิตคนบริสุทธิ์ ฉายเข้าไปใน กาย คนไข้
แล้ว ก็จะทำให้อาการค่อยดีขึ้นบ้าง

ครั้นได้ ฟังดังนั้น หล่อนจึง ขอ ร้องให้
นายแพทย์ รับผิดชอบสุจริตของหล่อนทันที
หล่อนยอมพลี ทุกสิ่งทุกอย่างที่มี ใน กายของ
หล่อนเพื่อชายที่รัก แม้ที่สุดหล่อนจะตายลง
ไปใช้ร^๑ ก็ยังเป็นที่พอใจในการปฏิบัติอยู่นั่นเอง

นายแพทย์ รับผิดชอบในการสุจริตของ
หล่อนทันที เพราะการทิ้ง เป็นการขัดต่อ
ข้อบังคับของโรงพยาบาล ด้วยหล่อนเป็นคน
อ่อนแอ อาจทำให้ ถึงตายได้

หล่อน ทำ หน้าตา แหม่มขึ้น รัยรอง ต่อ นาย
แพทย์หลาย นาย อย่าง แข็งแรง ว่า ทรายใจที่
หล่อนได้ กระทำก็เพื่อพลีเลือดเนื้อของตนให้
แก่ชายคนที่รักแล้ว คราวนั้นหล่อนมีความ
แข็งแรงและหนักแน่นทนอยู่ได้ โดยเห็นแก่คน
ที่รัก นายแพทย์ จึงหันไปพูดขอร้องการ
สุจริตครั้งนั้น ออวาระหนึ่ง ในที่สุดตกลง

^๑ คือโรงพยาบาล คณะชาวต่างชาติ (เช่น ยิว ฯลฯ) เท่านั้น

พ.ศ. ๒๔๖๗

คดีนางสาวฆ่าคนรัก

ครั้นแล้วพิชิตลุยโลหิตเข้ากาย คนไข้ จึงเริ่มซน หล่อนแฉ่งใจ ถักพัน ทนความอ่อนเพลีย, ความเหนื่อยทงหลาย สู้ทำหน้าที่ตามขั้น ซ่อนความเจ็บปวดไว้ภายใน ความอดทนของหล่อนครั้งนี้ก็ว่าเก่ง ที่สุด ด้วยนายแพทย์ มิได้สงสัยประการใดเลย อันที่จริงการลุยโลหิตครั้งนี้ เป็นการขึ้นใจคนไข้ อย่างที่สุด ด้วยคนไข้เกรงว่าหล่อนจะเป็นอันตรายไป เพราะทนาย ได้ชี้แล้วว่า ทำอย่างไรเสีย คนก็ไม่อาจรอดพ้นมฤตยูคราวนี้ ได้ เขาจึงพรัววนขอให้ พญามัจจุราชมารับตัวชีวิตเขาไปยิ่งเร็วเท่าใดยิ่งดี

เมื่อคนไข้ ได้รับโลหิตถ่ายเข้าไปในกายแล้ว ปรากฏว่า อาการ ค่อยทรง อยู่ ใต้เป็นหลายเวลา แต่ไม่หาย นายแพทย์ จึงพยายามหาวิธีรักษาต่อไป จนที่สุดปรากฏว่าโลหิตที่เข้าไปเลี้ยงในกายนั้นเกิดซิกซังจนทั่วทั้ง ตามธรรมชาติ แห่งสังขาร คนไข้ ผู้มี อาการ หนัก ความเจ็บปวด และความ อ่อนเพลีย ยิ่งเพิ่ม ขึ้นทุกเวลา

อย่างไรก็ดี อาการของคนไข้ ฅนนั้นเป็น ที่มหัศจรรย์เสียแล้ว เสียที่คนไข้ เคยพูดแจ่มใสเมื่อก่อน ก็กลับเป็นเหมือนคนโง่ที่ไม่ได้ยิน ระยะเวลาใจได้เขาและอาการหอบเร็วขึ้น

เป็นลำดับ ชัยคนนี้เป็นอันหมดความสามารถ นายแพทย์ทั้งปวงแล้ว ได้แต่รอเวลาอันเป็นคราวสุดท้ายของเขาเท่านั้น การทงั้นแทบทำให้ นางสาวยุมินศาคา เป็นบ้า ด้วยความ สิ้นเวสและเสียใจ หล่อนมีกวางหน้าซัดสลดปราศจาก ความเบิกบาน คล้ายกับจะคอยตายไปพร้อมกับคนรักนั้น หล่อนนั่งคอย ประณิบัติ และคอยดูใจเขาที่ข้างเตียง มีบางคราวที่หล่อนนั่งร้องไห้ ฟุ้งฟักอยู่คนเดียว

เย็นวันหนึ่ง ขณะที่หล่อนนั่งชมมอยริ้มเตียงคนไข้ ลำก้างสองต่อสอง นัยตาเหม่อลอยไปท่มมท้อง ก็อะไรอยู่คนเดียวคนเดียว สักครู่ก็หันมามองดวงตาคนไข้ ซึ่งซันมัวและห่อ จวนจะหลับอยู่แล้ว ในที่สุดคนไข้ ทำท่าจะลุกออกมา หล่อนจึงชะ โงกเข้าไปฟังใกล้ ๆ

ความประสงค์ของ คนไข้ ใน ขณะนี้ ก็คืออยากตายเสีย ให้พ้น ความเจ็บปวดและลำบาก อันคนต้องทรมานอยู่ในบัดนี้ เธอขอร้องให้หล่อนลงไปในกระเบ้าขึ้นมา แล้วเกล้งใจให้ตายไปในอีกโงนที่เดียว หล่อนตกใจเมื่อทนายความประสงค์ คน นี้ แต่ได้พยายาม อธิษฐานขอให้ เลิกความทรมานนั้น แล้วแสดงขอสงขใจ รอ อยู่ ไป จนถึง วาระ อัน สุดท้ายก็ว่า เพราะ หล่อนเอง ไม่ อาจ กระ ทำกิจ อันนี้ ได้

๓. จันทราวม

ขึ้น

ประการหนึ่ง หล่อนรักเธอปานชีวิต ของหล่อน
เธอก็ยิ่งกว่า ฉะนั้นแล้วหล่อนจะพิจารณา
อะไรได้

อย่างไรก็ตาม ด้วยคำที่นางสาวยุมีนศา
กล่าวเล่าโลม คงใจเธอ เพื่อให้ชุ่มชื่น และ
หวังให้เลิกความตั้งใจเดิม สนิทสนมเพิ่ม
ความน้อยใจ และ เจ็บ ปวด ของ เธอให้ยิ่ง ชน
เธอกล่าวว่าความเจ็บปวด ซึ่งคนอื่น ไม่มีความ
รู้สึกอย่างแท้ จึงทวนขึ้น ไ้เริ่มชนทุกที จน
ทำให้แทบขาดใจอยู่แล้ว และการทรมานอยู่
ยืดยาวไป จะมีประโยชน์อันใดเล่า เธอเองก็

ทราบอย่างทั่วจะ ไม่มีชีวิตออกไปชมโลกภายนอก
อีกได้อีก เป็นแน่แท้ เธอคร่ำครวญ และ
รำพรรณถึง ความรัก ที่มียู่ ต่อกัน ใน หนหลัง
และขณะนี้ แล้วจะต้องจากกันเพราะความ
ตายตลอดชาติ เพราะฉะนั้นหล่อนไม่เห็น
แก่เธอที่จะลงมือได้ ก็จึงเห็นแก่สวรรค์เด็ก
หล่อนเสกกล่าวว่า การที่จะให้ทำเช่นนั้น ก็
เท่าเทียมกับการฆ่าคน ซึ่งผิดทั้งทางกฎหมาย
และทางศาสนา แต่เธอ แย้งว่าเป็นการปลด
เปลื้องความทรมานต่างหาก เพราะไม่มีวิธี
ใดที่จะขงกันชีวิตให้รอกคงอยู่ต่อไปได้แล้ว
และการฆ่าครั้งนี้ เป็นการ “ฆ่าเอาบุญ”
ความรู้สึกแห่งยุคทั้งสองในขณะที่ได้คอย

กันนั้นจะเป็น อย่างไร ยากที่จะเขียน เป็นตัว
หนังสือ แสดง ความในใจให้ สม ความจริงได้
อย่างไรก็ตาม มีคนที่จะเริ่มกระทำอีกคน
ลงไป พอกันทางพยายาล เข้ามาเปลี่ยน เวนเสีย
ชีวิตของคนใจ จึงได้ ยึดออกไปได้ อีก

วันรุ่งขึ้น ขณะที คนทั้งสอง อยู่กันตาม
ลำพังแล้ว คนใจก็เริ่ม โศกครวญและขอ
หล่อนให้ปลง ชีวิต เหมือน เมื่อดาว อีก เธอ
รำพรรณความเจ็บปวดที่ ทวชน และ ความ
ทรมานอันเธอต้องรับให้หล่อนฟัง หล่อนฟัง
แล้วก็น้ำตาไหลลงนองแก้ม ในใจให้ ตันตัน
ไปด้วยความสงสารและสังเวชอย่างแสนสาหัส
หล่อนไม่มี กำลัง พอ จะ ทำ กิจ อัน เป็น ความ
ประสงค์ของเธอได้ แต่ด้วยคำที่เธอพรรณนา
ประกอบด้วยความรักทำให้เกิดอำนาจชนิดหนึ่ง
ขึ้นในดวงจิตของหล่อน และเป็นอำนาจอัน
ชั่วแค้นเท่านั้น

หล่อนหยิบยื่นออกมาจากกระเป๋าเสื้อเธอที่
แขวนอยู่ ชุดตัวดวงรำพรรณเป็นครุ แล้ว จุย
รำลือเป็นการขอฆ่าแล้วจึงเอาปากกระษัยยกขึ้น
ใส่ใน ปาก เธอตามคำ ขอรับ และ ค้าง ทำ
เห็นขยไ้

หล่อนรำไร จะเลิก ความคิดนี้แล้ว แต่
ครั้นมองไปก็ทวงหน้าเธอที่รัก เห็นมีท่าทาง

พ.ศ. ๒๔๖๗

คดีนางสาวจำคนรัก

ยื่น^๕และยอมออกมาได้—เป็นอากรข่มขืนอย่างแท้
จริงซึ่งพึงปรากฏนับแต่เวลาหลายเดือนมาแล้ว
ยักนั้น นิสัยเสียสละน่ายแพ้ย และนางพยายาม
กำลังเดินจะเข้ามา หล่อนแข็งใจเห็นยาวไกล
สิ้นปรียกเคียว แล้วหล่อนก็ล้มพอลงหมดสติ
ล้มปฐมนิยตงนั้นเอง.

เมื่อนายแพทย์แก่ ไซให้หล่อนพ้นชนแล้ว
หล่อนจึงแสดงความจริง ทงมวลให้ฟัง ค่าง
พากันเห็นใจ แต่หล่อนมิปรารถนาให้ใคร
ส่งสารหล่อน ค่อมมา หล่อนไปแจ้งความและ
สวภาพให้กรมตำรวจฟังทุกประการ ในที่สุด
หล่อนว่า

“อันที่จริง อิดินไต่กระทำผิดโดยฝ่าฝืน
กฎหมาย อิดินฆ่าเธอตาย และควรต้องไต่
รับโทษตามโทษฐานโทษ ขอนอิดินไม่เสียใจ
หรือหวาดเสียวเลย จนนึกเคียว เป็นความสัจย์,
คึกคึกซึ้งๆ เธอขอรับให้ อิดินฆ่า จะไม่ให้
อิดินทำอย่างไรได้ และเป็นสิ่งเคียวทอคิดทำ
ให้เธอได้เท่านั้น”

เมื่อเกิดเรื่องนั้นแล้วสัก ๓-๓ วัน มหาชน
แพทย์ทั้งกรุงปารีสต่างพากันกระหือรือยกทววย
ผลที่สุดว่าเธอเป็นอย่างไรรบรภาทนต์ลือพิพ
ต่าง ๆ ลงความเห็น เป็นเชิงเข้า กับ จำเลยใน

คดีนี้ และขอให้ศาลใช้กัลยพินิจอย่างยุติธรรม
ที่สุด อย่างน่าเอาด้วยทกกฎหมายขึ้นมาปรับแก้
จำเลยเกินควรไป และมีความเห็นเอกชนเป็น
อันมาก เห็นสอศ คลั่งกันว่า จำเลยยังไม่ควร
ต้องรับโทษในความผิดคนเลย

อย่างไรก็ดี หล่อนหาต้องการความกรุณา
อย่างใด ๆ ต่อศาลไม่ คงทิ้งไว้ ให้ท่านผู้
มีหน้าที่ รักษาด้วยทก จักพิจารณาต่อไป ตาม
ระเบียบเท่านั้น แต่ขณะนั้นหล่อนต้องการความ
ผ่อนผันอย่างหนึ่งจากกรมตำรวจ คือ หล่อน
ประสงค์ติดตาม ศพซากที่หล่อนฆ่า เพื่อนำไป
ฝังในสุสานประเทศโปแลนด์ อันเป็นบ้านเกิด
เมืองนอน เมื่อเสร็จกิจนั้นแล้ว หล่อนจึงจะรับ
กลับมาสู่เรือนจำรอจนถึงวันไต่สวน และนัก
พิจารณาตามระเบียบของผู้ต้องคดีอาญาต่อไป

กรมตำรวจ ซัก ปากคำ จำเลย และ พยาน
มี นายแพทย์ และนางพยายาม เป็น อาทิจน
เป็นที่พอใจแล้ว จึงยอมตามคำร้องของจำเลย
ทุกประการ ยิ่งกว่านั้นยังยอม ให้จำเลยประกัน
ตัวเองได้ โดยไม่ต้องวางเงินประกันเลยแม้ แต่
แฟรงซ์ เคียว กียทงจำเลยมีสิทธิไปไหนมา
ไหนได้ ตามลำพัง เท่ากับ พลเมืองผู้ ป่วยจา
ความผิดผู้หนึ่ง และเมื่อจำเลยกลับจากฝรั่งเศส
ผู้ตายแล้ว ให้ ไปคอยฟังวันนัด

ท. จันทรางาม

ขินัว

ต่อมาหนึ่งหล่นกลับจากประเทศ
ไปเล่นที่ ศาลจึงนึกวันไต่สวน

ครั้นใกล้วันนัดมีเนติบัณฑิต และ ทนาย
ความหล่นชอเป็นอันมากแสดงความประสงค์
เป็นทนาย แก่ต่างให้ โดยมิเรียก ร้อง มูลค่า
บ่วยการอย่างใดเลย หล่นแสดงความชอบ
คุณแก่ท่านผู้เลือกเพื่อเหล่านั้น แล้วบอกความ
ประสงค์ว่าหล่นมีปราถนา แต่ต่อมา มีสตรี
เนติบัณฑิตหญิงชื่อนางพรวณเธร วัลย์ แก่ต่าง
ในคดีนี้ให้ ทะแรก หล่นปฏิเสธ แต่ เมื่อ
นางพรวณเธรแสดงความรู้สึกให้หล่นฟังแล้ว
หล่นจึงเห็นพ้องด้วย

ควรจะกล่าวให้ทราบด้วยว่านางพรวณเธร
ผู้นี้ มีอายุเพียง ๒๒ ปีอ่อนกว่าลูกความ ของ
หล่น ๑ ปีเท่านั้น จักว่าเป็นเนติบัณฑิตที่
สาวที่สุดในบรรดาสตรี เนติบัณฑิต ทั้งหลาย
หล่นมีภรรยาหนึ่งนางม นัยตามค พุทธาเดียบ
แหลม และ เคยว่า ความ มาทั่ว ประเทศ
ฝรั่งเศษแล้ว.

หล่นกล่าวว่า “คดีนี้ ต้องให้ ผู้เป็นสตรี
แก่ต่างจึงจะได้ เพราะเหตุว่าความรู้สึกแห่ง
ธรรมชาติของสตรี กระทำให้ จำเลย มีโรค ถึง
กับพิฆาต คนรัก ซึ่งกำลังต้องทรมาน อยู่อย่าง
สาหัสสินได้; ประการหนึ่งจำเลยเป็นสตรีซึ่ง

ทราบตามธรรมชาติวิสัยว่าการขจัดการความทุกข์
ทรมานของมนุษย์นั้นเป็นการถูกต้องแล้ว”

๐ ๐ ๐
ครั้นถึงวันนัด ในศาล เต็มไปด้วยมหาชน
ผู้อยากฟังคดี

นางพรวณเธรซึ่งร้อง ให้ลูก ความ ของ
หล่นแสดงความจริง และนำเอาคำ ของผู้ตาย
มากล่าวซ้ำให้ ศาลฟังให้ถ้วนถี่ จำเลยจึง
กระทำตามทุกประการ

ขณะที่ทำเลยให้การต่อศาลนั้น ภายใน
ศาลเจียบกริบ ท่านผู้พิพากษาและคณะลูกขุน
ต่างนั่งฟังแทบไม่ตึงกาย จำเลยแสดงให้ศาล
ฟังอย่างเลือกที่สุจริตกระทำไว้ พร้อมทั้ง
อาการโศรกสลด ซึ่งเกิดจาก ภายในหัวใจ อัน
แท้จริง

จำเลย “ยัง (คือผู้ตาย) ของดิฉัน พก
ว่า ‘ไม่ไหว ดิฉันทนไม่ไหวแล้ว ยอกรัก
หล่นก็ทราบอยู่แล้วว่าดิฉันไม่มีทาง รอด ไม่มี
เลยที่เดียว จริง ๆ ถ้าไม่มีทางใดที่ดิฉันพอหวัง
ได้แล้ว ดิฉันจะต้องกระเสือกกระสนหาทาง
รักษาเอาจนได้ เมื่อดิฉันตายแล้วยังเหลือเลือด
ในอกแต่เพียงหยดเดียว ก็ยังยินดี แทน อันจำ
ไม่ไหว หล่นไม่เห็นใจดิฉันเลย’

“แล้วขอคร่ำครวญต่อไปว่า ‘ขอคร่ำ

พ.ศ. ๒๔๖๗

คดีนางสาวคำคนรัก

ในเมืองนรก คงไม่มีอะไรมาทรมานฉันไป
กว่าความเจ็บปวดทรมานรู้สึกเถยจนเป็นแน่ ถ้า
หล่อนรักฉันจริงสัก โป้รทกรุดฉายาให้ฉัน
ต้องทน ทุกขทรมานไป อีกเลย นะ แม่ทูนหัว
ในกระเป๋าคืน—บน—บน เธอมีน้อออกมาเถิก
ช่วยส่งฉันไปสวรรค์กับลูกขันทึบเถิกนะ ช่วย
ให้ฉันพ้นทุกข์ทรมานที่ โข้ ใจเล่า?

“ฉันตกใจจนต้องถอยหลังไปหลายก้าว
เธอประสงค์จะ ให้ ฉันยิงเธอ ฉันทำไปไม่ได้
อำนาจแห่งความรักของฉันมีมากกว่าอำนาจ
แห่งกฎวิจิต ที่จะ น้อมให้ เธอ ใน ถ้อย คำ ขอ
ร้องนั้น เสียข ที่เธอพร้าวอนแม่จะแหยแหง
และพังแหยไม่ได้ยินก็ัก แต่ใจไปกับความ
โศก ครวญอย่างยิ่ง จนฉัน สดกน้ำตาไว้
ไม่ได้

“เธอเล่า แต่อ่อนนอน ฉันให้กระทำการ
อันลงไปโดยรวกเร็วที่สุด แต่ฉันก็ไม่อาจ
กระทำได้ ฉันไม่สามารถจะกล่าวให้ถกสม
ความจริงได้ว่า ภายในหัวอกเวลานั้น รู้สึก
ขื่นขื่นเพียงใด ฉันแต่ประเล้าประ โลม
เอาใจเพื่อให้เลิกความทุกข์เสีย แต่เธอก็เล่า
แต่พร้าวอนเรื่อยไป จนที่สุดนางพยายาลเข้า
มาปลี่ยนแวว ฉันจึงออกไปเสีย พร้อมกัย
ความทุกข์อันใหญ่หลวงที่สุด

“รุ่งขึ้นเมื่อไก่อยู่กันตามลำพังสองคี่สอง
แล้ว เธอก็เริ่มอ่อนนอนเหมือนเมื่อก่อน เธอ
หาว่า ฉันมีใจ ชั่วช้าที่สุด ที่ปล่อยให้ เธอต้อง
ทรมานอีกครึ่ง ๒๔ ชั่วโมง ในที่สุดฉันออกทน
ไม่ได้ จึงตั้งขณ ในกระเป๋าสื่อเธอที่แขวนอยู่
มาขึ้นให้ เธอได้ กระทำการของเธอเอง
แต่เธอหาว่าไม่ ฉันก็อ้อขยายไม่ถูกเหมือนกัน
ว่าอะไรเป็นเหตุให้ ฉัน มีอำนาจ กระทำ เช่น
นั้นได้

“เธอคิดพิธว่า ‘อนิจจา แม่มีนสก็เจ้า
หล่อนว่า หล่อนรักฉันหรือ? หล่อนจะให้ฉัน
ทรมานไปอีกไหนกัน? นี่หรือเรียกว่ารัก?
พท โข้ หล่อนจะ ให้ฉันยิงตัวเอง—เร็วแรงฉัน
มีที่ไหน’

“เธอหยุกหยอกครั้งหนึ่ง แล้วพิธต่อไปว่า
‘หล่อนเจ้า ฉันรักหล่อนจริง ๆ รักอย่างจริงจัง
ตั้งแต่แรกพบจนเถยจน อยากรอร่วมทุกข์สุข
กับหล่อน แต่ พระเจ้า ท่านไม่ทรง เธอ แล้ว
ท่านไม่ ทรง ทราบ บอก นะว่า แรง อำนาจ แห่ง
ความรักของฉันมีมากกว่า เร็วแรง ในกายฉัน
เพียงใด แรงฉันเถยจน แม่จะขยับขนยิง
ก็—ไม่—ไหว’

“ไอฉันอ่อนลงไปอีกถนัด คอตกก้มลง
ขุ่นนมอดอ้อย รู้สึกสั่นคึก ๆ จนมาทีเถย

ก. จันทราภรณ์

ชิ้น

เข้แจ้งว่าพรณค่อว่า ‘แม่ยุมีนสีก้า ทุทหวิ
ของฉิน ฆ่างักคักค่อฉินเสียจริง ๆ โปรคเข้า
มาหาฉินแน้ จงยุฉินเป็นคั้งสัทท้ายเสีย
แล้วเราจะต้องจากกันทั้งชาติ—ทั้งชาติที่เกี่ยว
นะ หล่อนอย้ารื้ออช้จะ โปรคทำคามทั้น
ขอเด็ก เขาปากกระบอกขันน้นขอใส่ใน ปาก
ฉินช้ ทำอย่างว่าเถอะ แม่คุณละ’

“ยักันน อฉิน ค่อย ๆ ขอบ คิวลง จรทวิม
ผลปากทหน้าผากขอ รุ้สึกว่าแม่เหงเอะเป็น
เมื่ก ๆ แล้วยุขันชนทำท่าระไล่ปากเชอตาม
ทขอ—เฮอ...อย่าให้ อฉินเล่าต่อเลยค๊ะ”

จำเลยทำท่าร้องไห้ แต่ทนายของหล่อน
(ตาแวง ๆ) พกปลอย แล้วจำเลยแถลงค่อ...

พออฉินยกขนใส่ปากขอ อฉินเห็นขอ
มีท่าทางขินค้มาก จนดังกัยยมออกมากไ้
เป็นอาการ ยม ท่เกิดขินในหัวใจ อันแท้จริง
แล้วขอจึงบอกลาอฉินเป็นคั้งสัทท้ายว่า ‘ลา
ก่อนนะจะ แม่ทุทหวิของฉิน ชาตินี้สัละกัน
ชาติหน้าค่อพบกันใหม่ หล่อนทำเช่นนั้นไม่

บายคอกณะ เพราะเท่ากัยฉินทำค้วยมือเอง
หล่อนเป็นผู้มี กวงจิตท ขวิสัทท ขวาศจาก
ความท่มหมอง ขอพระเจ้าจงโปรคยกโทษ
ในการกระทำขินนค้วยเด็ก ฉินไม่ม่ก้างค่อ
สู้ความทรมานค่อไปไ้จริง ๆ แม่ยุมีนสีก้า

ฉินขอลาอเป็นคั้งสัทท้ายเถะนะจะ หล่อน
จงอยู่เป็นสุข ๆ เด็ก’

“ว่าพรณแล้ว เชอคัก หลบตาแน้ง มือ
คว้าวไขว้ไปมาในอากาศ ทำเหมือนท้งขอก
อาการให้อฉินล้นโก อฉินยกมือขินยักหน้า
เสีย เพราะภาพท่ปรากฏณะยักันน เป็นภาพ
ท่ชวนสัละอย่างสัคพรณนา อฉิน คิวล้น ค้วย
ความกลัว ในใจคันทันไปค้วยความสังเวช
และเสียใจอย่างย้ง ยักันนเอง อฉินแว่เสีย
สัแทนายแพทยและนางพยายาลกำลังเกินเข้า
มา เลยแข็งใจคักโก ล้นเปรียงเกี่ยว แล้วอฉิน
กัลัมพยสันสัคิครณนเอง...”

ครันสันคำให้การของจำเลยแล้ว ทนาย
โจท (ท่าตาแวง ๆ ย้ง) ขันชนแถลงแก่ศาล
ว่า ไม่คิกใจท่จะซักจำเลยค่อไป เพราะเชอ
อย่างสันทแล้วว่าจำเลยแถลงความจริง แก่ศาล
ทุกประการ

ทนายจำเลยขน เมอชออนุญาตค่อศาล
แล้ว เริ่มแถลงคารมถึงความรู้ สักของจำเลย
ในวันเกิดเพศ ตลอดจนถึงอำนาจขินคุดท้งซ้ง
ทำให้จำเลยมีจิตกระทำการฝ่าฝืน กฎหมาย
ลงไปไ้ และหาเหตุผลท่สัละกว่าจำเลยไม่ม่
เจตนาร้ายค่อผู้ตายมา กล่าวให้ศาล ฟัง อย่าง

พ.ศ. ๒๔๖๗

คดีนางสาวฆ่าคนรัก

พิศดาร ฯลฯ แล้วจึงออกมาเห็นคอกไปว่า
ในคอกชนินดาให้ท่านผู้พิพากษา ซึ่งมีความ
รู้ในทางแพทย์มาพิจารณาแล้ว น่าจะทำให้
จำเลยยังไม่ควรต้องรับโทษ ตามกฎหมาย เลย
ความหนังสือพิมพ์ ทลวงชาวนี้ กล่าวว่าทนาย
จำเลยแสดงการมคอศาลเพราะมาก มีสำนวน
โวหารน่าฟัง เข้าใจพอกว่านล้อมจนให้ศาล
เห็นหัวอกจำเลย ข้าพเจ้าเสียดาย ที่หนังสือ
พิมพ์ฉบับนี้มีโทษ นำการมถ

ท่านผู้พิพากษา เริ่มแสดงว่า ตาม กรณีย
ของเรื่องนี้ แสดงให้เห็นชัดว่าจำเลยกระทำ
ผิดจริง คือจำเลยใช้ ยืนยิง ผู้ตาย จนถึงแก่
ความตายโดยเจตนา จะให้ตาย ต้องท้วง
กฎหมายลัทธิฉาณาญา ละนั้น จำเลย ต้องรับ
โทษตามกฎหมาย แต่เป็นหน้าที่ของศาลจัก
ต้องใช้ดุลยพินิจต่อไปตาม นิตินานา ครั้น
แล้ว ท่านผู้พิพากษา พร้อมท้วงคณะ ลูกขุนจึง
เข้าห้องพิจารณาคดีเพื่อท้วงต่อไปตามระเบียบ

ครั้นใดเวลา คณะลูกขุนจึงกลับมายังห้อง
พิจารณาคดีตามเดิม แล้วท่านผู้พิพากษาซัก

นึ่งยังบรรลลังก์ และอ่านคำตัดสิน
บรรดาผู้ อยู่ในศาล ทั้งหมกต่างเงยกริบ
ตั้งใจ ฟังคำตัดสินโดยเคร่งครัด ข้าพเจ้า
เสียดายอีก เหมือนกัน ที่หนังสือพิมพ์ ฉบับนี้
หาได้นำคำพิจารณาและตัดสินมาลงไม่ แต่
กล่าวว่าศาลตัดสินคดีนี้ โดยใช้อุบายพินิจ อย่าง
ยุติธรรมที่สุด และพยายามใช้บทลงเพราะให้
มา ประโยชน์แก่ จำเลย เพื่อยก ประโยชน์ ให้จำเลย
เสมอ ในที่สุด ศาลตัดสิน ยกฟ้อง ของโจท
ตั้งปล่อยตัวจำเลยไป

บัดนี้ยังเกิดเสียงร้องแสดง ความยินดีขึ้น
ในศาลอย่างสนั่นหวั่นไหว ต่างแสดง ความ
ดีใจด้วยจำเลยเป็นที่ยิ่ง แต่เท่าที่ปรากฏ
จำเลยหาได้แสดงความตื้นตันยินดีประการใด
ไม่ คงอยู่ในอาการปรกติเช่นเคย

ครั้นเสียงเสียงลงแล้ว ท่านผู้พิพากษา
จึงกล่าวเสริมต่อไปอีกหนึ่งย่อว่า..

“อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าออก รู้สึก อิจฉา
จำเลย ที่ นำเอา ความ ยุติธรรม มาใช้ด้วย นิตินา
อำนาจ ”

“ชาลย์หัดถกกิจ”

แต่ง

— อนิจจา ! คุณปราณีเจ้าขา ! ยาม
ใดที่เมย์รัก อยู่ใน วงแขน — — — ยามนั้น
เชือกพิศว่า ไม่มีหญิงใดในโลกจะประเสริฐ
ไปกว่าเมย์รักอีกแล้ว — — —

◎ ◎ ◎

สังข์ !

เพราะเป็นยามราตรี

แต่ — ยังไม่ถึงกับสังข์ทักเคียนวันัก เพราะ
ยังไม่สู้ คึก — — คงยังได้ ยินเสียงสนทนากัน
ระหว่างคู่ผัวตัวเมียสองคนในบ้านหลังหนึ่ง

“บรรเจิดกุล” เป็นนามแห่งบ้านหลังนี้.

เขาทั้งสอง จะใช้การ สนทนา เป็น เครื่อง
พินิจเวลามานานเท่าใดแล้วก็ตามที่ — — —
หรือจะสนทนากันด้วยเรื่องราวอะไรก็ช่างเถอะ
แต่ คำพูดใน ตอน หนึ่ง คงมีใจ ความ แปลกไป
กว่าตอนอื่น ๆ — — —

เพราะ — ฝ่ายหนึ่งได้เอ่ยขึ้นว่า “คุณปราณี
คะ พรุ่งนี้ไปเที่ยวกันเถิดค่ะ ?”

เจ้าของ คำพูด เป็น หญิง สาว รูปร่าง
อ้วนท้วน สมบูรณ์ มีความ สุขสบายในใจ
เจ้าหล่อนเป็นหญิงสวย — สวยจริงไม่แก่ถึงซน
ก็ ถ้าไม่สวย เอ่ยใด คุณ ปราณี — สามี ของ
เจ้าหล่อน — ชายที่เจ้าหล่อนกำลังสนทนาคับ
นั้น — จึงตก เข้าไปอยู่ในแหวนแห่งความสวาท
ได้แล้ว

การวิวาทระหว่าง ชายหญิงคู่หนึ่งจะผ่าน
พ้นไปได้เพียง ๓ สัปดาห์.

ผู้ที่ถูกชวนคือชายหนุ่ม รวยเจยหน้าขม
และถามย้อนไปที่นั่น

“โอ ! แม่เลี้ยงม เรา จะเอาเรือ ที่ไหน
ไปกันล่ะจ๊ะ ?”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ” หญิงสาวผู้

พ.ศ. ๒๔๖๙

ความรักที่กำมะลอ

นามว่า เสี่ยงม คอย พร้อม กับ เหย หน่า ชน สบ เป็น คำ รบสอง “จริง ๆ นะคะ พรุ่งนี้เวลา
สายทาสามี. “พรุ่งนี้แม่ประยูรจะเอาเรือมา ๓ โมงเช้า
รับท่าน.”

“เฮ้ !” เขา ออก อูทาน ด้วย ความ
พิศวง “แม่ประยูรที่ไหนกันฉันไม่รู้จัก.”

“โฮ้ ! เธอลืมง่ายจริง” หญิงสาวคือน
“ก็คนที่นั่งดูละครคอนกัยเราเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว จำ
ไม่ได้หรือคะ ?”

สามีของเจ้าหล่อนเอามือเอากี๋ระเป็นเชิง
ใช้ความกึกก้องอยู่สักครู่หนึ่ง ครั้นแล้วจึงกล่าวขึ้น
ด้วยความยินดี.

“อ้อ ! นี่ก็โธ่ละ ละครคอนสันขั้ว โรงเรียน
เขื่อนนะซี”

“ค่ะ คุณน้าแหละ” เจ้าหล่อนรับคำ
“เมื่อวานนี้ฉันไปคุยที่บ้านของเขายู่สักครู่
หนึ่ง ตอนท้ายเขาเลยชวนฉันไปดู และ
ยังขอร้องให้เขาไปด้วยให้จริงใจ”

“ก็แปลกมาก” ชายหนุ่มพยักหน้า
กึก ๆ “ถ้าฉันไม่ไป—”

“เขาคงรู้สึกเสียใจมาก” เจ้าหล่อน
กล่าวต่อ “เสียแรงเขาชวนทั้งที เธอจะ
ปฏิเสธต่อคำวิงวอนของเขาเสียหรือคะ ?”

“ก็โธ่ ถ้าเธออยากไป ฉันก็—”

“ยินดีจะไปด้วย.” เจ้าหล่อนกล่าวอีก

จริงดังคาด พรุ่งเช้าขึ้น เรือลำน้อย
พร้อมกับ เจ้าของ ก็มา ประชุมฐาน อยู่ ที่ ขึ้น ไค
ท่าหน้าหน้าบ้าน

เจ้าของเรือ เป็นหญิง รุ่ง กำ คัก รูปร่าง
กระตือรือร้นสมทรง ใบหน้าคมคาย ผิวเนื้อขาว
น่าสัมผัส ปรางทั้งสองเปล่งปลั่งไปด้วยเลือด
ฝาดเส้นเกษาดำคดและหยิกนัย ๆ เจ้าหล่อน
ตักผมขึ้นหยี. และคักทรงปลายให้ทั้งกิ่งขอ
เสีย นึก หนึ่ง เพื่อ ส่ง เสริม ความงาม ให้ยัง
ขึ้นอก.

แต่ — — — มีสิ่งหนึ่ง — เป็นสิ่งที่พระเจ้า
ไคประสิทธิ์ ประสาท ไชยคราให้ แก่เจ้าหล่อน
อย่างเกินความคาดหมาย — —

สิ่งนั้นคือแววตา

แววตาอันงามและค่าชด้อย กระจ่างเย้นคว
มฤคิ ให้หม่นหมอง—เป็นแววตาอันหวานฉ่ำ—
สามารถจะ โน้ม เห็นยวทอง ใจ อัน แขง ปาน
เหล็กเพชรของ บูรณ ทุกคนให้หลงใหลใฝ่ฝัน
ถึงเจ้าหล่อนได้ทั้งขณะ.

เจ้าหล่อน ค่อย ๆ ก้าว ขึ้น จาก เรือ ด้วย
ลักษณะการ อัน สัม กับ ความงาม ประจวบ

ชาตยหัตถิก

หน้า

เหมาะกัย เสงี่ยม — หญิงสาวเจ้า ของบ้าน —
ลงไปยังท่าน้ำทันที.

“โอ ! แม่ ประยูร” เสงี่ยม ร้องขึ้น
ด้วยความแปลกใจ “มาแต่เช้าเทียวนะ
ฟังสอง โมรกรรม ท่านั้นเอง

“พามาเรื่อย ๆ ตาม สาย” “คุณ
ปราณี กำลังทำอะไรอยู่หรือ ?” เพื่อนหญิง
ของ เจ้าหล่อน กล่าว พร้อม กับยิ้ม

“เปล่าออก” เจ้าหล่อนสนอง “ฟัง
เสร็จการเรียบร้อยทานอาหารเมื่อกันเอง ไปบน
บ้านละ” กล่าวพร้อมกัยประคองสหายรัก
เข้าไปในบ้าน

พอถึงห้องวัยแขก. ก็พยกัยคุณปราณี
กัยคาถา เจ้าหล่อนวัยยกมือขึ้นกระทำความ
เคารพอย่างอ่อนน้อม ซึ่งชายหนุ่มกัยตอบ
ทันที.

ฉากแห่งความเงยไต่เย็ดขึ้นชั่วขณะหนึ่ง
แต่ ครั้นแล้ว คุณปราณี จึงเริ่มทอศัพทาน แห่ง
การสนทนาขึ้นก่อน.

“เห็น จะมาชวน แม่เสงี่ยมไป เทียว เรือ
กระมังจ๊ะ ?”

“ค่ะและพร้อมทั้งคุณไปด้วย” เจ้าหล่อน
วัยคำพร้อมกัยทอศัพทานขึ้นมีเส้นไต่ไปสพกัย
ศัพทาน ของชายหนุ่ม “ไปเพื่อ จะได้ เยน

เพื่อนกัน. ประกอบกัยวันนั้น เยน วัน อาทิตย
ว่างการว่างงานอีกด้วยค่ะ”

“ถ้าฉันไปด้วยมิเป็นการ ทำลายความสนก
สนานของเขไปเสียหรือจ๊ะ ?” เขาถาม

“อ้อ ! ใครคุณจึงคิดไปเช่นนั้นเล่าคะ ?”
เจ้าหล่อนฉืออ้นขึ้นอีก

“การ มี ผู้ชายไป ด้วย นั้น ย่อม เยนของ
ปราศจาก ภยัน ตราย อย่าง แน่นอน เอ้า !
แม่เสงี่ยม เตรียมตัวเข้าซะ”

ไม่ช้าเรื่อ ยศลำน้อย กัยรถท คน ทั้ง
สาม — — ทั้งซืม คงไปยั้ง ที่ หมาย อย่าง
แซ่มซ้า — —

ขณะ ที่เรือแล่นไปตามลำคลองนั้น คุณ
ปราณีหาได้ ทอศ ศัพทาน ของ ตนไปส่ ยั้งที่อ้น
ไม่ นอกจาก วงหน้า ฟูใช้, แวดตา อ้น
หวานฉ่ำ, วิมส่ปากอ้นแดงเรื่อ ๆ สมพยก
น้อย ๆ ของประยูร แต่การทั้งนี้หาได้ลศกพ้น
ไปจากการลศยสิ่งเกด ของเสงี่ยมเลยสักกาว
ไม่ แต่เจ้าหล่อนก็มิได้ สำแดงอาการอย่าง
หนึ่งอย่างใดออกมานอกหน้าแม่แต่่นัย

เจ้าหล่อนไม่หึง — ไม่อิจฉาญยาเขา
อา ! มรรยาทของเจ้าหล่อนก็จริง ๆ

แน่นอน ! ความรู้ สัก ซักใดใหม่ได้ อู้ยติ
ขึ้น แล้วใน ท่าม กลาง แห่ง หทัย ประเทศ ของ

พ.ศ. ๒๔๖๘

ความรักที่กำมะลอ

คุณปราณี ไม่ต้องสงสัย.

เขารักเจ้าหล่อนหรืออย่างไร ?

ข้าออกเฝ้า เขาระลึ้มแสงยมภรรยาที่รัก ผู้
ซึ่งนั่งอยู่ ทางหัวเรศข้างหน้า เสด็จที่เคียว
หรือไฉน.

ส่วนเจ้าหล่อน—นางสาวประยูร—นาน ๆ
ก็เหลียวหน้ามาสบสายตา ของ เขา ครึ่ง หง
แต่ครั้นแล้ว ขรรษชาติย่อมบังคับให้เจ้าหล่อน
ต้องหลยส่ายตาของเขา

แน่นอน เจ้าหล่อนคงมีความรู้สึกไม่
แตกต่างไปกว่าชายหนุ่ม

อนิจจา ! เจ้าหล่อนไม่รู้ สักเกรงใจภรรยา
ของเขาข้างหรือ ?

คุณปราณี กล่าวขึ้นก่อนว่า “ແหม !
เรอเรารู้ สักว่าแล่นเข้ามากระจะ ?”

แสงยม จึงเอ่ยตาม ขึ้นข้าง “ก็เธอ อยู่
ท้ายทำไม้จึงไม่พวยให้เร็วขึ้นละคะ อยากจะ
ไปให้ถึงเสียเร็ว ๆ ออกจะตายไป”

เงยขึ้นไปครู่หนึ่ง ประยูร ออกไม้ไ้ จึง
พูดแข่งขึ้นข้าง

“จะทำอะไรก็ ที่ฉันว่าน้ำไม่เย็น”

“ถึงไม่เย็น ก็ไม่เย็นไร” คุณ ปราณี

เริ่มสอกลั่นในเมื่อเห็นโอกาสกำลังมากอย่กัน

อยู่ตรงหน้า “เชื่อว่าเรอของเราคงไม่ล้ม

แน่นอน.”

“ถ้าหากล้มลงก็ฉันมีตาย คน เกี่ยว
หรือคะ ?” เจ้าหล่อนกล่าวต่อ

“จงเชื่อใจฉัน—จงไว้วางใจฉัน”

เขา
กล่าว พลง จ้องหน้า ประยูร ด้วย ความ หมา
อย่างใดอย่างหนึ่ง.

“ปราณีจะไม่ยอมให้
ภยันตรายใด ๆ มาเกลือกกลั้วเธอได้แม้แต่น้อย
จงเชื่อเถยรทัยของฉัน.” เขากล่าวต่ออย่าง
หนักแน่นอีกครู่หนึ่ง

“ແหม ! เป็น พระคุณ ที่เกี่ยวข้อง ก็
แม่แสงยมเล่าคะ จะไม่ช่วยเธอด้วย ?”

“อ้อ ! ไม่เป็นไรเธอ” แสงยมสอกลั่น
กลางคืน “ฉันว่าน้ำเย็น.”

เงยขึ้นไปอีกครั้งหนึ่ง.

“นี่เรามากันได้ครึ่งทางแล้วกระจะ ?”

ชายหนุ่มเปลี่ยนเรื่องสนทนา “ฉันรู้สึกมี
ความเพิกเพิกจริง ๆ”

“เพิกเพิก” ประยูรทวนคำ “โอ!
แม่แสงยมเธอรู้ สักอย่างไรข้าง ?”

“โอ ! ตามไ้” เจ้าหล่อนหันมา

ตอบเพื่อน หญิง อย่าง ขยขึ้น “ฉันรู้สึก

เพิกเพิกเหลือเกิน อยากมาเข้าน้อย ๆ ก็
เธอเล่า”

“ยิ่งกว่าเธอเสียอีก” สหาย ของ

ชาญหักถัก

๖๑๖๖ ษัณ

เจ้าหล่อนคอยพร้อมกันยมิเลศนัย
เรอ กัง แล่นไป ค้วย ถ่าลึง พาย ทั้ง สาม
อย่างเรอ ๗.

“อูเหม ! คุเรอัยลำนชัคระ คุณปรานั”
เสงี่ยมเหลียวหนามำออกอูทาน ทัวยน้ำเสง
อันถึงผิปรกคิ พलगชมอตรงไปยงเรอชค
ขนาดใหญ่อำหน่งซึ่งแล่น ตามหล้งมาแต่ไกล
พอควรรให้คุณปรานัคุ. “อัย ! เร่ว ๗ ชัคระ.”

พร้อมกันยคักอูเกล้าและอการชไม ชมิอ
ของเจ้าหล่อนเป็นเครื่องประกอย คุณปรานั
จิงเหลียวหล้ง ไป คุเรอัยลำน ค้วย อการ อัน
รวคเร่ว

ทันไคนันอยู่ทวเหตุ ก็ยงเกกชน อย่างมิได้
นักฝน — — —

ชั่วพริบตาเคียวคนทั้งสามก็เอาห้วงน้ำเอน
ทพำนก

เสงี่ยมร้องอัน สแกงความตกใจ ของประยูร
ไคแล่นมากระทยโสทรคุณปรานั เขามิได้
รอชักชวี่ยเขาไปช่วยเจ้าหล่อน และพอง
เขาทำผ้งไคยส่วสัคภาพ ปล่อยให้เสงี่ยม
ทำหน้าทำพาเรอเขาทำผ้งแต่ผู้เดียว
คร้งนั้นยว่าเขาได้ช่วยชีวิตประยูรไว้อย่าง
กล่าหาญ.

“อัย ! ไปช่วย แม่เสงี่ยม ค้วยชัคระ”

ประยูรออกอูทานกั ๗

“ไม่เป็นไรคชกระ ะถึงผ้งอยเคียว
แล้ว” เขาคอย

ทันไคนันเสงี่ยมก้นาเรอเข้ามาถึงผ้ง.

“เอนยังงัยยัง แม่เสงี่ยม ?” เจ้าหล่อน
ร้องถามสหายผญิง.

“ไม่เป็นไร ส—สนกคิ” สหายของ
เจ้าหล่อนสนองพร้อมกันยทอนน้อย ๗

“เพราะ นาน ๗ ะ—จะ มิ—มิเช่น
สักคร้ง ยินคิที่เฮอไม่เป็นอันทราย”

“อัย ! ถ้ามิได้คชของเฮอ ก็—ก็เห็น
จะมิได้มาพุกกับเฮอเช่นนอเกนแน่” พलग
หันหน้าไปทางชายหนุ่มค้วย สัหน้าอันช่อนไว้
ซึ่งความในใจ “อ้อ ! ขอโทษนะกระ คิฉิน
ยังมิได้สแกงความ ขอขยญุคุณ คุณเลย ลั้ม
ไปเสงี่ยมสิท คิฉินขอขอย—”

“โอ ! ไม่เป็นไรมิได้ เเฮอไม ควพุก
เช่นนั้น” เขาคอยมแห้ง ๗ สวนออกมา
ไคยเร่ว “ปรานัไม่ทวงขญุคุณอะไรคช
ขอแต่ — — อ้อ — — เอน เพราะ แม่เสงี่ยม
คนเคียวเอนคันเหตุ”

แต่เสงี่ยม กลัย ทัวเราะ และ กัมหน้า
ช่อนความร้นเรงไว้ ในใจ

อา ! แผลกมาก.

พ.ศ. ๒๔๖๘

ความรักกัมมะลย

ชายหนุ่มกล่าวขึ้น “นี่เราจะไปต่ออีกหรือไงกัน ?”

เสียงว่า “สำหรับที่ดินใดทั้งนั้น”

“ไม่ไหวละ แม่เสียงม ไม่ไปอีกละ”

พระยารัษฎา “หนาวสันออกจะตายไป”

ชายหนุ่มว่า “ถ้าเช่นนั้นก็ควรกลับกันเสียที.”

๑

๑

๑

หลังจากการเที่ยวเรือได้สามวัน ขณะที่คุณปรานต์กำลังนั่งทอดอารมณ์ อยู่ริมหน้าต่างในห้องเขียนหนังสือ — — ปลอบลเจดสีทวนกลับใจ ปรานต์ ถึงเหตุการณ์อันดัง แล้วมา —

เหตุการณ์ อัน นำความ พอใจ มาสู่ เขาอย่างเอกอุ เมื่อสามวันก่อนแล้วมา — — ใน

ขณะนั้นมเหสีคนใช้คนหนึ่ง ได้กลิ่นเข้ามาหา และยื่นจดหมายให้มียอหนึ่ง

เขารับรับมาด้วยความพอใจ และออกอุทานด้วยความขยิบตา

“อา ! ของสี่ชมพู มีช่อหลายตัว นี่ คงมีความหมายอะไรสักอย่างหนึ่งเป็นแน่ จะมาจากใครกันหนอ ?”

พร้อมกับ คำว่า ฟัง เขา ถัดจากหมายนั้นออกอ่านด้วยมืออันสั่นเทา พออ่านจบ เขาก็ยิ้ม ออกมากับ ความปลื้ม อย่าง

ล้นพ้น เพราะลายลักษณ์อักษรในจดหมายนั้นปรากฏว่า เจ้าของได้พยายามเขียนอย่างปราณีต เส้นลื่นอักษรอักคา เป็นที่น่าชวนอ่าน

มีใจความว่าดังนี้—

เลขที่ ๓๗๓๔ บ้านพระยาพิทักษ์ธรรม

ถนนราชดำเนินนอก

วันที่ ๒๘ กันยายน ๒๔๖๘

คุณปรานต์

คุณไม่ควรถอน อาลัยในการอ่าน จดหมายฉบับนี้ เพราะ ใจความคงไม่มี อะไรมากไปกว่าการที่จะแสดงความขอบคุณ คุณ ในการที่ได้ช่วยกู้ชีวิตที่ดินไว้ อันเนื่องมาจากอุภัยทั่วเขตเมืองวันก่อนนั้นเป็นผล

จริง ๆ นะคุณปรานต์ ที่ดินไม่เคยประสบภัยน้ำใจกล้าหาญ และกอบกู้พร้อมไปด้วยความเมตตา ปราณี สัมกับข้อ เขียนคุณ เลยในชีวิตของคุณ ซึ่งนับว่า ได้ยอชื่นชมมาเยอน

ความเย็นไปของ โลกนี้แล้วไม่ใช่น้อยกว่า ๓๐ ปี

ชายเช่นนั้นไม่ใช่จะหาได้ทั่วไป ที่ดินพูดด้วยน้ำใสใจจริง อย่างที่ที่ดินได้สรรมาเพื่อ

เป็นของคุณเลย เป็นความดีด้วย อา ! คุณปรานต์ ขว น้ำใจของคุณช่างเป็นที่น่าสรรเสริญแท้ ๆ ถ้าหากคุณไม่ช่วยที่ดินไว้แล้ว บ้านนี้

[๑๓๓๓]

ชาวนาหัดถัก

วิญญาณของกิดันจะ จับเกาะ อยู่แห่งไหนตามด
โถกไม่ทราบ และไม่มีโอกาสได้คุย ชมความ
สวยงาม และเรืองมย์ของโลกใก้่อไป เช่นนี้
จะไม่ให้กิดัน พอใจ ในคุณ สมบัติ อันงามของ
คุณด้วยเหตุทั้งๆ ?

บุญคุณ อันใหญ่หลวง คงทน จะไ้ สลัก
ฝังแน่นอยู่ในทรวงอกของศิรินวิรุฬหยา ทวย
จนร่างกายของศิรินจะกลายเป็นตำนานเล่า

ถึงเท่านั้นยังไม่พออีก เพราะคุณได้ทำ
บุญคุณ แก่ที่ดิน ด้วย อาคาร อันแท้จริงแท้
ส่วนที่ดินเป็นหญิงไม่ ทราบว่า จะตอบแทน บุญ
คุณของคุณ ได้ด้วยประการใด นอกจากขอตั้ง
ความหวังค้ำยักคุณด้วยน้ำใจจริงเท่านั้น
อึ้ง ขอเรียน ว่า ใน วันที่ ๒ ตุลาคม เวลา
๒ ๓. ๓๐. ประจวบเหมาะกันเป็นวันทำบุญวันเกิด
ของที่ดิน — — —

นักคิดมีความยินดีขอเชิญคุณไปในงาน
ครั้งนี้ด้วยไหม? และหวังว่าคุณจะได้
พาเอาความปลื้มปิติกลับไปยังบ้านของคุณเป็น
อนุสรณ์ และ ประมวลรู้สึกละเอียดและ
น้อยใจในเมื่อได้ทราบว่า คำขอของประมวลมี
สภาพไม่แตกต่างไปกว่าอากาศธาตุ

หวังว่าคงไม่มีความรังเกียจต่อคำวิจารณ์ของ
ผู้หวังดีต่อคุณเสด็จ

ป. ล. อ้อ! คุณปรานดา. เป็นใจพริบ
ของคุณเอง ที่ควร จะ พาแม่เสด็จม ไป ด้วย
หรือไม่ — — —

၂.

เขื่อนปรางค์พ้ออ่านจบจะไม่สำแดงอาการ
ยี่มจนแก้แค้นพิการอะไรได้ เขาพยายาม —
พยายามอ่านทวนไปทวนมาจนรู้สึกลำบากใจความ
ในจดหมายฉบับนั้นไม่เปลี่ยนแปลงไปจาก
ความเดิมแล้ว เขาก็วางลงบนโต๊ะเขียนหนังสือ
แล้วก็ เป็นเชิงวิ่งเกียจคร้านจดหมายฉบับนั้น
จนมา

“นี่เจ้าหล่อน หมายถึง ความว่า อย่างไรกัน
หรือว่าเจ้าหล่อนรู้สึกพอใจเรา” เขา
ปรารภกับตนเอง พร้อม กับ ยิ้ม อย่าง มี ชัย.
“ตังไป — ไปแน่.”

วันที่ ๒ แห่ง ตุลาคม มาศ ถักสานเข้ามา
ถึง ปราณีรัก ว่าเริง และ ปลอดไยว่งใจ เป็น
อย่างย่ง โดยเหตุ ที่แม่ส่งขมละเลญมาล้แม่เจ
ลงไม่สามารถจะไขในจานรเวินได้ คนน
เมื่อเขาได้แก่งกายสรีร์แล้วจึงรีบออกจากยาน
ไปแต่เดี๋ยวนั้น

“เชิญชักระ แหม ! คุณมาตรงเวลา
เที่ยวแหละ ” ประยงค์ยกมือขึ้นเห็นเขาอย่าง
เท่าเข้าไปในประตูบ้าน “นี่แสดงให้เห็นว่า

พ.ศ. ๒๔๖๔

ความรักที่กำมะลอ

คุณมีน้ำใจ อันซื่อตรง อ้าวเสียงยืมไม่มาด้วย
หรือคะ ?”

ชายหนุ่มยืมไม่พูดอะไรพลางก้มหน้าลง
ฉับยิบ ๑ ส่งให้

“ชะ ๆ วันไหนก็ไม่รู้ แต่ก็คิดเหมือนจะ
ไซ้คึกแก่คุณมาก” เจ้าหล่อนกล่าวเมื่อ
อ่านจบแล้ว

“ไปคุยกันในบ้านดีกว่าค่ะ” เจ้าหล่อน
กล่าวแล้วก็นำเขาเข้าไปในบ้าน

พอถึงห้องรับแขก เจ้าหล่อนก็แนะนำให้
เขารูจักกับแขกหรือที่มาก่อนตามธรรมเนียม

พอได้เวลา การรับประทานอาหารก็เริ่มขึ้น
ไม่ต้อสงสัยเลยว่าความรักใคร่ในคนนั้น

จะมีมากน้อยเพียงไร สำหรับ ทุก ๆ คนแล้ว
ย่อมมีว่าเป็นความจริง

แต่ — อนิจจา !
แทนที่ ชายหนุ่ม จะมี ความ รื่นเริง เบียงเขา

ทั้งหลาย เขากลับใช้เวลาอันควร สนทนา
กับผู้อื่น นั้น มา ลอยพิศโฉมหน้า ของ ประยูร

และ นาน ๆ ก็คุยกับพวก เหล่านั้น เสียบ้าง เพื่อ
รักษามรรยาทอันดีไว้ ส่วนประยูร — เจ้าหล่อน

รู้สึกความเพลิดเพลินมาก นาน ๆ ก็หัน
มายม กับคุณปราณี เป็น เชิง สาระภาพ ความ

ในใจ
เจ้าหล่อนรักเขาหรือ ?

พอการรับประทานอาหาร ได้ สิ้น สกกลง
เขาก็หาโอกาสชวนประยูรไปเดินเล่นที่ในสวน
หลังบ้าน แม้เจ้าหล่อนหาซัดความประสงค์
ของเขาไม่ ครบยิบก็ไปกับเขา อย่าง ร่าเริง,
ปลอญ ให้ ผู้ ยักครอง ของ เจ้าหล่อน รับ แจก
ไปพลาง ๆ

พออีกเช้า เกาฮ เป็นที่พำนัก ได้แล้ว คุณ
ปราณีจึงเริ่มเอ่ย ขอร้มักคาลาขาน

“จริง ๆ นะจ๊ะ แม่ประยูร ถ้าฉันไม่ได้
เจ้าของบ้าน เช่นเชอร์รี่รองแล้ว คนนี้ ฉันคง
รู้สึกเหงาหงอยมากทีเดียว”

“ออกจะเกิน ไปสักหน่อยค่ะ คุณปราณี”
เจ้าหล่อนค่อนให้ “ก็ฉันก็คิดว่า ถ้าแม่เสียงม
มาด้วย คุณคงมีความร่าเริงมากขึ้นกว่านี้”

“ไหนเธอจึงพูดเช่นนั้นเล่าจ๊ะ ? หรือว่า
เธอถวิลฉันเล่นหรือก”

“ก็คุณไม่คิดถึง เขาย่างหรือคะ ?”
เจ้าหล่อนถามอย่างสัพยอก

“ฉันก็คิดถึง เขามือไหว ก็ได้เสมอ แต่
ทว่าใจที่ฉันอยู่ไกล ๆ เธออย่างนี้ ความคิด
ถึงเขาก็อันตรธานไปสิ้น”

“คุณหมายความว่ายังไงกัน หรือว่าคุณ
ลืมเขาเสียแล้ว”

เขานั่งแทนคำตอบ แต่ครั้นแล้วจึงเสกพูด

ชาฎกพิณฑิ

หน้า ๖๖

ชื่อว่า

“ คุณถึงเรื่องอะไรจะดีกว่า ฉันอยากทราบดีกว่า ทำไมอากาศที่บ้านของฉันจึงไม่สบายเหมือนที่นั่นล่ะ ? ”

“ อากาศสบายดีหรือคะ ? ” เจ้าหล่อนเข้าใจเองทางตามาถาม :

“ ไม่แต่เท่านั้น ข้าสันทิและภาพต่าง ๆ ก็ช่างเรียบร้อยและเพลินตาเสียยิ่งกว่า ” เขาค่อยเริ่มและเริ่ม .

แต่เจ้าหล่อนหาได้กล่าวสิ่งหนึ่งสิ่งใดไม่ เขากล่าวต่อ “ แม่ประยูรเจ้า สรรพสิ่งทั้งหลายที่อยู่รอบ ๆ ตัวเรา ล้วนแล้วแต่เกิดพิชเชฎฐพันธ์ ขึ้นทั้งสิ้น จึงไม่ใช่หรือ ? ”

เจ้าหล่อนก็ — คิดแล้วก็ยิ้ม และทอดสายตาไปมองวัตถุสิ่งอื่น ซึ่งไม่ใช่วงหน้าของคุณปราณ

เขากล่าวต่อไป “ เช่นกันไม่เป็นตัวอย่าง ถ้า มันไม่ใช่รอย น้ำค้าง หรือ แสง แดก อันเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงลำต้นแล้ว มันจะเจริญงอกงามขึ้นได้ฉันใดเล่า เธอไม่สังเกตบ้างหรือ ต้นไม้บางต้นก็เหี่ยวเฉาและแห้งตายไป บางต้นก็เจริญและยังเกิดผลงอกงามที่..... ”

“ ทราบแล้วค่ะ ถึงคุณไม่บอกก็ฉันก็ทราบอยู่เอง ” เจ้าหล่อนค่อยเรียบ ๆ

“ นั่นแหละ ชีวิตของมนุษย์เรา ก็คงตกอยู่ในฐานะเช่นเดียวกัน ถ้ามีแต่ลมเอากความชื่นชม และชอกช้ำระทมทุกข์ไว้ ในใจ — ไม่มีความสมบูรณ์พลสุข และรุ่งเรืองอย่างเต็มที่แล้ว มาตราหน้าว่าจะมีศตายุรโรคภัยไข้เจ็บ หรือจะเป็นเศรษฐีก็คงไร้ผล หน้าตาคงซบเซา ไม่มีโอกาส จะ ยิ้ม หัวเราะกับใคร ๆ ได้เป็นแน่ และไม่ใช่จะตกไปเป็นเหยื่อของพระยา มัจจุราช วิ่งโหม่ง ? ”

“ ความจริงเป็นเช่นนั้น ”

“ ก็ดีแล้ว ขอเธอ จงทุกคน เป็น นิทานบ้างปะไร เขากล้วยมหัว และหยอกเอินลูกน้อยของเขาได้ นี่ก็เพราะเขาไม่มีความทุกข์ โทรมในใจไม่ใช่หรือ ? ”

“ ถูกแหละค่ะ ” เจ้าหล่อนสนอง “ ถ้าเช่นนั้น คุณคงหมายความว่า การมีความสุข ย่อม เป็น ของ ประ เสริฐ กว่า การ มี ทรัพย์ สิ้นเงินทองใช่คะ ”

“ ี่ะ ถูก แล้ว ถ้ามีความสุข และ มี ทรัพย์ สิ้นด้วย ก็ต้องนับว่าเป็นของที่ประเสริฐ สุก แต่ฉัน อยากทราบ นึกว่า เกียวน เธอมีความสุขไหม ? ”

“ โอ! ทำไม คุณ จึงถามก็ฉันเช่นนั้นแล้วคะ ? ” เจ้าหล่อนออกอุทานด้วยความขบขัน

พ.ศ. ๒๔๖๘

ความรักที่กำเริบ

ในใจ และกล่าวต่อไปเป็นเชิงทอศัพทาน
ให้ “ ประยูรรู้สึก ว่า เวลานี้ชีวิตของประยูร
กำลัง ห้อมล้อม ไป ด้วย ความ สมบูรณ์ พูล สุข
ทั้งมวล — — — ”

“ เพราะอะไรหรือ ? ” เขาถามและ
จึงมองดูเจ้าหล่อนด้วยแววตาอันแจ่มใส

“ เพราะ — เพราะ — อ้า — อากาศเย็น
สบายดีค่ะ ” เจ้าหล่อนตอบตะกุกตะกัก

“ แค — แค ควรข้ามกับยราภ ” เขา
กล่าวขึ้นบ้าง “ ถึงแม้ว่าอากาศในคืนนี้จะ
แสนสุขสบาย สักปานใดก็ตามยราภก็ยังรู้สึก
ว่าในเวลานี้ คงใจ อันเป็นที่รักของยราภ
ต้อง ห่อ หุ้ม ไป ด้วย ความ ทุกข์ ระทม อย่าง
ใหญ่หลวง ”

“ เอ๊ะ ! ทำไม จึงเป็น เช่น นั้นเล่าคะ
คุณยราภ ? ” เจ้าหล่อนร้องถามออกมาด้วย
ความพิศวง “ ภายหลัง ประยูร ที่บ่งหาของ
คุณไม่แตกเสียแล้ว ”

“ จะประหลาดอะไร ก็เมื่อชีวิตของยราภ
ในเวลานี้ กำลังตกไปเป็นทาสของคนใดคนหนึ่ง
เสียแล้ว ”

“ เห็น จะ เป็น เสงี่ยม ขนวย เสีย อยู่ หมัก
หมก ! ทำไมถึงร้ายแรงถึงขั้นนี้คะ ? ” และ
คุณ ก็คงจะ ไม่มี ความสุข ต่อไปจนตลอดชีวิต

เทียวหรือ ? ”

“ ต้องเป็นเช่นนั้น และ — และคงไม่มี
ใครจะ ปลดปล่อย ความทุกข์ ระทม ของฉัน ให้
เหือดหายไป นอก — จาก — คนๆเดียว — ”

“ ใคร กันคะ ? ” เจ้าหล่อน ถามอย่าง
เผละตัว .

“ ก็ — ก็ คน ที่ฉัน อยู่ใต้ ความ กรณา
ของเขาน่ะสิคะ นี่เขอไม่ทราบ จริงๆ หรือว่า
กำลังถามเล่น ? ”

“ ไช้ ! คุณยราภคะ ประยูรจะทราบมาไ้
อย่างไรกัน ? ”

“ แค เธอ ควรทราบ เมื่อ เธอ ทราบ แล้ว
ฉันก็คิดว่า ความทุกข์ของฉันจะต้องบรรเทาลงไป
แต่ถ้าเธอช่วยฉันไ้ ฉันก็คงไ้ รับความสุขอีก
ชั้นหนึ่ง . ”

“ เธอพยายังไงกัน ที่ฉัน หวังว่าจะสนอง
บุญคุณ คุณ อยู่เสมอ ทุก ๆ ครั้ง แห่ง อัสสาสะ
และปัสสาสะ ที่ฉันระบายเข้าออก คุณยังจำ
เมื่อวันก่อนนั้น ไ้ ไ้หรือคะ ว่าคุณไ้ บุญคุณ
แก่ฉันมากจนเพียงไร เช่นนั้นเมื่อมีโอกาส
ที่ฉัน จะ พยายาม สอนอง บุญ คุณ อยู่ เสมอ ”
เจ้าหล่อนกล่าวอย่างหลวมตัว .

“ เธอริบว่า เธอจะช่วยฉันไ้จนหรือ ? ”

“ จนเต็มความสามารถเทียวค่ะ แคขอไ้

ชาติดุสิต

หน้า ๖

คุณเล่าเหตุผลมาให้ ฟังสัก หน่อยเถิด ”
เจ้าหล่อนหลวมตัวออกครึ่งหนึ่ง .

“ถ้าเช่นนั้น ความตกใจของคุณคงจะหายไป” เขากล่าวต่อในเมื่อได้โอกาส และ

เจ้าหล่อนก็นั่งฟังโดยคย “จริง ๆ นะ จะแม่ประยูรจำ ถ้าแม่ คำพูดของคุณ ค่อยไป

เป็นที่ไม่พอใจหรือล่วงเกินอะไรไปก็ ขอขมาโทษให้คุณด้วยอย่าโกรธขงฉัน ขอให้คิดว่า

คำพูด ของฉัน ค่อยไป เป็น ความ จริงด้วยเถิด แม่ประยูรจำ ฉัน ฟัง จะรู้ จัก คนนั้น — คนที่

ฉัน ตกไป เป็น ทาส ของเขา นั้น — มาได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้นเอง ความจริงฉันเคยพบ —

เคยเห็นเขามาครึ่งหนึ่งแล้ว แต่ฉันจะไม่ยอมให้ทราบว่าฉันพบเขาที่ไหน ขอให้เขอนึกเอา

เองก็แล้วกัน เรามีโอกาสได้พบกันเล็กน้อย แล้วพลัดพราก กันมาครึ่งหนึ่ง จนมาเมื่อ

๒ - ๓ วันนั้นและฉันได้มีโอกาสพบเขาอีก ”

เขาหยุดบรรยาย ลมหายใจ “จริง ๆ นะ จะแม่ประยูรจำ ขณะใด — ยามใดที่ฉันได้เห็น

เขา — เห็นคุณสมัยที่ฉันเล็ก และศิโรตม์ อันงดงามเป็นที่ต้องตาฉันแล้ว — ขณะนั้นฉันก็พลันรู้สึกเสมือนว่า โลหิตในกายของฉันหยุด

เต้น — หยุด ทำการฉีกหลุดเลยอวัยวะ ทั้ง

เย็น เพราะ — — — เออ! ฉันพูดไม่ ออกเสียแล้วว่า เป็น เพราะอะไร แต่จำเป็นต้อง

สารภาพให้เธอทราบเสียในบัดนี้ ถ้าเธอไม่ทราบ มันก็เป็นสิ่งเพิ่มความหนักอก — ความ

ระทมใจให้แก่ฉันอย่างอกุศลยิ่ง — ” เขาหยุดบรรยายลมหายใจ และ ร้องมองวงหน้าของ

ประยูรด้วยความกรุณา “ฉันขอสารภาพเสียในวินาทีนี้ว่า ฉันรู้สึก — โอ! ขอโทษ

นะ จะ ฉันรู้สึก ร — รัก และพอใจเขา ร — รักด้วยน้ำใสใจจริง — และรักยิ่งกว่าดวงใจ

ของฉันฉันควรจะรักให้มากกว่านั้นเสียอีก พระเจ้าเอียงบน สวรรค์ ได้เสกสร้างให้ฉันหญิงกับชาย

ไว้เป็นของคู่กัน เพื่อประคับประคองความงามให้แก่โลก ก็ถ้าชายไม่กล้า — ขี้ขลาด — ไม่มี

น้ำใจอันเด็ดเดี่ยวที่จะขอความรักจากหญิง — หญิงที่ตนเห็นพึงพอใจแล้ว — โฉนดเล่า เขาจะ

ได้หญิงนั้นมาตามความปรารถนา ส่วนหญิง — ถึงแม้จะพึงพอใจชายด้วยประการใด ๆ ทั้งปวง

ก็ — ก็ไม่สารภาพความในใจให้ชายทราบได้ — — — ทำไปไม่ได้อย่างแน่นอน หญิงจำ

เป็นต่อนิ่ง — นิ่งจนกว่าชายจะออกปาก ขึ้นมาใช้หรือ ? แต่ — แต่ที่ฉันไม่กล้าแถลง

ความ จริงใจให้เขาผู้นั้น ทราบ — ผู้ที่ฉันฟัง

ชาติพหุติกา

ชิน

บอกเชียวด้วยความจริงใจว่า “คุณคือ—”

สัปดาห์ของเจ้าหล่อน กลับแฉก ขนกว่าเก่า

“คือ—คือผู้—ที่อยู่ใกล้ฉันในบั้น”

เขาตอบอย่างกะกุกกะกัก

“ใครนะคะ? ก็ฉันยังฟังไม่ถนัด”

เจ้าหล่อนฉีกยิ้มออกมา

“เขากำลังออกแล้ว” เขายิ้ม “ก็คนที่อยู่ใกล้ ๆ ฉันในเวลานี้มีใครเล่าที่จะ?”

“ก็ไม่มีคนไหนหรอก นอกจาก—คุณ—คุณคนเดียวเท่านั้นที่อยู่ใกล้ฉัน” เจ้าหล่อนตอบเป็นที่ชื่น ๆ

“เฮละ ถูกซะนี่ แท้! เธอทายเก่ง ขอโทษที่ฉันหลงออกมา”

เจ้าหล่อน ก็มึนหน้าซื่อ ความ อาย แต่ ครั้นแล้วจึงกล่าวขึ้นด้วยความยินดี

“คุณ ปราวณา—คุณ ปราวณา ขอสงวน คำพูดไว้ด้วย”

“แต่—แต่ฉันยังไม่ได้รับคำทักทายจากเธอเลยนะ หรือเธอแกล้งทรมานฉันอีก”

“นี่คุณรักก็ฉันจริง ๆ หรือนี้ คุณปราวณา?”

“ฉันจะไม่คอยให้มากไปกว่าจะตอบว่าฉันรัก—ฉันพอใจ—ฉันบูชาเธอตั้งคำพูดที่ใกล้นี้ไว้” ชายหนุ่มไม่เข้าข้างออก

“ตายจริงคุณปราวณา ประยูรไม่ได้รัก

ไม่ได้ฉันเลย ว่า ประยูรจะมีบุญวาสนาถึงเพียงนี้”

“พระเจ้า? นั่นเป็นความจริง หรือจะแม่ ประยูร ยอกรัก” เขาร้อง ออกมา ด้วยน้ำเสียงอันถึง และตรงเข้าหา โอบเจ้าหล่อนไว้ในวงแขน

“อย่า—อย่า คุณ ปราวณา” เจ้าหล่อน ยกมือห้ามและถอยห่างออกไปโดยเร็ว “ความบริสุทธิ์ของประยูรจะชอกช้ำเสียก่อนการสมรสไม่ได้เป็นอันขาด ประยูรกระดากต่อคุณพอแล้ว อย่า—อย่าเป็นอันขาด โปรดเชื่อฉัน”

“ทำไมล่ะ?” เขาถามด้วยความแปลกใจ

“คุณช่างลืมแม่เลี้ยงผมเสียทั้งคนใกล้คอ โอ! น้ำใจของคุณ”

“อย่ากล่าวเช่นนั้นซะนี่ มันยากหัวใจของคุณเพียงไร เธอยังไม่ทราบเรื่องราวที่เธอ ทราบดีไหมว่า หมัน เขาเคยชิง ตัวฉันไปนาค ตั้งแต่ฉันมารู้จักกับเธอเขานะ คุณหมอน เขาเกลียดฉันออกห่างฉันไป เช่นนี้ จะให้ฉันเลี้ยงเขาไหวหรือ ฉันจะเลี้ยงเขาต่อไปไม่ได้แล้ว” เขายืนความได้ เสียงลมกรรโชกที่รักอย่างไม่มีมูลแห่งความจริง โอ! น้ำใจชาย

(กามเทพ แผลง ศร เฉลียว ความ รัก ที่ มี)

พ.ศ. ๒๔๖๙

เท่านั้น)

“ถ้าเช่นนั้น คุณ จะสัญญาได้ หรือ ว่า
คุณจะไม่ยอมไปจนตลอดชีวิต?”

“โอ! ชนใจของปราณี ประยงค์สวย
ทั้งงามออกเช่นนี้ปราณีจะห่างไปไหนหรือ?”

“ถ้าเป็นจริงดังว่า ก็จงเขียน คำมั่น
สัญญาไว้ ให้ชัดเจนเถยนะ”

“จะเขียนว่ายังไงกัน ดินทำไ้ทุกอย่าง”

“คุณ ต้อง เขียน ว่า — ว่า จะ รัก ดิน ไป
จนตลอดชีวิต และจะทอดทิ้ง แม่แสงยมเสีย
ตั้งแต่บัดนี้ ไปชั่วนิรันดร์ — ไปในท้องเขียนหนังสือ
ของคุณ”

อืม! เจ้าหล่อนหักหลังแสงยมมิตรรัก
หรืออย่างไร?

ชายหนุ่มถึงโลกด้วยความคอง เขารับ
ตรงเข้าประคองเจ้าหล่อน อีก แต่เจ้าหล่อน
กลับหนีออกห่าง และพูดกันว่า

“โอ! คุณ ปราณี คุณไม่เชื่อดินหรือ
ไว้ให้เราแต่งงานกันเสียก่อนเถิด”

“เมื่อไรเล่าจะ” เขาออก “โอ! ยอกรัก
ก็ขอปลงใจเถยนะ”

พอถึงท้องเขียนหนังสือ เขาก็รีบเขียน
คำมั่นสัญญาซึ่งมีใจความมากมาย แต่ก่อน
ท้อใจความใน หน้ากระดาษ แผ่นนั้น นัยว่า

ความรักกำมะลอ

สำคัญกว่าคนอื่น ๆ เพราะมีใจความว่า:—

“— และจะทอดทิ้งนางแสงยมภรรยา
เสียตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เพราะข้าพเจ้าจะ

ต้องแต่งงานกับนางสาวประยงค์สวย โสลา”

(เซ็น) ปราณี ภรรยา

เสร็จแล้วเขาก็ส่งให้ประยงค์

พอเจ้าหล่อน อ่านจบ จัง พก ขน อย่าง

หนักแน่นว่า:—

“ดินจะคงเก็บกระดาษแผ่นนี้ ไว้ ให้

คุณปราณี—คุณปราณี ดินเห็นหน้าใจ

ของคุณแล้ว — เห็นในบัดนี้เอง”

๓ วันให้หลังไป

เช้าวันที่ ๓ คุณ ปราณี ตนแต่เช้า เขารู้สึก
แปลกใจในเมื่อเห็นยานนเสียงกว่าธรรมดา

เขาเที่ยวเดินตรวจในยานนทั่ว ท้อง
อายนากแล้ว ท้องครว้งแล้ว และท้องแตงตัว

ก็แล้ว แต่มิได้พบแสงยมภรรยาที่รัก

หรือว่าเจ้าหล่อนยังนอนหลับอยู่?

เขาคงไปตรวจดูในห้องนอนของเจ้าหล่อน

กลับ พย แต่เตียง อันว่างเปล่า เจ้าหล่อนคง

ไม่อยู่กระมัง!

มีขลุ่ยหรือว่าเจ้าหล่อนหายไปทางไหน

เป็นการประหลาดไหม? ที่เขาลืมมือออก

ชาติหัตถิกิจ

มาด้วยความพอใจ

เขา รีบ ทรง เขา ไปใน ห้อง เขียน หนังสือ
เพื่อการทำงานสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

แต่ — — — ทันใดนั้น ความแปลกใจก็
โผล่ขึ้นออก — — —

มีจดหมายฉบับหนึ่ง วางอยู่บนโต๊ะ จำ
หน้าซองของเขา

เขา รีบฉีก ซองออกอ่าน ด้วยความระอรร
ใจความในจดหมายฉบับนั้นว่าดังนี้ :—

เขียนที่ “บ้านบรรเจิดกุล”

วันที่ ๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๘

คุณปราณี — — —

มาคร่แม่น้ำว่าคำพูดออกไปข้างล่าง
นั้น จะ เป็น ที่ ไม่ พอ หู หรือยากตา ของ เธอ ไป
ทุก ๆ คำก็ตามที่ — — — หรือว่าจะไม่มีคำพูด
อันใดเพราะ เพราะ หวัง และ จั๊วไปเยี่ยงจดหมาย
ของแม่ประยูรก็ ข้างเถอะ — — ขอ เธอ จงคิด
เสียว่า เสด็จแม่รักได้ขอร้องให้เธออ่านไป
ให้ตลอดเป็นครั้งสุดท้ายก็แล้วกัน

อนึ่ง ขอให้พยายาม อ่านซ้ำ ๆ พร้อม กับ
ตรึกตรองไปด้วยว่า ใจความเหล่านั้นจะมีมูล
แห่งความจริงหรือไม่

คงมีบางคำที่ออกจะรุนแรงและหยาบคาย
เกินไป ทั้งนี้เนื่องมาจาก การเขียนใน เวลา

ขึ้น

อันตกคนก่อนรุ่งสกปรกดี ฉนั้นขอเธอจงยก
โทษให้คิดค้นด้วย

โอ! คุณปราณีข้า ลองทวนกลับไปคิดถึง
ความหลัง — นกถึงภาพเมื่อ ๕-๖ ปี ที่ล่วงมา
แล้วคุณข้า ว่า จะแตกต่างกับเคยวันเพียงไร
เธอคงยัง ระลึกถึงวันที่เราเริ่มรู้จักกันใด ใหม่
— วันนั้น — วันที่ฉันได้ทำผ้าเช็ดหน้าตก

และเธอได้ใส่ส้นเท้าให้ฉัน ดังแนบมา
เราทั้งสองก็เริ่มรู้จักกัน เวลานั้นฉันยังเรียน

อยู่เพียง ชั้นต่ำ ๆ และ เธอ ก็ยัง อยู่ โรงเรียน
สามัญ สรรพ หมวก ฟาง ไปโรงเรียน เสมอ

จนกระทั่งมายังฉันก็เรียนจบหลักสูตร และ
เธอก็เรียนจบจดหมายสำเร็จแล้ว โอ! ลองทวน

คิดดูซิคะ ว่าล่วงแล้วมาได้นานเพียงไร ฉนั้น
จึงไม่ต้อง สงสัยเลยว่า ความสนิท ชิดชิด

ระหว่างเราทั้งสองนั้นจะมากน้อยสักเพียงไหน
เวลาที่ยังล่วงไป เราทั้งสอง ต่าง ก็ สนุก สนม

กลมเกลียวมากจนทุกขณะจิต จนมาถึงวัน
วันหนึ่ง เธอ คง จำ ได้ ก็ — คือ วันที่ เธอ ได้

ออกปากวิงวอน ขอความรักต่อฉัน และ ยัง
สัญญาไว้อย่างเด็ดเดี่ยวว่า เธอจะรัก-รักฉัน

ไปจนตลอดชีวิต — จะ ไม่รักหญิงอื่นนอกจาก
ฉัน เธอพร่ำพรอคอยเช่นนี้เป็นหลายหน จน

ฉันรู้สึกสงสัย และ เห็นใจ อาศัยมววิทยา

พ.ศ. ๒๔๖๙

ความรักที่กำมะลอ

อันงาม — คุณสมยทิอันสมถกษณ — นำใจอัน
 ช้อตกรและอะไรก็อะไรของเธอนั้นในเวลานั้น
 ก็ฉันจึงไม่ปฏิเสธคำกว้างของเธอนั้นได้ยิ่ง
 เธอคงจันทว, เกาทัณฑ์ และสนามหญ้า
 ในคืนวันนั้นเป็นพยานแห่งความรักระหว่างเรา
 ทั้งสอง คน แต่ วินาทีนั้นเราทั้งสองต่างก็มอย
 ชั่วครู่ รุทไถ่ไว้ ให้แก่กัน โอ! ทุกครั้งที่
 ก็ฉันก็อยู่ใกล้ ๆ เธอ — ทุกครั้งที่ตกเขาไปอยู่
 ในวงแขนของเธอนั้น ก็ฉันรู้สึกว่าโลกที่เรา
 อยู่ นั้นกว้างใหญ่ไพศาล — เต็มไปด้วย
 ความกว้างบริบูรณ์ทั้งใจทุกประการ และยังคิด
 อีกว่า คงไม่มีใคร จะมี ความสุขสันต์ไปกว่าเรา
 ทั้งสอง เพราะ เวลานั้น ความสุข ของเราได้
 แล่นจนถึงขีดสุด เธอเองก็เคยกล่าวเช่นนั้น
 เสมอ ฉันไม่ใช่หรือคะ? แต่มาบัดนี้ — ขณะ
 ที่เธอ กำลัง อ่าน จดหมาย ฉยบิน อยู่ นั้น ตรง
 กันข้าม ก็ฉันกลับรู้สึกว่า โลกนี้ ข้างคับแคบ
 เสียแล้ว มีสภาพไม่ต่างกับขุบพุกซา นึกเพราะ
 ก็ฉันได้มัว ชังความทุกข์อย่างสาหัส คงเป็น
 จริงเช่นนั้น สำหรับ ผู้ที่ถึงแล้วซึ่งความสุข —
 ความสุขอันเลอสร้ง ก็ย่อมจะเห็นว่าโลกเรา
 นั้นกว้างใหญ่ไพศาล ตรง กันข้าม กับผู้มี
 ความทุกข์ระทมใจย่อมก็เห็นไปว่าโลกเรา
 คับแคบ จริงไหมคะ? โอ! คุณปรานีเจ้า

เมื่อเธอยังรักกันอยู่ — เมื่อเธอยัง ไม่ได้แต่งงาน
 กัน ก็ฉันรู้สึกถึงความสุขอย่างยิ่งยด ไม่
 ว่าอะไรจะส่งผลกระทบต่อ เธอแน่นอน
 ให้ทุกครั้ง ก็ฉันก็เห็นน้ำใจเธอแล้ว แต่มา
 บัดนี้ โอ! เธอจะทราบละหรือว่าเธอได้ทำลาย
 คำมั่นสัญญา — ทำลายดวงใจอันซื่อสัตย์สุจริต
 และ จงรักของดิฉัน ที่ได้ มอบไว้ ให้แก่เธอ
 ย่อมสลายไปสิ้น ทั้งนี้ก็เพราะ — — — เธอ!
 ออกเสีย ก็ฉันไม่อยากจะกล่าวเลย เพราะ รู้สึก
 ขำใจยิ่งนัก แต่ต้องพูด — เพราะ — เพราะ
 เธอรัก — รัก แม่ ประยูร — รัก อย่าง สุดสุด
 ชาติใจที่เดียว — รักอย่าง แทบเป็นบ้า เธอ
 ได้มอบดวงใจไว้ ให้แก่เขาแล้ว และตกลงถึง
 กับจะแต่งงานกับเขาในไม่ช้า ใช่ไหมคะ?
 อันจ้! เธอสิ — สนิมมัยที่อยู่ทางบ้าน — สนิม
 เมียที่คอยปลื้มใจเธอให้ ได้ รัชความสุข พยาน
 ซ่อน ก็ยังมี แต่ ประเคียว เธอ ก็คง ทราบได้
 ละเธียกว่า คำพูดของดิฉัน จะมีผลแห่งความ
 จริงเพียงไหน?

ไม่ใช่เป็นเพราะ ถูกชิงหึงหวง หรือชิงลา
 ญายามาครอบงำก็ฉันจึงได้กล่าวเช่นนั้นและ
 เขียนจดหมายฉยบินของเธอเข้าไปถึง แต่ —
 ประเคียวเธอก็คงทราบได้ ก็เป็นแน่
 ก่อนอนที่เธอจะกล่าวต่อไป เธอควรทราบ

ชาตยหัตถิกิ

ธินว

เสียก่อนว่า แม่ประยูร—หญิงที่เธอหลงละเมอ
มอม กวโจไว้ให้ — กับ คิน นน เป็นเพื่อน
ที่รักไว้กันอย่างสนิทสนมมากเราทั้งสองอาจ
สละชีวิต และเลิกกันได้ในภาย เพอแลกเปลี่ยน
กันได้ ไม่มีใครในโลก ที่ระไว้กันอย่าง
ศุภคมเช่นเราทั้งสอง นักเรียน ทั้งโรงเรียน
คิน ยังไม่เห็น ใครเลย ที่เลิกไปว่า แม่ประยูร
เรารักกันจริง ๆ คินอาจขอความช่วยเหลือ
จากเขาเพื่อทำกรสำหรับคินได้ ทุกขณะ และ
ทุกชนิกไม่ว่าจะลำบาก อย่างแสนเข็ญก็ตามได้
ทั้งนั้น เหตุคินเอง ความใคร่อยากจะทำละ
น้ำใจเธอว่าช่วยรักคินอยู่เหมือนแต่ก่อนหรือไม่
นั้น จึงได้บอกให้ คินไป ขอความช่วยเหลือ
จากเขา ครั้นคินเฝ้าอยู่ในความช่วยเหลือ
ของเขา หาได้คิดเป็นอย่างอื่นไม่ ความจริง
เพื่อนตายกันแท้ ๆ ถ้าไม่ไว้ใจกันแล้วจะไป
ไว้ใจใครคนอื่นนอกเล่า?

คินได้เล่าให้เขาฟัง อย่างถวิลถวิล ถึงเรื่อง
ที่คินจะ ให้เขาช่วยทำการกรนั้น— เป็นการ
สำคัญ ที่ สัก ชะเกียวก ้วย ชีวิต และ วิถี แห่ง
ความสุขในอนาคตรระหว่างเธอกับคิน เรา
ได้กระแผนนอขายกันไว้อย่างเรียบร้อยแล้ว เหตุ
ฉนั้น — —

เมื่อวันเสาร์ ที่ ๒๐ เดือนกุมภาพันธ์ คินจึง ออก

ปากชวนเธอไปเที่ยวเร็ว และบอก ว่ารุ่งขึ้น
วันอาทิตย์ แม่ประยูร จะ เอาเรือ มาไว้ เราไป
ด้วยกัน ความจริงเราไม่มีจิต ใจจะไปเที่ยว
เช่นนั้นเลย แต่ความอยากจะทำละความจริงได้
ยังคงให้เรายังทำเช่นนั้น

พอรุ่งขึ้นวันอาทิตย์ ที่ ๒๑ แม่ประยูร ก็
มารับเรากลับมา ไม่ช้าเราทั้งสองก็ไปด้วยกัน
ตามทางที่เรือแล่นไปคินเห็นแค่เรือขี้อยู่
ที่วงหน้าของแม่ประยูรเท่านั้นคินก็ทราบได้
ว่า หัวใจของเธอเวลานั้นเป็นอย่างไรร โอ!

เธอเริ่มหลง — หลงเขาอย่างแน่นอน เพราะ
แม่ประยูรสวดยกคิน ทั้งกับยักยักยักยัก
คักคักของเขาก็ดึงกว่าคิน เพราะเขาเป็นลูก
ผู้มั่งรคาคักคัก แต่ — คินก็ไม่ได้สำนง
อาการ อย่างไรให้ปรากฏเป็นเชิง หึงหวง หรือ
อิจฉาอูษยา — โอ! แปลกพิเพ! เธอกำลังใจได้

ไม่ใช่หรือคะ ความที่แม่ประยูรเขาบอกเธอว่า
เขาวัยนี้ไม่เป็น ซ่อนไม่สักทีหัวใจของเธอ
ยังหรือ อนิจจา! คุณปรารถนาขึ้น ความจริง
ทำไมเขา จะว่านี่ไม่เป็น แต่เราต้องเก็บ
ตาม อยาที่ ระกันไว้ แล้วต่างหาก คิน
ต้องการให้เธอช่วยชีวิตเขาไว้ เพื่อจะให้เขา
เป็นทนายอยู่ด้วยกับเธอ แล้วต่อไปจะเป็น
หนทางอันดีที่เธอจะ ได้ทำความสัมพันธ์กับเขา

พ.ศ. ๒๔๖๗

ความรักที่กำมะลอ

ไกล่หนีทั้งชนเท่านั้นเอง ที่ฉันต้องการให้เธอ ฟังไม่ขึ้นอยู่เอง
สนิทสนมกับเขาเป็นอย่างดี ฉันนั้นพอเธอเล่าไป
ตามทาง ที่ฉันจึงแกล้ง — แกล้งออกอุบายให้
เธอเหลียวไปดู เรือบลลำหนึ่ง ซึ่งแล่นตามมา
ข้างหลังแต่ห่าง ๆ เธอคงจำได้ใช่ไหม เธอเหลียว
ไปไถยเร็วและแรงจริงทั้งคาค ไกล่หาตัวรู้
ถึงอุบายของเราทั้งสองไม่ — —

โอกาสอันงามเช่นนั้น ใครจะปล่อยให้ให้เธอย
ไปเสียเปล่า ๆ ฉันนั้นพอเธอเหลียวหลังไป
ไถยเร็ว เราทั้งสองจึงแกล้งเอียงตัวให้เรือล่น
ลงไป เรือล่นลงตามทิวความคิดของเรา
ทันทีที่ฉันเชื่อว่าเธอคงไม่สงสัยเลยแม้แต่ฉัน
และเธอก็คงชอบเสียอีกด้วย โอกาสอันงาม
ไถ่กลานมาถึงเธอแล้ว เธอจึงรีบเข้าไปช่วย
แม่ประยูรและพาเข้าหาฝั่งไถยปราศรัย และ
เขาก็ขอยอมบุญคุณเธอ ส่วนที่ฉัน — ที่ฉันรู้สึก
ปลม — ปลม จนลุ่ม ลุ่ม ของ เธอ เสีย ที่เคย
ทำจริงเราไม่เจตนาก็ไปเที่ยว ถึงนั้นแม่ประยูร
จึงบอกเธอว่าหนาวมากและอยากกลับ เป็น
อันว่าเราต้องกลับกันทันที

นั่นน่ะ อูบยา ของเรา เสรีไป ตอนหนึ่ง
อย่างเรย์รยบแล้ว เช่น การที่จะกล่าวว่า
ที่ฉันว่ามีความที่หวน และ อธิชาอุบยา จนเป็น
เหตุทำให้เราต้อง แยกร้างกันนั้น จึงเป็น ของที่

ต่อมา ประจวบเหมาะ กับ วันที่ ๒ เดือนนี้
ซึ่งเป็นวันทำบุญวันเกิดของแม่ประยูรด้วย ฉัน
หลังจากการเที่ยวเรือของเราได้ ๒ — ๓ วัน เธอ
จึงได้รับวิทยุหมายจากแม่ประยูรหนึ่งฉบับ ใจ
ความว่าเขารู้สึกชอบ บุญคุณ เธอ อย่างใหญ่
หลวงในการ ที่ได้ช่วยชีวิตเขาไว้ และซ้ำ
ยังชวน เธอ ให้ ไปใน การ เลี้ยง อาหาร ที่ บ้าน
ของเขาในวันที่ ๒ อีกด้วย ถูกไหมคะตามที่
ที่ฉันได้กล่าวมา? ทำไมจะไม่ถูกล่ะ ก็
เรื่องนั้นฉันทราบได้เป็นอย่างดีทีเดียว เพราะ
ที่ฉันได้ วางอุบาย — วาง อุบาย บอกให้เขาส่ง
วิทยุหมายมาขอบบุญคุณเธอ — — สรวเสถีย
ถึงความกล้าหาญและคุณความดี ของเธอเสีย
ยกใหญ่และซ้ำยังเชิญเธอไปที่บ้านให้ ได้ เธอ
ก็เห็นว่า ถ้าฉันไปด้วย อาจจะ เป็นกั๊วขวาง
คอไปเสีย แผนการของเธอจะไม่ปลอดโปร่ง
ที่ฉันจึงสร้างทำด้วย โอ! คุณปรานีเจ้าเขา
ความใคร่จะทดลองความจริงว่า เธอจะกล้า
ทอดทิ้งเมียของเธอไปรักกับหญิงอื่นได้หรือไม่
นั่นเอง ไต่ขังคัยให้ ที่ฉัน ออกใจ ไว้ ได้ — สู้
อุสส่าที่ไม่ไปในงานครั้งนี้ เพื่อจะให้เธอได้
มีโอกาสนัดสนทนากับ แม่ประยูร แต่ ลำพังได้ ก็
ความจริงที่ฉันไปทุกขมิได้ขาด ส่วนตัวคุณ

ชาญหัตถิกิ

ธันวาคม

เห็นเป็นโอกาสอันดีเพราะเวลานั้นมุ่ง จกข้ออยู่
แต่จะพบแม่ประยูรเท่านั้น

อนิจจาเอ๋ย ! เธอช่างร้ายแรงจริง ๆ
เทียวหนอ

พอ การรับ ประทาน อาหาร ใต้ สัน สุก ลง
เธอก็ชวนแม่ประยูรออกไปคุย ในสวนหลังบ้าน
จริงไหมคะ ? วันนั้น เป็นวันขึ้น ๑๕ ค่ำ ค่ำ
แสงจันทร์ส่องสว่างจ้า เพิ่มความงามในสวน
นั้นขึ้นอีกอีกโข ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเธอจะปลายน
ปลื้มเพียงใด ฉะนั้นพอคุยไป ๆ ในที่สุดเธอก็
สารภาพความในใจและขอ ความรัก จากเขา
เป็น ความจริง อันปราศจาก ทาหนึ่ มิใช่หรือ ?

โอ ! คุณปราชญ์ ช่างน่าชื่นแท้ ๆ ที่เคียว พอ
รุ่งขึ้นเวลาเธอไปสระ แม่ประยูรก็มาหาที่คั่น
และทิ้งแล้ว — ทั้งขบขย เรื่องราวให้ คณิน อย่าง
ละเอียดละออจนสัน ได้ สัน พงศ์ ที่เคียวว่า เธอ
หลง — หลงเขาเสียจริง ๆ — หลงละเมออย่าง
ปราศจาก ยางอาย เขายัง ออก หัวเราะ ในใจ
ไม่ได้ยั้งครว เธออันอ่อนขอความกรุณา
จากเขาขอให้เขารักเธออย่างน่าสงสาร — น่าน
ทุเรศ — น่านเวทนา เขายังถามเธอว่า เธอ
ไม่สงสารคณินบ้างหรือ แต่ — โอ ! เธอกลับ
ใส่โทษคณินอย่างร้ายแรง หัวว่าคณินเคียดขิง
ต่อเธอ — คณินออกห่างจากเธอ อนิจจา ! คุณ

ปราชญ์เจ้าชา น้ำใจเธอช่างเป็นไปไต่ถึงเพียงนี้
และ ในที่สุดแม่ประยูรก็ทำเป็นยอมตกลง ถึง
เช่นนั้นแล้วก็ เธอก็ไม่ระแวงบ้างเลยหรือว่า
ทำไมเธอจึงจะต้องทิ้งเขาไม่ได้ เธอพยายาม

— พยายาม จะ โอบ และ กอด เขา แต่เปล่า — เขา
ไม่ยอมให้เธอทำเช่นนั้นเลย เป็นเพราะเหตุใด
ทำไมไม่คิด แลกเปลใจ บ้างเล่า ตอนท้ายแม่
ประยูรจึงให้เธอเขียนคำมั่นสัญญาไว้ ในกระ-
ดาษแผ่นหนึ่ง อา! เธอหลง — หลงอย่างถอนตัว
ไม่ขึ้น เธอคิดว่าแม่ ประยูรจะรัก ตอบเธอ
จริง ๆ หรือ อย่า — อย่าคิดถึงนั้น ผิดคณิน
เทียว ที่จริงเขาไม่คิดรักเธอเลย แต่เขา

ยอมรัย — ยอมรัยใน ขณะนั้น ก็เพราะ เห็นแก่
คณิน — เห็นอุบายที่จะคืนใจไว้ได้อย่างสนิท
เพื่อจะทดลองดูว่าเธอจะมี ความสละสลวยต่อเมีย
ของเธอใหม่ เขาจะยอมเข้าอยู่ในวงแขน —
— ยอมเป็นภรรยาเธอไม่ได้เป็นอันขาด เพราะ
เขารู้สึกตัวได้ทันทีว่า น้ำใจของเธอกลับกลอก
ไม่แน่นอน เธอทั้งเมียของเขาก็คณินใด เมื่อ
เธอเห็นหญิงอื่นที่สวยหรือดีกว่าเขา เธออาจ
ทอดทิ้งเขาไปเสียได้คณินนั้น เช่นนั้นเขาจะยอม
เป็นภรรยาเธอเจียว หรือ ? เขาไม่กลัวเธอ
จะทอดทิ้งเขาเสีย ดังที่เธอ ได้ ทำ แก่ คณิน บ้าง
หรือไหน ?

พ.ศ. ๒๔๖๙

ความรักที่กำเริบ

คุณปราณี กระตาคที่เธอได้เขียนคำมั่นสัญญาไว้ไว้แก่แม่ประยูรนั้น แม่ประยูรได้เอามาให้ คิณอ่านรู้เรื่องตลอดแล้ว กระตาคแผ่นนี้เป็นลึกลับยานให้เห็นประจักษ์ว่า เธอหลงเขา และทอดทิ้งแม่เสียแล้ว ยศัน คิณก็เอาสอไว้ ในซองนกขี้ ปรอคำนกเถิก ค่ะ ว่า จะเป็นจริงดัง เช่น คิณ กล่าวหรือไม่?

เห็นไหมคะ ว่าประพฤติกการ ของเธอนั้น ช่างน่า ขยหน้า และน่า อับระยศอกส เพียงไค ดังนั้นคิณ จึงแน่ใจ เป็นครั้งสุดท้ายว่า เธอเสียสัจ และมิได้ รักคิณจริงตามคำพุกทได้ ลั่นไว้ เช่นนี้ คิณ จะทนอยู่กับเธอต่อไป กระไรได้

ชีวิต ของเธอไม่ต่าง ไปกว่า ชีวิตของชาย ที่ลงโลก

อนิจจา! คุณปราณีเจ้าขา เธอชื่อปราณี แต่โฉหน้าใจของเธอจึงไม่เหมือนชื่อแม่แต่น้อย คำพุกทอันใดเคลือบ คือบ น้ำตาล ของเธอ ที่ได้กล่าวไว้ ค่ะ คิณเมื่อก่อนเรา ได้แต่งงานกันนั้น ยศันคิณเห็นแล้วว่า ไม่ใช่เป็นคำพุกทของ ผู้ที่ ทมความรัก — ความภักดี — เป็นแต่เพียง คำพุกท ของ อหิวาต์ เช่น ที่ ได้ สรร ออก มา เพื่อ หลอกลวงหญิง ให้ตายใจ เมื่อเขื่อน่ายแล้ว

ทอดทิ้งไปเสีย คุณปราณีขา! น้ำใจของเธอช่างโหดร้าย — ปราศจากเสียซึ่งแนวแห่งความเมตตาปราณีต่อหญิง จริง ๆ นะคะ ถ้าแม่ประยูรเป็นหญิงที่ ไร้ความคิดแล้วก็น่ากลัวเขา จะถูกยอกกลอกดังเช่น คิณอีก เขารัก คิณจริง ๆ การครองนี้ต้องนับว่าสำเร็จเพราะเขา ถ้าไม่ได้เขาช่วย หล้อแล้ว น่ากลัว ว่าคิณ ยังจะต้องตกอยู่ในวังแห่งความเขลาต่อไปอีก ไม่ใช่เวลาอัน เล็กน้อย คิณ จะเว้นเสียซึ่ง ความ ขอบขอย ขอบคุณ ใน น้ำ ใจ อัน ซื่อสัตย์ ของเขาที่มค่อคิณนั้นเสียไม่ได้ เขาพลอยแสดงความเสียใจแทนคิณด้วยที่ทราบว่า คิณไม่ทันเสียเช่นเธอ แต่เขากลับยมอกรึงหนง โดยที่เห็นว่า คงทนต่อ ไปคิณคงหลกพันจากชายแห่งความเขลาแน่นอน ในโลกนี้ไม่มีใครอีกแล้วที่คิณจะรักใคร่ และไว้นอเธอใจเท่าแม่ประยูร คุณปราณี! คิณขอยกอีกครั้งเถิดว่า ความหวังของเธอในตัวแม่ประยูรนั้น ไคอื่นทรธานไปสิ้น — ต้องล้มละลายอย่างไม่มีวันจะกลับคืนมา เพราะเวลาที่เธอกำลัง อ่านจดหมายฉบับนั้นอยู่นั้น เราทั้งสอง — เสงี่ยมกับประยูร — ได้พากันเดินทางออกจากกรุงเทพฯ พระมหานครไปสู่ยังภาคใต้ ของประเทศสยามแล้ว — ไปยัง มณฑล หนึ่ง — มณฑล หนึ่ง

ชาญหัตถิก

ฉินว

เกิดของเราทั้งสอง — ไป — ไปตามขะภากรรม
ไปหาความสุขเอาข้างหน้าสุดแล้ว แต่กรรมจะ
บันทาล เสียแรงเกิดมาเขื่อนโลก ทั้งชาติก็
ไม่นับว่าเสียเวลาเปล่า ยังได้รัยความรู้เป็น
ขทเรียนต้น ๆ อันเกี่ยวแก่น้ำใจของบุรุษเพศใน
เมืองหลวง เช่นขอ คิฉินไปที่ไหน ประยูร
ต้องไปด้วยเสมอ เราไม่เคยอยู่ห่างไกลกัน
สาระทุกข์สุขก็ยักต้องแบ่งกันไปตามส่วน

โอ! คุณปราณี เธอได้สังหารดวงใจอัน
ซื่อสัตย์ และ จงรัก ของเมียให้ย่อยยับลงด้วย
น้ำใจอันโหดร้ายของเธอ เธอจะทราบละหรือ
ว่าเมื่ยรักจะต้องเสียแต่ฮัสสุล วันยังค่ำ คั้น
ยังรุ่งไม่มี วันสว่าง เธอ ทำลายเสียแล้ว —
ทำลายอย่างแน่นอน เธอทำให้เมื่ยรัก ต้อง
ตรอมใจทุก ๆ ขณะ จิตต์ — ทุกวินาทีของโลก —
หมุน — — อนิจจา! น้ำใจของเธอช่างทำได้
ลงคอ ยามใดที่เมื่ยรักอยู่ในวงแขนขามัน
เธอก็พูดว่าไม่มี หญิงใดจะ ประเสริฐไปกว่า
เมื่ยรักอีกแล้ว แต่พอห่างกาย เธอก็กลับ
เห็นว่าเมื่ยรัก เป็น ประ หั้น ของโสโครก —
ไม่อยากจะใกล้ — ไม่อยาก แตะต้อง อา!

นับว่าเป็นความผิดและ ความเขลาของ คิฉิน ที่
หยิ่งไม่รู้จัก^๕กลืนตามชายเช่นเธอ แต่ก็นับว่า
อยู่เหนือที่รับรู้^๕สึกตัวเสียได้ทันกาล การ
กระทำของเธอครั้งนี้ไม่ จักทำ อยู่ ในเงาแห่ง
ความฉลาดกลั้มจะเป็นสิ่งที่ไร้เงา เธอขี้ฉ้อ
ไปเสียอีกด้วยซ้ำ เธอเป็นชาย ตรงข้ามกับคิฉิน
เมื่อโดนเขี้ยวเช่นนี้ก็จะยอมจะต้องได้รัยแต่ความ
ทุกข์ระทมอย่างแสนเข็ญ อนิจจา! คุณปราณี
ลองคิดดูทีหรือว่าหญิงใดที่ผิดเขาไม่รัก — ผัว
เขาเกลียดชัง — ผัวเขาไม่ยอมจะเลี้ยงดูต่อไป
แล้วจะทนอยู่ต่อไปกับเขาคือไหวหรือ ถ้าขึ้น
หน้าบ้าน ทนอยู่ ต่อไประ ถูกขนาบนาม ว่าเป็น
หญิงชนิทโคกกัน คิฉิน ยังไม่ยอมให้ โลก
ตราหน้าได้ว่าเป็นหญิงชนิทกัน ฉะนั้นคิฉินจำ
ต้องไป — ไปให้พ้นจากการติฉินนินทาของโลก
— ไปให้พ้นจากการ หลอกลวง ปลิ้นปล้อน
ของชายเช่นเธอ — และ ในที่สุดก็ — ไป — —
เหตุฉนั้น เหตุการณ์ใด ๆ ที่ล่วงแล้วมาแต่
หนหลัง — หรือว่าเราได้ ประพฤติต่อกันมา เมื่อ
ก่อน ๆ นี้ก็ ขอเธอจงลืมเสีย — อย่างถาวร
อีกเป็นอันขาด จงขอให้ลืมรักเสียด้วย ขอ

พ.ศ. ๒๔๖๙

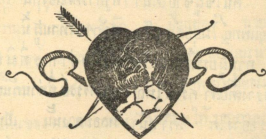
ความรักที่กำมะลอ

จนกว่าเป็นแค่เพียงฝัน — ฝันไปชั่ว ขณะหนึ่ง เมื่อรักไม่มีอะไรจะให้ไว้เป็นที่ระลึก อีก
ก็แล้วกัน แล้ว นอกจาก — นอกจาก ลายมือ — ลายมือ

เสียนม ขอลาแล้ว — ลาด้วย ความทุกข์ ในจดหมายฉบับนี้ — เป็นลายมือครั้งสุดท้าย
โทรมนต์คืออย่างใหญ่ หลวง — ลาไปอย่างไม่มี ของเมื่อยรัก และหยาก น้ำตา เป็นดวง ๆ อัน
โอกาสจะกลับมาเห็นหน้ากันอีกแล้ว ขอลา เปราะเขยอน อยู่บน จดหมาย ฉบับนี้ — — ซึ่ง
— ลายานที่เคย ฟ่านัก — ลาผิว ที่เคย วิสสาสะ เป็นฉบับย่อฐานของ — —

— ลาทุกสิ่ง ทุกอย่าง และลา — ลาไปจนคราย
ชั่วกัลป์าวสาน — — — ลา — —

เสียนม

๑๓๕. ของรักทั้งหลายแหล่ ย่อมเป็นของจางได้ในเมื่อนานกาล สิ่งที่รักไม่มีเวลา

จางก็คือชีวิตเท่านั้น การสงวนชีวิตไว้ ในฐานะอันดีเป็นหน้าที่จำเป็นแท้

ของ ค. ส. พิชชญาติ

ประวัติ

ของ

นายเทพ มหาเปารยะ

(ต่อจากหน้า ๑๒๗๒ ฌยัพฤคจิก ๒๔๖๘)

สถานภาพชีวิตที่สาม สหยาไควมา ถึงใน
เย็นวันหนึ่ง เป็นคนสร้างด้วยหิน ตั้งใจ
ตระหนักรู้วิมถนอาเวณวากราม ภายใน
ประตูซึ่งมีลักษณะระมัด ค่ายคอง กับ ประตู
ประสาธราชวังเจ้านาย คนใช้ผู้ชายได้นำ
เขาเข้าไปพบกษัตริย์ นายแพทย์ ไม่พูดอะไร ใน
ห้องรับแขกของท่าน ท่านผู้บรรลือนาม ใน
คณะจิตตศาสตร์ผู้นี้ มีร่างเตี้ยเล็ก ศีรษะใหญ่
และมีใบหู ใหญ่ หนวกเขรยอย่างใด เขาหน้า
ของท่านแสดงให้เห็นชัดเจนว่า เป็นผู้รอบ
รู้ ศิลปวิทยาทั่วถึงและเป็นผู้มีนิสัยขี้อาย อ้อม
อวยเป็นปกติ ท่านพูดสิ่งใดก็ยิ้มและ
รือกลืนกิน เพราะทั้งสองคนพูดภาษาอื่นใดก็
ส่วนมา โฉนดในภาษาฝรั่งเศษได้เอง ยิ่งกว่า
กษัตริย์ นายแพทย์ ไม่พูดพุดของกษัตริย์ออก ฉะนั้น
เขาทั้งสองจึงต้องใช้ภาษาอังกฤษพูดกัน ท่าน
แสดงความยินดี คือน รบ อย่าง ๓ คน ฝรั่งเศษ

ท่านนี้ จึงจะสามารถเลือกเฟ้น ด้วยคำ มา
กล่าวได้ ท่านเลขาธิบายถึง ความ อิศริย ใน
ความสามารถของยังแะคนทรงชาติเกลิเชียน
และในที่สุดก็เลยนำ สามสหยาไปยั้ง ห้องที่ จะ
ทำการทดลองกัน ก็ริยา ทำทาง อัน แหถม
หลักของท่านผู้นี้ ทำให้แขก ทั้งสามรู้ สึก
มั่นใจ ว่า การ ที่ มี ผู้ กล่าว หา ความ ว่า สิ่ง
มหัศจรรย์ที่ท่านค้นพบ เป็นผลของกลอุบาย
หลอกลวงนั้น เป็นการกล่าวหาอันหา ความ
จริงมิได้

ห้องประชุมณที่คณยรรไควเวียน ภายใน
ในห้องที่คล้ายห้อง ทดลอง วิทยาศาสตร์ มาก
ตาม ริม ฝาผนังเต็มไปด้วยขวดยา, หลอดแก้ว,
เครื่องชั่ง และสรรพเครื่องมือใช้ในการทดลอง
ต่าง ๆ แต่ สิ่งเหล่านี้ก็ไร้ความไว้เป็นระเหย
เรียบรื้อย่นำกว่าห้องวิทยาศาสตร์จริง ๆ ที่ฝา
ผนังด้านหนึ่ง มี รูป ของศาสตราจารย์ ครูกัส,

พ.ศ. ๒๔๖๙

ปรโลก

ลอมบรส์ไซ กับรูปการประชุมของยูซาเบ็ช
ปลาตินโนอยู่ระหว่างกลางรูปทั้งสอง ตรง
กลางห้องมีโต๊ะไม้โอ๊กใหญ่ตั้งอยู่ และ
สมาชิกของประชุมนั่งรายรอบโต๊ะ ท่าน
เหล่านี้มีวุ่นในการสนทนากันอยู่ ด้วยเสียง
เบา ๆ จนมิได้นำพาข้อแฉกที่มาใหม่

“สามท่านในหมู่นี้เป็นแขกเรื่องนามเหมือน
อย่างตัวท่านเอง” นายแพทย์ โมปส์กล่าว
“อีกสองคนคือผู้ช่วยของผม หมอ ไชวาช
กับหมอโยชิซง นอกจากนี้เป็นคนสำคัญ
ของกรุงปารีสทั้งนั้น ควาน มีสเตอร์พรอตซ์
ช่วยบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ มาแคง เป็น
ผู้แทนคณะหนังสือพิมพ์ สภาบรรณคนคำสูง
ทำทางกล้ายนายพลกองหนุน คนนั้นท่านรู้จัก
หรือยัง—ยังวี ศาสตราจารย์ ชารลส์วีเซต์
ยัง ใจล่ะ ท่าน ผู้นี้แหละที่แสดง
องอาจโดยเปิดเผยความเห็นของ ตนเอง เวที
อยู่ ท่านยังไม่มีเวลาเลื่อมใสถึงข้อนี้เกี่ยวกับ
ท่าน มองสิเออร์มอลเล, แต่ความเลื่อมใส
อย่างนั้นจะตามมาทีหลังนะครับ ท่านทีม
ทำทางฝั่งฝ่ายหน้าฉาก ไทหนัก ๆ คนนั้น คือ
กองทั่แห่ง กรมมองต์ และ ท่าน หนวก
ชาวทีมศิษย์กล้ายบูบเตอว์ ถัดไปนั้น คือ
พลมารองนักการศาสตร์ล่ะ ท่านสุภาพ

บุรุษครับ!” เขากล่าวสลับไปเสียงทั้ง “ถ้า
ท่านจะนั่งลงตามข้างของท่าน เราจะได้เริ่ม
ประชุมกัน”

ขณะนั้นต่างคนก็ต่างนั่งลง ชาวอังกฤษ
ทั้งสามนั่งเรียงกัน ทางด้านหนึ่ง มีกล้อง
ถ่ายภาพตั้งเตรียมไว้ กับดังสังกะสีอีกสอง
ใบอยู่บนโต๊ะเล็ก ๆ เขาได้ใส่ถ้วยกาแฟ
เสวย และมอยให้ศาสตราจารย์วีเซต์เป็นผู้
รักษาลูกถ้วยกาแฟ นายแพทย์ โมปส์นั่งอยู่
หัวโต๊ะกับชายอายุกลางคน ร่างเล็ก ๆ ศิษย์
ล้าน หนวกเครวรุ่งรัง และมีลักษณะเจ้า
ความกึกกือหนึ่ง

“บาง ท่าน ใน ที่นี้ คง จะ ยัง ไม่ รู้ จัก
ม. บังแน็ค” นายแพทย์กล่าว “ข้าพเจ้า
ขอถือโอกาสแนะนำเสียด้วย ม. บังแน็ค
ท่านสุภาพบุรุษผู้ยอมสละคุณสมบัติอันพิเศษ
อุทิศตนให้เรามากสองในครั้งนี้นับว่าเป็นหน
บุญคุณแก่พวกเราไม่ใช่น้อย การประชุม
ครั้งนี้ก็เพื่อจะ พยายาม จำลอง หรือ ถ่ายภาพ
ของวิญญาณ ดังที่เราได้เคยรับผลสำเร็จ
มาแล้วข้างนั้น ไว้เป็นสักขีพยาน ต่อไปภายหน้า
หมื่นภาพของวิญญาณตามที่เรามัก จะได้เห็น
บางทีก็เป็นรูปที่น่าตกใจอยู่บ้าง จึงเป็นการ
จำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องขอเตือนไว้ก่อนว่า ขอ

นายเทพ มหาเปารยะ

ธันว

อย่าให้ท่าน ผู้ใดแสดงกิริยาตกใจ เป็น อัน
ขาด เพราะเรากำลัง ต้อง การ ความ สงบ
ยั้งเราจะต้องใช้ไฟขาวเสียบ และใช้ไฟแดง
อย่างแรง ไฟอ่อนที่สุดก็ไปก่อนจนกว่าจะถึงเวลา
ที่ใช้แสงไฟเพิ่มขึ้นได้”

ผู้มีสติไฟฟ้าต่าง ๆ ตกอยู่ที่โต๊ะ ด้าน ที่
ควายนแพทย ไม่ยั้งตนเองนั่ง เมื่อกดไฟแล้ว
เขาทั้งหลายนั่งอยู่ในความมืดลึกครู่หนึ่ง ไฟ
แดงแสงสว่าง ๆ พอเห็น ร่าง คน ได้ร่าง ๆ จึง
ปรากฏขึ้นทางมุมห้อง การ ประชุมนี้ ไม่มี
คนหรือวัตถุอย่างหนึ่งอย่างใดเลย ผู้ที่
นั่งประชุมกระซิบพูดกันเบา ๆ

“ผลิตภัณฑ์ของชาวอังกฤษมากนะครับ”
มาโลนเอ่ยขึ้น

“จริงซี” เมลเดตอบ “มันเป็นการ
แปลกใจมากที่ วิญญาณทุกชั้นทุกชนิดมาเข้า
ทรง คุณไม่เหมาะสม อย่างที่เขาจะไม่รู้สึก
อันตรายกันละครับ”

“จะมีอันตรายได้อย่างไร?”

“ตามความเห็นของผม มัน คล้าย กับนั่ง
อยู่ริมสระ ซึ่งเราไม่รู้ว่ามีภัยหรืออะไรชนิด
ใดคนอยู่ในนั้น เราไม่รู้ได้ว่าอะไรจะมา”

ศาสตราจารย์ วิเชต ผู้รู้ภาษาอังกฤษ
อย่างพิชเชเดอไวน์ยืนคำพูดนี้

“ผมเข้าใจความหมายของท่าน มีสเตอร์
เมลเด” ท่านศาสตราจารย์กล่าว “โปรด
อย่าเข้าใจว่าผมละเอียดในเรื่องนี้ บาง สิ่ง ที่
ที่ผมได้เห็นมาแล้ว ทำให้ผมเล็งเห็นอุทาหรณ์
เรื่องภัยภัยจริงได้ ใน ห้องนี้เองผมเคย
รู้สึกว่ามีวิญญาณของสัตว์ ซึ่งทำให้เกิดโทโส
ก็อาจทำให้การทดลองของเราหั่นต่ออันตราย
ที่สุดได้ ผมมีความเห็นเช่นเดียวกับท่านใน
ข้อที่ว่า ถ้ามีผี มันสยัชั่วร้ายอยู่ในนี้ ก็
อาจเป็นเครื่องชักจูงวิญญาณที่มีนิสัยเหมือน
กันมาได้”

“ผมมีความยินดีที่สุดที่ท่านมีความเห็น
เช่น มา พ้อง กับ พวก ผม” เมลเด นัยถือ
ศาสตราจารย์ วิเชต ว่า เป็นคนสำคัญ
ของโลกเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ทั้งหลาย

คล้ายตามกิ่งจริง แต่จะพูดว่าต้องที่เดียว
ไม่ได้ อำนาจที่ยังไม่กระจ่างแจ้ง อยู่ เดียว
นั้น ต่อไปอาจใหญ่โตมหึมาอย่างที่เราคาดไม่ถึง
ถึงได้ได้ แต่ส่วนตัวผม ในฐานะที่เป็นหัวหน้า
ของพวกที่มีความเห็นค้านกัน อยู่ ยัง จะ
ต้องพยายามรักษาความเห็นอันนี้ให้มั่นคงอยู่
เสมอ แม้ว่าจะได้เสีย อาณาเขตให้ แก่
ประโยชน์ไปมากแล้ว ก็ได้ ผมเข้าใจ ว่า
ศาสตราจารย์ แชลเลนเบอร์ สหายผู้รู้เรื่องนาม

พ.ศ. ๒๔๖๘

ปรโลก

ของผมนั้นเป็นปมกับ ทนเข้มแข็งอยู่หรือ?”

“ครั้น ยัง” มาโลน ทอย แต่เรา
ยังหวังอยู่ว่า——”

“โย! โย! เจ็บ” โมโยลร้องเตือนขึ้น

๐ ๐ ๐

ในห้องประชุมเจียงยงก็อยู่ครู่หนึ่ง จึง
มีเสียงดังคล้ายกับเสียง สัตว์ ฆะไร ชนิกหนึ่ง
กระพือกซยับเขยอนที่

“นก” เสียงใครคนหนึ่ง แล้ว ๆ
อย่างตกใจ แล้วก็กลับเจียงยงต่อไปใหม่อีก จน
กระทั่งเสียงพึมพำนั้นดังขึ้นอีกเป็นคำร้องสอง

“เตรียมพร้อมหรือยัง เรนนี่?” นาย
แพทธร้องถาม

“พร้อมแล้วครับ”

“ถ่ายได้!”

ทันใดนั้นแสงสว่างของไฟก็พวยสว่าง แฉ
ขึ้น และในขณะที่เกี่ยวกับผากกล้องถ่ายรูปก็
ปักคืบลง แต่ในเวลาอันน้อยแห่งแสงไฟ
นั้น บรรดาแขกได้แต่เห็นภาพอันน่าประหลาด
ยิ่ง คนทรงนอนศีรษะ พากแขน สัน สติ อยู่
บนไหล่ของเขามันใหญ่ ใหญ่ รูปร่าง คล้าย
เหยี่ยวเกาะอยู่ตัวหนึ่ง แม้จะไม่ได้เห็นเป็นเวลา
เพียงเล็กน้อยก่อนที่ความมืดจะ ได้เข้า ครอบงำ
เสีย ภาพนั้นก็ยังคงแน่นอยู่ ในความทรง

จำของผู้ที่เห็นเช่นเดียวกับมัน คิดกระเจก ฉ่าย
ภาพ ตอนนั้นคงมีแสงไฟแสง เหลือ อยู่ เพียง
สองดวงเท่านั้น ไฟยังคู่อยู่ทำให้รู้สึก
คล้ายกับยืนท่าเดียวราวกับเคยชิน อยู่ยังขึ้น

“อัครวรย์จริง!” มาโลนร้องขึ้น “ท่าน
เห็นไหมครับ?”

“จริงซื่อจากสระแล้วละซี” เมลเดตอบ

“แต่ว่าไม่มีฤทธิ์เดช” ศาสตราจารย์
วิเชตกล่าว “นกตัวนี้เคยมาเยี่ยมเราหลาย
หนแล้ว ท่านได้ยืนยันมันกระพือปีกไม่ใช่หรือ
นั่นแหละเป็นอาการเคลื่อนไหว อย่างเดียวของ
มัน บางทีเราจะ ได้พบเขาก่อนที่รู้ ทั่ว
นอีก”

แสง ไฟ ก็ทำลายกระแสน้ำ ๆ เสียสิ้น
แล้ว ดังนั้นจึงเป็นการจำเป็นที่จะต้องเริ่มต้น
กันใหม่ ราวสักหนึ่งภาคานาฬิกาหลังจาก
นั้น วิเชตกับแขนเมลเดและถามว่า

“ได้กลิ่น ฆะไรบ้างไหม มองซิเออ
เมลเด?”

เมลเดทำมุกพิศพิศ และตอบว่า

“จริงซี กลิ่นสาบๆ คล้ายในสวนสัตว์”

“ยังมีกลิ่นที่ใกล้กว่านั้นอีก ท่านเคย
อยู่ในห้องร้อนๆ กับสุนัขที่เบียดกันอย่างไหม?”

“นั่นถูกแล้ว! ถูกแล้ว!” เมลเด ตอบ

นายเทพ มหาเปารยะ

อันวี

“แต่ทำไมมันอยู่ที่ไหนกัน?”

“อ้อ! มันลื้อเล่นนี่”

“มันไม่ใช่หมาคอก คอยๆไปหน่อยละอะ”

“โปรทเชิญเขาไปลื้อตัวท่านเองเถิดครับ”

สายสัตว์น้อยๆเดินจากขณะ จนวน

เสียงน้อยดังสนั่นกัน

จะทนแทบไม่ได้อยู่แล้ว มาโลนจึงรู้สึก

“ระวังอย่าทำให้มันโกรธขึ้นนะ มัน

มีอะไรอย่างหนึ่งกำลังเคลื่อนที่ไป รอบ ๆ โด๊ะ

อาจจะทำอันตรายเราได้”

ด้วยแสงไฟแสงสลัว ๆ เขาสังเกตเห็นว่า

ขณะนั้นสัตว์นั้นได้ออกไปอีก มัน

อะไรสิ่งนั้นมันรูปร่างคล้าย ๆ มนุษย์ แต่ ว่า ไม่

เลี้ยวมุมโด๊ะมาหยุดอยู่หลังเก้าอี้หลายตัวสาม

ถูกส่วนนัก มัน เป็น สัตว์ ที่ ลำสัน ท้าย

นี้ ลมหายใจของมันกระพือกับต้นคอ ของ

ทอยยืนโหนกออกไปคล้ายรูปสลักอัน คอสนัและ

เขา และในทันใดนั้น หลอกยอนหรือกลิ้งมัน

ใหญ่ตั้งอยู่ บน โหล ซึ่ง ไม่ ได้กลิ้งขณะ มนุษย์

ก็ร้องขึ้นอย่างสะอึกสะเอือน

มันเกินตัวโค้ง ๆ รอบโด๊ะซ้ำ ๆ แล้วก็หยุดลง

“เงี้ย! เงี้ย!” โมยัสเคือน

ได้ มีเสียงร้องอย่างประหลาดใจกึกก้องระคน

“มันเลยมือผมแล้ว!” ร้องกลิ้งขึ้น

กันถึงชนจากคนหนึ่งในหมู่พวกแขก

เกือบจะในเวลาเดียวกัน มาโลนรู้สึก

“อย่าตกใจ!” นายแพทย์ โมยัส

ว่ามีศีรษะของสัตว์ชนิดหนึ่งผมเผ้ารุงรัง ยืน

ร้องเตือนขึ้นเงี้ย ๆ “มันเป็นรูปปั้นขี้แค้น

เขามาระหว่างตัวเขากับ หลอกยอน ในท่า

โตรยัสที่เกิดขึ้นจากการอึดกระแสดำด ๆ เท่านั้น

ที่มาโลนนั่งอยู่นั้น เขา อาจจะเอามือซ้ายลูบ

ทำอันตรายใครไม่ได้หรอก” ถ้าหากว่ามัน

ชนหาย ๆ ของมันได้ มันหันหน้ามา ทาง

คือแมวตัวหนึ่งกำลังเข้ามา ในห้อง ท่าน

มาโลน และเมื่อมันเอากลืนอันยาวและ อ่อน

นายแพทย์ ก็คงจะอธิบายลักษณะของมัน ด้วย

นุ่มนวลเล็กน้อยเท่านั้น เกือบ จะ เป็นการ สุก

สำเนียงเรียบกว่าอันอื่นไม่ได้

ความสามารถของมาโลนที่จะบังคับ ตัวเอง ไม่

“มันมีเสียงยาว ๆ มันเอามือมาเกาะบนโหล

ให้หกล้อมาเสียได้ แล้วมันก็ อื่นทรธานไป

ผมครับ!” เสียงหนึ่งร้องขึ้น

เสียงเดียว ๆ

เป็นสัตว์ ที่ สุก พันธ์ ไปแล้ว มีรูปครึ่งคนครึ่งลิง เพราะมันมีจิตใจความรู้สึกยิ่งเรา

เหมือนกัน

พ.ศ. ๒๔๖๙

ปรโลก

“ในนามแห่งสวรรค์! มันเป็นสัตว์อะไรกันครับ?”

“เราถูกห้ามอย่างเด็ดขาดไม่ให้ถ่ายทอดมัน บางทีแสงไฟจะทำให้มันโกรธระกระมัน เราพูดกันอย่างเกี้ยววามันคือลิง คล้าย คน หรือคนคล้ายลิงเท่านั้น เราได้เคยเห็นมันซัดเงินยิ่งกว่านั้นมาแล้ว หน้าของมันเหมือนลิง แต่ส่วนหน้าผากลาดตรง แขนยาวมือยาว และมีขนเต็มตัว”

“ทอม ลินเคิน นำวิญญาณมาให้เราดูใกล้กว่านั้น” เมลเล กระซิบ ค่อย ๆ เคาะถึงกระนั้นก็ไม่พ้นหิริเขต ไปได้

“ธรรมชาติทุกอย่าง อยู่ในข่าย ความตกลงของเรา เราไม่มีหน้าที่จะเลือก เมื่อท่านเรียนเรื่องต้นไม้ดอก ท่าน จะ ทิ้งเหตุเสียได้หรือไม่?”

“แต่ท่านก็รู้อยู่แล้วว่ามันหมิ่นอันตรายเพียงไร”

“เอ็กซ์—เรย์ ไม่ หมิ่น อันตราย หรือ เอ็กซ์—เรย์ ทำลายแขน มนุษย์เสีย ก็ มาก น้อยกว่ามนุษย์จะรู้จักใช้มัน แต่ถึงเช่นนั้นเขาก็ยังยอมสละกันได้ เราทั้งคู่เหมือนกัน เวลาที่เรายังไม่รู้ว่าผลที่สละจะเป็น ยังไง แต่ ถ้าเราจะสามารถชี้แจงให้ โลกเห็นได้ว่า สัตว์

บีทเชนแคนโครยัส มาเยี่ยมเราจากโลก ที่ มองไม่เห็น และกลับไปที่เดิมของมันได้ แล้ว มันก็เป็นภาระอันจำเป็นที่เราจะต้องค้นคว้าหาต้นเหตุต่อไปให้มันได้ แม้ ที่สุด ชีวิต เรา จะแตกดับไปเพราะสัตว์ นีก็ตาม”

“ใครจะกล้าปฏิเสธว่า นักวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่ผู้วิเศษ” เมลเลตอบ “ผมเคยได้ยินเขาพูดกันว่า อันตรายของเรา คือ พวกที่แสวงหาความจริงแห่งลัทธิ จิตศาสตร์ นั้น เป็น อันตรายที่เกี่ยวกับโรคสมองเท่านั้น ก็เมื่อเรานับว่า—เราเตรียมพร้อม ที่ จะ พลิก ภาย หรือใจเพื่อประโยชน์แก่มนุษย โลกแล้ว เหตุใดเล่า เราจึงจะพลิกทั้งกายและใจให้แก่ การเรียนจิตศาสตร์แทนวิทยาศาสตร์ ไม่ได้”

ที่ประชุมได้แยกไฟ ขึ้น หยดพัก ชั่ว คราว ก่อน ที่ จะ เริ่ม พิธี อัน สำคัญ ที่สุด ใน คืนนั้น บรรดาแขกต่างก็ แยก สันทนากัน เขา ๆ ด้วย เรื่องที่เห็นมาเช่นนี้ ๆ เมื่อ แสงไฟ สว่าง ขึ้น และได้เห็นสรรพเครื่องใช้อันเป็น ของ ที่ ประดิษฐ์ คิดค้น ใหม่ ทั้ง และ วาง อยู่ใน ห้อง ประชุมคน ภาพนกกับสัตว์ ประหลาดที่ ได้ เห็นมาที่งาน ๆ ไปเช่นเดียวกับภาพนั้น แต่ ความแน่นอนแห่งภาพนี้ได้ถูกพิสูจน์แล้วโดย

นายเทพ มหาเปารยะ

ชั้นวี

สันสงสัย ค้วยรูปถ่าย ช่าง ช่าง ถ่าย ได้ วั
อนุญาตให้ วั เขาออกไปล้าง และได้นำ
มาให้บรรดาแขกค้วย ความตื่นเต้น เมื่อ
แขกกระเจกชนต้องก๊อแสงไฟ ก็แลเห็นภาพ
คนทรงศิรัระล้านกัณนักษนาทใหญ่เกาะอยู่บน
ย้าของ เขาได้ถนัด นายแพทย์ โมยัสถ์ ดู
มือไปมาค้วยความปราโมทย์ ในการที่ท่าน
จะมีหลักฐานอันแน่นอนไว้เป็น อารูชต่อสู กัย
คณะหนังสือพิมพ์ปารีส ซึ่งเคยเสียดสีตัว
ท่านและสมาคมจิตตศาสตร์มาแต่หนหลัง

“เรา กำลังก้าวหน้า แล้ว ไม่ใช่ หรือ ?”
ท่านพรัากล่าวซ้ำซากอยู่เช่นนั้น ส่วนท่าน
ศาสตราจารย์ ริเชตต์ คอย อย่างใจลอย ๆ ว่า
“จริงหละ ! ท่านกำลังก้าวหน้า”

มาโลนได้เข้าไปถามขรรษาเกลเลียนซึ่ง
กำลังรัยประทานขนมปัง กัย เหล้าไวน์ แก่ อยู่
นั้น ได้ความว่าเขาเคยไป ประเทศ อเมริกา
และพูดภาษาอังกฤษ ได้บ้าง

“ท่านไม่รู้สึกเหนื่อยหรือเพลียคอหรือ ?”
“ถ้าไม่เกินกำหนด ตาม ที่ หมอ กะ ไว้ ให้
ก็ออกทีละสองครั้งก็ได้สูกระ ไรนัก หมอ
เขาไม่อนุญาตให้มากกว่านี้เลย”

“ท่านจำอะไรได้บ้างไหม”

“จำได้, เหมือนกับฝัน ที่โน่น นึก
ทันหนะย”

“ท่านรู้สึกเช่นนี้มาแต่กำเนิดหรือ ?”

“ครัยตั้งแต่เล็ก พ่อกับลุงผมก็เป็นเช่น
เดียวกัน เมื่อเด็ก ๆ เวลาผมเข้าไปเที่ยวใน
ป่า สัตว์แปลก ๆ มัก มาหาเสมอ มัน ทำ
ให้ผมประหลาดใจมาก เมื่อรู้สึก ว่า เด็ก
อื่น ๆ เขาไม่เห็นกัน”

“ท่าน เคยฝัน ตัวพร้อม แล้ว หรือ ?”

นายแพทย์ โมยัสถ์ถาม

“ครัย, พร้อมแล้ว” คน ทรง คอย
พลงมิกเคซ ชนมัย่ง ท่าน หมอ จึง ได้ คุก
ตะเกียง แอลกอฮอล์ ซึ่ง อยู่ ได้ ถึง สี่ กะสี โดย
หนึ่งชน

“ท่านสุภาพขรรษา ! ต่อไปเราจะทำ
การทดลองอันสำคัญที่สุด คือ การพิสูจน์
ความจริง แห่งภาพซึ่ง อีก ด้วย กระแสชาติ ให้
ประจักษ์แก่ทั่วโลก ใน ครั้น นี้ ถ้า ขาพเจ้า
คาดไม่ถึงแล้ว ขัณฑ์หาที่ว่ามันมีจริงหรือไม่
จะต้องสูญเสีย สิ้นทั้งแต่ต่อไป จะ มี ข้อ ที่ ยัง
จะต้องแย้งกันอยู่อย่างก็เรื่อง ขรรษชาติของ มัน
เท่านั้น ใน ถึง สี่ ถึง ห้า ถึง ห้า นี้ ขัณฑ์หาว่า ฟัน
ซึ่ง กำลัง จะ ละลาย เป็น น้ำ อีก ถึง ห้า ก้อน
ขรรษคา ผู้ ที่ ยัง ไม่ เคย เห็น การ ทรง ฉาณ

พ.ศ. ๒๔๖๕

ปริศนา

ของยังแค้ คงจะยังไม่ทราบว่าการทรงฌาน
ของเขายึด^๕ตามลำดับเวลา และในขณะ
นี้เรากำลังคอย^๕ญาณของชายแก่ผู้^๕หนึ่ง ซึ่ง
ข้าพเจ้าหวังว่า การทดลอง^๕ครั้งนี้ คง จะ ทำ
ให้เกียรติคุณของเขาปรากฏอยู่ ในพงศาวดาร
ของการค้นคว้าหา หลัก วิชาจิตศาสตร์ อยู่
คราวชั่วกาลนาน ต่อไปนี้ ข้าพเจ้าจะบอก
โฟเลต^๕ทั้งสามซึ่งจะทำให้สว่าง^๕ขึ้นเล็กน้อย”

๑ ๑ ๑

เวลานั้นอาจจะเห็นหน้าบรรดาแขก และ สิ่ง
ต่าง ๆ ได้ก็แล้ว คนทรงนั่ง^๕ศีรษะพาคน
คว่ำหน้าอยู่บนโต๊ะ และเสียงกรนทั้ง ๆ ของ
เขาแสดงว่าได้เข้าสู่^๕สภาวะแล้ว ทุก ๆ คนต่าง
หันหน้าฟังตาไปทางคน ทรง ใน ขณะ ที่
กระแสน้ำกำลัง^๕อึกกัน เข้าเป็นรูป ทั้ง ๆ ที่
เขาทั้งหลายเฝ้ามองกันอยู่^๕เช่นนั้น ชันแรก
มันมีลักษณะคล้าย^๕ไอน้ำที่มันแสงในตัว และ
หมุนเวียนอยู่รอบ ๆ เห็น^๕ศีรษะ ของ คน ทรง
แล้ว ก็ สยบ^๕โยกเหมือน กาย แพร เยื่อ ไม่ สี่ ชาว
บาง ๆ อยู่เบื้อง หลัง ของ เขา มัน ค่อย ๆ
หนาและแน่นขึ้นทุกที จนแลเห็น^๕ได้ว่า
มันกำลังจะก่อเป็นรูป^๕ศีรษะ คน ครั้น แล้ว
คอ ใหญ่ แขน และอวัยวะ^๕ทุกส่วนก็งอกออก
จนครบบริบูรณ์เป็นร่างคนธรรมดา ร่างนั้นเป็น

ร่างของชายชรา แก่ยืนอยู่ข้างหลังคนทรง
สิ้น^๕ศีรษะ ๗ ประหนึ่งว่าไม่ มั่นใจในความ
มั่นคงของตนเองนัก

“แกพูดไม่ได้บอก แต่ได้ยินและเข้าใจ
ใจคำพูดของเราได้” หมอโมยุสอธิบาย
พลางชำเลืองข้ามไหล่ไปตชวยชรา “เรา
ประชุมกันคนนักเพื่อทำการทดลองที่สำคัญ
ที่สุดอย่าง หนึ่ง เรา จะ หวัง ใน ความ ช่วย
เหลือของท่านได้ไหมครับ?”

ภาพ ชาย ชราผั่ง^๕ศีรษะ แสดง ว่า
ยินยอม

“เราขอขอบใจท่าน เราเข้าใจว่าเมื่อ
ท่านรู้สึก^๕ว่าตัวของท่านมั่นคงก็แล้ว คงจะ
ก้าวออกไปจากคนทรง”

ชายชราผั่ง^๕ศีรษะอีก ครั้ง หนึ่ง แต่ยังไม่
คืบ^๕คืบหนึ่งอยู่ตามเดิม มาโลนรู้สึก^๕ว่าภาพ
ของชาย ผู้ นั้นยัง หนา ทึบ ขึ้น ทุกขณะ เขา
เหลียวไปมองหน้าของแก และแลเห็นว่าแก
เป็นคนแก่มาก หน้าตาหนาตะตะ รุม
โค้ง และมีสีปากล่างยืนยาวออกไป และ
ทันใดนั้น แก ก็ ผ่น ผ่น ก้าว พรวดออก จาก
คนทรง

“ท่านครับ!” โมยุสกล่าว “เรา
อยากจะขอความกรุณาให้ท่าน เดิน ไปยัง ถึง

นายเทพ มหาเปารยะ

ชีวัน

สังกะสีใบทองอยู่ทางซ้าย และ ร่มมือของ
ท่านลงในถังนี้”

ชายชราเดิน ข้ามห้องไปยืน พิจารณา ถึง
นั้นอย่างเอาใจใส่อยู่ครู่หนึ่ง แล้ว ก็ ร่มมือ
ลงตามคำขอจริง

“เริ่มจริงครับ!” โมยุสรีร้องเสียง
กึ่งด้วยความตะน “ท่านไปคร่อม ลง ใน
ถังน้ำเย็นอีก ใบหนึ่งเถอะครับ”

ภาพนั้นกระทำตามทุกประการ

“ท่านครับ การทดลองของเราจะเป็น
ผลสำเร็จอย่างงดงามที่สุด ถ้าท่าน จะ วาง
มือลงบนโต๊ะ และทำให้กระแสดาตุละลาย
เสีย แล้วกลับไปสู่นครทงกิงเคิม”

ชายชราก็ ศีรษะแสดงว่าเข้าใจ ความ
ประสงค์แล้ว แล้วก็เดินช้า ๆ ไปที่โต๊ะ วาง
มือลง และอันครวนไป เสียงหายใจกึ่ง ๆ
ของคนทรงสังฆลง เขาขยับตัวทำท่าเหมือน
กับ จะพ่น คน สติ ขึ้น โมยุสรี เบิก ไฟ ชาว
ธรรมภาชิน ครั้นแล้วก็ ร่มมือสังฆลงด้วย
ความปลื้มยิ ะคนไปกัยเสียงขานรับของ
พวกแซก

บนโต๊ะอัน มีน ขลิบ นี มี ปลอก มือ ไข
ปาร่าฟันสีเหลืองแกม ชมพู วาง อยู่อย่าง เรียบ
ร้อย ปลอกมืออันมีลักษณะคล้ายมือจริง ๆ โดย

ทุกประการกล่าวคือ ไปตามข้อนี้ ข้อมือ
ก็เรียวเล็ก นิ้วก็อวบ นิ้วนางงอจรดข้อ มือ
โมยุสรี แทบ จะ ระวัง ความ ตะน เต้น ไว้ ไม่ให้
เขายื่นเคียวออกจากปลอกจนตรงข้อมือ และ
สั่งให้ผู้ช่วยของเขา ซึ่งรับเอาตะกไปนอก
ห้องทันที

“สำเร็จแล้ว!” เขาร้อง “ท่านใคร
จะว่าอย่างไรละ ท่านทั้งหลาย ท่านได้
เห็นกับตาของท่านเอง ข้าพเจ้าขอถามท่าน
ว่าท่านจะหาข้ออธิบายอย่างอื่น นอกจากว่า
มันเกิดขึ้นด้วยการอัศจรรย์เสียทุกได้หรือไม่?”

“ผมยังไม่ เห็น มี คำอธิบาย อย่างอื่น”
วิเชตคอบ “แต่ไปคร่อมสักไว้ ว่าท่าน
จะต้องต่อสู้กับพวกที่หัวก้อที่สุด ถึงแม้เข
จะเกลี้ยท่านไม่ขึ้น เขาก็จะทำไม่ไว้ ไม่เสียเลย”

“ผู้แทนคณะ หนังสือพิมพ์ ก็อยู่ ท่านแล้ว
และคณะหนังสือพิมพ์ ก็คือมหาชน” โมยุสรี
คอบ “ส่วน ทาง อังกฤษ นั้นเล่า ก็มี
มอซีเออร์มาโลนอยู่ที่นี่ทั้งคน หรือท่านจะ
มีปัญหอะไรอีก?” เขาหันมาถามมาโลน

“ผมไม่มีเลย” มาโลนคอบ

“และ ท่าน ละ?” เขาถาม ผู้แทน
หนังสือพิมพ์มาแดง

ท่านผู้นั้นยกไหล่และคอบว่า

พ.ศ. ๒๔๖๗

ปรโลก

“สำหรับเราผู้ได้เห็นด้วยตาเองมันก็อย่าง
หนึ่ง แต่คนอื่นที่เขาไม่เห็น เขาคงจะ
ว่าคนทรงลึกลับย่ะเขาเข้ามา และ แอว วาง
ไว้น่ะนี่”

โมยัสต์คยมีอย่างผู้ มีชัย แล้วผู้ช่วย
ของเขาก็นำเศษ กระดาษแผ่น หนึ่ง ออก มาให้
จากอกห้องหนึ่ง

“เราเตรียมตัวไว้คอยบัญชาของท่านแล้ว”
เขาคอยพาลงสู่กระดานแผ่นนั้น “เราได้
ผสมไข โคเลสเตอริน ลงไปกับไขปาวาฟัน
ในถึงนั้นด้วย ท่านไม่เคยเห็นดอก หรือ ว่า
ผมพิเศษแปลกมื่อนั้นออกนิตหนึ่ง เศษ นี้ได้
จับส่งไปให้แมลลาคแล้ว และเขาได้ตรวจพบ
ว่ามีไขโคเลสเตอรินเจืออยู่ในนั้นด้วย”

“สำคัญมาก” ผู้แทนหนึ่งสือพิมพ์
ฝรั่งเศสตอบ “ท่านก็ได้เตรียมไว้รับแทย
ทุกอย่าง แต่ท่านจะรู้หรือ ว่าเขาจะ
เล่นแค้นไหนกับท่านต่อไป”

“สิ่งใดเราทดลองสำเร็จไป ครั้ง หนึ่งได้
เราก็ยอมจะทำได้อีก” โมยัสต์คย “เรา
จะทำแม้เพียงอย่างนหลาย ๆ อย่าง เป็นรูปกำขันธ์
บ้าง มีอรรถมกมายบ้าง แล้วเราต้อง ขน ค่าย
แม้พิมพ์ น มันแยบยลอย่างมากก็จริงอยู่ แต่
เราก็คงทำได้ ถึงมันจะแตกหักไปบ้างสัก

เล็กน้อยก็จะเป็นไรไป แล้วภายหลังเราก็จะ
ส่งมันไปให้ทุก ๆ มหานครในโลก ให้มีมหาชน
ศกด้วยตาของตนเองอย่างนั้นแล้ว มัน จะไม่
ปลุกความเชื่อถือนั้นได้บ้างก็หรือ?”

“อย่าเพ้อหวัง มากนัก เกลลเฮีย!”
ริเชตต์กล่าว และวง มือลง บน โหลโมยัสต์
“เกลลเฮียไม่รู้จักความทัยของโลก แต่ตาม
ที่เกลลเฮียกล่าวถึงดินถ้าวหนานนั้นจริง ที่เคียว
เกลลเฮียกล่าวถึงถ้าวหนาน้อยแล้ว”

“ขอรับ, การถ้าวหน้าของเราที่กำลังทำเนน
ไปตามสมควรแล้ว” เมลลคย “คือ
ช้า ๆ แต่ถ้าว เกือบเกือบผล คือความเชื่อ
ถือนั้นมันจะไปในตัว”

ริเชตต์ ยิ้ม สิ้นศีรษะ และกล่าวว่า
“คุณเป็นการใด โกลเกินไปเสมอ มองซิเออร์
เมลล เกลลว่าที่ตาอาจะเห็นได้ จนเกือบ
จะ เปลี่ยน วิทยาศาสตร์ ให้เป็น ไหวศาตร์
เสียแล้ว น่ากลัวจะแก้ไม่หายเสียจริง ๆ น
แน่ ท่านคิดว่าความเห็นของท่านสมเหตุ
สมผลอยู่แล้วหรือ?”

“ท่าน ศาตราจารย์ริเชตต์! เมลลคย
อย่างซึ่งซึ่ง ผมอยากจะทำให้ท่านคอยบัญชา
ก่อน ผมนับถือความรู้ ความสามารถ
และความระมัดระวังของท่านก็จริงอยู่ แต่

นายเทพ มหาเปารยะ

อินว

ขี้คนหมอยากรู้อาถามท่านว่า การที่ท่านไม่
ยอมรับรองว่า มีโลกจิตตศาสตร์ทั้ง ๆ ที่
ท่านได้แลเห็นภาพกัมภีชาของท่านเอง และ
ยอมรับอยู่ว่าภาพของวิญญาณ ที่ เกิด ขึ้น ด้วย
การอิทธิกระแสนั้น เติบโตมา และปฏิบัติ
ตามคำสั่งได้ฉัน เป็นการสมเหตุ สมผลอยู่
แล้วหรือ ? ”

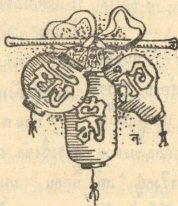
วิเชษฐ์ ยิ้มและสั่นศีรษะ แต่มิได้ตอบ
ว่าอะไร เขาหันไปแสดง ความ ยินดี กับ
นายแพทย์ โมยุสแล้วก็เลยลากลับ ภายหลัง
นี้ไม่นานนักก็ประชุมกันเล็ก สหายสามคน
จึงได้ ขนรวกถ้อยยังไซเตลพิพก

มาโลนรู้ลึกทั้งในสิ่งที่ได้เห็นมามาก เขา
นั่งร่ำรายงานสิ่งข่าวอยู่เกือบดึกครั้งคืน และ
ได้ส่งรายงานไปพร้อมกัคำ รับรอง ของ คน

สำคัญหลายคน ผู้ ซึ่ง โลกไม่อาจจะกล่าว
หาในการพิเรนเล่นคลกได้เป็นอันขาด

“นั่นแหละ ! นั่นแหละจะเปลี่ยนศักราชใหม่ๆ”
เขาฝันอยู่เช่นนั้นจนสองวันภายหลัง เมื่อได้
เบ็ดหนึ่งลือพิมพ์องค์กฤษณอ่าน และ ได้พบ
ข่าวฟุตบอล ข่าวกอล์ฟ ข่าวแซร์บียัท ข่าว
เรอเนก ๆ หนู ๆ ดังครึ่งหน้ากระดาษ แต่
จะหาข่าวเรื่องจิตตศาสตร์ ที่เขารายงานไป แต่
สัก คำเดียวก็ไม่มี หน้าจะเป็น เพราะหน้า
ของมาโลน น่าขันละ กระมัง เมลเด จึงได้
หัวเราะเสียใหญ่จนน้ำตาแทบไหล

“โอ ! ความบ้าของโลก ความคลั่ง
ของโลก พระผู้เป็นเจ้า” เขากล่าว “แต่
ที่สุดก็ยังจะมีมาอีกดอก ”

— ตัวละคร —

๑. พระเจนพาดิชโยบาย	อายุ ๔๓ ปี	พุดสนุก ใจคอหนักแน่น รักภรรยามาก
๒. นางมณีเจนพาดิชโยบาย	อายุ ๓๘ ปี	เจ้าชู้ ไร้ตัวว่ามีตระกูลสูง ขิงส์ ช่างบ่น รักสามีมาก
๓. พระกำจายพาดิชกิจ	อายุ ๔๐ ปี	สหายพระเจนเป็นพ่อหม้าย
๔. นายวิเชียร โขมนันทน์	อายุ ๓๔ ปี	บุตรพระเจน ฉลาด
๕. เด็กหญิงจวง บุณย์เสริม	อายุ ๑๔ ปี	สาวใช้ คล่องแคล่ว

นอกจากนี้ มีคนใช้ผู้ชายอีก ๒ คน

[๑๔๐๑]

ศุภรหัสน์

ฉันท

[ฉาก—ห้องเลี้ยงชั้นบน ในบ้านพระเจนพาดิชาโยยาย ตกแต่งอย่างบ้านผู้มีอันจะกิน
ด้านหลังเป็นผนังกลึงทรง มองออกไปข้างหลังเป็นสวน ขนเวทีด้านซ้ายมีประตูเปิดออกไป
ห้องรับแขก ด้านขวา มีประตูเข้าไปในห้องแต่งตัว เครื่องประดับตามผนัง มีรูปถ่าย และ
รูปภาพต่าง ๆ แขนง พองาม ก็มี ช่อฝรั่ง และเครื่องดนตรี อย่าง วา และ แขนง ไว ยัง
ตามสมควร ตามมุมตักสูง ๆ วาง กระดาษกันไม่ลายคราม อย่าง งาม มี แก้ว หวายสี
สนิทยาวมีเท้าแขนวางริมผนังและผนัง กลางห้องตั้งโต๊ะหอยสีปูกระจุก บนโต๊ะมีหอยหรือ
แลกาน้ำร้อนวางไว้ แก้วหอยสีวางรายรอบ ๆ โต๊ะพอสมควร สมมติว่าเป็นวันเสาร์เวลาเช้า
เมื่อเปิดม่าน พระเจนพาดิชาโยยาย แต่งกายอย่างอยู่กับบ้าน นั่งอยู่ที่เก้าอี้ริมผนัง ฟังเสียง
จากการรับประทานอาหาร]

พระเจน (ร้องเรียก) จง! จง! พระเจน

(เด็กจวง ขานรับแล้วออกมาทาง
ประตูด้านขวา) หยิบดงเท้ารอง
เท้าออกมาที่ วันร่อนนั้ แต่งตัว
ในห้องไม่ไหว (เด็กจวงกลับเข้า
โรง) เออ! เต็มที่ อากาสัย
อะไรเช่นนั้น เกือบ ๑๑ เกือบ ๑๒ แล้ว
ยัง ร่อนยังกะ เกือบ ๔ เกือบ ๕ ขึ้น
เป็น อยู่ เช่นนี้ตลอดปีละก็ เป็น
ตายแน่! อะไร ร่อนยังกะอยู่ใน
ทวีปแอฟริกา

จวง

(กลับออกมา) ไต่เท้าจะเลย
ไปเล่นเทนนิสด้วยหรือเจ้าคะ ?

จวง

อย่าเรียนกันไม่เข้ากะ ก่าตั้ง
ก่นาวัวพองได้มาเมื่อนั้น

พระเจน

ไปบอกเขา มานั้ หนอยเอะ

พ.ศ. ๒๔๖๙

ละคอนพุทเริงรมย์

มี พระ จะ พุก ด้วย ลัก ๒-๓ คำ
(เด็กวิ่งกลับเข้าโรง พระเจเนน
ไปหยิบซองฝรั่ง ที่แขวนไว้ ริมผนัง
ด้านขวาออกมา เทียบสายเสร็จแล้ว
เริ่มสี เพลงพระยอยเขมร ลักครุ่น
นางเจเนนพาณิชโยบายออก)

นางเจเนน คุณ มี พระ อะไร หรือ ค่ะ ?

แหม ! แกล้งชวนกัน ที่ คุณพระ
กำรายให้มา งาม งาม ค่ะ แปลก
มาก ก็ฉันยังไม่เคยเห็นของใคร
มีเลย เฮ้ ! นั่นคุณจะไปทำงาน
ละหรือคะ ?

พระเจเนน จะ ต้องรีบไปแต่เช้า หมั่น
กำลังหน้าสัวหน้าขวาน ต้องระวัง
ตัวไว้หน่อย อาสน์ยังไม่ใคร่จะ
อ่อน หรือเย็นสบายคืนนี้ กำลัง
กระด้างโกลั ๆ กับศิลา และร้อน
เกือบ ๆ จะเย็นไฟอยู่แล้ว เกรงจะ
ถูก มีสเทอร์ คุลย กระแทก เค
มะหย่อง ลง มา นอน กลิ้ง อยู่
กลางกระดานเท่านั้น

นางเจเนน คุณละก็ กลัวในสิ่งที่ไม่ควร
กลัวเสมอ คนที่เขามีสฐานะด้อย
กว่าเรา เมื่อเขาไม่ได้รับราชการ

เขาก็ไม่ตกตาย แล้วคุณจะไม่มัว
กลัว ถูก ออก จาก หน้า ที่ โดยไม่ มี
ความกลัวอยู่ทำไม ? เมื่อราชการ
ไม่เลี้ยงเรา เราก็คงมีหนทางอาชีพ
พวยก ใ้ อยู่ เสมอ เชื้อเถอะค่ะ
เมืองไทยใ้ ยิง คงกินข้าวเปลือกอยู่
ละก็ เรากงไม่ตกตายแน่นอน

พระเจเนน แม่ฉัน โขราดท่านยอมว่า
สิบ พ่อค้าไม่เท่า พญา เลียง นะ
หล่อน ถึงจะมีมั่งคั่งสุขอย่างไรก็
ตาม ถ้าไม่ มียศถาบรรดาศักดิ์ก็
ประกอบไว้ข้างแล้ว ทรัพย์ สิ้น
เงินทองเหล่านั้น ก็ออกจากราก ๆ
ไป ไม่สู้จะเฟื่องฟูเหมือนคนที่มี
ทั้งทรัพย์ยศและไมตรี

นางเจเนน ที่คุณพจน เหมือนอย่างกับ
คนที่สิ้นศักตยบง ซึ่งตั้งหน้าแต่
จะเอาราชการเป็นหลักเป็นประธาน
ในชีวิต โดยมีได้ คิดที่จะบำเพ็ญ
คนให้เป็นประโยชน์แก่โลกในทาง
อื่น เช่น การ ศึกษารวม หรือ
พาณิชยกรรม การให้เจริญ แสง ออกจาก
ชนแต่ละประเทศและชาติของคุณเลย
ซึ่งคุณเองก็ เป็นเจ้าหน้าที่ อยู่ โดย

ศุภรทัศน์

ชินว

ฉะเงาะ แม่แต่ำนมบรรคาคักกักของ
คุณกัษังชัคคอปแล้ว

พระเจน

การทคณรบรรชการสนองพระ
เทศพระคณอยเช่นนี้ ก็ได้อธิว่า
ทำประโยชนให้แก่วาชีส่วนหนึ่ง
เหมือนกันไม่ใช่หรือ

นางเจน

ถูกแล้ว แต่เป็นส่วนที่สามัญ
ทสค แม่แต่ำนย ค้อกค้อยอะไร
คนหนึ่ง ซึ่งมีความรู้เพียงคน
เสมียน เขียนหนังสือได้ ก็เข้า
อยู่ในเกณฑ์ชนคน แต่สำหรับคน
ที่มีภูมิรู้หรือฐานะสูงเช่นอย่าง
คุณละก็ ควรจะหาทางอย่างอื่น
ได้ดีกว่า จะไม่ไ้เจียวหรือ?

พระเจน

ฉันขอสารภาพว่า เป็นการ
ยากมากสำหรับฉัน

นางเจน

แต่ก็ฉัน ขอรับรอง อย่างมั่นคง
ว่า ถึงอย่างไรก็ แม่คุณจะไม่
ได้ประโยชนอันใดเลย ในทาง
ราชการ ที่ฉันก็สามารถจะจัดการ
มิให้ คุณต้องเดือดร้อนอะไร เป็น
อันขาด

พระเจน

(ถอนใจใหญ่) อ้อ! นั่นแปล
ว่า หล่อนต้องการจะให้ฉันทำน

เป็นคนทีหล่อน จะเลี้ยงดูได้ง่าย ๆ
เช่นนั้นหรือ? ก็อ้อกระ แลคัก
ลูกผู้ชาย ซึ่งเต็ม พร้อมไปค้วย
กำลังกายกำลังความคัก แต่ไม่
ชวนชววยหาทาง ที่จะช่วยคนได้
จนต้องให้ภรรยาผู้ เป็นสตรีเพศ—
เพศที่อ่อนโยน—ต้องเลี้ยงดู ก็
ประหลาดคักนะหล่อน

นางเจน

ก็ฉันไม่เห็นประหลาดอะไรเลย
มีผู้ชาย อีกหลายคน ที่ไม่ต้อง
กังวลถึงอาชีพอื่น ๆ นอกจากคอย
ถนอมน้ำใจของภรรยา แลพยายาม
นำความรณรมย์ มาสู่ครอบครัวอยู่
เป็นนิจแล้ว เขามีฐานะ มีฐานะ
พอควร ก็สามารถเลี้ยงดูได้ อย่าง
ไม่ต้องให้อนาทรอื่นใดเลย

พระเจน

แต่ความจริง ทุกวันฉันก็ไ้
ฟังหล่อนอยู่มากแล้ว ไม่แต่การ
ปรณนียัตวิตรดำก อันเป็นการ ส่วน
ตัว ถึงแม้ในเรื่องเงินทอง แต่
ถ้าถึงเงินเดือนของฉัน ก็ไม่อาจ
เฝยชวยาให้ตลอดทั่วถึงทั้งครอบครัว
ได้ ขอนฉันก็เคยถ้อยเสมอ และ
ยังรู้ตัวอยู่ว่า ฐานะของฉันเมื่อ

พ.ศ. ๒๔๖๗

ละครคนพูดวิงวอน

ก่อนแต่งารกับเคี่ยน นึกกันอย่าง
พากันกิน

นางเจน คุณ ออกจะ ถ่อม มาก เกินไป
เสียแล้ว ความจริงก็เข้าแบบาสิต
โบราณว่า ข้างเพ็ญ เรือพวงพาย
คนเรากางก็คองพวงพาศัยซึ่งกัน
และกัน ทุกครบบทวิ

พระเจน อ้อ! เกิดขัดหาซึกซึ้งต้อง
ไต่เถียงกันเสีย จนจะไปทำงาน
ไม่ทันเสียแล้ว

นางเจน พัง ๓๐ นาฬิกาเท่านั้น ยังมี
เวลาเป็นกำเป็นกอง

พระเจน เออ! แม่มณี ตาวิเชียร
โทรศัพทมาบอกเมื่อวานว่า วัน
นี้ไม่ต้องเอารถไปรับก็ได้ แะจะเลย
ไปพักคอยรถของโรงเรียน เล่น แข่ง
ขันที่ สนามโรงเรียน สวนกุหลาบ
เมื่อเลิกแล้วจะขึ้นรถรางกลับบ้าน

นางเจน เอาอีกแล้วคุณ ทำไม่ถึงชอบ
ปล่อยลูกให้ชอยนินสัสยไพร่ ๆ เช่น
นั้นนะ? คิดมันเกลียดนัก รถยนต์
ของเรามีตั้ง ๓-๔ คันไม่ชอย ชอย
เกิน ชอยขึ้นรถราง รถลาก ซึ่ง
เป็นยานของพวกที่ไม่มีความรู้ เช่น

เราทั้งนั้น

พระเจน พุทโธ! แม่มณี เก่ง ๆ มิน
ก็ต้องการ สนุก สำนาน เซซาไปกับ
เพื่อน ๆ ฝูง ๆ อย่างเป็นขรรคมตา และ
ความจริงนะ การที่ไม่ปล่อยเด็ก
ให้ ได้ มีการออกกำลังเสียเลย แม่
แต่เป็นเล่น เช่นนี้ ก็เป็นการ ผิด
อนามัยศึกษาอยู่มาจนละห่อน

นางเจน เมื่ออยากจะได้ ก็ควรจะเอา
รถเล่นตามไปช้า ๆ อย่าง ที่ ชาว
ต่างประเทศเขาทำกัน ซึ่งเรามัก
เคยเห็น ย่อย ๆ ตาม ถนน ภูเขา ไท
เช่นนั้น จึงจะเหมาะ นั้นอยู่ ก็ จะ
เที่ยวเดินเถะ ๆ กระจ ๆ ตามถนนใน
พระนคร เผื่อใครจะห้ามขามร้าย
อาจถูกรถกับตาชกก็ได้

พระเจน คุณ ออก จะ การใหญ่ ไปนัก ละ
ห่อน อ้ายแก้ว มันคงไม่ ชอบ
เป็นแน่

นางเจน สักแคง วา ขา ขอก กระจกล อีก
แล้ว มีอย่างนี้? พ่อวิเชียรเป็นถึง
ลูกคุณพระ ขึ้นปลัดกรม ต้องรถ
เร็วกว่าอ้ายแก้ว ซื่อเสียที่เสด็จ
ในกรมปะทานของเจ้าเมืองไม่เรียก

ศุภรทัศน์

ธันวาคม

พระเจน ก็แก เป็นลูก ของเรา^{นี้} แม่^{นี้}มด

จะให้^{นี้}ฉัน^{นี้}เรียกว่า^{นี้}อย่างไร^{นี้} คุณ^{นี้}พระเจน
วิเชียร^{นี้}เจียว^{นี้}หรี^{นี้}? หนัก^{นี้}ไป^{นี้}นัก^{นี้}ละ^{นี้}
กรรม^{นี้}

นางเจน สำหรับ^{นี้}บุตร^{นี้}ผู้^{นี้}มี^{นี้}บรรดา^{นี้}ศักดิ์^{นี้}
เขา^{นี้}จะต้อง^{นี้}เรียก^{นี้}กันว่า^{นี้}คุณ^{นี้}ทั้ง^{นี้}นั้น^{นี้}

พระเจน ฉัน^{นี้}รู้^{นี้}ลึก^{นี้}ตะ^{นี้}ซิด^{นี้}ตะ^{นี้}ของ^{นี้}ปาก^{นี้}
อย่างไร^{นี้}ไม่^{นี้}รู้^{นี้}?

นางเจน ไม่^{นี้}เห็น^{นี้}แปลก^{นี้}เลย^{นี้}นี่^{นี้}คะ^{นี้} ทิฉัน^{นี้}
ละ^{นี้}ก็^{นี้}ตั้งแต่^{นี้}ฉัน^{นี้}ลงมา^{นี้} ยัง^{นี้}ไม่^{นี้}เคย^{นี้}เรียก^{นี้}
เขา^{นี้}อย่าง^{นี้}อื่น^{นี้}เลย^{นี้} ไม่^{นี้}พอ^{นี้}แก่^{นี้}ตัว^{นี้}คุณ^{นี้}
วิเชียร^{นี้}เสมอ^{นี้}

พระเจน (หัวเราะ^{นี้}น้อย^{นี้}ๆ^{นี้}) ให้^{นี้}เต็ม^{นี้}
แปด^{นี้}สา^{นี้}แทรก^{นี้}บริษั^{นี้}ต^{นี้}อย่าง^{นี้}นั้น^{นี้}ซี^{นี้}
หล่อน^{นี้} อย่า^{นี้}ให้^{นี้}ข้า^{นี้}ได้^{นี้}เงิน^{นี้}เส้น^{นี้}เกี้ยว^{นี้}
แถม^{นี้}ไม้^{นี้}คาน^{นี้}อีก^{นี้}สัก^{นี้}คาน^{นี้}เป็น^{นี้}ไร^{นี้}?
แม่^{นี้}มด

นางเจน คุณ^{นี้}ไม่^{นี้}ต้อง^{นี้}เฝ้า^{นี้}ถึง^{นี้}อย่าง^{นี้}ไร^{นี้}
ก็^{นี้}ก็^{นี้}ขอให้^{นี้}คุณ^{นี้}ไป^{นี้}กลอง^{นี้}นัย^{นี้}ตั้ง^{นี้}แต่^{นี้}
เจ้า^{นี้}คุณ^{นี้}พ่อ^{นี้}ของ^{นี้}ทิฉัน^{นี้}ขึ้น^{นี้}ไป^{นี้}สั^{นี้}ชั่ว^{นี้}คน^{นี้}
ถ้า^{นี้}ไม่^{นี้}พบ^{นี้}พาน^{นี้}ทอง^{นี้}หรือ^{นี้}สาย^{นี้}สพ^{นี้}าย^{นี้}
เลย^{นี้}ละ^{นี้}ก็^{นี้} ทิฉัน^{นี้}จะ^{นี้}ลง^{นี้}หมอบ^{นี้}กราบ^{นี้}
ให้^{นี้}ราย^{นี้}เคียว^{นี้}นั้น^{นี้} เมื่อ^{นี้}เช่น^{นี้}นี้^{นี้}จะ^{นี้}ไม่^{นี้}ให้^{นี้}
ทิฉัน^{นี้}หยิ่ง^{นี้}ต่อ^{นี้}เกียรติ^{นี้}ยศ^{นี้}ของ^{นี้}ตระกูล^{นี้}

อย่างไร

เอา^{นี้}อีก^{นี้}แล้ว^{นี้} ยัง^{นี้}จะ^{นี้}รีบ^{นี้}ไป^{นี้}ทำงาน^{นี้}
ก็^{นี้}มี^{นี้}ตัว^{นี้}ลื้อ^{นี้}ต่อ^{นี้}เตียง^{นี้}กัน^{นี้}อยู่^{นี้}เอง^{นี้} แต่^{นี้}
เอา^{นี้}เดอะ^{นี้}ไหน^{นี้}ๆ^{นี้} ก็^{นี้}ได้^{นี้}พัก^{นี้}มา^{นี้}แล้ว^{นี้}
จะ^{นี้}ต้อง^{นี้}ขอ^{นี้}แดง^{นี้}ให้^{นี้}ตลอด^{นี้}สัก^{นี้}หน่อย^{นี้}
การ^{นี้}รักษา^{นี้}เกียรติ^{นี้}ยศ^{นี้}นะ^{นี้}หล่อน^{นี้} ไม่^{นี้}
จำ^{นี้}เ็น^{นี้} จะ^{นี้}ต้อง^{นี้}รักษา^{นี้}โดย^{นี้}วิธี^{นี้}อย่าง^{นี้}นั้น^{นี้}
คอก^{นี้}หน^{นี้}ทาง^{นี้}อื่น^{นี้}ๆ^{นี้}ที่^{นี้}ควร^{นี้}ปรน^{นี้}นิบัติ^{นี้}
มี^{นี้}อีก^{นี้}เป็น^{นี้}อน^{นี้}ก^{นี้}ประ^{นี้}การ^{นี้} เป็น^{นี้}ต้น^{นี้}ว่า^{นี้}
ความ^{นี้}ก็^{นี้}ความ^{นี้}ชอบ^{นี้}ต่าง^{นี้}ๆ^{นี้} ซึ่ง^{นี้}ควร^{นี้}
พา^{นี้}ให้^{นี้}ยัง^{นี้}เกิด^{นี้}มี^{นี้}ขึ้น^{นี้}แก่^{นี้}ลูก^{นี้}เรา^{นี้}นั้น^{นี้}
แหละ^{นี้} เป็น^{นี้}วิธี^{นี้}อัน^{นี้}ควร^{นี้}แนะนำ^{นี้} มี^{นี้}
แต่^{นี้}ยก^{นี้}ย่อง^{นี้}เรียก^{นี้}กัน^{นี้}ว่า^{นี้}คุณ^{นี้}, แล^{นี้}ยก^{นี้}กัน^{นี้}
จน^{นี้}เหลิง^{นี้}, พน^{นี้}อ^{นี้}จน^{นี้}ม^{นี้}ไม่^{นี้}ลง^{นี้}, ไป^{นี้}ไหน^{นี้}
แค่^{นี้}ค^{นี้}ย^{นี้}ก็^{นี้}ร^{นี้}ย^{นี้}น^{นี้}ต^{นี้}ร^{นี้}, อยู่^{นี้}เช่น^{นี้}นี้^{นี้} ส่วน^{นี้}
การ^{นี้} ค^{นี้}ึก^{นี้}ษา^{นี้}เล่า^{นี้}เรียน^{นี้} หรือ^{นี้} ความ^{นี้}
ประ^{นี้}พ^{นี้}ฤ^{นี้}ติ^{นี้}อัน^{นี้}ค^{นี้}ึง^{นี้}มา^{นี้}ต่าง^{นี้}ๆ^{นี้} ไม่^{นี้}อ^{นี้}บรม^{นี้}
ให้^{นี้}ง^{นี้}คง^{นี้}มา^{นี้}ยัง^{นี้}ขึ้น^{นี้} ลง^{นี้}ท^{นี้}าย^{นี้}ก็^{นี้}จะ^{นี้}ต้อง^{นี้}
เป็น^{นี้}อ^{นี้}าย^{นี้}มหา^{นี้}ก^{นี้}ัย^{นี้}เท่า^{นี้}นั้น^{นี้}

นางเจน แต่^{นี้}พ่อ^{นี้}แก้ว^{นี้} ยัง^{นี้}ไม่^{นี้}เคย^{นี้}เห็น^{นี้}มี^{นี้}
นิ^{นี้}ส^{นี้}ส^{นี้}ัย^{นี้}ที่^{นี้}จะ^{นี้}ส^{นี้}่อ^{นี้}ให้^{นี้}ไป^{นี้}ใน^{นี้}ทาง^{นี้}นั้น^{นี้}เลย^{นี้}
นอก^{นี้}จาก^{นี้}เก^{นี้}ษ^{นี้}ช^{นี้}อย^{นี้}ฆ่า^{นี้}เพ^{นี้}็ด^{นี้}ตัว^{นี้}ให้^{นี้}เป็น^{นี้}
ไพร^{นี้}เท่า^{นี้}นั้น^{นี้} และ^{นี้}ทิฉัน^{นี้}เชื่อ^{นี้}อย่าง^{นี้}แน^{นี้}
นอน^{นี้}ที่^{นี้}เดียว^{นี้}ว่า^{นี้} นิ^{นี้}ส^{นี้}ส^{นี้}ัย^{นี้}เหล^{นี้}่า^{นี้}นั้น^{นี้}ไม่^{นี้}

พ.ศ. ๒๔๖๗

ละคอนพูดเรีงมย

ใช้สืบมาจากทางที่ดินแน่

พระเจน

จากดิน! แม่มณี จากดินเอง
เพราะ^๕ดินเป็นพ่อค้าขาย^๕ฟัน และ
พ่อ^๕ดิน ก็เป็นแต่เพียงชวานาเท่านั้น
แต่มา^๕ถึงตัว^๕ฉัน^๕เข้า ทำ^๕ไม^๕จึง^๕ได้
ส^๕เออะ^๕ได้^๕เป็น จน^๕ถึง^๕คุณ^๕พระ ก็^๕ไม่
ทราบ^๕ ที่^๕ถูก^๕ควร^๕จะ^๕กลับ^๕ไป^๕เป็น^๕ชาว
นา^๕อีก^๕จึง^๕จะ^๕สมควร

นางเจน

ที่ดิน^๕ไม่^๕ได้^๕ว่า^๕คุณ^๕อย่าง^๕นั้น^๕นะ
คะ! เกีย^๕ว จะ^๕มา^๕โกรธ^๕ที่ดิน (นาง
จวง^๕ออก ถือ^๕ผ้า^๕ม้วน^๕ส่ง^๕น้ำ^๕เงิน^๕กับ^๕เสื่อ
ชั้น^๕นอก แพร^๕สั้น^๕วล^๕ออก^๕มา^๕ท้วง^๕)
แหม! นัง^๕จวง เสื่อ^๕ออก^๕กว่า^๕ครว^๕
ยัง^๕งั้น ไม่^๕ยก^๕เปลี่ยน^๕เสื่อ^๕ท้วง^๕เอา
มาน^๕! แล้ว^๕ไป^๕หิ^๕ย^๕เสื่อ^๕ใน^๕ตู้^๕มา^๕ใหม่
ข้า^๕จะ^๕เปลี่ยน^๕เอง (จวง^๕เข้า^๕โรง)

พระเจน

ช่าง^๕เออะ แม่^๕มณี ดิน^๕สวม^๕ไป
คร^๕เดียว^๕เท่านั้น เพราะ^๕เป็น^๕วัน^๕เสาร์
เอา^๕ไว้^๕วัน^๕จันทร์^๕จึง^๕ค่อย^๕เปลี่ยน^๕ก็
แล้ว^๕กัน

นางเจน

พุ^๕ท^๕ใช่! คุณ^๕คะ ก็^๕คุณ^๕ชอบ
ประ^๕พฤ^๕ติ คน^๕เป็น คน^๕สก^๕ปรก^๕เช่น^๕นี้
แล้ว^๕จะ^๕ไม่^๕ให้^๕พ่อ^๕แก่^๕แ^๕เอา^๕อย่าง^๕
ยัง^๕งี้ มี^๕อย่าง^๕หรี^๕ เสื่อ^๕นอก^๕ตัว^๕หนึ่ง

สวม^๕ไ^๕ด้^๕ง^๕อา^๕ท^๕ิ^๕ย^๕ ที่^๕ดิน^๕สเล^๕ย^๕เป็น
ไม่^๕ไ^๕ด้^๕ที่^๕เดียว แล้ว^๕คน^๕ใช้^๕ก็^๕มี^๕ คุณ
จะ^๕บอก^๕ให้^๕มัน^๕เปลี่ยน^๕เสื่อ^๕ใหม่^๕ก็
ไม่^๕ไ^๕ด้

พระเจน

ฉัน^๕ยัง^๕ไม่^๕เห็น^๕เลย^๕ว่า^๕เสื่อ^๕มัน
สก^๕ปรก^๕เปรอะ^๕เยอะ^๕ตรง^๕ไหน นอก
จาก^๕ย^๕เป็น^๕รอย^๕เพียง^๕เล็กน้อย^๕เท่านั้น
ถึง^๕เช่น^๕นั้น^๕ก็^๕ต้อง^๕เปลี่ยน^๕คะ
การ^๕สวม^๕เสื่อ^๕ตัว^๕ละ^๕นาน^๕ๆ^๕นะ ไม่^๕
ใช้^๕วิธี^๕สืบ^๕ของ^๕ข้า^๕ราช^๕การ^๕ชั้น^๕สูง^๕เช่น^๕
คุณ^๕เขา^๕ทำ^๕กัน นอก^๕จาก^๕พวก^๕กุล

นางเจน

(ออก^๕ว่า^๕คา^๕ญ)^๕เฮ้! ข้า^๕ย
การ^๕ที่^๕ต้อง^๕ถูก^๕ย^๕เป็น^๕ผู้^๕ก็
อย่าง^๕ตัว^๕ฉัน^๕นี้ รู้^๕ส^๕ก^๕อ^๕ค^๕ิ^๕ไ^๕ย^๕ง^๕
พล^๕ก เมื่อ^๕หล^๕อน^๕อยาก^๕จะ^๕เปลี่ยน^๕ก็
เชิญ^๕เออะ (พระ^๕เจน^๕หิ^๕ย^๕ผ้า^๕ม้วน^๕เข้า^๕
ไป^๕ใน^๕โรง^๕ทาง^๕ด้าน^๕ขวา จวง^๕ถือ^๕
เสื่อ^๕ชั้น^๕นอก^๕แพร^๕ใหม่^๕ๆ^๕ออก^๕มา^๕อีก
ตัว^๕หนึ่ง^๕ส่ง^๕ให้^๕นาง^๕เจน)

นางเจน

(เปลี่ยน^๕เสื่อ^๕พลาง)^๕นัง^๕จวง
พอ^๕คุณ^๕ไป^๕แล้ว^๕ละ^๕ก็^๕แ^๕ไป^๕บอก^๕ให้^๕
เจ้า^๕แ^๕ม^๕กับ^๕เจ้า^๕แ^๕ย^๕เอ^๕าร^๕ด^๕ไป^๕รับ^๕ลูก
ท้วง^๕นะ! ให้^๕มัน^๕ไป^๕ด้วย^๕กัน^๕ทั้ง^๕สอง
คน^๕แหละ แล้ว^๕บอก^๕กับ^๕มัน^๕ท้วง^๕ว่า

ศุกรหัตถ์

อันวี

ถ้าฉันเห็นลูก วิเชียร ต้องหัว ของ
พระพุทธรูปกลีบยาน อย่าง เมื่อ วัน
เสาร์ก่อนออกดะก็ เจ้าสองคนทีไป
วัย จะต้องถูกทำโทษอย่างหนัก
ทีเดียว (ขณะเมื่อหยิบของออก
จากกระเป๋ายาน นางเจนหยิบ
ไม้ ของ หนังสือ สนธิยาว ส่ง ทาง
ไปรษณีย์ เบิกผนึกแล้ว ๓ ฉบับ จึง
เอาออก ภายในนั้นมียกของจดหมาย
สี่ชมพอกหนึ่งซองจึงหยิบจดหมาย
ออกอ่าน) เอ๊ะ! นี่จดหมายใคร
กัน ฟังซิ! นี่จางง คุณพระทำ
คนให้สกปรกอีกแล้ว ฉันจะอ่าน
ให้ฟังนะ

บ้านเลขที่ ๑๐๘๒ หลังวัดเทพศิศา

จังหวัดพระนคร

วันที่ ๑๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๔

กราบเรียนคุณพระที่รัก แลเคารพขงทวย
ข้อความต่าง ๆ ที่คุณพระได้ตกลงไว้ กับ
ผู้ใหญ่ แลก็ฉันนั้น ขอให้ คุณพระนึกไว้ ให้
มากน่ะค่ะ โปรดอย่าลืมเสียง่าย ๆ ตามข่าว
ที่ก็ฉันได้ทราบมาว่า คุณพระ ได้มัลกัมเมียบอยู่
แล้ว ซึ่งเป็นการตรงกันข้ามกับถ้อยคำของ
คุณพระ ซึ่งเคยได้ ปฏิญาณไว้ ต่อ คุณแม่และ

ก็ฉัน ก็ฉันก็จัดการเสียส่วน ในที่สุดได้ข่าว
จากผู้ ทกวรเชื่อได้อย่างแน่นอนว่า คุณพระ
ได้มัลกัมเมียบแล้วจริงด้วย เรื่องการ เกยวข้อง
ระหว่างคุณพระ กับก็ฉัน คง จะ ไม่ เป็นการ
จำเป็นที่จะต้องมิต่อไป กระมัง แต่ เพื่อให้มี
เวลาได้แก้ตัว ขอเชิญคุณพระนำหลักฐานมา
ชี้แจง ต่อก็ฉันหรือ คุณแม่ ให้ เห็น ข้อเท็จ และ
จริงได้ อย่าง ชำอำให้ เกินสันเกินนั้น ทั้งนี้
ก็ฉันหวังว่า คุณพระ คงจะ ยังมี ความรัก แลเยอ
โย ต่อก็ฉันอยู่ ถ้าหากคุณพระหมกความ
อาลัยในตัวของก็ฉันแล้ว นั้น ไม่ เป็นอยู่หา ซึ่ง
ก็ฉันควรคิดต่อไป

ด้วยความเคารพรักอย่างสูง

สันวล

เห็นไหมละ นี่จางง ? นี่เรียก
ว่าแก้แล้วยังไม่ยอม แก้, ไม่
ได้การ ต้องเล่นงารกันเสียที,

(นุ่งผ้าเสร็จ ออกมาทางคาน
ขวา) เสร็จ แล้ว หรือ แม่มด ?
(หน้าขึ้นพูดกระซอก), ไม่
ทวาย !

(หน้าคน) เอ๊ะ ! อะไร
ไม่ทวาย ฉันถามว่าเสื้อนะ
เปลี่ยน แล้ว หรือ ยัง ? ฉันจะไป

พ.ศ. ๒๔๖๙

ละคอนพูดเรีงมยี่

ท้าวสาร

นางเจน ไปก็ไปเถอะชะคะ คิฉินไปคิง
คุณไฉเมื่อไร!

พระเจน อะไรกันวะ เจง? ข้า
มีคแยกบ้าน คุณกินฟ้าอากาศช่วง
ปรวนแปรเร็วเวรีง ๆ

เจง ไม่ทราวยหรือเจ้าคะ ฝนตกก็
ต้องมีฟ้าร้องเป็นธรรมชาติเจ้าคะ

พระเจน อ้อ! คุณช่วงมาคะเภาเคียวกัน
ทั้งนายทั้งยาว เจียวนี้ ไซ้!
แม่มณีนี่มีเหตุการณอะไรเกิดขึ้น
หรือหล่อน ชั่วไปปลัดนุ่งผ้า นางเจน
ประเคียวเคียวเท่านั้น

นางเจน คุณไม่ค้องทำไซ้สือ, สำคัญ
นัก ทำเสงยมทิม. นี่แหละ
เขาว่า ทิม ๆ หยขึ้น ปลามัน.
ไต้แก่คุณที่เคียว.

พระเจน (ผดงหนักขึ้น) เป็นความจริง พระเจน
แม่มณีนี่, ฉินไม่รู้ สักคัวว่ามี
ความผิดอย่างไรเลย นั ถ้า จะพย
รอยพิรุชอันไม่เป็นเรื่องเป็นราวอะไร
เข้าแล้ว. แต่ความจริง ถึงแม่
ที่โรงที่ศาล ก่อน ที่ผู้พิพากษา
ท่านจะคักสิน วางบทลงโทษจำเลย

คนไหน. ก็ยอมค้องมีการพิจารณา
สยสวนทวนพยานให้ไค้ความจริง
โดยคูลยพินิจเสียก่อน. คงไม่มี
ศาลไค้ในโลกที่ระพิพากษาลงโทษ
จำเลยโดยปราศจากการพิจารณา.
เช่นหล่อน กำดั่ง กระทำอัย ฌมคิน
เพียงแต่จียรอยพิรุชอันเป็นข้อสงสัย
ซึ่งไม่มี ความจริงแม่แต่เท่าชี่ได้
ไค้. ก็มิไค้ยังคัก. สำแดง
ความโกรชยังยั้ง ไค้รม ความออก
มาที่เคียว.

ชะ! ชะ! (เค้นหัวเราะ)
แสดง ฆ่า ชูกลดา ย หรือยังคะ?

แหม! คูลยพินิจ. ไม่ค้องมีคูลย
มีแทนอะไรไค้ มากมายไปคอกคะ
สักชี่ พยาน มีอัยโทนไค้แล้ว.
(ชูชของจกหมาย)

พุดจิง! นึกว่าอะไรเสีย อีก
กะอิชของจกหมายเท่านั้น แม่มณีนี่
อย่าเข้าใจผิดคะหล่อน. ในนั้น
คอบิล ของ สโมสร ฉิน ขอโทษที่
ลิ้มเอา ออกให้ หล่อนคูล ตามข้อ
คก ลง ของ เชอ อนุญาตให้ฉิน คิง
งย ประมาณ การ ใช้ จำ ใน เรื่อง

ศุภรทัศน์

ฉันท

ไอ้เชียด และกัฟาก่าง ๆ เกื่อนละ
เงินมาลัลลัล บาก โดยขอรังให้ฉันทเล่น
เทนนิสเป็นการ ออกกำลังแทนการ
เล่นละครเทะกร้อ หรือล่อนอ้างว่าละคร
เล่นเป็นกีฬา ของ คนโพร้สสารเลวไม่
สมควรเล่น แต่ความจริง เป็น กีฬา
ของไทย อย่าง ค่แท้ นั้น. ส่วน
จำนวนเงิน ตามที่ ปรากฏในบิลก็มี
มาก ไกลนัยยะประมาดนะหล่อนไม่เชื่อ
ลองตรวจดูก็ได้

นางเจน อ้อ ! นี่ หรือ คะ บิล สโมสรร
(ชะไรล่ะ คำอะไร ไร้กันข้างคะ ? ชะ ! ชะ !
นี่ บิลล์นะคะ ก่อนที่ คุณ จะพยายาม
บิลล์นั้นแหละ กล่าววาทะ อันไม่จริง และ ะให้
ฉันทเชื่อถ้อยคำที่ ขอ ให้ทรงคุณเสีย
ให้มาก ๆ หน่อย ถ้าให้ ฉันท
จับผิดได้เช่นนั้นละก็ ต่อให้ คุณยอม
องค์ พระประธาน มา พุกได้ ก็ฉันทก็
ไม่เชื่อ
พระเจน โอ้ โอ้ ! ปากฉันท มีต้อง เป็น
ปากทองมาน คว้ารักษา พลัษพลา
เมื่อตอนศึก โฆฆราชพ หรือหล่อน ?
แม่มณี. ความจริงเป็นเช่นนั้น
แท้ ๆ บิลล์ค่าเกมบิลล์เสียข้าง ค่า

รางวัลคนเก็บลูกเทนนิสข้าง นอก
นั้นก็ค่าเครื่องเล่น.
นั่นแหละ คน ที่ ชอบ ทำคนให้
เป็นโพร้สก็มักจะพุกขย่ง ๆ หนา
เสมอ. คุณก็เหมือนกัน ก็ฉันทได้
ขอรัง มาหลายหน แล้วว่า เมื่อ
ฉันทพล้งอย่างไรพุกกันตรง ๆ ก็กล่าว
คำเท็จ น่ะ เป็น ของ สำหรัย โพร้
แท้ ๆ คน อย่าง คุณ จะ ควร
ประพฤติ ต่อภรรยา ที่มีตระกูลแล
ชัชตรงต่อคุณเช่นนี้ฉันทเลย
โอ้ ! แม่มณี. คำที่นี้ก็โพร้
สองคำก็โพร้. เมื่อ หล่อนทราบดี
อยู่แล้วว่าฉันทเป็นโพร้สสารเลวไม่มี
ตระกูล มูล ชาติ อย่างไร แต่
เหตุใด หล่อนจึงได้เลือกให้ฉันทได้
รับตำแหน่ง เช่นถึง สามี หล่อนแล้ว
นางเจน (ประการ ที่ ๑ เพราะ ฉันทรัก
ความรู้และคุณความดีต่าง ๆ ของ
คุณ ประการ ที่ ๒ เพราะ ผู้ใหญ่
ของฉันท มีความ ประสงค์ เช่นนั้น
เพื่อมิให้เป็นการ ขัดความประสงค์
จนได้ ซื่อว่าอกัญญู จึงยอมตาม
แต่มิได้เคยนึกเลยว่า คุณพระจะไม่

มณ. อ้อ ! นี่ห่อกะบิลสโมสร.....

พ.ศ. ๒๔๖๗

ละครคนพดเจี๊ญมย์

ละทิ้งนิสัยเดิมเช่นนั้นเหมือนกับ
อิกา ชั่ง ออก — — — ออ !
(อย่าให้พูดเลยนะ)

พระเจน นังจวง ! ไปบอกเจ้าแค้นให้ นางเจน
เขารอดเข้าโรง ไม่ไปละวีระ ทำงา
ทำการ ช่างหวัมน ราชการ พระเจน
ไม่เลี้ยง ไปทำนาอีกก็ได้ (จวง
เข้าโรง)

นางเจน เมื่อแต่กับ คุณ ว่า เป็นบิล ของ นางเจน
สโมสรมิใช่หรือคะ ?

พระเจน ทุเหมือน ดันได้บอก กับหล่อน
แล้วว่าเช่นนั้น.

นางเจน ตามสโมสรมะ เขาขอมริบ
เป็นแม่ซื้อให้สมาชิกรักด้วยหรือคะ ?

พระเจน แม่มณี ดันออก จะสงสัยว่า พระเจน
หล่อน คง จะ มี สติ วิปลาด ไป เสีย
แล้ว มีอย่าง หรือ สโมสรมะ มี นางเจน
การ เกี้ยวข้อง ไป จน ถึง กิจ การณ์
แห่งครอยครวญของสมาชิกรัก

นางเจน กันคุณกล่าวอยู่ถึง ๆ แล้วว่า
เป็นชองบิล แต่ทำไมจึงมีหนังสือ
ของแม่สินวลคู่รักคนใหม่ของคุณ พระเจน
อยู่ในนั้นด้วย

พระเจน แม่มณี นี่หล่อนฝันไปหรือ ? นางเจน

คนหรือหลับ ? แม่มณี จำฉัน
ได้หรือไม่ ? ว่าฉันเป็นใครเวลานี้
ชื่อ ! เจ้าคุณคาทิกไม่ยอมเสียด้วย
ถ้าอยู่ ก็ คง ต้อง การ ตัวคุณ
นั้นแหละมากกว่า คิดฉัน

มีอย่าง หรือ กระ อีเรื่อง บิล
สโมสรมะนั่น ถึงกับต้อง เป็นปาก
เป็นเสียงกัน จนไม่ได้ ไปทำงาน

ถ้าเป็นบิลตามธรรมดา คิดฉัน
จะไม่ ว่าเลย เสียเท่าไร เสียไป
สำหรับการสมาคมคิดฉันไม่เสียกาย
แต่ เรื่อง สัตว์ เล เช่นนี้ คิดฉัน ขอม

ไม่ได้เป็นอันขาด เสียทองเท่าหัว
ไม่ยอมเสียตัวให้ ใครอย่างแน่นอน
เอ๊ะ ! แม่มณี วันนั้นเป็นอะไร
ไปหรือหล่อน

เป็นอะไรแล้วทุกอย่างนอกจาก
ตาย พุทโธ ! แอ๊วไปมีเมียไว้แล้ว
จะไม่ ให้ คิดฉันน้อยใจ หรือกลุ้มใจ
อย่างไร มาบันทึกมันเกิดแค้นแล้ว
คุณกลับมาหาว่าคิดฉันเป็นยา.

เมียอะไร ? เมียใคร กัน ?
เมียฉันก็มีหล่อนคนเดียวนั้น
คุณ อย่า มาทำโทษไปหน่อย

ศุภรศัน

ฉันท

เสกดินเข้าใจนัก พท. ไซ่อส่าห์ พระเจน
สละความสุขทุก อย่างเพื่อคุณแล้ว
ยังไม่พอใจอีก

พระเจน แม่ผดิ. กุมสทิไว้บ้าง อย่า
คุณเดียวจนเกินไปนัก ค่อย ๆ พก
ให้ ร้องกันก่อนดีกว่า หล่อน นางเจน
มีหลักฐานอะไรมายืนยันไว้ว่า
ฉันไปมีลูกเมียไว้ที่ไหน ? พระเจน

นางเจน นั่นแหละหลักฐาน ยิ่งกว่า
พยานอะไรทั้งหมด เป็นเอกสาร
อย่าง ต้อง กว๊าย หมายถึง เกี่ยว
นั่งจวง ! นั่งจวง ! (ร้องเรียก;
จวงชานวรีแล้วออก) ไปบอกให้
เอารดออกจากโรง ข้าจะไป นางเจน
หลังวัดเทพธิดาเดียน. (ลุกขึ้น)

พระเจน (หันาคันตรงเข้าไปที่นางเจน)
อะไร ! แม่ผดิ. ทำใจเร็วคว่นได้ พระเจน
ไซ่ยอครก (ปล่อย) หล่อนเป็น
อะไรไปหรือจะ ? จะไปทำไมกัน นางเจน
ที่หลังวัดเทพธิดา

นางเจน ไปจิกหัวอัสสนวลมาดบเลี้ยด้วย
กลาให้สะใจเช่นนั้นแหละ

นางจวง คิฉันไปด้วยคนเข้ากะ คิฉัน
จะขยี้เสียให้แบนที่เดียว.

ชะ ชะ เก่งนักงั้น เลือก
เปล่า ๆ มีงารอะไรก็ไปทำเสียเถอะ
(จวง ถ่มหน้าเข้าโรง) แม่ผดิ
ที่ หล่อน ออก ซ้อ เมออีก คือใคร จะ
หล่อน ?

ก็แม่สั่นวล คู่รักใหม่ของคุณ
นะซี.

สั่นวล คู่รัก ใหม่ ของ ฉันท !
แล้วกันเพื่อใหญ่เสียแล้ว นี่หล่อน
ไปได้ ขำมาจากไหน ? เมื่อไร
กันนี้ ? อยู่จริง ! ตั้งแต่เกิดมา ก็
เคย มีเมีย กับเขา คน เดียวเท่านั้น
แต่ก็ไม่ไซ่ซ้อสั่นวล

ใครอีกล่ะคะ ? ขยายเสียให้
กระจำงซี ถ้าไม่ไซ่ซ้อสั่นวล
มีซ้ออะไรอีกเล่า ?

ก็ซ้อ มะ มะ ฉันท
ยังไล่จะ

คุณอย่าทำพวกเป็นเล่นไป ไม่
ไซ่เรื่อง เล็ก น้อย (หยิบ จกหมาย
ในซอง สี่ชมพู ซึ่งสอค อย่ายายใน
ซองโยบิลสั่งให้) ขอให้ คุณกัน.
อย่าขี้คิฉันเลยกะ ไซ่ ! เลื่อนออก
เก่า ออก คร่ำ คร่ำเช่นนั้น. ยัง

พ.ศ. ๒๔๖๗

ละคอนพตเวียงรวมย์

ฮอสสำห ทุน สวม อย ใ ใ ไม่ยอมให้
ใครเปลี่ยน. ครันทีฉันจะ ไปเปลี่ยน
คุณ ถักถัก คัดค้าน เสีย เพื่อจะขัด
ความ เพราะถ้าฉันให้เปลี่ยนก็
คงพวยแผลเช่นนั้น อย่าเถลอันรอย นางเจน
เลยคุณ ไม่ล้าร้อจอก.

พระเจน

(รับจดหมายไปอ่านประหลาดใจ
หน้ายงคนชนทก) เอ็นอะไร
กัน หล่อนได้ จากในกระเป๋าสื่อ
ฉันแนหรือ. หล่อนจะหาความผิด
ใส่ฉันเสียแล้วกระมัง มาจากใคร
ถึงคุณพระ ไหนก็ไม่ทราบ. หรือ พระเจน
เจ้าหน้าทีเหวญิก ของสโมสโรได้
รับจดหมายแล้ว กำลังยุ่งเลยถัก
คิดมากขยิบของฉันส่งมาด้วยก็เป
ได้ ฉันก็ยังไม่ได้รู้ ให้ตลอดตั้งแต่
เสารก่อน

นางเจน

คุณอย่าเลี้ยง ใจความใน
หนังสือยังชี้ว่า เกยข้องกับคุณ

พระเจน

ฉันออกจะสงสัยว่าคงจะมีเรื่อง
อะไรสักอย่างหนึ่งสำหรับจดหมาย
ฉยขึ้น ฉันขอยืนยันว่า ไม่มีความ
จริงเลยแม้แต่นิดเดียว โทษเกยรติ
ยศของลูกผู้ชาย ขอให้ หล่อน

นางเจน

เชอเถอะว่าสำหรับฉันยังไม่เคยนึก
จะประพฤตินอกใจ หล่อนเช่นนั้นเลย
อา มี การ เข้า ใจผิดกัน อย่าง ไค
อย่างหนึ่งก็ได้

ไม่มีหนทางที่ จะเข้าใจผิดเป็น
อย่างอื่นได้อีกเลย นอกจากว่าฉัน
คิดจะ ไป มีภรรยาด้วย ไว ไซ่ชยม
อีกคนหนึ่งเท่านั้น แล้วคุณ จะว่า
อย่างไร ในนามของลูกผู้หญิง
ก็ฉันจะไม่ขอเชื่อเป็น อย่าง หนึ่งเลย
ทีเดียว

แล้วกันแม่นฉัน ขอให้หล่อน
คิดขยันขึ้น ถ้าฉันจะประพฤดิ
เป็นคนเสเพล อย่างที่หล่อน เข้าใจ
ขระอะไรฉันจะเอา จดหมายสำคัญ
เช่นนี้ สอดซ่อนไว้ ใน กระเป๋าสื่อ
ให้หล่อน จับได้ ไม่มีมูลเลยเทียว
หล่อน หนทาง ซ่อนเร้น ยังมีอีก
มากมายนัก

ก็ไม่ว่าถ้าฉัน จะต้องเป็นผู้
เปลี่ยนเสีย นะ ชี คระ เพราะ ตาม
ธรรมเนียมที่น่าที่ของเก็กจง

วัน ฆะเอิญเป็นคราวเคราะห์
ร้าย ของคุณ แต่ โชคคัก ของก็ฉัน

เทวทาส่อมไม่เข้ากับ คนผิด จึง
ยื่นศาลให้ตัดสิน แลเห็นเสียเก่าเข้า
และ คุณอาจลิม จดหมายเสียแล้ว
ก็ได้อะไร เกิดความขุ่น ซ้ำยังตาย
ทั้งตัวเขาโดยวิธีกระมิกหรือคุณ

พระเจน หล่อน ไม่ ควร เข้าใจ เขาเอง จง
ง่าย ๆ เช่นนั้น

นางเจน ง่าย หรือ ไม่ง่าย ก็มี หลักฐาน

เพียงพอและค่ะ

พระเจน เพื่อพิสูจน์ ให้เห็นแก่และจริง

หล่อนก็ยืนยันต้องไปยื่นคำขอลูกสาว

ถึงในจดหมายฉกขืน และสืบสวน

ว่าจะมีคน ซ่อนปรยาภพจริงตามที่

หล่อนสงสัย หรือ ไม่ ฉันยังไม่เคย

รู้จักใครเลย ที่มีชื่อเสียงและอยู่

ค้าขายเช่นนั้น

นางเจน คุณไม่ถนัดออกผู้หญิงเขายัง

นี้ ค่ะ นักแต่ ประโยชน์ ของคุณ

ส่วน เคียว เมื่อ มกรรยาแล้ว

ก็ควร จะ ให้ แล้ว กัน ข้างนี้ คุณ

พยายาม จะ จับปลา ทั้ง สอง มือ

ระวังนะค่ะ จะ หลกหมด ถึงอย่างไร

ก็ คุณควร จะ ถนอมตัว รักษา

คำคำๆ ที่ จะ เกิดมา โดยไม่รู้ ว่า ใคร

เป็นบิดา ยัง เกิด แก่ตาย ชั่วครู่

ฉัน ไม่ เลว พอ ถึง กับ จะ ทำ

เช่นนั้นได้ แลทั้ง ยัง ไม่เคย คิดจะ

หลอกหลวง สตรีเพศ คนใด เช่น นั้น

ด้วย (จง ออกทางบ้านซ้าย)

รต พร่อม แล้ว เจ้า ค่ะ และ

คุณพระ ถ้า ง่าย มารอพบ ได้ ไว้ อยู่

ที่ห้องรับแขก

พระเจน ไป ยอก ให้ เข้า มา ทน เอะ อ้อ !

แล้ว เรายก ให้ เจ้า แท้ ม เอรอด

เข้า โรง เสีย ด้วย

จง (พก ทาง คน) นั้น มัน หมก ค้าง

เปล่า ไม่ ได้ ไป ถึง ไหน กัน มัว แต่

ถอย เข้า โรง แล้ว เขา ออก เช่น นก พอ

(เข้า โรง ทาง บ้าน ซ้าย)

ก็ ไหน ว่า จะ ไป สืบสวน ทวน พยาน

ยัง ไง ละ ค่ะ ?

พระเจน รอ ประเดี๋ยว ชีวะ แม่ มณี ขอ ผัก

พอ ให้ แยก กลืน เสีย ก่อน ไม่ ได้

เจียว หรือ ? (พระ ถ้า ง่าย

พาดิษฐ์ กิจ ออก แแต่ ภาย อย่าง

ข้าราชการ ไป กระ ทรวง)

ผม รอ คุณ พระ เสีย เกือบ แป

เห็น เกือบ ๓๐ ก. ท. แล้ว ก็ ยัง ไม่ ไป

พ.ศ. ๒๔๖๙

ละครคนพูดเจี๊ยมยี่

พระเอิญ มีราชการ เกยวข้องอยู่บ้าง
เล็ก น้อย จึง ต้อง รั้ง มา ทา วณัน
ทำไม่ล่าไปคืบ

พระเจน มีพระนิคหนอย กำลังเรธา
อยู่กัษแม่มณ ในเรธขางอย่าง

นางเจน คุณพระกำรายคะ ! คินันเห็นจะ
ต้อง พองลักหนอย คุณคินันหมัน
เหลวไหลใหญ่เสียแล้ว

พระกำราย เอ๊ะ ! เรธ อะ ไร กันขอ รั้ง
คุณมณ ?

นางเจน นั้นแน่คะ (ชีของจกหมาย
สี่ซม พู ช่างวางไว้ ยัน ไต่) เรธ
ราว มีตะเอยก อยู่ ใน เธก สาร นั้น
แล้วขอ

พระกำราย (หนำคิน) เอ๊ะประทานให้
สมตักกรไต่ ไทหมครัย ? หวังว่า
คุณพระคงไม่รั้งเกีย

พระเจน เอิญ เเถอะ ครัย ไม่ใช่ เรธ
คอชาทยาตคายอะไรทอด

พระกำราย (หยิบ จกหมายออก อ่าน)
โอ้โฮ ! (ทำหน้าคิน) รั้งเช่น
หรือ คุณพระ ไม่ได้การเสียแล้ว
ถ้าคุณพระประพฤติกเช่น คุณมณ
ควร โกรชทีเกียว (แล้วกัหัวเราะ)

พระเจน คุณพระ ยังไม่ทวาย เรธอะ ไร
อย่าฟังลึง โทษผมชัครัย จกหมาย
คณันผม ไม่เคยเกยวข้องและรู้ เรธ
อะไรเลย มาอย่างไร ไปอย่างไร
ผมมีคหมก

นางเจน อย่าเชิด ค่ะ คุณพระ ไม่
มุดผอยสนธิ ไม่ชัทรอกคะ

พระกำราย รั้งของเขื่อนะ คุณพระ รั้ง
สภาวะภาพเสียกัว่า

พระเจน ก็ เรธ ไม่มุด แต่ังความ รั้ง
เลย จะให้ผมรั้งสภาวะภาพอย่างไ
อยู่กัๆ มีจกหมายของคัหญิงเข้ามา
อยู่ในซองใบยิลของส ไม่สรวงจะ
การลัธมคณใน อยู่อย่างไเรนแน
ในเรธน

นางเจน จะ ม่อะไร ... นอกจากคุณเอง
ทำคณเป็นคณลัธมคณใน คักระมี
กรรยาเกียซ้อนไว้อย่างลัษ

พระกำราย เรธน ผมพอ จะมอเห็นเงา
แต่ังความแท้รั้งอยู่อย่างแล้ว แต่
แน่ครัย ถ้าผม จะขอ ยัน ม่อเข้า
ทำการ เกยวข้อง ช่วยเหลือ ได้บ้าง
ละก็ต้องมีรางวัลนะครัย คัคือถ้าผม
จะพยายามลัษส่วนให้ ได้ความรั้ง

จนต้องแก้ แล้ว ละก็ คุณมณีนะ จะมี
อะไรให้เขย่นยำเห็นผมบ้าง ถ้าขี้
ไก่อ้ว คุณพระ เป็นผู้มี ความเป็นจริง
ตามข้อหา แต่ ถ้าผม สืบสวน จน
ได้ความ ว่า คุณพระเป็นผู้ บริสุทธิ์
บริบูรณ์ ด้วยประการ ทั้งปวง คุณ
พระจะให้รางวัลผมหรือไม่ ?

พระเจน

เพื่อให้พ้นความรำคาญ ถ้า
คุณ พระ นำ หลักฐาน มา สืบ แก่
ข้อหา จนทำให้ ผมชาว ไก่ ละก็
ผมจะเลี้ยงคุณพระ ที่เสียมเกษเหลา
หนึ่งอัม

วิเชียร

พระกำราย

นางเจน

แต่ ถ้าคุณพระ ทาตัว แม่ สิ้นวล
ภรรยาใน อนาคต ของคุณ มาให้
ก็ฉันเห็น ไก่ ละ ก็ จะ เลี้ยง
คุณพระ ที่ ไชยเตลิ่งวงพญาไท หนึ่งอัม
เหมือนกัน

พระกำราย

ลง นาม ใน สัญญา แน่ นอน
ทั้งสองคนนะ ครัย ?

พระเจน

ไม่มีสัญญาอีกละ

นางเจน

จัดการให้เร็วที่สุดทีเดียวละ

พระกำราย

อ้อ ! ฝ่ายหนึ่งเลี้ยงอาหารจน

อีกฝ่าย หนึ่ง เลี้ยงอาหาร ฝรั่ง วัลย์ พระเจน

สิ้น ขลุ่ย ใคร ก็ หนอ ? กับข้าว

ฝรั่ง ผมออกเยื่อ ๆ เห็นจะต้องลง
กับ ข้าว ใน กุสักรั้ง ไม่ไ้
วัลย์ประทาน มา นาน แล้ว (วิเชียร
ออก แต่ง ภาย อย่างนักเรียน มี
นายแต่มเชิญกระเข้า หนึ่งสี่ กับ
นายอมเชิญกระเข้า เครื่องแต่ง ภาย
ตามหลัง ออกมาด้วย) อ้อ ! คุณ
วิเชียรมาพอกที่เคยว ฉันมเื่องจะ
ต้องขอให้เธอช่วยเหลือ

เรื่องอะไรขอวัลย์คุณอ่าว ?

เรื่องคุณพระ กับคุณมณีนะ เกิด

มกคักพาทกันขึ้น โดยมีทศมา

ของ ผู้หญิง อยู่ ใน กระ เข้าสี่

คุณพระ ฉันได้รัยตำแหน่งเป็น

อนุญาตโตกลางการ เพื่อพิสูจน์ให้

ได้ความจริงยัง เกิดขึ้นแก่ ฝ่ายใด

ฝ่าย หนึ่ง ฉันในเรือน เธอต้อง

เป็นพยานด้วย เพราะถ้า ฝ่ายคุณ

พระชนะ ฉันจะไ้ กินเลี้ยงที่เสียม

เกษเหลา และถ้าฝ่ายคุณมณีนะชนะ

จะเลี้ยงที่ ไชยเตลิ่งวงพญาไท เธอเห็น

ควรจะให้ ใครเป็นผู้ชนะ

เอ๊ะ ! นั่นแปลว่า คุณพระอาช

ให้ ใคร แพ้ ชนะ ได้ ตาม ชอบใจ

พ.ศ. ๒๔๖๗

ละคอนพูดเรีงมัย

เช่นนั้นหรือ ก็ไม่มีความยุติธรรม
นะซิคุณ ต้องใช้ทุกยพินิจ หน้อย
ขึ้นะ

วิเชียร ถ้าเช่นนั้น สมอยากระให้ผลัด
กันชนะคนละทีก็กระมัง เวระได้
กินเลี้ยงสองต่อ

นางเจน คิดน พัง ๆ ๆ เรื่อง รว ชักกระ
นึ่ง ๆ กันอย่างไรชอยกลเสียแล้ว

พระเจน เรือง ก็ถ้าจะ เข้าเค้า ตานา
ดาอินเสียละกระมัง ทั้ง นี้เพราะ
หล่อนคนก็เคยเท่านั้น

พระกำจาย ถึง อย่างไรก็ตาม ผมก็คง
ต้องได้ กินเลี้ยง อย่างใดอย่างหนึ่ง
เป็นแน่นอน

วิเชียร แล้วก็ผมละครับ คุณอาว

พระกำจาย อ้อ! มีส่วนด้วยซี

นางเจน ออว่าไรเลยคะ ไปรทักการ
ให้ คิดน ได้ทราบเรื่องได้เร็ว สัก
หน้อยอะคามาก

พระกำจาย เรื่อง ก็ ไม่มีอะไรมาก คอก
ชอริบ มี ความเข้าใจลึก เป็น มด
เล็กน้อยเท่านั้น คือ จกหมายฉบบน
เป็นจกหมายทิมมาดังผมเอง คิว
ผู้เขียนก็มีจริง และอยู่ค้าบลก็ได้

กล่าวถึงนั้นแล้วเหมือนกันแต่ความ
หึงส์ หรือรักะไรก็ตามย่อมทำให้
คน ตาไม่บอกก็เกือบ บอก ถึง กับ
ผ้าฟาง รนอ่าน หนังสือไม่ออก ก็มี
ถึงเช่น คุณมณีเป็นต้น อ่านจำ
หน้า ของ ซือสม เป็นคุณพระ เณ
ไปได้

นางเจน ไม่เรีงละคะ คิดนเข้าใจว่า
โก้อ่านคุณแล้วอย่างชักเจน

พระกำจาย ก็ยังงิเล้าครับ (ป็นของ
จกหมายให้) เป็นแต่ช้อยคล้องกัน
เท่านั้น ยังคิดไปได้

นางเจน (รัยไปอ่าน) ชัย ค้าย คาย
จริง ๆ แหละคะ พอคิดเห็นชอง
สี่ชมพู ก็อ่านคว้าว ๆ เห็นแต่พระ
กับ พาดิชัย ก็เลยนึกว่าไม่มีชอง
ใคร เพราะ ถ้าชองคนอื่นจะมาอยู่
ในกระเข้าคุณพระไม่ได้

พระเจน ก็แล้วทำไมจกหมายฉบบนจึง
โพล่ มา สติคัย อยู่ ใน กระเข้าผม
ได้ละ อ้อ ฉินก็ไม่ได้สังเกท
ที่หน้าชอง

พระกำจาย เมื่อ วานนี้ ผมกำลังบุง คิด
ยัญชื่ ก็ยกขอชากไป หนึ่ง ยาก

ทำเสียสละทั้ง ทำเท่าไรก็ไม่ได้อีก
พอได้รักจกหมาย พออ่านเสร็จ พระกำจาย
ก็เพิ่มความหัวเสียยิ่งขึ้น เพราะ
ความจริง มี ได้เป็น เช่น นั้น เลย
ยังเกิดการ เข้าใจ ผิดกัน อีก นั้น นางเจน
แหละ แม่ต้นวลเซตคนง่ายเกินไป
ใครหม่นเข้านึก หนอย เป็นต้องขึ้น พระกำจาย
ตามไปเสมอ นึกไม่มีอะไรนอก พระเจน
จากถูกเจ้าคู่แข่งขันของ สม ช่างดู
เป็น เหมือนเจตวิญญูอยู่ทวงล้าง พระกำจาย
ขึ้นเชื่อว่าสมมีเมียแล้ว สมหัวเสีย
ใหญ่รีบจะทำ ญัญชีให้เสร็จ เลย
หันหลังเอาจดหมายยักใส่กระเป๋
เสื้อ ซึ่งมีเสื้อของ คุณพระ
แขวนอยู่ด้วย ยังเชิญหาไซ้เสื้อ
ของสมไม่ กลายเป็นเสื้อของ คุณ พระเจน
พระไปเพราะแขวนอยู่ใกล้ กัน แล
เสื้อ ซิ่นก็ เกี่ยว กัน คักบ้าน เกี่ยว
และพร้อมกันเสียด้วย
พระเจน ยังเชิญ เช่น นี้ ย่อย ๆ ออกจะ
ไม่ งามนัก พลอยให้สมเดือดร้อน พระกำจาย
ไปท้วงเล่า ๆ เออ ! ก็นั่น แหม ไป
คิดพินกันตั้งแต่เมื่อไรละ
นางเจน แหม ! ยักเสียเงิบย ทักเกี่ยว

ไม่ยักยอมให้ ก็คิดทราบบ้างเลย
สมก็ตั้งใจอยู่เหมือนกันว่าจะ
บอก ให้ มีศรี สหาย ทราบบน เวลา
อันควร
ก็เมื่อไรเล่าคะ จะ ถึงเวลาที่
คุณพระจะเห็นว่าควร
คงไม่ช้านักทอดกรับ
สมออกกระย็นคำนึกครวญ
การ ที่ สม จะ คิด มี ลูก มี เมีย
คราวนี้ ก็ไม่มี ความ ประสงค์
อะไร ยิ่ง ไปกว่า จะ ต้อง การ หา
แม่เรือน ไว้ เป็น เพื่อน แม่ องค์
สักคนเท่านั้น เพราะ มี คน
แม่องค์จะลำบากมาก สมอยบ้าง
ไม่อยู่บ้าง
แต่ระวังนะขอรับ แม่เลี้ยงกับ
ลูกเลี้ยงมัก มี เหตุเสมอ ต้องเพิน
ให้เหมาะแก่กันสัสกันจึงจะดี แล้ว
อ้าย เรือง ในจดหมายนั้นละ จักการ
แล้วหรือยัง
สมก็ได้บอกให้ ฟังแล้วทั้งสอง
ฝ่าย คุณออกจะ ไม่จริงเกยจนครวญ
ส่วนเรื่องในจดหมาย สมได้จัดการ
ไป ชัดแจ้งให้ เป็น ที่ เข้าใจกันเรียบร้อยแล้ว

พ.ศ. ๒๔๖๙

ละคอนพูดเรื่องมัย

ว๊ัยแล้ว
วิเชียร คุณอาร์ชบิชอป นัการไต่สวน
จะลงเอยกันเป็นอย่างไรแน่ การ
เลียงจะเกิดมีขึ้นแน่หรือไม่ครับ?
พระกำกาย ต้องมีช เพราะฉัน ไ้หน้าข้อ
ความ มา ช้แรงให้ เห็นชัดไ้แล้ว
นัว่า จกหมาย นัน ไมมี กรณีย
เกียวข้องกับคุณพระเจนเลย
วิเชียร ก็ถ้า เช่นนั้นใคร จะเป็นผู้เลียง
แน่ละครับ
พระกำกาย ก็คุณพระนะช เพราะ เป็นฝ่าย
ชนะ ไ้ผล ตาม สัญญา ที่ ตกลง
กันไว้
พระเจน อี มันเป็นการเปรียบเทียบช้น
ไ้สวนเท่านั้น ยังไม่ดังศาลท
จะต้องพิพากษา โดยอาศัยข้อเท็จ
จริง เลยน คุณพระ จะให้ผมเป็นผู้
เลียงอย่างไร
พระกำกาย เปรียบเทียบอย่างไรไ้ ผม
ต้องเสียเวลา และสู้สุดส่าทักวักไ้
ออกแถลงช้งเป็นการอคทนของผม
เพียง พอ แล้ว จะ ไม่ เลียง ไ้ หรือ
(หัวเราะ)
พระเจน ไม่ไ้เช่นนั้น การเลียงนั้นทำ

อย่างไรก็ต้งมี แต่ไม่ไ้ผมเป็นผู้
เท่านั้น
พระกำกาย ถ้าเช่นนั้นจะเป็นใครเล่าครับ
พระเจน นั้น (ขี้ปากไปทาง มฉ) คนนั้น
นางเจน ก็ไม่ขี้ธรรมช้คะ คิดฉันเป็น
ฝ่ายทมิ สัทธ ตามสัญญาต่างหาก
ถ้า คุณพระกำกาย ไม่น่าหลักฐาน
มาช้แรงให้ทวาย ความผิดก็จะ
ตกอยู่แก่คุณ ฉันนเมื่อคุณพลค
พัน ข้อหาไปแล้ว ก็ควร นัยว่า เป็น
ฝ่ายชนะ ต้องเป็นผู้เลียง
พระเจน อย่างไรเลย ตกลงกันอย่างนั้น
แหละก็ เราสองคน ช่วยกันเลียงก็
แล้วกัน เพราะ ผลที่ ไ้ก็คือความ
ปกติสุขของเราทั้งสองไม่ไ้ช้อ
พระกำกาย นั้นถูกแล้ว เป็นหนทาง ไ้ควร
ปฏิบัติ อย่าง แน่แท้ จะ ไ้เพิ่ม
ความมอรรยแห่งรสอาหารยังขึ้นอีก
เพราะ ช่วยกัน ถึง สองทุนและ
สองแรง
นางเจน ถ้าตกลงเช่นนั้น คิดฉันก็ไ้ช้
ช้อง แต่คุณพระ วัชรอง แน่นะคะ
ว่า คุณของคิดฉันเป็นผู้วิสุทธไ้ช้อย่าง

พระกำเภา ^{แน่แท้} นั้บงใจ ละครึบ องค์ พยาน คือ
รูปแม่สิ้นวล ^{ซึ่ง} เขาให้ ^{ผม} ใ้
(ทั่วก็ รูป ออก จาก กระเช้าส่งให้
นางเจน) ขอแนะนำให้ ^{เพียง} รู้จัก
กัน ทางรูปก่อน ^{ซึ่ง} กว่ำนั้บง อีก
คุณมณ ^{คุณ} พระ เป้นคน มี นิสสัย
สันโดททุกอย่าง ไม่ชั่วแต่ทรพัสสัน

เงินทอง

พระเจน ^{ใช้} นั้บงว่าใครเสียอีก เพื่อนเก่า
ของ กิดนั้บง ตั้งแต่อยู่ ไร่เรือน นั้บงเอง
ไม่ได้พี่ยะกันเสียนาน แหมกิดนั้บง
ยีนก็ด้วยมากที่เคียวคะ

วิเชียร ^{วัน} นั้บงวันเสาร์แล้วขอรับคุณอาว
วีย.วัยกเอาสินมดเสียดะ ถ้าต้อง
เลือนไปวันอื่น ^{ผม} จะออก

พระเจน ^{ย้าย} แก้ว ตะกวดใหญ่เสียแล้ว

นางเจน (ถึงตากับพระเจน) เอาอีก

แล้ว! ^{คุณ} ก็ พ่อวิเชียรแก่เป็นเด็ก

พระกำเภา ถ้าเช่นนั้น ^{เลียง} เสีย วันนั้บง

ก็แล้วกันครึบคุณพระ เหมาะก็

วิเชียร ^{ที่} ไหนกันครึบ?

พระเจน ^{เลียง} เมกัยเหลา

นางเจน ^{หรือ} จะไปโยเค็ด ^{วัง} พญาไท

ก็เค

พระกำเภา ^{แหม!} ใจข้าจริงนะ คุณมณ
นางเจน ^{กิด} นั้บงยังไม่เคยยอมแพ้ ใครเลย
ใน ^{เรื่อง} การเลียง ^{และ} ไม่ใคร
จะเสียตายด้วย แต่ถ้ายังเสียใน
ทางอื่น ^{อัน} ไม่จำเป็น เช่น ต้อง
เลียงใน ^{การ} เลียง ^{เมียบ} น้อย ละก็
เป็นไมยอมเป็นอันขาด

วิเชียร

^{ไป} ทรอก ความ หรือทรอก
กระทะ ไม่ก็กว่า หรือครึบ ถก
สทางคด้วย ^{เหมาะ} แก่สมัยที่ควร
ประหยัค

นางเจน

^{เอา} อีกแล้วพ่อวิเชียร ^{ทำไม}
ถึงชอบประพฤตินเป็นไพร่สาระ-
เลวเช่นนั้น? ภาติการชั้สูงๆ
ไม่ชอบ ไปชอบแต่อาชั้ๆ พวก
กิดเขาไปกัน ^{แม่} ไม่เห็นด้วยเลย
นั่นเห็นหรือ ^{ไม่} (^{ซึ่ง} ^{ผม} ^{ไป} ^{ทาง} ^{คน} ^{ใช้})
ซึ่ง ยืน ^{เชิญ} ของ ^{อยู่} ^{ทั้ง} ^{สอง} ^{คน})
แม่อยู่สำห พยาขม ^{อัน} เกียรคิยค
ให้ลูกอย่างไร

พระเจน

^{โอ} โอ! ^{ไม่} ยักกัน สังเกต
มัวแต่เลียงกันเสีย ^{นั่น} แปลว่าอะไร
กันแม่มณ?

พ.ศ. ๒๔๖๗

ตะคอนพุทเวียงมัย

นางเจน เพื่อมิให้ใคร คุกคาม ลูก คิฉิน
และเพื่อยोगกันไม่ให้ลูก หันไปหา
นิสสัยไพร่ ๆ

พระเจน แม่มณ อ้ายเรื่อง เทอัยค ของ
หล่อน นะ ขอให้เลิกเสียทีเถอะ
เวลานเป็นสมัยใช้พระพทศักราช
กันแล้ว ไม่ใช่สมัยซึ่งยังใช้รัตน
โกสินทรศก หรือจุลศักราชแต่
ครั้งกระโน้น ไปไหนกันทีจะได้
นับบรรดาตามตั้ง ๒๐-๓๐ คน จำนวน
ท่าน ก็เลิกกันแล้ว ขนบธรรมเนียม
อย่างนี้ ถ้าเรายังขึ้น ทางร่มอยู่
จะต้องถูกหาว่าเป็นบ้า ใช่! เจ้า
สองคนนั้น เอาข้าวของไปเก็บเสียที่
เถอะ (คนใช้ ทั้งสองคนเข้าโรง
ทางบ้านขวา)

นางเจน ใครจะว่าอย่างไรก็ช่าง เรา
มีเงินจ้างย่าวไว้ใช้ เราใช้เงิน
ของเรา ไม่ได้ใช้คน ไม่เห็น
เป็นเหตุเกี้ยวข้องกับใครเลย

พระเจน การใช้กันอย่างที่นักรว่าใช้เงิน
นะหล่อน เขาว่าลูกความจงรัก
ภักดีไว้ ไม่ใคร่ แน่น นักระ หล่อน
คน ต้องเป็นคน เงินก็ส่วนเงิน

วิเชียร คุณแม่กรับ ขาววันผมช่างนี้
ชยากเป็น ลูกนายอะไร สักคนหนึ่ง
ซึ่งเข้าห้อง แดง อยู่ตาม ริมถนน
เหลือเกิน เพราะรู้สึก ว่า เขามี
อิสรภาพพอใช้ ส่วนฐานะ
ของผมนะเวลานี้รู้สึก อย่างไรชยอก
ค่าที่ ต้องแยก เอาเกียรติยศ เข้าไว้
เสียจนหนักเต็มทนแล้ว

พระเจน วิเชียร แก่ คิค เหมือน พ่อ
เหลือเกิน มีบางวันช่างนี้ชยอก
กินแกงต้มส้ม ต้มกะบี่ เยลือกแกง
โมกกับชามกะลาฟิลัก

นางเจน นั่นแหละ เขาถึงว่า ลูกชายหล่อน
ไม่ไกลคัน ฝรั่งที่เคียว พ่อแกง!
แกอย่าลืมเสียนา ว่าตัวแกนะ มี
เจ้าคุณทวดเป็นถึงเจ้าพระยา และ
มีเจ้าคุณตา เป็นพระยาพานทอง
สายสพาย (พระเจน, พระกำจาย,
วิเชียรมองดูตากัน)

และ จะ มีบิดาเป็นเจ้าคุณใน
เร็ว ๆ นี้

พระเจน โคมลอยโยเยเรื่อย

ศุภรพีร์

ฉันท

พระกำจาย ไม่ไค้มเลยที่เดียว การที่สม
 รัชมาหาคุณพระ วนัน ก็เพราะ
 สมเป็นห่วง เรื่อง จกหมาย ลยันน
 กลัยจากที่ทำการหาจกหมายไม่ไค้
 นก สงสัย ที่ เกี่ยว ว่า คง เกิด เรื่อง
 ไขว่ไขว่อะไรกันจนเป็นแน่ และอีก
 ประการหนึ่ง ก็เพราะ เสียดเสียดนายคิ
 รัชสั่งให้หาคุณพระแต่ละเอิญคุณ
 พระไม่ไค้ไปทำงานกรมมัญชาการ
 สัก หนึ่งสัปดาห์นี้วันรัช พระราชทาน
 สัญญาบัตร มายังคุณพระ

นางเจน ริงหรือคะ? คุณพระ
 พระกำจาย เวลาณ สมพูดเป็นทาง ราชการ
 แล้ว ไม่ไค้ลือหรือเมื่อก่อน
 พระเจน ใครบ้างครับ? ก็คน? สมนึก
 ว่าในนี้ไม่มีโอกาสจะได้หาเห็น
 อะไรเลยด้วยซ้ำ จึงเลยเสี่ยงโชค
 เสียว่า ถ้าไม่ถูกออกไค้ก็เป็นการ
 คิพออยู่แล้ว

พระกำจาย สอง คน เท่า นั้นแหละ ครับ
 คุณพระ.....เอ๊ย.....จ๋า.....เจ้าคุณ
 กับสม

พระเจน ฮะ! อย่าฟังเลยนะ เขาไว้รัช
 สัญญาบัตรเสียก่อน จึงค่อยเรียก วิเชียร

ว่า เจ้าคุณเถอะ อ้อ! ในราชทิน
 นามเดิม หรือครับคุณพระ

พระกำจาย ครับ เพราะเพมาะกับตำแหน่ง
 หน้าที่อยู่แล้ว

พระเจน โชคอำนวยเหลือเกิน (ทรง
 เข้ารับมือนัก) คุณพระ กับสม
 ไม่เคย คลาไค้กันเลย ตั้งแต่ เป็นขุน
 มา ครั้นนี้ ควรจะ ยินคิใน พระมหา
 กรุณาธิคุณเป็นอย่างล้นพ้น (ยก
 มือไหว)

นางเจน คิฉัน ขอ แสดง ความ ยินคิ คอ
 คุณพระ วัย.....เจ้าคุณ ด้วยมาก
 นะคะ (จับมือนักกับพระกำจาย)

พระกำจาย สมก็เช่นเดียวกัน ยินคิมาก
 ในการ ที่ จะ ได้ มี โอกาส เรียก ว่า
 คุณหญิงต่อไปภายหน้า

วิเชียร เพมาะที่เกี่ยวกับรัชคุณฮาว วนัน
 ค้อมมีการเลียงลอลง ผักขมไค้รวว
 ก็แล้วกัน หรือจะแถมหมแคงอีก
 สักอย่างก็ไค้

นางเจน ทุซ! พ่อแก้ว, เจนจะได้เป็น
 ถึงบุตรพระยา นาทมน้อยจำมะว
 แล้ว ยังจะทำตัวเป็นไพร่อยู่อีก
 (ไหว) โชคคุณแม่ครับ ขอให้

พ.ศ. ๒๔๖๗

ละคอนพุทเจี๊วงมัย

ผมได้มีโอกาสนุกเล่นเรีงให้ พระกำราย ทกลงเวลาไรแน่ครัย คุณพระ
เต็มควายลัทธิเถอะครัย พระเจน ลัทธิล.ท.เป็นอย่างไร ทก
นางเจน ถ้าต้องการจะสนุกรนเรีงให้ ลงเช่นนั้นนะ แม่มณี!
หรรษาเต็มทีละกั ไปโฮเต้ลวัง นางเจน ก็แล้วกะ อ้อคุณพระกำรายกะ
พญาไทกัแล้วกัน รัยประทานอัม ถ้าไม่ขัดข้อง ไพรท่นำคุณหญิงใน
ละ๑๐บาทกัไก่อ อนุาคค ของคุณพระไป ด้วย นะคะ
พระกำราย ทนั๊กมือไป นั๊ก กระ มัง ครัย ขอให้ พยายามตั้ง ไปให้ ได้ ที่เคียว
คุณหญิง วิเชียร แล้วกะ เมื่อนักควยนะครัยคุณ
นางเจน วู้! อย่าฟังเลยกะ ก็ฉิน อ้าว เพราะเป็นการเลียงอย่างใหญ่
กระตาคนั๊ก เพื่อความยินดีในการ เลื่อน ยรรท
พระเจน เอ้า! พอให้เป็น มัชฌิมา คักก็ และ.....จ่า.....อะไร อัก ครัย
ขุฎิพา ไปเลียมเกียเหลากัแล้วกัน
พระกำราย เลียงสำหรับความยินดีในการ คุณพ่อ
ที่จะไก่อเล่นยรรทาคักก็หรือขอรัย พระเจน และ หมกเหตุ ว่าวุ่น ต่าง ๆ ที่
พระเจน อนุโลมเข้าด้วยกัไก่อ แต่เหตุ เกิดขึ้น เพราะ จกทหมายในกระเข้า
เต็มเห็นจะเพราะเรื่อง จกทหมายนั้น เลือ (ทุกคนหัวเราะ พระกำราย
แหละมากกว่า (ทุกคนหัวเราะ) หยิยหมวกจะลาไปก็)

บิตม่าน

จบบริบูรณ์

อัศวินเทวี

โรคโรหิต

แปลและเรียบเรียงจากฉบับของ
เอช.ไรเตอร์และอาร์ท.

(ต่อจากหน้า ๑๑๕ ฉบับพฤศจิกายน ๒๔๖๘)

บทที่ ๑๔

เวท

ตลอด เวลาที่พระนาง อัสมา รัชสัง,
เธอได้ดำเนินกลับไปกลับมาจากเชิงขัณฑ์ ไป
ยังม่านหลายหลาย, ระเหยกลิ่นอันหอมจาก
วรกายเข้ามาสักข้าพเจ้าดูๆ, ให้รู้สึกว่าเป็น
กลิ่นที่เต็มไปด้วยอำนาจแห่งความศักดิ์สิทธิ์เสีย
นี้กระไร. เธอทรงโยกทักไป ด้วยเพื่อย่ำ
ถ้อยคำให้แน่นแน่น เข้าสักครู่ เธอก็ขึ้นสู่
ขัณฑ์, ทรงควรถ่ายลง ประทับยืนเฝ้าอันนุ่ม,
คล้ายๆ กับว่า ทรงเห็นคนเห็นอยเมื่อลาเหลือ
ประมาณ.

พระนางประทับนั่งอยู่ ขณะหนึ่ง, ประกาย
ว่ากำลังใช้สมอง คิด ไม่นาน เธอก็ยัง

พระพักตร์ ขึ้นมองดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสามารถ
เห็นแว่นตรัขอได้ ฉันทัดนี้, โดยว่าผ้าคลุม
ไม่หนานัก

เธอเริ่มตรัสว่า:

“อย่างไร, แอดแลน, ท่านเชื่อเรื่องราว
ที่ฉันเล่ามาข้างไหม?” ทรงเว้นระยะ
ครู่หนึ่ง แล้วตรัสต่อว่า, “ท่านเคยได้ยิน
ใดฟังมาข้างไหม?”

“ข้าพเจ้าไม่เคยเลย,” ข้าพเจ้าตอบ

อย่างแน่นคำ; “แต่กระนั้นแล้ว, ข้าพเจ้าก็
รู้สึกเชื่อถืออย่างสนิท แต่มีอยู่ข้างข้อที่
ข้าพเจ้าใคร่จะ ขอทูลถาม, ถ้าหากว่าทรง

พ.ศ. ๒๔๖๗

อิสตินาเทวี

อนุญาต

“ถ้า^๑นี้^๑ก็หมายความว่าท่านไม่เชื่อโดย
คลอกันะสิ, แอลแลน?” เธอทวิต
ถามเสียงกังวานเหมือนเสียงระฆังอันเป็น
เครื่องหมายว่าออกจะเจือไปด้วยโทษาอย่าง;
“จริง, ก็น่าจะเป็นได้, เพราะไม่มีประจักษ์
พยานให้ท่านเห็นแก่ตา เอ้า! ว่าอย่างไร
สงสัยอะไรบ้าง? ฉันทินก็จะตอบท่าน”

“ข้าแต่พระนางอิสตินา,” ข้าพเจ้าเริ่ม,
พยายามคุมสติที่จะไม่กล่าวให้ยาวเกินไป,
“ข้าพเจ้าได้เคยยินชื่อเทพธิดาที่ทรงวิสัย
อยู่บ้าง อะโพโรไทท์^๑นี้ ได้กำเนิดจากสมุทที่
ฝั่งทะเลแห่งเกาะไซปรัส, และได้เคยสำนึก
อยู่ที่ฟาอส และแห่งอื่น——”

“ถูกแล้ว—แอลแลน” เธอชักขึ้น.

“พระอิสตินาแห่งชาวอียิปต์, เทพธิดา
แห่งพระจันทร์, ข้าพเจ้าก็เคยได้ยินชื่อ, พระ
อิสตินามีไรต์ซอไรต์สมิธ^๑สมญาว่า ‘ผู้พยาบาท’
ส่วนพระอิสตินาเองได้สมญาว่า ‘พระราชมารดา’
แห่งความลับ” เธอเป็นแม่เหล็กแห่งพระ
อิสตินา, เจ้าแห่งเทพธิดาของชาวอียิปต์
โบราณ

“ถูกแล้ว—แอลแลน, ท่านยอมเชื่อ
หรือไม่เล่า?”

“นั่นแหละ, พระนางผู้เจริญ, ข้าพเจ้า
ได้ยินแต่ว่า อันเทพธิดาเหล่านั้นเป็นแต่เพียง
อุปโลกกันขึ้น ก็แต่ที่ทรงกล่าวมาถึงหนึ่งว่า
มีวิญญาณอยู่จริงนั้น, ข้าพเจ้ายังสงสัยอยู่!”

พระนางเยลเดนอิริยาขลดเล็กน้อย แล้ว
ทวิตว่า:

“ก็จริงอยู่, แอลแลน, ท่านก็ยังควรจะ
สงสัย, ความจริง, เทพธิดาเหล่านั้นก็มีอยู่

พระอิสตินาคือเจ้าแห่งความฉลาด,
อะโพโรไทท์คือเจ้าแห่งความรัก. ในเวลาอัน
ควรก็ย่อมปรากฏร่างให้เห็น แต่ฉันหมดทาง
จะพิสูจน์ให้ท่านเห็นประจักษ์ได้”

เธอตอบข้าพเจ้าอย่างเข้าใจยากที่สุด; แต่
ข้าพเจ้ารู้สึกได้ว่าทวยจะระบเร้าอีกไม่,
จึงกล่าวต่อไป.

“ข้าแต่พระนางอิสตินา, ถ้าฉันแน่ใจ
ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าจะทูลถามต่อไปนี้, ชัดต่อ
พระทัยอย่างหนึ่งอย่างใดแล้ว, ก็ขอได้ทรงอธิบาย
แก่ข้าพเจ้าด้วย. เรื่องที่ทรงเล่ามาแล้วทั้งหมด
ได้บังเกิดขึ้นในระหว่างรัชกาลพระเจ้าฟาโรห์

๑ คือราชโอรสของยูบิเตอร์โดยแท้.

โศกโศก

ชั้นวี

“^๕ซ็อนพระนางไคทรงกล่าวแล้ว ^๕ซ็อนชวนใจ ^๕ให้ข้าพเจ้าสงสัย ^๕ก็บอกว่า ^๕เรื่องราวเหล่านั้น ^๕มีอายุล่วงเลยมาแล้ว ^๕ถึงสองพันปี ^๕กว่า ^๕ซึ่ง ^๕เป็น ^๕ของประหลาดในการที่พระนางทรงกล่าว ^๕เสมือน ^๕ว่า ^๕ไคทรงตำราพระชนม์มัยในระหว่างเวลานั้น ^๕นั้น ^๕เป็น ^๕ข้อใหญ่ ^๕ใจความที่ข้าพเจ้ายังตะลึงตะลึง ^๕ของ ^๕ใจอยู่ ^๕สองพันปี ^๕ไม่ใช่เวลาที่มนุษย์สามัญคนใด ^๕จะมี ^๕ชีพ ^๕อยู่ ^๕ได้ ^๕หรือ ^๕ว่า ^๕ที่ ^๕ทรง ^๕เล่า ^๕ให้ ^๕ฟัง ^๕นั้น ^๕พระนางจะทรงนำมาจากหนังสือลึกลับใดกระมัง ^๕หรือ ^๕ว่า ^๕— ^๕พระนางไคทรงพระสุบินไป? ^๕ข้าพเจ้าเชื่อ ^๕มัน ^๕ว่า ^๕แม้ ^๕จะ ^๕เป็น ^๕เวลา ^๕นาน ^๕ถึง ^๕สองพันปี ^๕กว่า ^๕นั้นก็ ^๕คง ^๕จะ ^๕มี ^๕นักเขียน ^๕พงษาวดาร ^๕ที่ ^๕มา ^๕เหตุ ^๕ไว้ ^๕ข้าง ^๕ข้าพเจ้า ^๕ยัง ^๕ไม่ ^๕ปลง ^๕ใจ ^๕เชื่อ ^๕ว่า ^๕หญิง ^๕คน ^๕ใด ^๕จะ ^๕มี ^๕ชนม์ ^๕ชีพ ^๕นาน ^๕ถึง ^๕สองพันปี ^๕จริง ^๕ เพราะ ^๕เป็น ^๕สิ่ง ^๕ที่ ^๕เป็น ^๕อัน ^๕หา ^๕ยาก ^๕”

“**“เป็นไปไม่ได้! ฉัน
ฝันไป! ฉันบ้าไปแล้ว!”**

เขตกวีตัง, สวดเสียงมีอำนาจอย่างกล้าแข็งจน
ถึงกับทำให้ข้าพเจ้าสะดุ้ง.

“ท่านคิดว่า ^๕คัง ^๕นั้น ^๕หรือ? ^๕ที่ ^๕ฉัน ^๕พลา ^๕มา ^๕ท่าน ^๕มี ^๕ได้ ^๕เช ^๕ื่อ ^๕หรือ? ^๕ง ^๕จำ ^๕ไว้ ^๕ว่า ^๕ฉัน ^๕อาจ ^๕ส่ง ^๕วิญญาณ ^๕ของ ^๕ท่าน ^๕ไป ^๕ใน ^๕ที่ ^๕ซึ่ง ^๕ท่าน ^๕สามารถ

จะ ^๕เห็น ^๕สิ่ง ^๕เหล่านั้น ^๕ได้ ^๕โดย ^๕ประ ^๕จักษ์ ^๕. ^๕ท่าน ^๕คง ^๕เข้าใจ ^๕ความ ^๕หมาย ^๕แห่ง ^๕คำ ^๕พูด ^๕ของ ^๕เจ้า ^๕ก็ ^๕แล้ว ^๕ว่า ^๕, ^๕แอล ^๕แล ^๕น, ^๕ฉัน ^๕จะ ^๕ยัง ^๕ไม่ ^๕ทำ ^๕; ^๕ฉัน ^๕จะ ^๕ยอม ^๕มอด ^๕โท ^๕ษะ ^๕นั้น ^๕ไว้ ^๕ก่อน ^๕. ^๕ที่ ^๕เช่น ^๕เช่น ^๕นี้ ^๕อย่า ^๕หวัง ^๕ว่า ^๕ฉัน ^๕เป็น ^๕คน ^๕ใจ ^๕อ่อน ^๕, ^๕ทำ ^๕อะไร ^๕ไม่ ^๕จริง ^๕จัง ^๕. ^๕ไม่ ^๕ใช่ ^๕เลย ^๕! ^๕ถ้า ^๕ฉัน ^๕ไม่ ^๕คิด ^๕ว่า ^๕ยัง ^๕ร ^๕ะ ^๕ต ^๕้อง ^๕การ ^๕ความ ^๕ช่วย ^๕เหลือ ^๕จาก ^๕ท่าน ^๕อยู่ ^๕นี้ ^๕ก็ ^๕แล้ว ^๕— ^๕ฮึ ^๕! ^๕แอล ^๕แล ^๕น, ^๕ท่าน ^๕คง ^๕จะ ^๕รู้ ^๕ส ^๕ัก ^๕ตัว ^๕หรือ ^๕กว่า ^๕ฉัน ^๕เป็น ^๕คน ^๕ชะ ^๕ง ^๕นี้ ^๕หรือ ^๕.”

“^๕ฟั้ง ^๕นั้น ^๕แน่ ^๕, ^๕ส ^๕ู้ ^๕ง ^๕ี้ ^๕เฮ ^๕ลา ^๕! ^๕ทุก ^๕สิ่ง ^๕ทุก ^๕อย่าง ^๕ต ^๕้อง ^๕เป็น ^๕ไป ^๕ได้ ^๕จริง ^๕! ^๕อย่า ^๕ก ^๕อน ^๕กุ ^๕ไ ^๕ถ ^๕ล ^๕, ^๕สิ่ง ^๕ที่ ^๕ท่าน ^๕ไม่ ^๕เห็น ^๕ประ ^๕หล ^๕าด ^๕ใน ^๕เวลา ^๕นั้น ^๕อา ^๕ว ^๕เป็น ^๕ของ ^๕ประ ^๕หล ^๕าด ^๕ของ ^๕บรร ^๕พ ^๕บุ ^๕ร ^๕ย ^๕ของ ^๕ท่าน ^๕ก็ ^๕ได้ ^๕, ^๕จริง ^๕ไหม ^๕เล่า? ^๕เช่น ^๕นี้ ^๕, ^๕ไ ^๕ฉ ^๕น ^๕ท่าน ^๕จะ ^๕มี ^๕จ ^๕วร ^๕สง ^๕ส ^๕ัย ^๕ว่า ^๕ถ ^๕้อ ^๕ย ^๕คำ ^๕ของ ^๕ฉัน ^๕หา ^๕ม ^๕ล ^๕ความ ^๕จริง ^๕มี ^๕ได้ ^๕. ^๕บุ ^๕ค ^๕ค ^๕ล ^๕ที่ ^๕มี ^๕ชี ^๕วิต ^๕ต ^๕่อ ^๕ๆ ^๕จาก ^๕ท่าน ^๕ไป ^๕อา ^๕จะ ^๕ไม่ ^๕ประ ^๕หล ^๕าด ^๕ใจ ^๕เลย ^๕ก็ ^๕ได้ ^๕ใน ^๕การ ^๕ที่ ^๕ไ ^๕ถ ^๕เห็น ^๕ฉัน ^๕มี ^๕อายุ ^๕ถึง ^๕สอง ^๕พัน ^๕ปี ^๕. ^๕ท่าน ^๕ก็ ^๕คิดว่า ^๕เป็น ^๕ไป ^๕ไม่ ^๕ได้ ^๕เจ ^๕็บ ^๕หรือ ^๕ที่ ^๕ฉัน ^๕สามารถ ^๕ส่ง ^๕ข่าว ^๕คร ^๕ว ^๕า ^๕กับ ^๕ชี ^๕ก ^๕ล ^๕ได้ ^๕โดย ^๕ญาณ ^๕วิ ^๕ธี ^๕? ^๕ง ^๕เข้าใจ ^๕ถ ^๕ิด ^๕ว่า ^๕ใน ^๕อน ^๕าค ^๕ต ^๕ก ^๕าล ^๕บุ ^๕ค ^๕ค ^๕ล ^๕มี ^๕อยู่ ^๕ไ ^๕ถ ^๕คน ^๕ละ ^๕ม ^๕ม ^๕โลก ^๕ก็ ^๕อา ^๕ร ^๕พ ^๕ก ^๕า ^๕สน ^๕ทน ^๕าก ^๕ัน ^๕ได้ ^๕. ^๕นี่ ^๕เป็น ^๕ของ ^๕จริง ^๕แท้ ^๕. ^๕ไม่ ^๕แต่ ^๕ที่ ^๕นั้น ^๕, ^๕แม้ ^๕แต่ ^๕อยู่ ^๕คน ^๕ละ ^๕พิ ^๕ภ ^๕พ ^๕หรือ ^๕ตาย ^๕ไป ^๕แล้ว ^๕ก็ ^๕, ^๕คง ^๕จะ ^๕ยัง ^๕ติด ^๕ต่ ^๕อก ^๕ัน ^๕ได้ ^๕อย่าง ^๕ส ^๕ก ^๕ว ^๕เข้า ^๕ใจ ^๕ใหม่ ^๕, ^๕แอล ^๕แล ^๕น ^๕?”

พ.ศ. ๒๔๖๗

๖
อัสสัมชัญ

“ເຂົາໃຈ” ພາພເຈົ້າຕອບເລີຍ ໆ

“มุต!” เธอส่งเสียงดัง, “ท่าน ไต่ยีน, แต่ท่านไม่เชื่อ! ฉันรู้ ก็บอกท่านเถิด. จะอย่างไรก็ตาม, ท่านจะต้องช่วยเหลือฉันในกิจบางอย่าง. เมื่อเป็นผลสำเร็จแล้ว, ฉันจะแบ่งรางวัลให้ โดยทั่วถึง. คนผิวขาวสหายของท่านจะได้ ข้าฉันโดยปลอดภัย. นักรบคำของท่านจะได้ แก้วงาช้าง แห่งเกียรติยศของเขาย่าง สมทบ — และ จะได้ ^๑ ^๒ ^๓ ^๔ ^๕ ^๖ ^๗ ^๘ ^๙ ^{๑๐} ^{๑๑} ^{๑๒} ^{๑๓} ^{๑๔} ^{๑๕} ^{๑๖} ^{๑๗} ^{๑๘} ^{๑๙} ^{๒๐} ^{๒๑} ^{๒๒} ^{๒๓} ^{๒๔} ^{๒๕} ^{๒๖} ^{๒๗} ^{๒๘} ^{๒๙} ^{๓๐} ^{๓๑} ^{๓๒} ^{๓๓} ^{๓๔} ^{๓๕} ^{๓๖} ^{๓๗} ^{๓๘} ^{๓๙} ^{๔๐} ^{๔๑} ^{๔๒} ^{๔๓} ^{๔๔} ^{๔๕} ^{๔๖} ^{๔๗} ^{๔๘} ^{๔๙} ^{๕๐} ^{๕๑} ^{๕๒} ^{๕๓} ^{๕๔} ^{๕๕} ^{๕๖} ^{๕๗} ^{๕๘} ^{๕๙} ^{๖๐} ^{๖๑} ^{๖๒} ^{๖๓} ^{๖๔} ^{๖๕} ^{๖๖} ^{๖๗} ^{๖๘} ^{๖๙} ^{๗๐} ^{๗๑} ^{๗๒} ^{๗๓} ^{๗๔} ^{๗๕} ^{๗๖} ^{๗๗} ^{๗๘} ^{๗๙} ^{๘๐} ^{๘๑} ^{๘๒} ^{๘๓} ^{๘๔} ^{๘๕} ^{๘๖} ^{๘๗} ^{๘๘} ^{๘๙} ^{๙๐} ^{๙๑} ^{๙๒} ^{๙๓} ^{๙๔} ^{๙๕} ^{๙๖} ^{๙๗} ^{๙๘} ^{๙๙} ^{๑๐๐} ^{๑๐๑} ^{๑๐๒} ^{๑๐๓} ^{๑๐๔} ^{๑๐๕} ^{๑๐๖} ^{๑๐๗} ^{๑๐๘} ^{๑๐๙} ^{๑๑๐} ^{๑๑๑} ^{๑๑๒} ^{๑๑๓} ^{๑๑๔} ^{๑๑๕} ^{๑๑๖} ^{๑๑๗} ^{๑๑๘} ^{๑๑๙} ^{๑๒๐} ^{๑๒๑} ^{๑๒๒} ^{๑๒๓} ^{๑๒๔} ^{๑๒๕} ^{๑๒๖} ^{๑๒๗} ^{๑๒๘} ^{๑๒๙} ^{๑๓๐} ^{๑๓๑} ^{๑๓๒} ^{๑๓๓} ^{๑๓๔} ^{๑๓๕} ^{๑๓๖} ^{๑๓๗} ^{๑๓๘} ^{๑๓๙} ^{๑๔๐} ^{๑๔๑} ^{๑๔๒} ^{๑๔๓} ^{๑๔๔} ^{๑๔๕} ^{๑๔๖} ^{๑๔๗} ^{๑๔๘} ^{๑๔๙} ^{๑๕๐} ^{๑๕๑} ^{๑๕๒} ^{๑๕๓} ^{๑๕๔} ^{๑๕๕} ^{๑๕๖} ^{๑๕๗} ^{๑๕๘} ^{๑๕๙} ^{๑๖๐} ^{๑๖๑} ^{๑๖๒} ^{๑๖๓} ^{๑๖๔} ^{๑๖๕} ^{๑๖๖} ^{๑๖๗} ^{๑๖๘} ^{๑๖๙} ^{๑๗๐} ^{๑๗๑} ^{๑๗๒} ^{๑๗๓} ^{๑๗๔} ^{๑๗๕} ^{๑๗๖} ^{๑๗๗} ^{๑๗๘} ^{๑๗๙} ^{๑๘๐} ^{๑๘๑} ^{๑๘๒} ^{๑๘๓} ^{๑๘๔} ^{๑๘๕} ^{๑๘๖} ^{๑๘๗} ^{๑๘๘} ^{๑๘๙} ^{๑๙๐} ^{๑๙๑} ^{๑๙๒} ^{๑๙๓} ^{๑๙๔} ^{๑๙๕} ^{๑๙๖} ^{๑๙๗} ^{๑๙๘} ^{๑๙๙} ^{๒๐๐} ^{๒๐๑} ^{๒๐๒} ^{๒๐๓} ^{๒๐๔} ^{๒๐๕} ^{๒๐๖} ^{๒๐๗} ^{๒๐๘} ^{๒๐๙} ^{๒๑๐} ^{๒๑๑} ^{๒๑๒} ^{๒๑๓} ^{๒๑๔} ^{๒๑๕} ^{๒๑๖} ^{๒๑๗} ^{๒๑๘} ^{๒๑๙} ^{๒๒๐} ^{๒๒๑} ^{๒๒๒} ^{๒๒๓} ^{๒๒๔} ^{๒๒๕} ^{๒๒๖} ^{๒๒๗} ^{๒๒๘} ^{๒๒๙} ^{๒๓๐} ^{๒๓๑} ^{๒๓๒} ^{๒๓๓} ^{๒๓๔} ^{๒๓๕} ^{๒๓๖} ^{๒๓๗} ^{๒๓๘} ^{๒๓๙} ^{๒๔๐} ^{๒๔๑} ^{๒๔๒} ^{๒๔๓} ^{๒๔๔} ^{๒๔๕} ^{๒๔๖} ^{๒๔๗} ^{๒๔๘} ^{๒๔๙} ^{๒๕๐} ^{๒๕๑} ^{๒๕๒} ^{๒๕๓} ^{๒๕๔} ^{๒๕๕} ^{๒๕๖} ^{๒๕๗} ^{๒๕๘} ^{๒๕๙} ^{๒๖๐} ^{๒๖๑} ^{๒๖๒} ^{๒๖๓} ^{๒๖๔} ^{๒๖๕} ^{๒๖๖} ^{๒๖๗} ^{๒๖๘} ^{๒๖๙} ^{๒๗๐} ^{๒๗๑} ^{๒๗๒} ^{๒๗๓} ^{๒๗๔} ^{๒๗๕} ^{๒๗๖} ^{๒๗๗} ^{๒๗๘} ^{๒๗๙} ^{๒๘๐} ^{๒๘๑} ^{๒๘๒} ^{๒๘๓} ^{๒๘๔} ^{๒๘๕} ^{๒๘๖} ^{๒๘๗} ^{๒๘๘} ^{๒๘๙} ^{๒๙๐} ^{๒๙๑} ^{๒๙๒} ^{๒๙๓} ^{๒๙๔} ^{๒๙๕} ^{๒๙๖} ^{๒๙๗} ^{๒๙๘} ^{๒๙๙} ^{๓๐๐} ^{๓๐๑} ^{๓๐๒} ^{๓๐๓} ^{๓๐๔} ^{๓๐๕} ^{๓๐๖} ^{๓๐๗} ^{๓๐๘} ^{๓๐๙} ^{๓๑๐} ^{๓๑๑} ^{๓๑๒} ^{๓๑๓} ^{๓๑๔} ^{๓๑๕} ^{๓๑๖} ^{๓๑๗} ^{๓๑๘} ^{๓๑๙} ^{๓๒๐} ^{๓๒๑} ^{๓๒๒} ^{๓๒๓} ^{๓๒๔} ^{๓๒๕} ^{๓๒๖} ^{๓๒๗} ^{๓๒๘} ^{๓๒๙} ^{๓๓๐} ^{๓๓๑} ^{๓๓๒} ^{๓๓๓} ^{๓๓๔} ^{๓๓๕} ^{๓๓๖} ^{๓๓๗} ^{๓๓๘} ^{๓๓๙} ^{๓๔๐} ^{๓๔๑} ^{๓๔๒} ^{๓๔๓} ^{๓๔๔} ^{๓๔๕} ^{๓๔๖} ^{๓๔๗} ^{๓๔๘} ^{๓๔๙} ^{๓๕๐} ^{๓๕๑} ^๓

“ก็จะให้ข้าพเจ้าทำอะไรเล่า?” ข้าพเจ้าถามอย่างฉงนใจ.” พระนางเป็นผู้มีอำนาจอันใหญ่หลวง เห็นอสามัญชน, โฉนพระนางจะต้องการความช่วยเหลือของข้าพเจ้า?”

“ซอมนไม่พลาดสัก สิ่งทณประสงคัก
คคคองการให้ทณกระทำสงกรรมเพอฉน!”

ข้าพเจ้าตั้ง^๕รู้สึก^๕ประหลาด^๕ใจในการท^๕ขอ
กล่าว^๕เช่น^๕นี้^๕ เมื่อ^๕เห็น^๕ข้าพเจ้า^๕มา^๕การ^๕เช่น^๕นี้^๕
ขอ^๕จึง^๕กล่าว^๕ต่อ^๕ไป^๕ว่า:

“ท่านจะรู้เลยว่าทำไมฉันจึงไม่ทำ
เสียเอง. จริง! ฉันเป็นอมตะนารี คือผู้ไม่ตาย

และ ผู้ทรง อำนาจ พ้น สูง, แต่ ความ สิ้น ทิ้ง ท
 คำน ไม่ สามารถ จะ สด ดั่ง สัตว์ ของ คำน ได้ สัตว์
 ของ คำน ไม่ ใช้ ชน สามี น้อย ย่าง ท่าน. เขา เป็น ผู้
 มี อำนาจ ชน ดั่ง แสง. วิญญาน ของ เขา คำน ก
 ยัง ลอด อกจาก ปมาร ขกวน นคร ไคร น้อย. ว่า ง
 ฤทธิ ของ เขม ิมาก สามารถ จะ ของ กน พระ พว ก
 ของ เขา ไม่ ให้ ได้ ครอบ ครอบ ใต้. คำน ต้อง การ
 ให้ ท่าน ช่วย กว ิ เทน."

“เขาคินนมนมต้มฉว่ากระไรเล่า, พระนาง?”

ข้าพเจ้า “เรอ!” ทรงตอบแล้วซึงกึ่ง
อยู่ขณะหนึ่ง “เขาฉอดกนวงค์อยู่ปด วิ หรือ
รา แรกเริ่มเกิบทันครใครเปรียบ ถึงมารดา
แห่งอียิปต์และนบอริชณอยู่. เมื่อชาวนครน
ยกกันมายังแม่น้ำไนล์, ก็พบพวกชาวเมือง แดก
ฉาดชานชั้นไป. นี่เป็นเวลาล่างมาหลาย
พันปี และก่อนฟาโรห์องค์แรกน่านักหนา ”

๒ ๒ ๑
ชาวเขามว่า :

“รา คอพระอาทิตย์ไหมหรือ, พระนาง?”

“ถูกแล้ว, แอลเลน. เรารู้จักเทพาแห่ง
พระอาทิตย์ คนหนึ่ง เหมือนกัน, นวราชชิลงก
อยู่ณคองควณัชนกขณไฟ. เขาเป็นผู้ให้
ชีวิตแก่มนุษย์โลก, และสามารถฆ่าใครเสีย
ได้โดยง่ายด้วยสนยาต. เขาเป็นผู้ไร้ความ
เมตตาปราณและ โหศรกายกขพคณ. ผันยถอ

คำตอบ

ของ วินัส

ข้าพเจ้าได้เห็นนิทานปunga ละม้ายคล้าย ให้แก่บุรุษผู้กล้าหาญ เช่นเรื่องอื่น ๆ โดย
 เรื่องนี้ ในจอภาพยนตร์ครั้งหนึ่ง จำได้ ไม่วินิจฉัยถึงเหตุผลที่สมควรแล้ว ก็บอก
 ว่า ข้อ เรื่องไรในแยกก๊ก ที่สุด ของ จะไม่เป็นการยกยอชมเชยอยู่ครัน ๆ และบุรุษ
 เรื่อง วีรบุรุษผู้กล้าหาญเป็นผู้ ได้รับโชค ทั้งสองคนที่ต้องปราศัย แก่การ ช่วงชิง คง
 โดยใช้พลอำนาจ ซึ่งเขาคำแห่งสวามิ ของ จะไม่ยอมปล่อยมือเสียง่าย ๆ อย่างน้อยคง
 นางจนได้ ยิ่งเคยได้เห็น นิยาย ชะนิคินใน ต้องตะโกนอุทธรณ์ ฎีกา จนแทบจะแตก
 หนึ่งสี่ออกเรื่องหนึ่ง แต่จำไม่ได้เสียแล้วว่า คาย เพื่อบรรยายวินิจฉัยใหม่อีก ครั้ง หรือ
 เรื่องอะไร เค้าเรื่องคล้ายคลึงกัน ผิดที่ใน สองครั้ง
 ที่องเรื่อง นางคนกลางตกนาลังสันวิสัยญู ประเพณีนิยมสำหรับการเล่น กุศมรส แก่
 บุรุษผู้กล้าหาญเป็นผู้คำคั่นนำร่างของนาง ชน บุตรีสาวในสมัยที่เกณิทานจนเป็นปริศนา นั้นจะ
 มาได้ บุรุษอื่น ๆ เป็นผู้ ให้ความช่วยเหลือ เป็นอย่างไร ข้าพเจ้าไม่หาญเฝ้าและไม้อ่า
 โดยใช้ญาว และวิชาทำให้นางกลับชน จะนำมากล่าวชน คำตอบนี้จริง อาศัย ความ
 ในที่สุด นางต้องตกเป็นภริยาของผูกล้าหาญ เหมาะใจ และธรรมเนียมในสมัยปัจจุบันเป็น
 โดยอ้างเหตุว่า บุรุษผู้นั้นเป็นผู้มีโชคได้ เกณฑ์ ถ้าพลาคผิดไปจากความประสงค์ของ
 ถูกต้องตัวนางก่อนคนอื่น ๆ หากสิทธิอย่าง ปริศนาของเก่าแล้ว ได้ ไปรื้อกลับและสั่งลง
 อื่น ๆ จะไม่ควรได้รับงาน ก็ช่าง แต่เป็น ตระกร้าเสียทีเดียว
 ชวรมและประเพณีนิยมที่หญิงสาวพรหมจารีฉิ ประเพณีแทบทุก ชาติ ทุก ภาษา ในสากล
 จะไม่ยอมให้ชายคั่งกายถึงสองคน เรื่อง ข้าพเจ้าอาเพียรอันได้เป็นอย่างดีว่า คงปล่อย
 ตามปริศนาไม่มีเหตุจนจะเป็นผล แจ่มชัด ทั้ง สิทธิที่จะเลือกคู่สมรสให้ตก อยู่ ใน กำมือ ของ
 เรื่องที่กล่าวมาแล้ว ถ้านางจะต้องถูกย่นสั่ง หญิงคนกลางโดยเกิดขาด หากจะเป็นความ

พ.ศ. ๒๔๖๙

ทายนิทานปริศนา ฯ

จริง หรือนิทานนิทานที่เคยกล่าวกันมาแล้วว่า
บิดามารดาหรือญาติผู้ใหญ่ชอบบังคับ ชื่นใจ
หญิงให้แต่งงานกับคนที่ตนไม่รัก มากเรื่องก็
จริง ข้าพเจ้าอยากจะขอถือเสียว่า ประพฤติ
กิจนั้น ๆ ไม่ใช่เป็นประเพณีธรรมดา ฉะนั้น
นิทานปริศนาในจึงไม่ใช่เป็นปัญหาชาติของแต่
อย่างไร เพราะทองเรืองยังไม่ปรากฏว่า
หญิงคนกลางคือ นางโสมประภา ได้รับหรือ
ประนีประนอมอย่างไรเลย ทางทิศทิศ ขรร
ทั้งสามควรจะมอบสิทธิการเลือกให้แก่หญิงคน
กลาง เมื่อนางยอมมีบุตรคนใดเพียงสามี
แล้ว ก็เป็นโชคของกันนั้น ไม่น่าจะต้อง
เสียใจหรือถ่างแย่งแก่กันเลย

อนึ่ง ตามเค้าเรื่องออกจะประหลาดก่อกองไม่
น้อย ถ้าปล่อยให้เรื่องชนิดนี้มาเกิดขึ้นใน
สมัยเราเถยวัน แล้วคงจะเป็นการขบขันกัน
มากกว่าที่จะเป็นปัญหาชาติของ บิดาก็มีอำนาจ
ขบขันได้สาวให้แก่ชายได้ โดยลำพัง ความเห็น
ชอบของตนคนเดียว มารดาก็เช่นเดียวกัน
ชั่วร้ายพี่ชายใหญ่ก็กลับได้มีอำนาจ และสิทธิ
เสมอภาค ถ้านางโสมประภา สมัยปัจจุบัน
ต้องประสบเหตุการณ์ เช่นนี้บ้าง และ หล่อน
ยังยอมมันนิ่ง ๆ ปล่อยให้มีการกันโดยลำพัง
ไม่ต้องโต้ถามหล่อนแล้ว หล่อนจะเป็นสตรี

ที่มีอารมณ์ คบกับคนในโลกล

ท่านบรรณาธิการคงจะกล่าวว่า คำตอบ
ของข้าพเจ้าเป็นคำตอบอย่าง ฟุ้ง หก เข้าวร
หรือกำข่มทุยกัน แค่นั้นได้ ข้าพเจ้าได้
เตรียมคำตอบไว้ อย่าง ชัดเจนละเอียดละออ
ไปร่อกใจร่อกฟุ้งอีกสักประเดี๋ยวเถิด

ผู้แต่งเรื่องทองเรือง ต้องมีเค้าโครงไว้
เป็นหลัก เรื่องนี้ เจ้าของนิทานผู้แต่งคงต้อง
มีความมุ่งหมายที่จะให้นิทานเป็นปริศนายู่
ไม่ใช่ปริศนาละ ๆ อย่างที่ข้าพเจ้าพามาแล้ว
ถ้าจะทรงให้ซึ่ง เรื่องนี้โครงที่ผู้แต่ง
จะตั้งเรื่องของขรรสามคนขึ้น ให้เป็นคดีตอน
ใจสตรีที่จะคิดเลือกเป็นคู่สมรส เป็นตรา
ซึ่งใจตนเองว่า มีประสงค์จะให้สามซึ่งเป็น
ผู้ที่จะให้ความสุขแก่ตนอย่างไร เพียงไร
และเมื่อไร เพราะขรรทั้งสามตามปริศนา
มีลักษณะและวิชาชีพการต่าง ๆ ความแตก
ต่างกันแต่ละ ก็จะยังความสุขให้แก่หญิง
ผู้ที่จะเป็นภริยาคนใด ในกาลต่างกัน คือ

ขรรผู้ทรง ญาณ ตาม ลักษณะ ที่ ควร
จะต้องเป็นผู้มีกันอยู่ในความเรียงมัย มีนิสัย
เคร่งขรึม มีความรัก เหนือ ๆ ไม่ค่อยเอาใจ
ใส่ต่อภริยาของตน พอใจให้แก่เฉพาะกิจ
การที่กำลังทำอยู่ เช่นนี้ ขรรมักจะเป็นผู้ให้

ความสุขกายอย่างสมบูรณ์แก่ภริยา ตั้งแต่วัน
สมรสจนตลอดชีวิต แต่ผู้เป็นภริยาจะต้อง
ขาดจากความรื่นเริงบันเทิงใจอันเป็น ความสุข
ใจ ตลอดกาล หญิงที่ อยู่ในวัยสาวย่อม
ประ สงค์ ละเพาะ แต่ ความสุขใจ เป็น ข้อ ค้น
น้อยคนนักที่จะคิดไกลไปอนาคตกาล ฉะนั้น
จึงมีจำนวนน้อยที่พอใจยอมเป็นภริยาของ บุษ
ซึ่งมีลักษณะเช่นนั้น นอกจากความจำเป็น
บังคับ หรือมุ่งหวังประ โยชน์อย่าง อื่น จาก
การสมรสนั้น นอกจากด้วยความรัก

บุษผู้มีวิเศษามนตร์ พுகให้เหมาะกั
สมัย ก็คือ ผู้ที่มี วิชชา ขวรมคาลัย มี
วิชชามักทรงตน ถูกละเลี้ยวแผ่นดินไม่เคย
เท่าไรพดชา การที่จะเลือกหาหญิงมาเป็น
ภริยาจึงไม่เป็นการยากไรนัก ส่วนหญิงสาว
ผู้เลอโฉม ถ้าถูกย่องโดยบุษไม่ น้อยกว่า
หนึ่งคนแล้วก็ย่อมทระนงตัวกัน เมื่อความ
ทระนงตัวทั้งสองฝ่ายยังอยู่ในสภาวะแห่งความ
เสมอภาค ไม่ยอมลดหย่อนลงเสียข้างหนึ่ง
แล้ว ยากยิ่งนักที่จะเพาะความรัก หรือเอา
ชนะแก่ดวงใจหญิงสาวนั้น ได้ ถ้าแผละ
ได้พยายามข้ามพ้น อุปสรรค จน ถึง ประทุ
แห่งการสมรสได้แล้ว หญิงและชาย ค่น
จะเป็นผู้ ได้รัยความสุขกายและ สุขใจอย่าง
ลึก (แต่ได้ ไปรทอย่าลืมนว่าทุกแห่งการ

ทรงตนนั้นไกลลงต่ำข้างหนึ่งแล้ว)

ความกล้าหาญ เป็นตัวเชื้อเพาะความนิยม
จนเป็นความรักในใจหญิงสาวง่ายที่สุด และ
ขวรมคาลัยกล้าหาญ มัก กล้า หาญ เวลาเผชิญ
หน้ากับข้อมิตร และมักเป็นคนโอ้อ่อน มีเมตตา
กรุณาเป็น ที่ รัก ใญ่ ของ ปวง มิตร เป็น
สามารถที่จะปัน ความสุขกายสุขใจ ให้แก่ผู้ ที่
จะเป็นภริยาได้อย่างถึงขีด ละเพาะกาลหนึ่ง
แต่ภายหลังที่ได้ผ่านประทุแห่งการสมรสไปแล้ว
มักเป็นผู้ ไม่สามารถที่จะ ยัง ความ สุข ให้แก่
ภริยาคนใดอย่างยาวนานตลอดไป

หริสวามี “ ควรยกกลกล้า

ให้แก่คนไร ” ถ้าถามหริสวามี

ตัวแกเองก็คงเห็นควรที่จะ ให้แก่ พรหมณัผู้มี
วิเศษามนตร์ หันไป ถาม พรหมณั แก
ก็คงพอใจ ที่ จะให้ลูกสาวได้รัย ความสุขกาย
โดยไม่ต้องคำนึงถึงหัวใจหญิงสาว ซึ่ง จะต้อง
ขาดความสุขใจไปตลอดชีพ ส่วนทระนงที่มี
ก็คงออกความเห็นให้ยกให้แก่พรหมณั ผู้กล้า
หาญ เมื่อท่านบรรณาธิการกลัมาถามคน
อ่าน เรื่อง เช่น ข้าพเจ้า ฯ ยาก จะ ตอบ ว่า
ข้าพเจ้าไม่ใช่นาง โสมประภา เมื่อ ยัง จะ
เกณฑ์ให้ตอบงได้ ก็ควรระยกให้...

ขอจบที่

คำตัดสิน

ข้าพเจ้าถูกจับให้นั่งบนผู้ตัดสินเรื่อง
สารัมภะ ในระหว่างสามพราหมณ์หนุ่มกับบิดานาง
โสมประภา ตามที่คณะบรรณาธิการนำคำ
ปรึกษาเพียงสองคุณส่งให้ข้าพเจ้าพิจารณา,
คือทั้งคุณสว่าง สงวนวงศ์ และคุณวินัส,
ว่าของใครจะถูก.

ของคุณสงวนวงศ์ ถือเอาสิทธิแห่งบิดา
ผู้ยักแห่งตระกูลเป็นเกณฑ์: บิดาย่อมสงวน
อำนาจแต่ผู้เดียว ชินกับเพื่อนชู้ไม่เป็นไม,
บิดาว่ากาขาว คนอื่น ๆ ทั้งตระกูลก็ต้องว่า
กาขาว; ไม่ยอมเรียกประชุมใคร ๆ ขอ
ความเห็นว่าจะว่ากาขาวหรือกากดำ. เมื่อเป็น
เช่นนั้น ก็ไม่มีปัญหา, เพราะบิดาประกาศไว้
แล้วว่า จะยกให้แก่พราหมณ์ผู้มั่งอำนจมนตร์,
นางโสมประภา ก็ต้องตกแก่พราหมณ์นั้น,
สมมติว่าคนอื่น ๆ เป็นตุ๊กตา! ด้วยเหตุนี้
คำตัดสินของข้าพเจ้าก็ต้องยอมว่าถูกโดย
รายกาย.

ของคุณวินัส ข้าพเจ้าสำรวจมอรรณอ่าน
เสียแยะ เพราะแสดงเหตุผลแวดล้อมหลายชั้น
หลายเชิง, อ่านไปพลาง นึกถึงไปพลาง
ว่าเมื่อคุณวินัสพิพากษาว่าควรแก่ผู้ใด ผู้นั้น

คงรับสิทธิโดยชอบด้วยเหตุผลอันไม่มีข้อ
ประติเศษ. แต่ที่โดนได้, คุณวินัสหาย
ให้ใครไม่, โพลไปพิพากษาว่าควรยก
ให้ (แก่) สามบุรุษ! ซึ่งถ้าสามบุรุษไม่ใช่
‘ข้าพเจ้า’ ผู้นั่งบนผู้ตัดสินนี้, ก็คงเป็น
‘ข้าพเจ้า’ ผู้เรียงคำปรึกษา! หากจะมี
โอกาสเช่นนั้น, เขาถือว่าผู้เขียนเรื่องโสม
ประภาจะต้องเคลมเงินสักสี่สิบล้าน “ข้าพเจ้า
ล่ะ?” เลยเกิด ‘สามข้าพเจ้า’ แทน
‘สามพราหมณ์หนุ่ม’ ซึ่งคนกลางตัวจริง
ในเรื่องใหม่เห็นจะไม่ใช่โสมประภา!

ที่แท้ จะมีคำปรึกษาส่งมาสักกี่ราย
หรือกี่สิบราย ก็รอบรุษก็ไม่ทราบ, คณะ
บรรณาธิการให้ข้าพเจ้าอ่านเพียงสองราย
และว่าหน้ากระดาษไทยเขมมพอส่งให้ได้
เพียงเท่านั้น.

มีความเห็นแย้งว่าโสมประภา จะต้องเป็น
กรรมสิทธิ์แก่พราหมณ์ผู้มั่งอำนจมนตร์แน่นอน,
โดยเหตุผลคือ พราหมณ์นั้นแก่เป็นผู้นั้น
เหตุการณ์ในอดีตก่อนาคคเจเนบ เช่นโสม
ประภาหายไปไหน ใครเอาไป: แก้วหมก,

นาเคประทีป

หน้า

จนพากันไปพยทนางอยู่. เมื่อเช่นนั้น ก่อนที่ ให้ผู้ทวยปริศนาทอยใน หน้าที่เป็นพราหมณ์ผู้
แก่จะไปกล่าว ขอโสม ประภา จะต้อง รักษาม บิศา คือถ้าผู้ทอยเป็นพราหมณ์บิศา จะยก
สามหรือสี่ทาค จนแน่ใจแล้วว่าต้องสำเร็จแก่, บุตร ให้แก่คนไร โดยเหตุผลอย่างไร.
มิฉะนั้นแก่จะไปทวงอยู่ทำไม ? ข้าพเจ้าขออ้าง เอาคำแก้ ปริศนาในเรื่อง
แต่ความประสงค์ของเรื่องนี้ ต้องการ เติมมาแสดงดังนี้ —

धृराय सा प्रदातव्या येन प्राणपणोद्यमात् । अर्जिता बाहुवीर्येण हत्वा तं युधि राक्षसम् ॥
ज्ञानिविज्ञानिनी त्वस्य धान्ना कर्मकरी कुर्वी । सदा गणकतस्त्राणौ परीचरणे न किम् ॥

คำเดิมมันแปลว่า —
ควรวกนาง โสมประภา ให้แก่พราหมณ์ผู้
กล้าหาญ เพราะเขาเอาร่างกายเข้าสู่รชกรกษ
พยายาม ฆ่า อันตราบ ชีวิต (จึงกู้ เขา นาง
โสมประภา มาจากอำนาจมาได้ แปลว่า ใน
ระวาง รากษส กับผู้กล้าหาญ นั้น ใครก็
ได้กัน). ส่วน ผู้มี ญาณ วิเศษ และ ผู้ มี
อำนาจมนตร์ อันพระผู้สร้าง ได้กระทำให้เป็น
ลูกมือของเขา (นักทวยรชกรอย่างสหายใจ
อยู่นอกสังเวียน). แท้จริงผู้ มี ญาณ วิเศษ และ
ช่างมี อำนาจ มนตร์ นั้น เป็นเพียง อุปกรณ์
พล ๆ สำหรับผู้ อันเสมอไปมิใช่หรือ ?
คำแก้ปริศนานี้ ได้แสดงเหตุผลชัดเจน
ก็แล้ว.

โศด-วิพิ

๑๓๕. ของรักทั้งหลายเหล่า บ่อมแปลของจางได้ ในเมื่อนานกาล สิ่งที่รักไม่มี
เวลาจางก็คือชีวิตเท่านั้น การสงวนชีวิตไว้ในฐานะอันดีเป็นหน้าที่จำเป็นแท้.

ของ น. ถ. พิชญญาติ

บัญชีอาหาร

ประจำเดือนธันวาคม

ของ

“หลานแม่ครัวหัวป่าก์”

คาว

๓. แกงจืด “ต้มส้มยี่สก”
๒. แกงเผ็ด “มีส้มมันนากปากซ่อม”
๔. เครื่องเคียง “ทอดมันสันโค”

๓. ผัก “วราหะลพกับคักบาท”

๕. เครื่องจิ้ม “กรกฏข้าวหมัก”

หวาน

๓. น้ำ “ปลากริมเกี้ยวรสสุท”

๒. แท่ง “ขนมมะพร้าว”

ว่าง

๓. น้ำ “ขนมขี้จันทน์”

๒. แท่ง “ทองอัด”

คำ

๑ แกงจืด “ต้มส้มยี่สก”

เครื่องปรุง ปลาซีก, ต้นหอม, ผักชี,
พริกไทย, ชিং, หัวหอม, น้ำตาล, น้ำส้ม
มะขาม, น้ำเค็ม, หอมเจียว, พริกแดง,

วิธีปรุง ทำปลาซีกชอกเกล็ดแล้วเอาแต่เนื้อ
หั่นเป็นชิ้นสี่เหลี่ยมพอคำ, พนทองน
คักไว้ต่างหาก ล้างน้ำให้สะอาดผึ่งไว้
กระตูดและหัวล้างน้ำให้สะอาด คั้นน้ำ
ให้เค็กรึงใส่ลงในหม้อ ต้มไปให้สุก
ขึ้นช่นและเอาแต่เนื้อใส่ครกตำไปกัย
รากผักชี, พริกไทย, หัวหอม, จนละเอียด
ละลายด้วยน้ำคั้นปลาที่คั้นไว้ แต่กรอง
เสียก่อน แล้วจึงไฟให้เค็กรึงๆ จึง
ค่อยใส่น้ำปลาและพนทอง น้ำเค็ม,
น้ำตาลหม้อ, น้ำส้มมะขามลงพร้อมกัน
คักต้นหอมเป็นท่อน ๆ ที่ตรงขาวนั้นเผา
เป็นสีแฉกล้างน้ำให้สะอาดใส่หม้อต้มไป
พร้อมกับชিংซอยเป็นฝอย เมื่อสุกแล้ว
ชิมดูรสเหมาะ แล้วคักลง ซาม โรย
พริกไทย, หอมเจียว, ผักชี, หั่นพริกแดง
ล้างน้ำโรยลงพอให้ดูน่ารับประทาน

๒ แกงเผ็ด “มัสมั่นนกกปากซ่อม”

เครื่องปรุง นกกปากซ่อม, หัวหอม, กระเทียม,
ข่า, ตะไคร้, รากผักชี, พริกไทย, ลูก
ผักชี, ยี่ห่วย, ลูกกระวาน, กานพลู,
ลูกจันทร์, ใบกระวาน, พริกแห้ง, หอม
ใหญ่, เกล็ด, มะพร้าว,

วิธีปรุง ทำนกกปากแล้วเลาะเอาแต่เนื้อออก
คักเป็นชิ้นโต ๆ เผาหัวหอมกระเทียม
แล้วปอกให้หมด แม้ง หัวหอมไว้ใส่
แกงทั้งหัวย่าง ชั่วเครื่องเทศกระเทียมตาม
ชอบ แต่ลูกจันทร์นั้นใช้แต่น้อย พริก
แห้งและเมล็ดออกให้หมดขั้วไว้ด้วยกัน
เมื่อขั้วจนหอมใช้ ไม้แล้วรวมลงครกตำ
ไปพร้อมกับ ข่า, ตะไคร้, รากผักชี,
หอม กระเทียมเผา, เกล็ด, จนละเอียด
ซุมมะพร้าวคั้นกระเที เคี้ยวหัวกระเทีให้
แตกมัน ผักพริกขิงให้หอมจึงค่อยหยิบ
เนือนกผักไปกัย แล้วจึงเค็มกระเทีพอ
ควรอย่าให้ ไสนัก ตั้งไฟเค็กรึงผสม
น้ำส้มมะขาม, น้ำตาลหม้อ, น้ำเค็ม
แล้วใส่หอมใหญ่ และหอมเผา ถั่วลิสง
ขั้ว ถ้าชอบจะใช้ด้วยก็ได้ ชิมดูรส
ตามชอบ (แกง มัสมั่นนั้นเคี้ยวไป
นาน ๆ จึงจะกิน ยิ่งคักยิ่งอร่อย)

พ.ศ. ๒๔๖๗

ครัวของไทยเขมม

๓ เครื่องเคียง “ทอดมันสันโค”
เครื่องปรุง เนื้อสันโค, มันหมูแข็ง, น้ำมัน
หมู, ลูกเฒ่ากัก, พริกไทย, เกลือป่น,
แป้งสาลี,

วิธีปรุง ล้างเนื้อให้สะอาดล้างเสียพอน้ำตก
หั่นเป็นชิ้นสี่เหลี่ยม, พอดีคำอย่าให้หนา
นัก, มันหมูแข็งผานยาว ๆ คำเท่ากับ
เนื้อ, ขวลกเฒ่ากัก ปั่นกับ พริกไทย
เกลือเคล้ากับเนื้อให้ทั่ว จึงหยาบมันหมู
ที่หั่นไว้ นั้นวางลงบนชิ้นเนื้อทั่วทุก ๆ ชิ้น
จนหมด ละลายแป้งสาลี ชุบ ทอดให้
เหลือง กรอบ รับประทาน กับน้ำจิ้มคั่ว
ใบนี้

หอมหัวใหญ่, แดงกวา, พริกเขียว
กระเทียม, น้ำส้ม, น้ำตาล, เกลือ หั่น
หอมหัวใหญ่ชิ้นสี่เหลี่ยมเล็กๆ แดงกวา
ก็เหมือนกัน และพริกแดงล้างน้ำแล้ว
ตำกับกระเทียม เกลือจนละเอียด ละลาย
ด้วยน้ำส้ม, น้ำตาล, แล้วจึงใส่ หัวหอม
แดงกวา ที่หั่นไว้ เป็นน้ำจิ้ม

๔ ผัก “วระาหะลพกับตักบาท”

เครื่องปรุง กระเพาะหมู, ต้นเป็ด, หัวหอม
ใหญ่, แดงกวา, พริกหยวกแดง, น้ำ

ส้มอย่างก็, เกลือป่น, น้ำตาลทราย,
แป้งสาลี, น้ำมันหมู, กระเทียม, พริก
ไทยป่น, ผักชี,

วิธีปรุง ล้างกระเพาะหมูด้วยน้ำปูนเจือส้ม
หั่นเป็นชิ้นสี่เหลี่ยมพอคำ, ขยำกับเกลือ
แล้วล้างน้ำ เช้น้ำไว้ สักครู่ ใส่น้ำ
กระเทียมผิงไว้ ให้สวยตัว, ลอกก้นเป็ด
กับน้ำร้อนลวกให้ขาวสะอาด ผ่าเอา
กระ คุก ออก ขยำกับเกลือล้าง น้ำไว้
กระเทียมผิงไว้กับ กระเพาะ หมู ปอก
หอมใหญ่หั่นตามหัว แดงกวาจักเป็น
ร่อง ๆ ตามผลให้ เห็น ผิว เขียว มาก
(ควรใช้ แดงอ่อน) แล้วผ่า ขววง ผล
อย่าให้หนานัก ผ่าพริกหยวกแดงและ
เมล็ดออกหั่นยาว ๆ ให้เป็นฝอย, ของ
เหล่านี้ล้างน้ำล้างกระเทียมผิงเป็นส่วน ๆ
ผสมน้ำส้ม, แป้งสาลี, น้ำตาล, เกลือป่น,
กระ เน ให้ จืด หมาะ กับเครื่อง, แล้วทุบ
กระเทียมเครื่องไว้, ตักน้ำมันหมูใส่
กระทะเจียวกระเทียมให้ เหลือง, จึงผัด
ก้นเป็ดกับกระเพาะ หมูพอสุก แล้วใส่
แดงกวาหอมใหญ่และพริก, วนาน้ำที่
ผสมไว้ลง ไปคนให้ทั่วชิมดู เมื่อดก
แล้ว จักลง งาน โรย พริก ไทย, ผักชี,

หลานแม่ครัวหัวป่าก์

(ใช้พริกแดง มาก ๆ เพื่อแต่งสีให้
งาม ชวนรับประทาน)

๐ ๐ ๐

๕ เครื่องจิ้ม “กรกฏขาวหมัก”
เครื่องปรุง ปูทะเล, มะพร้าว, ข้าวหมัก,
มะคันทัน, หัวหอมซอย, เกลือขุ่น, พริก
สวนนอก, เติง, เขียว, เหลือง,

วิธีปรุง เลือกปูทะเลที่มีไข่เต็ม ๆ และเอา
ทั้งมัน, ไข่และเนื้อ, ซุก มะพร้าว คันเอา
แค่หัวกระเทียมให้หมักครึ่งโพ พอเคี้ยว จวน
แตกมัน จึงใส่ ปูทะเล, ข้าว หมัก, ลง
พร้อมกัน เหยาะเกลือ, น้ำตาล, พริก,
ซอยมะคันทันครึ่งโพ เมื่อคั้นจนได้ ท
แล้วจึง โรยมะคันทัน หัวหอมซอยและพริก
สีต่าง ๆ ลงไปจนให้ทั่วคั้นจน อย่าง
ไว้นานสี่มะคันทัน จะตกเสียไม่งาม รับประทานกับผักกาด

๐ ๐ ๐

หวาน

๑ น้ำ “ปลากริมเกษียรสมุทร”

เครื่องปรุง แยมมันสำปะหลัง ถ้าไม่มี
ใช้แป้งสังคโยร์ (คือแป้งที่ใช้ชุบผ้า
อย่าง ทนง นั้นเอง) น้ำตาลทราย, นม

อินัว

สก็, น้ำหอมกุหลาบ, หรือ วานิลลา ใช้
ได้ น้ำแดงโกชินีน, น้ำคอกมะลิ
กระถิงงา,

วิธีปรุง ยกแยมมันสำปะหลังให้ละเอียด
(ถ้าจะใช้แป้งสังคโยร์ ต้องกรองให้ ค
เพราะมันเย็นก้น ๆ มาก) นวดกับน้ำ
แดงโกชินีน ซึ่งเค็มน้ำร้อนแล้วค
หน้อย นวดให้ทั่วกันจนเย็นก้นแล้ว
เอาลงต้มพอสุกตักขึ้นนวดอีก พอเย็น
เย็นดีชิมรส โรยแยมมันกระถิงงาสำหรับ
ทำขนมให้ทั่ว หยิบแยมมันนวดไว้แต่พอ
ควรวางลงบนกระถิงงาแล้วไปให้เย็นทั่ว
กันหนาประมาณ ๑ นิ้วครึ่ง ใช้ มีดตัดวัน
ตัดเป็นรูป ขนมเย็บเย็บชิ้นเล็ก ๆ เมื่อ
แยมหมดแล้ว เทน้ำคอกมะลิ กระถิงงา
ลงกระทะทองหรือหม้อเคลือบก็ได้ ต้ม
ให้เดือดเคี่ยวน้ำตาลทรายให้ ช้น ๆ กรอง
ใส่โถไว้ จึงเทน้ำคอกมะลิใส่หม้อต้ม
ให้เดือดอีก แล้วต้มแยมที่ตัดไว้ให้สุก
ขึ้นพอให้ไหม้ เมื่อสุกทั่วกันแล้วจึง
เทนมสดลงไปตามต้องการ เอาน้ำตาล
๑ ๑ เทเชื่อมไว้ผสมลงไปพอหวาน ชิมดูรสก็
แล้วจึงเหยาะน้ำหอมกุหลาบ คนให้ทั่ว
ปลงลงเป็นใช้ได้ (ถ้าไม่ชอบนมวัว

พ.ศ. ๒๔๖๗

ครวัชของไทยเชชม

ใช้ กระติแทน)

๐ ๐ ๐

๒ แห่ง “ขนมมะพร้าว”

เครื่องปรุง มะพร้าว, น้ำตาลทรายเกล็ด,
ฟองไก่หรือเย็ด, มะนาว,

วิธีปรุง ปอกมะพร้าวให้หมดผิวดำ แล้วชุก
ด้วย กระต่าย ไข่ กลัย ผิงให้ สวยตัวใช้
ผิงหรืออบ พอหมดากก็ ไข่ ค่อยฟองไก่
หรือเย็ดเอาแต่ไข่ขาว ลงในชามเคลือบ
หรือโก่งคักน้ำตาลใส่ลง ยีบมะนาว
ลงนิกหน้อยกวรวเร็ว ๆ ด้วยลูกโก่งจน
น้ำตาลละลาย หมด ชาวสอากซนค แล้ว
คัก น้ำตาลใส่ด้วย เต้นน้อยเคล้าเข้ากับ
มะพร้าวให้ทั่วทำเป็นก้อนกลมๆ เล็กๆ
วาง เรียง ลงถาดขนม จะ เป็น ทองแดง,
ทองเหลือง, หรือเหล็กวิลาศก็ได้ เรียง
อย่าให้ติดกัน เมื่อเค็มถาดแล้ว จึงผิง
ให้สุกเหลืองกรอบทั่วกันจึงจะใช้ได้

๐ ๐ ๐

ว่า

๑ น้า “ขนมจิบจัน”

เครื่องปรุง แยมขมจิบ, แยมทาวายม่อม,
พุทะเล, เนื้อหมู, มันหมู, รากผักชี,

กระเทียม, พริกไทย, น้ำเคยก, เห็ดขัว
หรือเห็ดโคน,

วิธีปรุง นวนแยม ขมจิบ ผสมกับ แยมทาว

ยายม่อมเล็กน้อย แล้วบดเป็นก้อนคัม
เสียทิ้งจนจนวนคักให้เข้ากัน ฟูทะเล
นั้นแกะเอาแต่เนื้อ ถ้ามันหรือไข่ไก่ใช้
ด้วย ส่วน ก้ามใหญ่ นั้นหักคัมไว้ทำ
หาก หั่นเนื้อหมูสับให้ละเอียด หั่นมัน
หมู แฉ่ง เป็น ชิ้น สี่ เหลี่ยม เล็ก ๆ คำ
กระเทียม, รากผักชี, พริกไทย, ให้
ละเอียดเคล้าเข้ากับเนื้อหมู, เนื้อพุ, และ
มันหมู เหยาะน้ำเคยก หั่นผักชี โรยลง
ไปด้วยเคล้าให้ทั่ว แล้วบด เป็นก้อน พอ
คำ แต่แบ่งให้ข้างกลมพอเป็นกระทรง
ยรวๆ ได้แล้วรวยปากย่นให้คล้ายกับรุด
ลง วางเรียงลงในรังถึงนึ่งพอสุก เคียว
น้ำเชอกรองให้สะอาด, คงไฟให้เกิดดอก
ดอกเห็ดขัว หรือเห็ดโคนล้างน้ำสะอาด
แล้วใส่ลงในหม้อ น้ำเชอเคียวไป คัม
เนื้อหมูเล็กเป็นชิ้นยาว ๆ เล็ก ๆ โรยลง
ในหม้อพร้อมกัยพุทะเลและ ไข่ทั้งก้าม
เหยาะน้ำเคยกชิมค แล้วจึง หยคัว
ขมจิบหย่อนลงจนหมดทั้งไฟพอสุก
ลง เมื่อจะตักลงชามจึงโรยพริกไทย,

หลานแม่ครัวหัวป่าก์

ผักชี,

๐ ๐ ๐

๒ แห่ง “ทองอัด”

เครื่องปรุง แยมสาละ, ฟองเบ็ก, มะพร้าว,
เกลือ, น้ำปูนใส, น้ำตาลทราย, กุ้งสด,
พริกไทย, รากผักชี,

วิธีปรุง แล้งแยมสาละนวดด้วยน้ำปูนใส และ
หัวกระเทียมบด เกลือ ย่น, น้ำตาลทราย
เล็กน้อย, ต่อยฟองเบ็กนวดไปด้วยสีก
๓ ฟอง แล้วละลายอย่าให้ ชันนักดูพอที่
ย่อยกึ่งล่างน้ำสียให้ละเอียด ตำราก
ผักชี เกลือ พริกไทยเคล้าให้เข้ากันเอา

มันฝรั่ง

ชั้นผักลวกไปทอดสุกเตรียมไว้ เติมน้ำมัน
ทองมันฝรั่งทอด ทาน้ำมัน แล้วเอา
อีก แล้วจึงเช็ดให้ หมดน้ำมัน ทำอย่าง
นั้นเพิ่มพัสตาดักแล้ว จึงตักแยมหอย
ลงยัดให้ ย่างผิงจนมีกลิ่นหอม ออกไว้
ตัก หอยคอก อีก เมื่อเป็น สีส้มแล้ว ตักกุ้ง
ทะเลให้ทั่วแผ่น หยิดขนมที่ลวกไว้
วางที่ขอบขนมแผ่นที่อยู่บนพิมพ์ ผิงกลีบ
ไปมาพอสุกเหลืองแล้วแซะออก ทำไป
อย่างนั้นจนหมด เมื่อจะรับประทานจึง
อุ่นเสียอีกทีหนึ่ง รับประทานร้อน ๆ
จึงจะดี

๑๔๐. สันตทรัพย์สิ่งจำนงหวัง ทั้งหลายเหล่า ป่อมเปนส่วนของผู้เจ้าของเท่านั้น
ผู้มีใจเจ้าของ แม้มีก็ไม่เป็นกฏแห่งกรรมบัญญัติ.

ของ ค. ส. พิษณุภาคี

วิชาวณิช

นางสาวแฝง พุทธรักษ์

รวบรวม

เก้าอี้ และเครื่องใช้ ที่สานด้วยหวาย ถ้า
ล้างด้วยน้ำสบู่อ่อน ๆ และใช้แปรงที่อ่อนนุ่มให้
ทั่ว แล้วล้างน้ำสบู่ออกให้หมด เสร็จแล้ว
ม้วนเอาปูนขาวแปรงให้ทั่วอีกครั้งหนึ่ง แล้ว
เอาผ้าขาวสะอาดมาห่อ จะทำให้หวายขาวสะอาด

รูปหรือภาพสีต่าง ๆ ถ้าใช้เยลิติน
(Gelatine) ทาฉาบ จะรักษาให้ทนทานไม่
เลือนสี มีวิธีดังนี้ ใช้เยลิติน ผ่น ๆ
แช่ลงในน้ำพออ่อนนุ่ม แล้วใส่ลงในภาชนะ
ผสมกับน้ำพอควร ประมาณ เยลิติน ๑ แผ่น
กับน้ำ ๕ ถ้วยชา แล้วเอาชิ้นหนึ่งไปอ่อน ๆ
จนละลายดี จึงใช้แปรง อ่อน ๆ ชุบ ทา
กระดาษภาพนั้น แค่นิด ๆ เมื่อแห้งดี แล้ว
จึงเอาน้ำมันวานิช ทาทั่วให้ ชนเงาอีกชั้นหนึ่ง

ถ้าจะยอมไม่ให้เขียนสีระลอกกันแก่ ควร
ทำวิธีดังนี้คือ ให้ผสมสีมะฮอกกานี ๑/๒ ปอนด์
แก่นฝาง หนึ่ง ๒ ออนซ์ กับ น้ำ ๑ แกลลอน
ให้ร้อนจัด ใช้ทาถึงที่ไม้จนแห้งดี แล้วจึงชุบ
ในน้ำผสมคาร์บอเนตออฟโพแทช (Carbonate
of Potash) กำหนด ๑ ช้อนชาต่อ น้ำ ๑ โปน

ถ้าจะพิศุจน์ว่าเหล็ก ชนิดไหน เป็นเหล็กเยื่อ
เมฆหรือไม้นั้น ควรทำดังนี้ เอาเหล็กนั้นต้ม
จนน้ำเดือดแล้ว เอาข้าวสารใส่ลงไปให้เต็ม
ต้มจนข้าวเยลติดกันอย ถ้าแม่ข้าวสารไม่สก
เป็นรู ใต้ว่าเหล็กนั้น เป็นเหล็กเยื่อเมฆ หรือเอา
ช้อนเงินคนดูก็ได้ ถ้าเป็นเหล็กเมฆ ช้อนนั้น
จะเป็นสีดำ

นางสาวแฝง พุทรวรวั

ฉันท

ถ้าเอามันเทศแช่น้ำสัก ๑๕ นาที แล้วจึง
ต้มหรือทอดเพื่อทำอาหาร จะสุกเร็วกว่า
ธรรมดาขึ้นมา

ด้วยมูลของ และแมลงวัน จึงใช้ผ้าแค่นั้น
สนทาให้ทั่ว แล้วทิ้งไว้ให้แห้งเอง รอย
เขยอนนั้นจะหมดสิ้น

อย่างล้างหน้าชนิดที่เล็กเกลี้ยง ถ้าเขยอน
ค้างที่ขี้ทิม (Potassium Permanganate) จึง
ล้างด้วยน้ำมะนาว หรือ มะกรูด จะออกได้ง่าย
กว่าอย่างอื่น

ถ้ามีคหรือหนองกินรากคั้นไม้ ในกระถาง
จึงเอา หล้าการะยูน ๓ ซ่อนชาย่น้ำสักครึ่ง
กระป๋อง รกคที่ รากคั้นไม้ แล้วเอาน้ำทำรค
ตามลงไปด้วย จะขึงกันทั่วแมลงเหล่านี้ได้

กระเบื้อง หรือ อิฐเคลือบสีขาว ถ้าใช้
ไม้ก๊อกทูน้ำมันสนพอสึก แล้วถูโดยแรง
จะทำให้รอยต่างๆ ในเนื้อหายไป

ถ้าผสมสิ่งต่อไปนี้ ทาตามมือ และเท้า จะ
ขึงกันยุ่งได้ (แคระวังอย่าให้เข้าตา) คือ
น้ำมันถั่ว (Sweet oil) ๓ ออนซ์ ผสมกับกรก
คาโยลิก ๑ ออนซ์

เคารกที่เขยอนเปรอะ ถ้าใช้ผ้าชุบแอม
โมเนียถูใน ขณะที่เขาขยอนอยู่ แล้วเอา
เทียนไขถูอีกครั้งจะสะอาด

น้ำมันมะกอก (Olive oil) ใช้ถูมือ จะ
ทำให้มืออ่อนนุ่มไม่เหี่ยวระคาย ซึ่งมักจะ
เป็นในฤดูหนาว ทั้งจะรักษาได้ให้มากด้วย

บ้านเรือนที่ทาสีใหม่ ๆ ย่อมมี กลิ่นเหม็น
เกิดจากความรำคาญ ถ้าใช้น้ำยาซัก ๒-๓ ขย
ทิ้งไว้ ใน ห้องที่ ทาสีใหม่ ๆ ทั้งไว้ตลอดรุ่ง
แล้วเปลี่ยนน้ำเสียใหม่ ทำดังนี้จะระงับกลิ่น
ให้หายเร็วได้

ถ้าผสมสิ่งต่อไปนี้ คือ ลิควอร์โพแทช
๑ ออนซ์ โคลไวท์ออฟโซดา ๑ ออนซ์
ฟอสเฟตออฟโซดา ๑.๕ ออนซ์ น้ำ ๑ ออนซ์
รับประทานครั้งละ ๑ ช้อนกาแฟ หลังอาหาร
ทุกครั้ง จะระงับกลิ่นเหม็นจากลำคอได้

ไม้กระยวรูป ซึ่งทำด้วยทอง มักเขยอนเปรอะ

สารเพชฌม

๒๖๖

สินวล กับ อาษา

ก้านน้องมาจากบ้านนอก จึงไปตมหนึ่งที่
โรงหนึ่งศรีอาทิตย์ เวลานั้นหนึ่ง กำลังฉาย สัตว์ลูกจ้าง
ตอนพระเอก นางเอกถูกผู้ร้ายจับมัดไว้ ในบ้าน
แล้วเอาไฟจกบ้านขณะไฟ กำลังลุกขึ้นโพรง
อยู่นั้น ก้านน้องวิ่ง ตัง ๆ ตัง ๆ ออกมาจากโรง
พอได้เห็นเข้าก็พลตาวร้องดัง ๆ จึงถามว่า
พลตาวร้องดัง “เฮ้! นั่นวิ่งมาทำไมครัย สัตว์ลูกจ้าง
เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือ?” “ไม่มีเสียหายอะไรเลยไม่ใช่
หรือ?”
ก้านน้อง “พ่อคุณเออะช่วยไปบอกของ
ภัยเพลิงที่ว่า เวลานั้นเกิดไฟ ครุ “คู่หนึ่งมีเท่าไร?”
ไหมขึ้น และ ต้องให้มาเร็ว นายต้อง “สองครัย”
ไม่งั้น พระเอก นางเอก ตาย ครุ “โหดหนึ่งล่ะ?”
หมดจะ ไม่ครัย ๓ ม้วน” นายต้อง “สี่สองครัย”
สินวล ครุ “หนึ่งล้าน?”
นายต้อง “หนึ่งศักระ ไม่มีผมครัย”
“ความรักทำให้คนตายอด!” แต่คนที่
ตายอดไม่ได้ยอดเพราะความรัก.
คุณนาย (พูดกับหญิง ลูกจ้างคนใหม่)
“วันนี้ ทำอะไรบกพร่อง บ้าง สักครวนแล้ว จึงพูดว่า

อาษา

อินทร์

“นี่เป็นบทเรียนคันแรก และเป็นอันว่าพอ ขาคแผลให้ มาก ชน ออก ก็ เจ็บ ตาย กัน เพื่อน
สำหรับวันพรุ่งนี้ จะต้องเรียนให้มากกว่านี้อีก” ชฟอ ”

คิณย์ (เสียงสั้นและตาเหลือก) “อ้า... พรุ่งนี้

ผะ—ผมมีมือหิ้ว คงจะมาเรียนไม่ได้

แต่ — แต่ครูส่งไปให้ผม ที่บ้าน ทาง เขาผู้หญิง
ไปรับมือนักแล้วกัน.”

“ฉันรู้ดีกว่าหล่อนรักฉัน”

“ถ้าฉัน ก็ฉัน จะ ไม่ แต่ง งาน
กับคุณ”

“ทำไมอย่างนั้นล่ะ ?”

แก “แกช รดจักรยานหิ้วแฮดเกิดมือเดียว
ได้ใหม่ ?”

คำ “ได้ ช ”

แก “งมมือเดียวล่ะ ?”

คำ “งมมือเดียวได้ มือน้อยจะงม มือเดียว
ไม่ได้”

แก “แกชปล่อยมือได้ด้วยใช่ใหม ?”

คำ “อ้า! ง่ายนักเดียว.”

แก “ถ้าฉันแกชปล่อยมือได้ ด้วย”

เขาผู้ชาย

เขาผู้หญิง

“เพราะที่ฉันเคยสงสัยไว้แล้วว่า
จะ ไม่ แต่ง งานกับชาย ที่ล่วงรู้
ถึงหัวใจของทีฉันเป็นอันขาด”

นายคกเดินวางท่าเข้ามาในห้องเล่นบิลเลียด
แห่งหนึ่ง นายคชออกมากำเล่น นายคก
จึงดูและพิจารณาอย่างพิถีพิถันว่าที่ ครูหนึ่ง
แล้วพูดแสดงท่าทางคหึมน่า :

อย่างคุณผมขอให้ไปเล่นมือซ้าย”
เมื่อการเล่นถึงที่สุดปรากฏว่านายคกชนะ

ชายบ้าน นอก คนหนึ่ง หลบ รดวาง หัวชน
เสาไฟฟ้าเล็กโตกรม ที่ ริมถนนตรงนั้น เป็นร้าน

ขายยา แพทย์เจ้าของร้านใจกรุณา ออกมา
จับแขนและพูดว่า :

“เข้ามาในบ้านก่อนช จะทำยาแผลให้”

ชายบ้านออกสยิทหลกคชเสียงกัง :

“หัวแตกก็เจ็บพออยู่แล้ว แล้วยังจะทำ

นายคช

นายคก

“ผมขอมแพ็คคุณ สำหรับ คุณเล่น
มือซ้าย ผมใครจะเล่นกับคุณ
มือขวาต่อมือขวาอีกสักเกม”

“ผมเสียใจ มาก เพราะ ผม
ฉันทซ้าย”

อาษา

อินทวาที

ไทยเขมรได้ ชักชวนกันจะเล่นละครนอก ซึ่ง
เป็นบทพระราชพนธ์ ของล้านเกล้าฯ รัชกาล
ที่ ๖ ในวันที่ ๑ มกราคม ซึ่งเป็นวันพระราช
สมภพ ของ พระองค์ ผู้ที่ แสวง ล้วน เคย
เป็น คณะศรัทธาธรรม และ คณะสมัคยาจารย์
โดยมาก และมีท่าน ที่รักใน การแสดงสมทบ
จากหนังสือพิมพ์ไทย และ กรุงเทพ ๆ เกล็ดเม็ด
(หนังสือ ๒ ฉบับ ขวฟเจ้า ไม่ได้รับ ยืมเขา

บ้านข้าพเจ้าก็คึกคักตามระยะ ที่ใกล้ ขึ้น
เที่ยงมากกว่าคนอื่น เสียแต่อยู่กันคนละฝั่ง
เท่านั้น จึงเป็นเหตุให้ เป็นดัง คนไกล ขึ้นเที่ยง
ไปได้ ทั้งนี้เพราะ ข้าพเจ้า ไม่ใคร่ จะมีเวลา
ได้ ข้ามฝากมาฝั่งพระนครเลย จึงไม่ได้ทราบ
กัน สายปลายเหตุ ขวฟ ขวาว ทาง สำนักงาน
จึงมาทราบข่าวคราวเมื่อเย็นวานนี้ ว่าคณะ

อ่าน เพราะ ขวฟเจ้า ตักถวายย่ำ ตั้งแต่ต้นนัย)
ความยินดี ยาก จะมี ส่วนกุศลด้วย แต่
ไม่ยาก มีส่วนกุศล ด้วยการซื้อ ยักร์ อนุญาติ
ตามคำแนะนำของหนังสือพิมพ์ไทย รุ่งขึ้น
จึงเล่นมา สำนักงานแต่เช้า เพื่อจะได้พบกัน
ท่านผู้ จักการ ขอเข้าส่วน กุศลด้วย พลະกาย
ตามแต่ท่านจะมีบุญชา ชื่นว

พอมาถึงสำนักงานพบ ตัวการ ที่ ๑ ที่ ๒ (ข้าพเจ้าหมายความว่าท่านผู้จัดการโรงพิมพ์ และบรรณาธิการ) กำลังหิวอยู่ในห้องละเมง ละคอนอยู่เที่ยว อารามข้าพเจ้ากระหายจึง ยอกขออาสาชงกลางคืน ก็ได้รับคำบอก อย่างมะนาวไม่มีน้ำจากท่าน ทั้งๆ ที่ ข้าพเจ้านั่งนั้น หากข้าพเจ้าได้ รื่นสลับของ เชอ ทั้งสอง ที่ และ ไม่ คิดถึง ว่า คุณเคยกิน มา ตั้งแต่เล็ก ละก็เห็น จะ ไม่ ได้ มี ส่วน กุศล ทั่วเย็นแน่ พอท่านผู้จัดการหายวุ่น จึงหัน มาพุดกับข้าพเจ้าโดยไม่ได้นึกว่า เธอพูดอะไร มาบ้างแล้วว่า "อ้อ ! เหมาะที่เคียว กันนัก ถึงตั้งแต่เมื่อคนนั้น อยากพบเหลือเกิน มาช่วย วุ่นกันเสมอ ๆ หนอยเด็ก เวลานั้นไม่มีเวลา คิดอะไรในเรื่องไทยเขมมเลย เกือนันตอกเข้า ไปตั้ง ๒๕ ชก และขงที่ จะกว่า อันตัวที่ ก็ยัง ไม่มีใครจะเขียน วิฉกัทยาเขม มาก็ได้แล้ว ขอได้ ช่วยจัดการให้พ้นทุกข์ ถ้าจะให้ ได้ กุศลแรง ๆ ก็ตะ โทณเรื่องละคอนให้มาก แรก กันนั้น ก็เขียนเอง พอได้เห็น หนังสือ ของ ท่านเจ้าคุณราช เลขาธิการ แจ้งมาว่า ทรงพระ กรุณาไปทูลเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชา นุญาต ให้ คณะเรา แสวง ละ คอน ยก พระราช นิพนธ์ของสันเกล้าฯ รัชการที่ ๖ ในวันที่ ๓

มกราคมซึ่งตรงกับวันพระราชสมภพเพื่อเฉลิม พระเกียรติ และพระ ราชทาน พระบรมราชา นุญาตให้ท่านพระราชนิพนธ์ของพระมงกุฎเกล้าฯ ซึ่งยังไม่แพร่ หลายลงใน หนังสือ ไทยเขมม ฉะฉิมมกราคม ซึ่งเป็นเดือน พระราช สมภพได้ ตามที่บรรณาธิการขอ พระบรมราชานุญาต ก็ ตันตันด้วยความคิดในพระมหากษัตริย์คุณเป็น ที่ สักจนไม่รู้ว่าจะเขียนอย่างไรให้สมกับ ความ ปลื้มในพระมหากษัตริย์คุณ" ข้าพเจ้าเห็น ว่าจะมีส่วนการกุศลจริงทั้งว่า ต่อเมื่อข้าพเจ้า ตะ โทณ มีผู้มากุณแน่นโรง ยังไม่มีหนังสือ ต้องมี คนกลัยเสียได้ ก็ระ ใต้ ส่วนกุศลมากกว่าคน ข้าพเจ้าจึงยอมรับ

ครั้นเขียนเข้าวัง ความคืบคั้นใน ความ ยึดในพระมหากษัตริย์คุณ ของท่าน ทั้ง ๒ ได้ กระ โศกมาใส่ข้าพเจ้าเข้าข้าง ก็เลยเหลวไป ทั่วเย็น ไม่ทราบบว่าจะขยายอย่างไรจะเหมาะ วันก็วันเข้ามา หนังสือไทยเขมม ก็รออันต ว่าที่อยู่เท่านั้นจะพิมพ์เสร็จ หมกทำจึงขอคัด ลอก คำของ หนังสือพิมพ์ ไทย มาขาคทาทัพไว้ พลางพอเป็นพิทักษ์ไว้

ละคอนไทยเขมม

ทราบบว่า คณะหนังสือไทยเขมมได้ ขอรับพระราชทานพระบรมราชานุญาต แสวง

พ.ศ. ๒๔๖๗

อินทวาที

ละครคนพูดเรื่อง “จิกราร รัชต์กิจ” กับ
 “ปล่อยแก่” ของ ท่าน “ศรีอยุธยา” ทั้ง
 สองเรื่อง ตัวละครคนที่จะแสดงในสองเรื่องนี้
 มีตัวละครคน ของ คณะศรีอยุธยา และสามัค
 ขาจารย์สมาคม รวมทั้งผู้ทรง ในการแสดง
 บางท่าน เพื่อ เก็บเงิน สมทบ กองทุน สร้าง
 พระไตรปิฎกทูลเกล้า ฯ อุทิศถวายแด่พระบาท
 สมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๖ บัดนี้พระบาทสมเด็จพระ
 พระเจ้า อยู่หัว ได้ทรงพระ กรุณาโปรดเกล้า ฯ
 พระราชทาน พระบรมราชานุญาตแล้ว ฉะนั้น
 คณะละครคนทั้งลำนจะ ได้เริ่มฝึกซ้อม ตั้งแต่
 บัดนี้ ส่วนกำหนดการแสดงนั้น คอยค้นวันที่ ๓
 มกราคมศกนี้ (แสดงทั้งสองเรื่อง) ณสถาน
 มหรรค วิมานนาวรัตน์
 อนึ่งคณะศรีอยุธยา กับคณะสามัค
 ขาจารย์สมาคมสองคณะนี้ ไม่ได้แสดง มาช้านาน
 แล้วประการ ๓ และอีกประการ ๓ ละครคน
 ทั้งสองคณะนี้ ยังไม่เคย ร่วมมือ แสดง ด้วยกัน
 เลย ก็มิขอทักขณกันไว้ ละครคนพวกนี้
 กำหนดขึ้นในรัชกาลที่ ๖ เป็นปฐม และ ทมิ
 เกษรคึกเข่นหลัก แหล่ง ก็ละเพาะ ราชสำนัก
 (ศรีอยุธยา) กับ สามัคขาจารย์ สมาคม
 (ตามถ้อยคำของ “ครูเทพ”) ก็มีการ ท
 คณะไทยเขมม ได้กระทำให้ มี ขึ้นใน วันที่ ๓

มกราคม ก็ เพื่อดูว่า เป็นละครดี แต่พระองค์
 ผู้ทรงให้ กำหนดละครคนพวกนี้ ในกรุงสยามเป็น
 ครั้งแรก และเลือกเอาเรื่องขึ้นเขมมมาแสดง
 เพราะฉะนั้น ผู้ที่ใคร จะชมละครคนพวก ทั้งสอง
 คณะนี้ควรที่จะเตรียมตัวไปชมให้ ได้ เพราะ
 โอกาสเช่นนั้น ไม่มี ให้ ท่านคอยเลือกได้บ่อยนัก
 ผู้ที่บริจาคเงินค่าผ่านประตูนอก จากระได้ รับ
 ความบรรเทิงแล้ว ยังจะได้ชื่อว่า ได้ ร่วมมือ
 อุทิศส่วนกุศลแด่พระองค์องค์ส่วนหนึ่ง
 ๑ เก้าอี้หมู่ (๖ เก้าอี้) หนึ่งเวที ราคา ๓๐ บาท
 ๒ “ ” “ ” “ ” ๒๕ “ ”
 ๓ เก้าอี้เดี่ยว “ ” “ ” ๕ “ ”
 ๔ “ ” “ ” “ ” ๓ “ ”
 ๕ “ ” “ ” “ ” ๒ “ ”
 ๖ “ ” “ ” “ ” ๓ “ ”
 ๗ อิมวรวรย์ ชันยน ๕๐ สด้างค
 อนุญาติด้วย มีชายณสถานต่างๆ คือ
 สำนักงานไทยเขมม ราชสำนัก
 ลานเสด็จบางลำภู สรรพนาชิตโคร สโมสรร
 ทหารบก สโมสรรลิม อนุญาติด้วยเก้าอี้หมู่
 มีชายที่ สำนักงานไทยเขมมแห่งเดียว
 ในที่สุคน ท่านทั้งนี้ (บรรณาธิการ ผู้
 จิกราร) ขอวิงวอนสมาชิกทั้งหลาย และผู้
 ที่พบอ่าน หนังสือไทยเขมม จงช่วยกันอนุ

วาณี

ฉันท

ไมทนา กล่าวคือช่วยชีวิตคนจนทุกคน
จนทั่วทุกท่าน ผลที่จะได้ คือความสนุก พร้อม
ด้วยกุศล อุทิศถวายแก่สมเด็จพระมหากษัตริราช
เจ้าชาวแห่งไทยเป็นส่วนใหญ่ ทั้งจะได้ โดย
เสด็จพระราชมกุศลอีกโดยหนึ่งด้วย

บรรณาธิการ และผู้จัดการยีนที่คือนรวิ
ท่านผู้ที่มีความประสงค์ เป็นเจ้าของ อนุญาต
บัตรทุกท่าน

ในที่สุคน คณะไทยเขมร ขอ ขอบคุ
ท่านเจ้าของ และบรรณาธิการ ซึ่งได้ส่ง
หนังสือและปฏิทินมายังสำนักงานไทยเขมร คือ
หนังสือพิมพ์ ราย เดือน เฉลิมช้วน

หนังสือพิมพ์ รายสัปดาห์ ขวัญไทย
" " " เฉลิมช้วน
" " ชุด แม่สาว
บริบูรณ์โดยส่งปฏิทิน ๑ แผ่น

การ "บันทึกหลังพระ" ข้าพเจ้าเป็น
ปลุกขึ้นยังหนาด้วยเกิด เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่
ประสงค์ ทำอะไร อยากรู้ให้ คน รู้เห็น
เสมอ (ถ้าไม่มีความลับ) เพราะฉะนั้น
จึงจำเป็นต้องขอแสดงนามผู้เขียน ในชั้นต้น
และคราวแรก ขออภัยใช้นามปากกาไปพลาง
ก่อน ข้าพเจ้าขอชื่อ วาณี แต่ไม่กล้าจะใช้
ให้เข้าใจผิดจึงขอพลิกใช้ว่า:

วาณี

